

Pháp Tắc Sinh Tồn Của Nam Hạng Ưu

Contents

Pháp Tắc Sinh Tồn Của Nam Hạng Ưu	2
1. Chương 1: Vì Sao Đưa Anh Tới! (1)	2
2. Chương 2: Vì Sao Đưa Anh Tới! (2)	8
3. Chương 3: Vì Sao Đưa Anh Tới! (3)	12
4. Chương 4: Vì Sao Đưa Anh Tới! (4)	15
5. Chương 5: Vì Sao Đưa Anh Tới! (5)	18
6. Chương 6: Vì Sao Đưa Anh Tới! (6)	22
7. Chương 7: Vì Sao Đưa Anh Tới! (7)	25
8. Chương 8: Vì Sao Đưa Anh Tới! (8)	29
9. Chương 9: Tiểu Vương Gia (1)	32
10. Chương 10: Tiểu Vương Gia (2)	35
11. Chương 11: Tiểu Vương Gia (3)	39
12. Chương 12: Tiểu Vương Gia (4)	42
13. Chương 13: Tiểu Vương Gia (5)	44
14. Chương 14: Tiểu Vương Gia (6)	48
15. Chương 15: Tiểu Vương Gia (7)	51
16. Chương 16: Đi Vào Lương Chúc (1)	57
17. Chương 17: Đi Vào Lương Chúc (2)	60
18. Chương 18: Đi Vào Lương Chúc (3)	64
19. Chương 19: Đi Vào Lương Chúc (4)	67
20. Chương 20: Đi Vào Lương Chúc (5)	70
21. Chương 21: Đi Vào Lương Chúc (6)	73
22. Chương 22: Đi Vào Lương Chúc (7)	77
23. Chương 23: Đi Vào Lương Chúc (8)	81
24. Chương 24: Ngốc Tử (1)	85
25. Chương 25: Ngốc Tử (2)	89
26. Chương 26: Ngốc Tử (3)	93
27. Chương 27: Ngốc Tử (4)	97
28. Chương 28: Ngốc Tử (5)	101
29. Chương 29: Ngốc Tử (6)	105
30. Chương 30: Ngốc Tử (7)	109
31. Chương 31: Ngốc Tử (8)	114
32. Chương 32: Thương Nhân (1)	117
33. Chương 33: Thương Nhân (2)	119
34. Chương 34: Thương Nhân (3)	122
35. Chương 35: Thương Nhân (4)	125
36. Chương 36: Thương Nhân (5)	128
37. Chương 37: Thương Nhân (6)	131
38. Chương 38: Vườn Trường Thanh Xuân (1)	139
39. Chương 39: Vườn Trường Thanh Xuân (2)	143
40. Chương 40: Vườn Trường Thanh Xuân (3)	146
41. Chương 41: Vườn Trường Thanh Xuân (4)	150

42. Chương 42: Vườn Trường Thanh Xuân (5)	153
43. Chương 43: Tương Lai Nhân Ngư (1)	157
44. Chương 44: Tương Lai Nhân Ngư (2)	160
45. Chương 45: Tương Lai Nhân Ngư (3) - Trò Chơi	162
46. Chương 46: Tương Lai Nhân Ngư (4) - Tiến Tắc	165
47. Chương 47: Tương Lai Nhân Ngư (5) - Kết Thúc	168

Pháp Tắc Sinh Tồn Của Nam Hạng Ưu

Giới thiệu

Thể loại: Khoái xuyên, hệ thống, trúc mã thành đôi, thâm mến, ngọt sủng ấm áp. Nội dung : xuyên qua thời không, lin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phap-tac-sinh-ton-cua-nam-hang-uu>

1. Chương 1: Vì Sao Đưa Anh Tối! (1)

Làm một sinh viên năm hai, Trạch Hâm cảm thấy sinh hoạt của chính mình thập phần quy luật. Thời điểm có khóa liên thành thành thật thật đi lên lớp, thời điểm không có khóa liên làm ỏ ở trong phòng chính mình thuê được chơi vông du, nếu thời điểm hưng trí liên lưng mang bao lớn chạy khắp đại giang nam bắc, ngày như vậy rất tự tại cũng rất thoải mái.

“Đinh ——” nghe được tiếng chuông quen thuộc, phản ứng thứ nhất của Trạch Hâm chính là thân thủ ấn tắt đồng hồ báo thức âm ỉ không ngớt ở đầu giường. Vò loạn tóc của chính mình hai lần, liền rời giường thu thập bản thân, mang lên kính mắt dài rộng, cầm theo hai cái màn thầu, nhảy lên xe đạp đúng giờ đi lên lớp.

Nhìn đồng học tốp năm tốp ba ngồi cùng một chỗ chơi đùa trong lớp học, Trạch Hâm im lặng ngồi xuống một cái vị trí dựa vào bên cửa sổ, chờ thầy giáo đến dạy học.

Sau khi Trạch Hâm tiến vào không lâu, liền nhìn thấy một nam sinh đẹp trai tiến vào, chỉ mặc một kiện áo chữ T màu đen, một cái quần jeans đơn giản là đã thập phần đáng chú ý, vừa tiến đến liền hấp dẫn ánh mắt của đại bộ phận nữ sinh. Ánh mắt Trạch Hâm nhìn lướt qua nam sinh phía dưới kia, còn có nữ sinh bởi vì nam sinh tiến vào liền khe khẽ nói nhỏ, yên lặng dời mắt.

Nam sinh tiến sau khi vào nhìn nhìn chung quanh, cuối cùng nhân tình sáng lên, như là tìm được cái gì, lập tức đi tới hướng Trạch Hâm, ngồi ở bên cạnh cậu, từ trong bao phía sau lấy ra vài cái bánh bao còn có hai hộp sữa bò, phân một nửa cho Trạch Hâm, “Người lại không có ăn cái gì liên chạy tối?”

“Ăn.” Nghe nam sinh nói, Trạch Hâm nhỏ giọng phản bác.

Nghe được Trạch Hâm nói, nam sinh ngược lại nhú nhú mi, cười nói: “Lại ăn hai cái màn thầu?”

Trạch Hâm không để ý đến hắn, chỉ là yên lặng đem đầu chuyển về phía ngoài cửa sổ, lỗ tai chôn ở sau tóc đỏ lên.

“Tốt lắm, nhanh ăn đi, chốc lát còn đi học.” Nam sinh nhìn Trạch Hâm quay đầu đi, không có bởi vì như vậy mà sinh khí, kinh nghiệm từ nhỏ đến lớn nói cho hắn, Trạch Hâm chỉ là thẹn thùng. Càng thẹn thùng, liền càng làm bộ mặt không chút thay đổi.

Cầm thứ nam sinh đưa qua, Trạch Hâm yên lặng ăn, nhỏ giọng nói một tiếng với nam sinh, “Cám ơn.”

Rất cục qua đem khóa buổi sáng, mà buổi chiều bọn họ không có khóa, vì thế Trạch Hâm chậm rãi thu thập túi sách, đang nghĩ tới giữa trưa làm chút gì ăn, liền nghe được có người hỏi chính mình.”Qua vài ngày là được nghỉ, người có tính toán gì không?”

Ngẩng đầu ngơ ngác nhìn thoáng qua người trước mắt, qua nửa ngày mới phản ứng lại, “Ngày nghỉ này đều không muốn đi đâu, ta sẽ ngồi ở trong phòng chơi trò chơi.”

Nhìn đến phản ứng của Trạch Hâm, nam sinh bất đắc dĩ cười cười, thuận tiện nhu nhu tóc của cậu, “Thật là không có biện pháp với người a, người sao lại không kết giao thêm vài cái bằng hữu, cùng bằng hữu đi chơi.”

Nghe nam sinh nói, Trạch Hâm giật giật, cuối cùng khe khẽ đạo, “Không muốn.”

“Được rồi, tùy người, người phải về nấu cơm đi, không ngại ta đi cạo bữa cơm chứ?” Nam sinh nhìn lướt qua vài cái nữ sinh còn lại trong phòng học đang ma cạo xát cạo không muốn rời đi, cười cười với các nàng, có vài người trong đó nhìn thấy liền mặt đỏ. Sau đó quay đầu chờ Trạch Hâm trả lời.

“Ân.” Thu thập tốt đồ của chính mình, Trạch Hâm nhìn nam sinh.

“Đi thôi.” Cầm lấy túi của hai người, Trạch Hâm dẫn đầu đi ra ngoài.

Sau đó hai người đi một chuyến đến siêu thị, mua một ít đồ ăn, thuận tiện mua một ít bia, trở về đến phòng nhỏ của Trạch Hâm.

Vào nhà, nhìn thấy địa phương sạch sẽ hoàn toàn không giống như là phòng ở của nam sinh, ánh mắt nam sinh lóe lóe.

“Tiêu Văn Tường, người đi trước chơi máy tính một lát, ta làm tốt đồ ăn sẽ gọi người.” Trạch Hâm cầm đồ ăn đi vào phòng bếp, nói với nam sinh ở phía sau.

“Không cần ta hỗ trợ sao?” Nghe Trạch Hâm nói, nam sinh cười thập phần sáng lạn.

Trạch Hâm đem đồ ăn để lên bồn rửa, tự hỏi một chút thăm trạng lẫn trước để cho người nào đó tiến vào phòng bếp của chính mình, quyết đoán lắc lắc đầu, “Không cần.”

“Được rồi.” Nam sinh nhún vai, đầy mặt ý cười đi vào phòng ngủ của Trạch Hâm, nhìn lướt qua phòng ngủ không có dị trạng gì, lại ngựa quen đường cũ mở máy tính ra, thuận tiện cầm một chai bia uống.

Khởi động máy, nhìn màn hình vài biểu tượng đơn giản giống chủ nhân của nó, nhẹ nhàng cười cười. Nhìn nhìn bên trong, không có phát hiện cái gì bất lương, ngay cả trò chơi cũng là Nhất Khoảnh chính mình đề cử cho cậu, cũng chỉ là một người chơi hư nhân. Thật không biết cứ như vậy, vì cái gì có thể chơi lâu như vậy?

Điểm mở trò chơi, mở ra tài khoản, trên mặt xuất hiện một cái nhân vật thoát nhìn rất lợi hại, tiến vào trò chơi không đến một phút đồng hồ, đã bị kêu đi khai chiến, chờ sau khi đánh xong hai trận, liền nghe được thanh âm Trạch Hâm kêu ăn cơm. Nói một tiếng, liền rời đi đội ngũ.

“Thực thơm a! Lần này người làm cái gì vậy?” Vừa lên bàn, Tiêu Văn Tường liền khẩn cấp cầm lấy đĩa ăn lên.

“Ngư hương thịt ti, hồng thiêu sợi khoai tây ...” Nhìn người nào đó ăn đến vui vẻ, trong lòng Trạch Hâm thật cao hứng, dù sao bạn tốt của mình có thể thưởng thức việc chính mình thích làm, đây là một chuyện làm người ta thật cao hứng.

“Đúng rồi, người gần nhất không phải luôn luôn làm một cái nhiệm vụ mà không qua sao? Cần ta mang người không?” Trạch Hâm yên lặng mang theo đồ ăn chính mình thích ăn, đột nhiên liền nghe Tiêu Văn Tường nói. Làm một người bất luận là ở trong sinh hoạt, hay là ở trò chơi đều không có nhân duyên mà nói, làm nhiệm vụ gì đó, có đôi khi thật là rất lừa đảo, nếu có người hỗ trợ, thật sự là quá tốt.

“Ân.” Vì tỏ vẻ cảm tạ, thuận tiện gấp mấy đĩa đồ ăn cho Tiêu Văn Tường.

Nhìn đồ ăn trong bát, Tiêu Văn Tường yên lặng cảm thán một chút, quả nhiên phương thức người này cảm tạ vẫn không thay đổi.

“Cơm nước xong, ta thuận tiện mang người đi xem đi cửa hiệu cắt tóc.” Nhìn Trạch Hâm ăn đến mỹ mãn, Tiêu Văn Tường đột nhiên nói một câu.

(o)?

“Tóc người quá dài.” Thân thủ sờ sờ mái tóc sắp che khuất ánh mắt của Trạch Hâm, “Người xem, đều dài đến đây.”

Tuy rằng không nghĩ ra, nhưng vẫn không chịu nổi bạn tốt khuyên bảo, sau khi cạo nước xong vẫn ngoan ngoãn đi theo ra ngoài.

Nhìn người nào đó ngoan ngoãn đi theo chính mình ra ngoài, sau đó nhìn bà Lý đang dắt chó đi dạo trong nhìn hoa viên. Tiêu Vân Tường rất ôn nhu nghĩ, gia hỏa này còn không biết chính mình gương mặt kia có bao nhiêu xinh đẹp, nếu như không phải thường xuyên bị che khuất, hẳn là rất được hoan nghênh.

Người nào đó yên lặng đứng ở nơi đó chờ Tiêu Vân Tường xem chó xong, sau đó nhìn thấy người kia đứng lên, đầy mặt hoảng sợ vọt tới đẩy chính mình ra, một cái vật phẩm gì đó theo sau rơi xuống từ trên trời.

Thời điểm ý thức bắt đầu mơ hồ, Trạch Hâm nghĩ, may mắn không có trùng Tiêu Vân Tường, còn có ai quăng loạn rác rưởi, đây là không đúng...

tích tích tích, lựa chọn mục tiêu xong...

hệ thống chuyên chở...

1%, 5%, 10%... 100%, hệ thống chuyên chở xong

trình tự bắt đầu vận hành

Sau khi ở trong đầu không ngừng có thanh âm hiện lên, Trạch Hâm liền đi tới một cái không gian kỳ quái, ở trong này trừ bỏ một cái màn hình phẳng to lớn trước mắt, cái gì cũng đã không có.

hoan nghênh đi vào không gian hệ thống của “Nam chất lượng tốt”, ta đến từ tinh hệ C8975, người dẫn đường đánh số 89747. nghe được thanh âm, trên màn hình xuất hiện một cái tiểu bao tử đáng yêu, nghiêm trang nói với Trạch Hâm.

“Ta chẳng lẽ là nằm mơ chưa tỉnh sao?” Cảm giác được chung quanh không đúng, Trạch Hâm thì thào lẩm bẩm.

Khi Trạch Hâm luôn mãi không nhìn, chung quanh đột nhiên phát ra một tiếng vang to lớn. người chơi thân ái, thỉnh hoàn thành nhiệm vụ dựa theo quy định (chú: thỉnh đừng không để ý tồn tại của ta)

“Được rồi, vì sao ta lại xuất hiện ở trong này?” Trạch Hâm vừa mới bị hoảng sợ rất nhanh liền tiếp nhận sự thật chính mình đến một cái không gian rất kỳ huyền.

ta là hệ thống chuyên môn phục vụ cho người, người là người được lựa chọn, cho nên xuất hiện ở tại nơi này.

“...”

làm người chơi được lựa chọn, người cần hoàn thành nhiệm vụ mới có thể trở lại không gian thật sự của người.

“Có thể cự tuyệt sao?”

Tiểu bao tử tự hỏi một chút, sau đó thập phần nghiêm túc lắc lắc đầu. hệ thống đã buộc định, không thể sửa đổi.

“Kia ta vì cái gì phải giúp người hoàn thành nhiệm vụ?” Trạch Hâm tuy rằng thập phần trách, nhưng này không đại biểu hẳn đầu óc không tốt. Nhờ người làm việc, không có thù lao sao được?

hoàn thành nhiệm vụ trở lại không gian thật sự, có thể mang đi vật phẩm phần thưởng có được bên trong trò chơi, thân thể qua cải tạo cũng có thể mang về thế giới thật sự.

“Nhưng sao ta lại cảm thấy mấy thứ này đối với ta mà nói không dùng được điểm gì?” Tuy rằng bộ dáng nghe qua thì rất lợi hại.

nếu như người chơi không hoàn thành nhiệm vụ, dựa theo quy định, sẽ vĩnh viễn ngưng lại trong không gian dị giới, không thể trở về thật sự. nhìn thấy thái độ không hợp tác của Trạch Hâm, cái bánh bao kia theo dõi hẳn trong chốc lát, sau đó nói.

“Ta có thể nói các người rất vô sỉ sao?”

hệ thống không tiếp thu từ ngữ miêu tả mang tính vũ nhục.

Nhìn thấy tình huống quỷ dị như thế, Trạch Hâm cảm thấy chính mình quả thực hoàn toàn bị đánh bại buông thả nói: “Ta cần hoàn thành cái nhiệm vụ gì?”

tích tích, bởi vì người địa cầu yy quá mức, tạo nên rất nhiều nam chủ không hợp lý, trạng huống nữ chủ sai lệch, làm cho oán khí của nhóm phối hợp diễn ưu tú quá lớn, ảnh hưởng quá lớn. bản hệ thống căn cứ mỗi người ngang hàng, tư tưởng người yêu hòa bình, hi vọng người thể nghiệm tiến lên giúp phối hợp diễn chiến thắng nam chủ, thắng được nữ chủ, trở thành người đại thắng!

“ ... ”

mỗi một cái thế giới người chơi đến , hệ thống sẽ tự động cung cấp tin tức tương ứng cho người chơi , nhiệm vụ, cùng với an bài một cái thân phận thích hợp.

Bộ dáng nghe qua giống như rất thú vị .

hình tượng ban đầu của người chơi là hồ ly một đuôi , mỗi một cái nhiệm vụ được hoàn thành liền gia tăng một cái đuôi, đương nhiên cũng có thể sử dụng năng lực tương ứng, trở thành Cửu Vĩ, ngoạn gia liền trở lại thế giới thật sự.

“Ta đã biết, bắt đầu đi.”

thiết trí nhân vật trong thế giới, thời gian đếm ngược 10, 9, 8...

Thời điểm nghe đến 1 , Trạch Hâm quyết đoán hôn mê bất tỉnh.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Viết văn mới, hệ thống mau xuyên văn, cũng không cần lo lắng kết thúc.

Hiện tại có loại một tiểu thụ đặc biệt manh, chính là nhìn lạnh nhạt, thực tế là then thùng. Loại người tốt với hần một chút, hần liền dán người .

ok mở đầu như thế đó mai sẽ bắt đầu có thể giới mới

tui đã đi học nên chưa chắc có thể có chương thường xuyên như bây giờ nhưng mà cũng mai lớp học thêm toán của tui được nghỉ rồi *tung bông*

(tên trung là “người đến từ ngoài hành tinh” nhưng mà tên việt là của “vì sao đưa anh đến” nên để tên vậy cho các bạn thấy quen thuộc chút)

Một trận mê muội qua đi, Trạch Hâm tỉnh lại, theo thói quen lấy tay nhu nhu hai mắt của mình. Kết quả thấy được lông xù, một đoàn trắng bóng, nhìn đi nhìn lại vài lần, lắc lư ở trước mắt chính mình n lúc lâu, phát hiện cư nhiên không có biến hóa. Nhìn thoáng qua toàn thân, tựa hồ đều giống nhau, một mảnh trắng bóng.

“Trạch Hâm, người làm sao vậy? Sao lại chính mình móng vuốt ngấn người?” Thời điểm Trạch Hâm không ngừng đắm chìm ở bên trong bị thống chính mình đã không phải là người, đột nhiên bị người ôm lên, sau đó trước mắt xuất hiện một gương hơi thiếu niên anh tuấn.

(o)! Thiếu niên người là ai a! Còn không có phục hồi lại tinh thần từ lúc bị đánh trúng Trạch Hâm đem hai cái chân trước của chính mình khoát lên trước ngực thiếu niên trước mắt này , ngơ ngác nhìn.

“Huy Kinh a, người đang làm cái gì?” Một cái nam nhân thoát nhìn lớn tuổi rất nhiều so với thiếu niên ôn nhu đi tới, nhìn thoáng qua Trạch Hâm, lại nhìn thoáng qua thiếu niên, ôn hòa hỏi.

Thiếu niên ôm Trạch Hâm, đẩy mặt nghi hoặc, xê dịch Trạch Hâm về phía nam nhân, tiện cho nam nhân thấy rõ, “Đại ca, ta cảm thấy nó giống như có điểm ngơ ngác, cảm giác như là bị kinh hách rất lớn.”

Nghe thiếu niên nói, nam nhân ôn nhu cười cười, vỗ vỗ đầu hần, “Nó còn nhỏ, mới vừa đến nhà, người để cho nó thích ứng trong chốc lát đi, đợi khi quen thuộc liền sẽ không như vậy. Để nó cho ta đi, người nhanh chuẩn bị đi, nên đi học.”

“Nga.” Thiếu niên rất nghe lời nam nhân, sau khi đưa Trạch Hâm cho nam nhân, rất nhanh liền rời đi.

Đợi sau khi thiếu niên rời khỏi, nam nhân ôm Trạch Hâm đi vào trong một cái phòng rất nhỏ, đặt ở trên một cái đệm mềm mại, nhẹ nhàng cười cười với cậu, “Ngoan ngoan đợi ở trong này, sẽ có người tới chiếu cố người.” Nói xong, bước đi ra ngoài.

Đợi nam nhân đi rồi, Trạch Hâm nhìn thoáng qua nơi nơi, quả thực sợ ngây người, đối với một cái sủng vật còn có đãi ngộ tốt như vậy, quả thực chính là thổ hào (người giàu) a!

đình, người chơi đã va chạm vào nhiệm vụ cốt truyện, hiện tại truyền tổng tư liệu cốt truyện.

Ngay tại thời điểm Trạch Hâm quan sát nơi nơi, đột nhiên nghe được hệ thống kêu lên. Hiện tại cậu xuyên đến trong một cốt truyện gọi là Vì sao đưa anh đến, nam hai nơi này là một người kêu Lý Huy Kinh, trạng huống gia đình có thể xem như một cái phú nhị đại, không may trong nhà sinh ra một cái nhị ca bệnh xà tinh (bệnh thần kinh), khiến cho gia đình nguyên bản có ba huynh đệ chỉ còn một mình hắn. Quan trọng nhất là, làm một cái phú nhị đại, cư nhiên thích một nữ sinh cùng bàn cấp hai trong 15 năm, không rời không bỏ, nhưng là không may, cuối cùng vẫn thua ở trên tay một người ngoài hành tinh sống ở Địa Cầu 400 năm. Trạch Hâm cảm thấy phú nhị đại này thật sự rất khổ bức, đồng thời cũng hiểu được thập phần khó có được, chuyện người thường đều không nhất định có thể làm được, hắn cư nhiên làm lâu như vậy, tinh thần khá tốt a! Mà thân phận hiện tại của Trạch Hâm, chính là sủng vật vừa mua trở về của Lý Huy Kinh. cậu cảm thấy chính mình cảm nhận được ác ý thật sâu mà hệ thống truyền tới.

nhiệm vụ đầu mối chính: giúp Lý Huy Kinh thắng được phương tâm (nội tâm mềm yếu bla bla địa loại thể) của nữ chủ! Nhiệm vụ chi nhánh thứ nhất, giúp đại ca Lý Huy Kinh Lý Hàn Kinh thoát khỏi cái chết

“...” Trạch Hâm cảm thấy, hệ thống này nhất định là điên rồi, bằng không nhất định sẽ không nghĩ đến chính mình chỉ lấy một cái thân thể sủng vật, có thể đủ để ngăn cản cái nhân loại hung tàn kia.”Hệ thống quân, người chẳng lẽ không cảm thấy người quên cái gì sao?”

tích tích, thân thể hiện tại người chơi tiếp thụ là một đuôi, bởi vì huyết thống thân thể rất thấp, trong vòng một ngày chỉ có thể có thời gian 3 giờ biến thân, thỉnh hảo hảo quý trọng. thanh âm non nớt của hệ thống lại vang lên một lần nữa.

“...” Trạch Hâm trầm mặc trong chốc lát, tiếp theo kích động quơ móng vuốt của chính mình lay động một trận, lập tức ngừng lại, ngơ ngác đứng ở nơi đó tự hỏi. Được rồi, hiện tại hắn là đêm trước khi nhị ca của Lý Huy Kinh mưu sát đại ca, bởi vì hiện tại là ngày Lý Huy Kinh tốt nghiệp, đêm trước khi đại ca đưa ghi âm bút. Hiện tại chỉ cần phòng ngừa cái nhị ca bệnh thần kinh kia của hắn (LHK) kê đơn, hơn nữa bắt được nhược điểm của hắn(nhị ca) thì tốt rồi, sau đó khăng bố vị nhị ca này là có thể game over. Tiếp theo liền tận lực ngăn cản lần đầu tiên gặp mặt của nam chủ cùng nữ chủ, ngăn chặn hai người nhớ mãi không quên, là có thể thu phục nội dung kế tiếp. Ha ha, không nghĩ đến nhiệm vụ dễ dàng như thế, Trạch Hâm nhin không được đắc ý.

“Đại ca, người xem nó có phải sinh bệnh hay không, cảm giác thập phần không bình thường.” Thiếu niên không biết khi nào thì xuất hiện ở trong phòng, nhìn sủng vật trước mắt, đầy mặt lo lắng nói.

Nghe được tiểu đệ nhà mình kinh hô, Lý Hàn Kinh làm ca ca siêu cấp tốt rất nhanh liền xuất hiện tại nơi này, nhìn thoáng qua cái sủng vật không biết vì cái gì mà hưng phấn, có chút chần chờ nói: “Nó hẳn là chỉ có điểm hưng phấn mà thôi, bằng hữu của ta có cái sủng vật cũng thường thường động kinh. Hắn nói này rất bình thường, hưng phấn quá sẽ như vậy.”

“Đại ca, sủng vật của bằng hữu người là loài gì?”

“Hình như kêu Husky.”

“...” Lý Huy Kinh nhìn đại ca đang tự hỏi, không biết nói cái gì.

Đợi cho chính mình tỉnh lại từ trong nguyện vọng tốt đẹp, Trạch Hâm liền nhìn thấy một lớn một nhỏ về mặt ngưng trọng nhìn mình. Cảm giác được chính mình tựa hồ quá đắc ý vênh váo, vì thế lập tức liền khôi phục bộ dáng bình ổn.

Nhìn sủng vật trong một phút đồng hồ liền lập tượng nghiêm túc giống như quân khuyển, Lý Hàn Kinh thập phần vui sướng nói: “Người xem, hưng phần qua đi không lâu nó liền khôi phục bình thường.”

“...” Nhìn thoáng qua sủng vật vừa rồi động kinh, hiện tại lại trở nên thập phần chính trực, lại liếc mắt nhìn đang hưng phần ca ca nhà mình một cái, Lý Huy Kinh cảm thấy chính mình đã không có lời để nói.

“Đại ca, Huy Kinh, các người đang làm cái gì?” Ngay tại thời điểm hai người lớn một sủng vật đang trầm mặc, đột nhiên một thanh âm vang lên, lập tức liền dọa Trạch Hâm sợ tới mức lên tinh thần. Ngẩng đầu nhìn, người đứng ở hai người phía sau, khó trách sẽ trở thành Boss hắc ám lớn nhất nơi này, nhỏ như vậy đã khủng bố như thế. Xem ánh mắt tối tăm kia, xem kia biểu tình khủng bố, vừa ra liền thành Minh vương bản hắc ám.

“Không có việc gì, chính là Huy Kinh nói sủng vật này của nó có điểm kỳ quái, kêu ta đến xem.” Nhìn thấy là nhị đệ nhà mình, Lý Hàn Kinh ôn hòa cười cười, sau đó thật cao hứng vỗ bờ vai của hắn, “Hôm nay như thế nào trở về sớm như vậy?”

“Phụ thân kêu ta trở về sớm một chút, cùng nhau ăn cơm chiều.” Khóe miệng Lý Tái Kinh gợi lên một tia tươi cười, “Hiện tại kêu ta tới tìm hai người các người.”

“Được.” Nói xong, vỗ vỗ bả vai Huy Kinh, “Đi thôi, sẽ có người tới chiều cổ nó, cơm nước xong người có thể lại đến xem nó.”

“Được rồi.” Mặc dù có chút không tình nguyện, Lý Huy Kinh còn muốn nhìn xem sủng vật này của chính mình vài lần, nhưng vẫn là không chịu nổi thỉnh cầu của đại ca, vì thế đi theo.

Thời điểm ba người rời đi, Lý Tái Kinh đột nhiên quay đầu, liếc mắt nhìn Trạch Hâm một cái, cười cười.

Nháy mắt, Trạch Hâm cảm thấy lông trên người chính mình đều dựng đứng, rất khủng bố.

Sau khi ăn uống no đủ, Trạch Hâm nằm ở trên đệm mềm cố ý làm theo yêu cầu của chủ nhân, đuôi lay động lay động, hiển nhiên đang tự hỏi. Làm tồn tại khủng bố nhất nhà bọn họ, kế hoạch của nhị ca hắn không thể nghi ngờ là vạn vô nhất thất (không gì sai sót). Hiện tại làm như thế nào để Huy Kinh có thể tin tưởng nhị ca hắn sẽ hại đại ca đây?

“Hệ thống, người nói có biện pháp nào có thể làm cho Lý Huy Kinh tin tưởng lời ta nói không?” Nghĩ đến cuối cùng, Trạch Hâm vẫn không nghĩ ra một cái biện pháp xác thực.

người chơi cần tự mình thể nghiệm quá trình trò chơi.

“Vậy người có ích lợi gì?”

thỉnh ngoạn gia tự mình thể nghiệm

“Quên đi, ta chính mình nghĩ đi, vậy người có ích lợi gì a!” Một mình Trạch Hâm yên lặng nhớ kỹ, thập phần bất mãn, quả nhiên không nên tin tưởng một cái tin vào một cái hệ thống tuyển định người chơi trong đám hỗn tạp có thể có biện pháp.

Yên lặng suy nghĩ trong chốc lát, mắt Trạch Hâm sáng rực lên một chút. Cậu trực tiếp biến hóa đi nói cho Lý Huy Kinh thì tốt rồi, làm gì rồi rắc rối nhiều như vậy. Người thôi, dọa dọa không phải là được!

*

Buổi tối, sau khi xác định cả nhà đều ngủ, Trạch Hâm lén lút đi tới phòng Lý Huy Kinh.

Sau khi khóa kỹ cửa phòng, chậm rãi biến thành hình người, vừa lòng cảm thụ thân thể chính mình một chút, sức sống dư thừa, rất nhẹ nhàng có được không?

“Ai?” Cảm giác được có người đến bên giường chính mình, Lý Huy Kinh liền mở mắt.

“Nhỏ giọng chút.” Nhìn ánh mắt Lý Huy Kinh trừng lớn nhìn chính mình, Trạch Hâm rất nhanh thân thủ bưng kín miệng hắn, giữ hắn một chút liền đặt tại trên giường, “Người đừng kêu, ta không phải trộm, cũng không phải người xấu, chỉ là đến nói cho người một chút sự tình. Người đừng lên tiếng, ta sẽ thả người ra.”

Nhìn thấy một đầu tóc bạc trước mắt này, ánh mắt trong suốt, bộ dạng xinh đẹp, Lý Huy Kinh chậm rãi gật gật đầu.

“Người đứng lên tiếng a.” Sau khi nhìn thấy Lý Huy Kinh luôn gật đầu, Trạch Hâm chậm rãi buông tay che hắt miệng ra.

Sau khi thoáng thở hổn hển mấy hơi, Lý Huy Kinh nhìn người trước mắt này, “Người rốt cuộc là ai? Hơn nửa đêm chạy đến nhà ta làm gì?”

“Ta là ai không trọng yếu. Ta muốn nói cho người, người phải cẩn thận nhị ca người, hắn sẽ hại chết đại ca người.” Trạch Hâm nhìn thiếu niên trước mắt, nghiêm trang nói.

Nghe Trạch Hâm nói, một lúc sau Lý Huy Kinh liền kích động, “Người nói bậy!”

Lý Huy Kinh vừa nói xong, Trạch Hâm sợ tới mức một phen bưng kín miệng của hắn, “Được rồi, ta nói cho người, ta không phải người, cho nên có thể biết trước tương lai. Người nếu không tin, qua vài ngày đại ca người sẽ đưa người một cây bút ghi âm làm quà lễ tốt nghiệp, đến lúc đó người liền chờ xem.”

Nghe thấy thanh âm đi lại ngoài cửa, Trạch Hâm liền tiêu thất.

“Huy Kinh, làm sao vậy? Trễ như vậy còn chưa ngủ.” Thanh âm nhị ca hắn truyền đến từ ngoài cửa.

Nhìn người trước mắt đột nhiên biến mất, Lý Huy Kinh mở to hai mắt, khẩn trương nhìn thoáng qua chung quanh, không có phát hiện đồ vật gì. Nghe nhị ca nhà mình kêu, không biết xuất phát từ tâm lý gì, đáp một tiếng, “Nhị ca, ta không sao, vừa rồi gặp ác mộng.”

Nghe được thanh âm nhị ca nhà mình rời đi, Lý Huy Kinh chưa từ bỏ ý định xuống giường, lần tìm mỗi một cái góc trong phòng, cái gì cũng không có phát hiện, giống như người mới xuất hiện vừa rồi kia chỉ là một hồi ảo giác.

Bên kia, Trạch Hâm dựa vào hệ thống trở lại nhà sủng vật chuyên môn của chính mình âm thầm may mắn, may mắn hệ thống còn có một cái công năng trở lại địa điểm định vị miễn phí, bằng không nhị ca hắn tiến vào sẽ không ổn.

Tác giả có chuyện muốn nói: bởi vì cốt truyện cần, cho nên nội dung nguyên bản có cải biến.

Tính cách Nhân vật cũng có một chút cải biến.

Nếu không hợp với lẽ thường, ta sẽ sửa đi.

2. Chương 2: Vì Sao Đưa Anh Tới (2)

Nhiệm vụ mấy ngày nay của Trạch Hâm chính là ăn no rồi ngủ, ngủ no rồi liền ngẫu nhiên có lòng từ bi cùng chủ nhân trên danh nghĩa của chính mình chơi trò người truy ta chạy trong chốc lát. Trạch Hâm tỏ vẻ, làm sủng vật nhà thổ hào, đãi ngộ quả thực là không thể tốt hơn. Khó trách nhiều người muốn làm bằng hữu thổ hào như vậy!

“Trạch Hâm a, người không biết. Nha đầu Thiên Tụng Y kia có bao nhiêu đáng ghét, nếu không phải ta đề cử phụ thân để cho nàng đi diễn, nàng sẽ hồng như vậy sao? Bộ đáng đối với ta mỗi lần đều là hờ hững, thật là tức chết a!” Lý Huy Kinh ôm Trạch Hâm đi dạo ở hậu hoa viên, vừa đi, vừa liên miên cần nhần.”Bất quá nàng tốt nghiệp người nói ta nên đưa cái gì cho nàng thì tốt? Đưa bó hoa cho nàng trước mặt mọi người đi, nàng hẳn là sẽ thích.”

“...” Trong khoảng thời gian này, Trạch Hâm đã biết tam thiếu gia này là cái dũng sĩ càng nói càng hăng, càng đánh càng hăng, quả thực là điển hình của M. (M trong SM, chỉ người thích bị ngược)

“Tốt lắm, cứ quyết định như vậy, nàng nhất định sẽ thích.” Lý tam thiếu trong tưởng tượng càng nghĩ càng vui vẻ, cứ như vậy tự quyết định mục đích của bản thân.

“...”

*

“Huy Kinh, ngươi muốn đi đâu?” Nhìn thấy Huy Kinh đi xuống thang lầu, trong tay cầm hộp, Lý Hàn Kinh mặt đầy ý cười đi tới hỏi.

“Đại ca, ta muốn đi đưa hoa cho Thiên Tụng Y, hôm nay là diễn lễ tốt nghiệp của nàng.” Lý Huy Kinh mặt đầy ý cười nói, tựa hồ còn mang theo một điểm ngượng ngùng.

“Đã nghĩ tặng nữ sinh kia cái gì, chẳng lẽ ngươi không nhớ rõ năm nay ngươi cũng tốt nghiệp sao?” Mặt Lý Hàn Kinh đầy bất đắc dĩ nhìn đệ đệ trước mắt.

Nghe đại ca nhà mình nói, Lý Huy Kinh có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn thập phần kiên cường nói: “Tốt nghiệp của ta không có vấn đề gì, tốt nghiệp của nữ nhân của ta mới trọng yếu.”

“Ngươi a.” Nhìn thấy bộ dáng tiểu đệ nhà mình, thân thủ đưa tay đưa ra một cái hộp.

“Đây là cái gì?” Tiếp nhận hộp, Lý Huy Kinh nghi hoặc hỏi.

“Lễ vật tốt nghiệp của ngươi .”

“Cám ơn đại ca.” Nói xong, mở ra, thấy được một cây bút máy, ngẩng đầu nghi hoặc nhìn đại ca của mình.

Lý Hàn Kinh không nói gì thêm, chỉ cười cười, tiếp nhận hộp trong tay Lý Huy Kinh, đem bút máy ra, sau đó ấn một chút, “Huy Kinh a, tốt nghiệp vui vẻ!”

“Đây là một cây bút ghi âm?” Lý Huy Kinh đột nhiên nghĩ tới cái buổi tối hán tướng là năm mơ kia, người kia nói mình sẽ thu được một cây bút ghi âm.

Nhìn thấy sắc mặt tiểu đệ nhà mình thay đổi, Lý Hàn Kinh kỳ quái hỏi: “Không vui sao?”

“Không, không có.” Lý Huy Kinh điều chỉnh biểu tình một chút, nở nụ cười, “Chỉ là không nghĩ tới cứ nhiên là một cây bút ghi âm. Ta rất thích.”

“Vậy là tốt rồi.”

Trạch Hâm đứng ở thang lầu tầng hai nhìn một màn này, cảm thấy Lý Huy Kinh hẳn là có chút dao động.

Cáo biệt đại ca nhà mình, ngồi ở trên xe, Lý Huy Kinh xem bút ghi âm trong tay, nghĩ tới người kia nói. Người kia nói, hẳn có thể đoán trước tương lai; người kia nói, hẳn sẽ thu được một cây bút ghi âm, ở thời điểm hẳn tốt nghiệp; người kia còn nói, nhị ca nhà mình sẽ hại chết đại ca chính mình...

“Ngươi như thế nào đưa cho ta thứ tục khí như vậy a? Ta không cần.” Thiên Tụng Y mặc lễ phục tốt nghiệp nhìn bó hoa hồng lớn trước mắt, đầy mặt ghét bỏ nói.

“Tụng Y, này tốt xấu là tâm ý của Huy Kinh, ngươi hãy thu đi.” Lưu Thế Mỹ chờ ở bên cạnh đầy mặt thành khẩn khuyên nhủ.

Nhìn thoáng qua bằng hữu tốt nhất của chính mình, lại nhìn một chút nam hài đứng ở trước mắt chính mình này, Thiên Tụng Y thập phần không kiên nhẫn cầm hoa lại, “Được rồi, lần sau đừng đưa loại đồ vật này nữa.”

Được Thiên Tụng Y nhận, tâm tình Lý Huy Kinh hơi tốt một chút.

*

Mấy ngày nay, Trạch Hâm phát hiện tâm tình Lý Huy Kinh thập phần hoảng hốt, còn âm thầm vụng trộm quan sát nhị ca nhà mình. Cậu cảm thấy, cơ hội của chính mình đã tới.

Vào lúc ban đêm, thời điểm Lý Huy Kinh cảm thấy bên giường chính mình lại xuất hiện một người, rất nhanh liền thanh tỉnh lại.

“Ngươi hiện tại tin sao?” Trạch Hâm nhìn Lý Huy Kinh, mặt không chút thay đổi nói.

“Ta vì cái gì phải tin ngươi?” Lý Huy Kinh nhìn người đột nhiên đột nhiên xuất hiện, đầy mặt khẩn trương hỏi.

“Không phải thu được bút ghi âm sao?” Trạch Hâm đầy mặt bất đắc dĩ hỏi.

Nghe Trạch Hâm nói, ánh mắt Lý Huy Kinh trợn tròn, nửa ngày cũng nói không nên một câu, “Người, người làm sao mà biết được?”

“Ta chính là biết a.” Trạch Hâm một chút cũng không muốn nhiều lời cùng hắn, dựa theo cốt truyện, nhị ca hẳn rất nhanh liền muốn động thủ, “Ta nói cho người, người nếu còn chưa tin ta, ta liền không có cách nào. Nhưng ta muốn nói cho người, thời gian nhị ca người động thủ sắp đến, đến lúc đó xảy ra vấn đề gì ta cũng mặc kệ.”

Lý Huy Kinh nắm chặt tay, đầy mặt giãy dụa, “Người vì cái gì nói cho ta việc này?”

“Không vì cái gì.”

“Vậy người rốt cuộc là cái gì? Yêu quái sao?” Lý Huy Kinh nhìn người không giống chân nhân trước mắt này, ẩn ẩn có đáp án.

Suy nghĩ một chút, Trạch Hâm cảm thấy chính mình vô luận tính như thế nào đều không phải một nhân loại, vì thế yên lặng gật gật đầu.

“Được rồi. Người muốn nói cho ta cái gì?” Lý Huy Kinh như tìm được khí lực rất lớn, đầy mặt rồi rầm hỏi.

Nhìn thấy Lý Huy Kinh rốt cục nguyện ý phối hợp chính mình, Trạch Hâm nói rất nhanh: “Hắn là qua vài ngày, cha mẹ các người đều ra ngoài, người hắn là cũng sẽ ở buổi tối này đi ra làm chuyện gì đó. Đến lúc đó, nhị ca người sẽ lấy một phần bữa tối, gọi người đưa cho đại ca người, nhưng là bên trong có bỏ thêm đồ vật, sau khi ăn xong toàn thân sẽ vô lực. Chờ sau khi người ra ngoài, nhị ca người sẽ mang theo đại ca người ra ngoài, bỏ đại ca người vào trong một cái xe không chịu khống chế, cuối cùng làm bộ giả tạo thành tử vong do say rượu.”

Nghe Trạch Hâm nói xong, Lý Huy Kinh há miệng thở dốc, đầy mặt khó có thể tin hỏi, “Nhị ca vì cái gì muốn làm như thế nào?”

Trạch Hâm nhún vai, nhàn nhạt nói: “Đại khái là nguyên nhân hắn không phải người thừa kế đi.”

Nghe đến đó, Lý Huy Kinh trầm mặc, lẳng lặng cúi đầu không biết nghĩ cái gì.

Trạch Hâm ngồi ở một bên, nhìn một cái hài tử mới mười mấy tuổi đã phải tiêu hóa một chuyện lớn như vậy, không biết vì cái gì, ẩn ẩn có điểm khổ sở.

“Nhị ca sẽ không làm như vậy, đại ca tốt với hắn như vậy.” Qua một hồi lâu, Lý Huy Kinh thì thào nói.

“Nhìn bộ dáng phát rồ như vậy của nhị ca người, ta cảm thấy hắn sẽ.” Trạch Hâm một bên nhớ lại bộ dáng Lý gia nhị thiếu cậu quan sát được ở trong này, một bên gật đầu nói. Quay đầu nhìn thoáng qua Lý Huy Kinh còn đang cúi đầu không thể tin được, yên lặng thở dài một hơi, “Người nếu không tin, người có thể nói cho đại ca người, để hắn phối hợp người diễn một hồi, đến lúc đó chẳng phải sẽ biết.”

“Được.” Lý Huy Kinh nắm chặt tay, quay đầu nhìn người bên, người kia lại tiêu thất.

“Huy Kinh a, người làm sao vậy? Bộ dáng như thế nào cứ không yên lòng.” Lý Huy Kinh rút ra một ngày thời gian, đi bồi đệ đệ nhà hắn này, nhưng đệ đệ nhà mình vẫn rầu rĩ không vui.” Có phải cái nữ sinh kia lại chọc người sinh khí hay không?”

Nhìn thoáng qua đại ca ngồi ở bên cạnh mình, cho dù vội vàng, ở dưới yêu cầu của chính mình vẫn đi ra cùng mình. Trong lòng Lý Huy Kinh căng thẳng, nếu người kia nói là thật sự? Mím mím môi, “Đại ca, ta có chuyện muốn nói cho người...”

*

“Huy Kinh a, đem cái này đưa lên cho đại ca trước đi, hôm nay hắn cũng không có ăn cơm.” Nhìn thấy Lý Huy Kinh ngồi ở sofa chơi trò chơi, Lý Tái Kinh đưa cho hắn một phần cơm chiều.

Nhìn thứ gì đó Lý Tái Kinh đưa tới trước mắt, Lý Huy Kinh sửng sốt một chút, sau đó bùng đi, “Được, ta đi đưa qua đại ca.”

“Người tiểu tử này, gọi người đi đưa một chút bữa tối cho đại ca đều không vui như vậy.” Nhìn thấy Lý Huy Kinh tựa hồ có chút trầm mặc, Lý Tái Kinh

Cười nói. (hờ ợt xuống dòng nha chắc tác giả có dụng ý gì đó nhưng tui không biết)

“Àn.” Lý Huy Kinh ngẩng đầu nhìn thoáng qua nhị ca nhà mình, sau đó bưng đồ vật đi lên.

Nhìn Lý Huy Kinh đi lên, Lý Tái Kinh lộ ra một cái tươi cười ác liệt.

*

“Nhị đệ, người có việc sao?” Nhìn Lý Tái Kinh đứng ở trước mặt chính mình, Lý Hàn Kinh cười hỏi.

“Đại ca, người có thể đi theo ta sao?” Nhìn tươi cười của đại ca nhà mình, khoe miệng Lý Tái Kinh cong lên.

“Làm sao vậy?”

“Không có gì, chỉ là lần này người ra ngoài liền không về được mà thôi.” Tựa hồ là bởi vì kế hoạch của chính mình sắp hoàn thành, Lý Tái Kinh tháo bỏ ngụy trang của chính mình, lộ ra vẻ mặt chân chính.

“Nhị đệ, người đang nói cái gì?” Tựa hồ cảm giác được thân thể chính mình có chỗ nào không thích hợp, Lý Hàn Kinh đầy mặt kinh dị nhìn người trước mắt.

Nhìn thấy tình huống của Lý Hàn Kinh, Lý Tái Kinh nở nụ cười, “Hiện ở nhà một người cũng không có, đợi người lái xe ra ngoài, sau đó sẽ lấy danh nghĩa say rượu mà chết trong sự cố giao thông.”

“Người...” Nghe nhị đệ nhà mình nói như vậy, Lý Hàn Kinh đầy mặt khiếp sợ, chậm rãi thối lui về phía sau, chuẩn bị thân thủ đi lấy điện thoại trên bàn.

Nhìn thấy động tác của Lý Hàn Kinh, Lý Tái Kinh cười chụp mở tay hắn, sau đó tới gần hắn, “Không cần giẫy dụa.”

Ánh mắt Lý Hàn Kinh càng ngày càng hoảng sợ, thân thể chịu tác dụng của dược vật dần dần chảy xuống, hôn mê bất tỉnh.

Nhìn thấy Lý Hàn Kinh đã bất động, Lý Tái Kinh vừa lòng cười cười, theo sau nói với người đẩy cửa vào: “Nhớ xử lý sạch sẽ, không cần lưu lại nhược điểm.”

“Dạ.” Người kia cung kính nói.

Ngay tại thời điểm Lý Tái Kinh cảm thấy xong việc, Lý Hàn Kinh té trên mặt đất chậm rãi ngồi dậy, nhìn Lý Tái Kinh đầy mặt không dám tin nói: “Tái Kinh, vì cái gì? Ta vốn là không tin tưởng, không nghĩ tới việc này cứ nhiên là thật.”

“Người...” Nhìn thấy người bị hạ mê dược, cứ nhiên không có bị dược đánh đổ, Lý Tái Kinh khó có thể tin. Sau đó nghĩ tới cái gì, trấn định xuống, quăng một cái ánh mắt cho cấp dưới của mình, hai người đi tới vây quanh Lý Hàn Kinh.

Lý Hàn Kinh bình tĩnh nhìn chằm chằm Lý Tái Kinh, đầy mặt bất đắc dĩ khuyên: “Tái Kinh, người nói cho ta, hết thấy đều là nói đùa, đúng không?”

Lý Tái Kinh lạnh lùng nhìn chằm chằm Lý Hàn Kinh, không có trả lời hắn, tự nghĩ tự nói: “Vốn không muốn cho người thống khổ, nhưng nếu người không hợp tác như vậy, liền chớ có trách ta.”

Ngay tại thời điểm hai người đi lên muốn vây quanh Lý Hàn Kinh, cửa phòng mở, một đám người vọt vào, sau đó một người trung niên đi lên, đầy mặt tức giận tát Lý Tái Kinh một bạt tai, “Nghịch tử.”

Xúc cảm nóng rát trên mặt, nhìn thuộc hạ bị chế phục, mẫu thân đứng ở cửa nước mắt như mưa, còn có tiểu đệ đầy mặt bị thống, lại nhìn phụ thân thập phần phần nộ, Lý Tái Kinh không rõ, kế hoạch của chính mình hoàn mỹ như vậy, rốt cuộc là sai lầm ở đâu.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Ta muốn nhấn lại!

3. Chương 3: Vì Sao Đưa Anh Tới (3)

Cuối cùng, Lý Tái Kinh lấy tội danh có ý định mưu sát bị mang đi.

Nhìn Lý Huy Kinh ngồi ngơ ngác bất động ở trên giường, Trạch Hâm cảm thấy có chút khổ sở. Hải tử này được người nhà bảo hộ rất tốt, hiện tại gặp được loại sự tình này liền hoàn toàn không biết nên làm như thế nào.

“Người nói? Nhị ca vì cái gì muốn làm như thế?” Lý Huy Kinh ôm lấy súng vật không ngừng chuyển động ở bên chân chính mình, thì thào nói, như là đang hỏi người khác, lại như là lầm bầm lầu bầu, “Rõ ràng đại ca tốt như vậy, rõ ràng hẳn cái gì cũng không thiếu.”

Nghe Lý Huy Kinh nói, Trạch Hâm trầm mặc, kỳ thật cậu cũng không biết vì cái gì. Trên thế giới, có chút người như vậy, rõ ràng là không thiếu tiền, lại như trước vì tiền làm chuyện thương thiên hại lí.

Chuyện phát sinh hôm nay, đã vượt qua phạm vi thừa nhận của Lý Huy Kinh, ôm súng vật bình thường tuyệt đối không được phép lên—giường hần, chậm rãi ngủ.

Được rồi, xem ở phân lượng chủ nhân rất bất hạnh, Trạch Hâm thành thành thật thật nằm ở trong lòng hần, nhìn chăm chăm bên ngoài cửa sổ. Thật muốn về nhà a, tiểu Điện của ta, không muốn hoàn thành cái nhiệm vụ chó má gì

đình, chúc mừng người chơi hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh.

Đang lúc nhớ lại trò chơi trên máy tính của chính mình, đột nhiên nghe được một thanh âm vang lên bên tai.

xin hỏi có tiếp thụ phần thưởng hay không.

“Ồ.”

trong phần thưởng phát ra, chúc mừng người chơi đạt được kỹ năng chớp động : khốc huyền, cấp bậc hiện tại : cấp một, mỗi lần có thể di động 10 m, trong vòng một ngày có thể di động 5 lần.

“...” Trạch Hâm cảm thấy, cậu lại một lần nữa cảm nhận được ác ý của hệ thống. , người muội, chỉ có thể di động liên tục 50 m, cả phòng ở Lý gia đều đi không ra kỹ năng như vậy có ích lợi gì?

Vì tỏ vẻ bất mãn, Trạch Hâm dùng móng vuốt cào ra hai cái động ở quần áo trên người chủ nhân nhà cậu.

*

Trạch Hâm nghĩ, trải qua chuyện tình lần này, Lý Huy Kinh ít nhất yên tĩnh trong chốc lát mới có thể khôi phục lại bộ dáng doppi (ko biết là bộ dáng nào chắc là gốc manh), sau này mới biết được, cậu xem nhẹ sức chiến đấu của thanh niên gốc gác này.

“Sao ngươi lại tới đây?” Nhìn nữ hài đứng ở trước mặt chính mình, Lý Huy Kinh đầy mặt kinh ngạc hỏi.

Nữ hài trước mắt nhìn thấy Lý Huy Kinh đến, xấu hổ nhìn hần một cái, sau đó rất nhanh liền khôi phục trấn định, mắt mang quan tâm nói: “Cái kia, gần đây ngươi đều không có đi học, ta cùng Tụng Y đều rất lo lắng cho ngươi.”

Lý Huy Kinh vốn đầy mặt không cần khi nghe đến tên Thiên Tụng Y, mắt sáng rực lên, thập phần kích động hỏi: “Là Tụng Y lo lắng ta, cho nên mới gọi ngươi đến sao? Kêu nàng không cần lo lắng, ta lập tức sẽ về trường học. Không biết gần đây ta không ở, cái nha đầu kia có nhớ ta hay không.”

Nhìn Lý Huy Kinh cao hứng phấn chấn, Lưu Thế Mỹ nuốt trở vào chuyện đang muốn nói, miễn cưỡng nở nụ cười với hần một chút, “Àn, ta sẽ nói cho nàng, ta đi trước.”

Nhìn nữ sinh thần sắc ảm đạm, còn có chủ nhân nhà mình sung sướng, Trạch Hâm đã không muốn nói cái gì. Kỳ thật, ở trong mắt cậu, nữ hài yên lặng này vẫn hợp với hần hơn, so với kia cô gái Thiên Tụng Y thần kinh kia. Nhưng chủ nhân nhà mình lại yêu thích cái nữ (bệnh) thần (kinh) kia như vậy, rộng lượng bao dung như vậy, chỉ có thể nói lực lượng tình yêu thật sự vĩ đại a!

“Trạch Hâm a, người xem, cái nha đầu kia Thiên Tụng Y quả nhiên là không có ta không được? Nhanh như vậy đã mong nhớ ta.” Lý Huy Kinh ôm sủng vật nhà mình, cao hứng phần chần nói.

“...” Trạch Hâm ngẩng đầu liếc mắt nhìn kí chủ nhà mình một cái, thật sự là không nói gì để chống đỡ, rõ ràng chỉ có Lưu Thế Mỹ nhớ hân, Thiên Tụng Y cái gì, cậu cảm thấy người kia căn bản là không có cái tâm tình này.

Ôm Trạch Hâm cao hứng chuyển vòng vòng, Lý Huy Kinh vui vẻ cười.

Nhìn chủ nhân cười đầy mặt ngu ngốc, Trạch Hâm cảm thấy quả thực là không đành lòng nhìn thẳng.

*

đình, có nhiệm vụ chi nhánh mới, xin hỏi nhận hay không?

Ngay tại thời điểm Trạch Hâm đang chuẩn bị ngủ, đột nhiên nghe được thanh âm hệ thống, kinh hoảng nhìn thoáng qua chung quanh, không có phát hiện chủ nhân của chính mình, lén lút yên tâm một chút, tuy rằng thanh âm hệ thống chỉ có chính mình có thể nghe được, nhưng là hiện tại chính mình cùng Lý Huy Kinh ở cùng một gian phòng, khó tránh khỏi sẽ có chút khẩn trương.

“Nhận.”

nhiệm vụ chi nhánh thứ hai, ngăn cản Thiên Tụng Y cùng Đô Mẫn Tuấn gặp nhau.

Thời điểm nghe được nhiệm vụ , Trạch Hâm sửng sốt một chút, sau đó tinh tế suy nghĩ một lần, mới phát hiện nhiệm vụ chính mình tiếp thụ giống như đều triển khai quay chung quanh Lý Huy Kinh, hơn nữa đều là thi hành để đặt trụ cột cho Lý Huy Kinh theo đuổi nữ chủ. Thoạt nhìn , hệ thống này kỳ thật cũng không sai, kia cậu cũng rất nhanh là có thể hoàn thành nhiệm vụ trở lại thế giới của chính mình!

hiện tại mới biết được bản hệ thống ưu việt, phạm nhân ngu xuẩn.

“...” Trạch Hâm đột nhiên cảm thấy, làm một cái hệ thống, nó có phải hay không rất hoan thoát.(giống thoát tuyền kiểu vui vẻ không đúng trọng tâm)

Tắm rửa xong, trở lại phòng chính mình, Lý Huy Kinh ngây ngẩn cả người, bởi vì hắn thấy được người lần trước nhắc nhở hắn kia, hắn kinh ngạc trừng mắt , “Người...”

Trạch Hâm một bộ dáng lãnh diễm, mắt lạnh nhìn hắn, nhàn nhạt nói: “Ta lần này tới là có việc nói cho người.”

“Người, người có chuyện gì?” Tuy rằng chuyện nhị ca làm hắn rất khó tiếp thu, nhưng cũng là nhờ người này, đại ca mới được cứu trợ. Nghĩ vậy, thần sắc Lý Huy Kinh phức tạp nhìn người trước mắt.

Nhìn thấy người kia rất nhanh liền bình tĩnh trở lại, Trạch Hâm mặt không chút thay đổi hỏi: “Người có phải thích cái kêu nữ sinh Thiên Tụng Y kia hay không?”

nghe người tới nói, Lý Huy Kinh thập phần kinh ngạc. Hắn làm sao mà biết được?

Nhìn người kia không nói lời nào, Trạch Hâm dựa theo mục đích của bản thân nói, “Ngày mai nàng kêu người về nhà trước. Sau đó buổi tối người chờ ở cửa nhà nàng, nếu nàng chạy đến, nhất định phải ngăn nàng lại, tuyệt đối không thể để cho nàng chạy ra đầu ngõ.” Như vậy, hắn là sẽ không gặp được cái Đô Mẫn Tuấn kia, cái kia nữ nhân về sau cũng sẽ không nhớ mãi không quên với cái người cứu nàng kia .

“Vì cái gì?” Nhìn Trạch Hâm, Lý Huy Kinh ngờ ngác hỏi.

Trạch Hâm khinh bỉ nhìn hắn một cái, nhàn nhạt nói: “Người không làm theo ta nói, về sau nhất định sẽ phi thường hối hận.”

“...” Lý Huy Kinh tựa hồ là bị giọng điệu của cậu đã kích, giật giật miệng, cái gì đều không nói gì.

Thấy người kia đã có chút suy xét lời nói của chính mình, Trạch Hâm lại một lần nữa tiêu thất giống lần đầu tiên.

Nhìn người lại một lần biến mất không thấy ở trước mặt mình, Lý Huy Kinh không có gì kinh ngạc, chỉ là nhìn phương hướng người tới biến mất không thấy, ngơ ngác không biết suy nghĩ cái gì. Người kia, lại một lần nữa không thấy.

*

“Tụng Y, ta có việc nói cho người.” Lý Huy Kinh nhìn nữ hài trước mắt, đầy mặt rồi rầm nói.

Nhìn tên con cháu phú gia vẫn quần quýt lấy mình, Thiên Tụng Y đầy mặt không kiên nhẫn nhìn, thật là, nếu không phải hấn đến kêu nàng, nàng mới không đi ra.” Có việc gì người nói đi.”

“Người hôm nay về nhà sớm một chút đi?” Lý Huy Kinh không có nhìn thấy biểu tình trên mặt nàng, do dự một chút, vẫn nói ra.

“Vì cái gì?” Thiên Tụng Y đầy mặt dựa vào cái gì nghe lời người, hỏi.

“Hôm nay trong nhà người xảy ra chuyện, người nhất định phải nghe ta.” Lý Huy Kinh nhìn nàng, đầy mặt chắc chắn nói.

Nghe Lý Huy Kinh nói như vậy, Thiên Tụng Y bản năng muốn phản bác, nhưng là sau đó nghĩ tới người nhà chính mình để ý, chỉ nghi hoặc nhìn thoáng qua hấn, trầm trầm nói một câu, “Ta đã biết.”

Nhìn bóng dáng nữ hài xoay người rồi đi, Lý Huy Kinh đứng ở nơi đó ngơ ngác, không biết vì cái gì. Trước mắt đột nhiên xuất hiện hình ảnh người kia, nếu là người kia, khẳng định khốc khốc nói xong liền rời đi.

*

“Ta muốn cùng người ly hôn.” Bên trong truyền đến tiếng thét chói tai của nữ nhân.

“Tốt, nhưng Tụng Y ta nuôi, người mang theo Thiên Doãn Tại (*)” Lại truyền đến một cái thanh âm nam nhân.

“Dựa vào cái gì?” Nữ nhân rõ ràng không phục lắm, lớn tiếng phản bác, “Ta sẽ không cho người mang Tụng Y đi.”

“Ta sẽ không để Tụng Y lại cho người, thiếu nàng cây rặng tiền này, ta về sau làm sao bây giờ.”

...

Thiên Tụng Y đứng ở ngoài cửa, nghe cha mẹ bên trong khắc khải, ngơ ngác đứng. Khó có thể tin tưởng mắt, ngẩng đầu nhìn đến cha mẹ nhìn qua phương hướng chính mình, xoay người bỏ chạy ra ngoài.

“Tụng Y...” Phía sau truyền đến hai cái thanh âm bất đồng.

“Tụng Y, Noel vui vẻ!” Chạy tới cửa, một đầu liền nhào vào trong lòng Lý Huy Kinh đang đợi bên ngoài.

“Người tránh ra!” Thiên Tụng Y thấy rõ người tới, một phen đẩy ra hấn, quay đầu chạy đi.

“Tụng Y!” Nhìn Thiên Tụng Y chạy như không muốn sống, Lý Huy Kinh vứt bỏ hoa trong tay, đuổi theo. Nhìn thấy người bị bảo tiêu của chính mình ngăn lại, thở dài nhẹ nhõm một hơi, không để ý nàng giãy dụa, đem người ôm vào trong ngực.

“Ô ô, vì cái gì? Vì cái gì?” Thiên Tụng Y giãy dụa trong lòng Lý Huy Kinh trong chốc lát, tiếp theo khí lực chậm rãi nhỏ đi, ở trong lòng hấn khóc lên.

“Không có việc gì.” Lý Huy Kinh không để ý đau đớn trên người chính mình, ôm Thiên Tụng Y khốc lóc thương tâm, đứng ở trong một hồi tuyết hoa bay tán loạn.

Đứng ở xa xa, Trạch Hâm nhìn cảnh hai người như thế cầu huyết, yên lặng nghĩ, cảnh tượng phim thần tượng như vậy, thật sự có thể chứ? Bất quá, nhìn bộ dáng, hấn là sẽ không gặp được cái Đô Mẫn Tuấn kia đi.

Ôm Thiên Tụng Y, Lý Huy Kinh ngẩng đầu, xa xa trong đại tuyết bay tán loạn, người kia liền đứng ở nơi đó như vậy, giống như là không thuộc về thế gian này.

đỉnh, chúc mừng người chơi hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh thứ hai, xin hỏi mở ra phần thưởng nhiệm vụ hay không ?

Trạch Hâm nhìn vở kịch lãng mạn cầu huyết xem như mùi ngon, đột nhiên nghe được thanh âm hệ thống, quyết đoán chọn nhận.

thỉnh lựa chọn phần thưởng. Một, thời gian trôi qua. Hệ thống mở ra thời gian gia tốc cho người, trực tiếp nhảy đến đoạn thời gian nhận chức vụ hoàn thành. Hai, thăng cấp kỹ năng chớp động khốc huyễn.

“Lựa chọn một.” Này còn cần nghĩ sao? Sớm một chút hoàn thành nhiệm vụ, sớm một chút trở về. Nghĩ như vậy, Trạch Hâm quyết đoán điểm cái lựa chọn thứ nhất, sau đó nhìn thấy thân thể chính mình dần dần biến thành trong suốt sắc, tiêu thất.

Trạch Hâm cao hứng rất nhanh là có thể rời đi không có phát hiện, ở cách đó không xa, có hai người gắt gao nhìn chăm chăm vị trí của chính mình.

“Người kia, cũng giống ta sao? Không thuộc về nơi này, đến từ ngoài hành tinh?” Một cái nam tử anh tuấn mặc áo gió màu đen đứng ở cách đó không xa nhìn Trạch Hâm vị trí biến mất, lẩm bẩm.

“Tiêu thất?” Nhìn cái bóng dáng xa xa kia tiêu thất, Lý Huy Kinh mở miệng ngơ ngác nhìn, trong lòng giống như có điểm cảm giác chua chát. Giống như người kia rời đi, liền sẽ không lại xuất hiện.

QAQ cầu trợ giúp đi cái tên tiếng trung của em trai nữ chính là gì vợ

(*) qt ghi là “cho phép mới” nên tui lên mạng tra tên của bạn em trai rồi lên sau đó dùng bảng tên hán việt của một số thần tượng để đổi thành tiếng trung, tiếng hàn là Cheon Yoon-jae họ thì giữ nguyên họ chị nữ chính, yoon tiếng hàn = Doãn tiếng trung, jae là Tại hay Tể nhưng thấy để TẠi hay hơn. tạm thời như vậy đi, sau này ai biết tên đúng thì nói tui tui sửa lại

4. Chương 4: Vì Sao Đưa Anh Tôi (4)

Này, Huy Kinh a. Người hôm nay đã trở lại sao? Đến nơi này của ta đi, chúng ta tụ hội.” Từ điện thoại truyền ra thanh âm của một nữ nhân, tựa hồ thập phần kiều man (mềm nhẹ + ngọt ngào).

“Ân, Được.” Đáp vài tiếng, sau đó liền cắt đứt điện thoại. Nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ xe, khoe miệng nhàn nhạt cười cười, giẫm lên chân ga, xe hơi liền chạy như bay.

“Đại ca, ta đã trở về.” Đỗ xe xong, nam nhân liền cho huynh trưởng tiến đến đón mình một cái ôm.”Mới không thấy bao lâu, người cư nhiên trở nên già hơn.”

Nâng tay gõ lên trên đầu nam nhân một chút, “Người tiểu tử này! Lâu như vậy không thấy, lá gan càng ngày càng lớn, cả đại ca người cũng dám giễu cợt.”

Vuốt địa phương bị gõ, liền giả dạng làm một bộ đáng thương, “Đau, ca, ta biết sai rồi.”

Nhìn đệ đệ nhà mình luôn luôn tại du học bên ngoài , hiện tại mới trở về, Lý Hàn Kinh cười vồ vồ bờ vai của hắn, “Lâu như vậy không trở lại, nhưng thật cao lên không ít. Đi thôi, phụ thân cùng mẫu thân biết người trở về, đã sớm ở nhà chờ.”

Lý Huy Kinh nhìn đại ca nhà mình , lên tiếng, đi theo vào.

*

“Huy Kinh, lần này người trở về là sẽ không đi nữa?” Ở đại sảnh nhà hàng cơm Tây, Lưu Thế Mỹ đầy mặt kỳ vọng hỏi. Thiên Tụng Y ngồi ở bên kia tuy rằng vẫn là một bộ dáng thờ ơ, nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào hắn.

Lý Huy Kinh uống một ngụm vang đỏ, liếc mắt nhìn hai người một cái, mở miệng cười nói: “Không đi, lão đầu tử (cha) nói, kêu ta ngồi ở nơi này hảo hảo để đại ca chiêu cố.”

“Nga.” Nghe Huy Kinh trả lời, Lưu Thế Mỹ cùng Thiên Tụng Y lén lút thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Lý Huy Kinh thần kinh thô không có nhìn thấy động tác của bọn họ, cười hỏi hai người , “Đúng rồi, các người sao rồi?”

“Rất phiền toái. Không biết vì cái gì, gần đây Hàn Hựu Lạp luôn luôn đối nghịch cùng ta, đi nơi nào đều có thể đụng nàng.” Thiên Tụng Y bộ dáng đầy mặt ghét bỏ, bất mãn mở miệng đáp.

“Tụng Y a, người cũng đừng trêu chọc nàng, mỗi lần đều làm dữ như vậy.” Lưu Thế Mỹ đầy mặt lo lắng nhìn nàng.

Nghe nàng nói, Thiên Tụng Y một hơi uống hết rượu bên trong cái chén, tức giận: “Cái gì kêu là ta trêu chọc nàng, rõ ràng mỗi lần đều là nàng trêu chọc ta trước, ta thậm chí cái gì cũng không kịp làm.”

“Tốt lắm, người uống ít một chút.” Lưu Thế Mỹ đầy mặt bất đắc dĩ nhìn người đang uống thả cửa, thuận tiện nhìn thoáng qua người ngồi ở giữa hai người, “Người cũng khuyên nhủ nàng đi.”

“Ta cảm thấy Tụng Y nói rất đúng, người như thế, nên hảo hảo thu thập một chút.” Nhìn người nào đó càng uống càng dửng dưng, Lý Huy Kinh đang chuẩn bị khuyên một chút, liền nhìn thấy một người thập phần quen thuộc đi qua ngoài cửa sổ.

“Huy Kinh, người làm gì?” Nhìn người này đầy mặt lo lắng chạy đi, Lưu Thế Mỹ kinh ngạc ở phía sau kêu tên Lý Huy Kinh.

Lý Huy Kinh làm như không có nghe thấy thanh âm phía sau, thẳng tắp chạy tới cửa, đầy mặt lo lắng nhìn người đi đường qua lại, muốn tìm được cái bóng đáng quen thuộc vừa rồi kia .

“Huy Kinh, làm sao vậy?” Hai người Thiên Tụng Y đi ra theo nhìn Lý Huy Kinh thập phần kích động, đầy mặt nghi hoặc hỏi.

“Không, không có gì.” Thẳng đến nghe được thanh âm của các nàng, Lý Huy Kinh mới định thần lại, nhìn khu phố người đến người đi. Rõ ràng ngay vừa rồi, hẳn thấy được người kia.

“Huy Kinh, người không sao chứ?” Nhìn bộ dáng tâm thần không yên của Lý Huy Kinh, Lưu Thế Mỹ lo lắng nói.

“Không có việc gì.”

“Vậy chúng ta vào đi thôi.”

“Àn.” Đi về phía trước, Lý Huy Kinh vẫn nhìn lướt về sau. Sau khi người kia tiêu thất liền chưa từng xuất hiện qua.

Không lâu sau khi bọn Lý Huy Kinh đi vào, bên trong một cửa hàng điểm tâm đối diện đi ra một người, đang vui rạo rức lấy bánh ngọt trong tay, đi đến góc đường hội hợp cùng một cái nam tử mặc áo gió.

“Người như thế nào như vậy thích ăn này?” Nhìn Trạch Hâm trên tay bánh ngọt, Đô Mẫn Tuấn đầy mặt ghét bỏ nhìn.

Nhìn biểu tình của Đô Mẫn Tuấn, Trạch Hâm cười cười, xách gói to lên lắc lắc ở trước mặt hắn, “Người không biết, bánh ngọt nhà này rất ngon.”

Trong mắt Đô Mẫn Tuấn, chỉ có thực vật truyền thống mới có thể làm hắn thèm ăn, về phần loại bánh ngọt chỉ có nữ sinh thích này, hơn nữa còn không có dinh dưỡng, cũng chỉ có Trạch Hâm sẽ thích ăn.

“Đô Mẫn Tuấn, ta cảm thấy người nên dừng cảm nếm thử sự vật mới.” Nhìn biểu tình đầy mặt không tán thành của hắn, Trạch Hâm cảm thấy hắn nhất định là ở trong lòng hắn đã có suy nghĩ cách xa cái loại đồ vật một điểm giá trị ăn uống cũng không có này. Từ khi cùng sinh hoạt với vị đến từ ngoài hành tinh này đến, cậu mới phát hiện, này vị giáo sư Đô giống như vẫn dừng lại ở thời điểm vừa đến nơi đây, cái thói quen gì cũng không đổi.

“Không cần.” Đô Mẫn Tuấn nhìn cậu, lạnh lùng nói.

Trở lại trong phòng Đô Mẫn Tuấn, Đô Mẫn Tuấn lưu cho Trạch Hâm ngồi ở phòng khách một cái bóng đáng lãnh diễm thanh cao, nói một câu, ta đi làm cơm, người chờ ở chỗ này, sau đó liền đi vào phòng bếp.

Nhìn Đô Mẫn Tuấn đi vào phòng bếp, Trạch Hâm nhún vai, kỳ thật ở thời điểm vừa tới cậu có đưa ra đề nghị hỗ trợ việc nấu nướng, nhưng là sau khi cậu không chú ý đánh vỡ vài cái bát Sứ Thanh Hoa của hắn. Đô Mẫn Tuấn liền lạnh lùng nhìn cậu một cái, nói một câu, người về sau đừng vào phòng bếp. Trạch Hâm thề, cậu tuyệt đối nghe ra bên trong câu nói kia có cảm giác nghiêng răng nghiêng lợi. Từ nay về sau, cậu không còn đi qua phòng bếp.

người chơi thân ái, thỉnh nắm chặt thời gian hoàn thành nhiệm vụ!

Ngay khi Trạch Hâm vui rạo rức ăn bánh ngọt mới mua về , hệ thống quân liền đi ra xoát cảm giác tồn tại. Tay Trạch Hâm đang đưa bánh ngọt vào miệng dừng một chút, sau đó ăn hết một ngụm cuối cùng.

“Đã biết, thực dong dài.” Trạch Hâm vỗ vỗ tay.

Lúc trước sau khi tuyển tuyển thời gian, Trạch Hâm đã được hệ thống truyền tống đến ba tháng trước khi Đô Mẫn Tuấn rời đi Địa Cầu, cũng chính là thời điểm cốt truyện chính thức bắt đầu. Sau đó cậu liền lấy cớ là đồng loại với Đô Mẫn Tuấn, mặt dày mày dạn đến ở trong nhà hắn. Hiện tại chỉ cần Đô Mẫn Tuấn thuận lợi rời đi Địa Cầu, Lý Huy Kinh cùng Thiên Tụng Y thuận lợi cùng một chỗ, nhiệm vụ của cậu liền tính là hoàn thành.

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua Đô Mẫn Tuấn đang bưng thức ăn ra bên ngoài, Trạch Hâm bất mãn nói một câu, “Chúng ta không thể vừa xem TV, vừa khoái trá ăn cơm sao?”

Đô Mẫn Tuấn không thèm nhìn cậu một cái, nhàn nhạt nói một câu: “Ăn cơm nên ở trên bàn cơm, mà không phải phòng khách.”

“...” Nhìn người nghiêm trang này, Trạch Hâm thật sự là nói không nên lời. Nhưng là, ăn cơm không thể xem TV gì đó, thật sự là rất muốn lật bàn , như vậy còn có thể khoái trá ăn cơm hay không?

Cuối cùng, Trạch Hâm vẫn là khuất phục dưới dư uy của Đô Mẫn Tuấn, ai kêu hắn hiện tại là phiếu cơm của mình đâu? Một bên ăn cơm, Trạch Hâm một bên suy nghĩ một chút nhiệm vụ của chính mình . Hiện tại, chỉ cần tránh cho Đô Mẫn Tuấn tiếp xúc cùng Thiên Tụng Y, là có thể thuận lợi đem người tiến bước. Mà Lý Huy Kinh bên kia, vì cái gì không có nhân vật mấu chốt là giáo sư Đô này, đến bây giờ cũng vẫn không có thành công đâu? Ngốc như thế, khó trách đến bây giờ còn không có bạn gái.

“Hảo hảo ăn cơm.” Nhìn người đối diện này không biết suy nghĩ cái gì, thường thường dùng đũa chọt cơm trong chén, còn làm cơm vung vãi ra ngoài, Đô Mẫn Tuấn không thể nhịn được nói. Nói thật, người đối diện này, vô luận nhìn từ phương diện nào đều không phải loại hình bằng hữu chính mình sẽ kết giao. Nhưng là thời điểm khi cậu đáng thương hể hể nói với chính mình không có nơi để đi, thỉnh cầu hắn thu lưu, hắn vẫn là giữ cậu lại, hiện tại xem ra, quyết định này không biết có đúng hay không.

Trạch Hâm ngẩng đầu nhìn thoáng qua người ngoài hành tinh đối diện ngay cả ăn cơm đều hiện ra thập phần tao nhã , yên lặng điều chỉnh tư thế ăn cơm của chính mình.

“Đúng rồi, Đô Mẫn Tuấn, bên trong lớp học hiện tại người dạy có học sinh là ngôi sao không?” Trạch Hâm ra vẻ lơ đãng hỏi, kì thực lỗ tai luôn luôn cẩn thận chú ý.

“Không biết.” Đô Mẫn Tuấn uống một ngụm canh, nhàn nhạt nói.

“Người như thế nào lại không biết?” Trạch Hâm nhìn Đô Mẫn Tuấn thập phần không thèm để ý, lớn tiếng nói. Đây chính là quan hệ tới việc cậu có thể hảo hảo hoàn thành nhiệm vụ hay không đó!

Nghi hoặc nhìn thoáng qua người nào đó cảm xúc kích động, Đô Mẫn Tuấn vẫn là nói thật, “Ta không quan tâm việc này.”

Nhìn thoáng qua người nào đó vẫn là biểu tình đạm mạc, Trạch Hâm đột nhiên nghĩ, Đô Mẫn Tuấn giống như rất không quan tâm đối với rất nhiều việc, ngay cả đồng sự cũng không mấy người được hắn nhớ kỹ.

“Được rồi.” Không có được đáp án mình muốn, Trạch Hâm có chút nhụt chí, bất quá ánh mắt vẫn phức tạp nhìn thoáng qua Đô Mẫn Tuấn, “Người cảm thấy, ý nghĩa sinh mệnh là cái gì?”

Đô Mẫn Tuấn nhíu nhíu mày, như là không muốn trả lời, nhưng là cuối cùng dưới ánh mắt chờ mong của Trạch Hâm, vẫn nhàn nhạt nói: “Ở nơi chúng ta, ý nghĩa tồn tại của mỗi người chúng ta, chính là dùng hết

năng lực lớn nhất của chúng ta cống hiến cho quê hương.”

Σ(° °;) thật là lý tưởng cao thượng lại vĩ đại.

“Vậy người sẽ vì thật lòng yêu người nào đó, sau đó ở lại chỗ này sao?” Trạch Hâm thật cẩn thận hỏi.

Người đối diện nghe được vấn đề này, như là ghét bỏ nhìn cậu, dùng ánh mắt nói cho cậu. Người địa cầu ngu xuẩn, ta như thế nào sẽ làm chuyện hoang đường như vậy.

Bị tầm mắt mang tính áp bách của Đô Mẫn Tuấn trừng hồi lâu, Trạch Hâm ngu nhược giơ tay lên, “Được rồi, là ta sai rồi, ta không nên hỏi người vấn đề ngu xuẩn như vậy.” Nói xong, liền nhìn người đối diện cúi đầu tiếp tục ăn cơm, cuối cùng còn không quên nói một câu, đừng làm văng cơm trong bát người ra.

Ta thảo! Ta lẽ ra không nên lo lắng vấn đề nhân duyên của loại người ngoài hành tinh không có đầu óc như người này.

*

Ngồi ở trong đại sảnh rộng mở, Trạch Hâm một bên ăn đồ ăn vặt, một bên cầm máy tính Đô Mẫn Tuấn mua chơi trò chơi. Thuận tiện cảm khái một chút, ngày không có giáo sư Đô ở thực hạnh phúc a!

Ngay tại thời điểm Trạch Hâm đùa thập phần vui vẻ, đột nhiên nghe được tiếng ồn ào ngoài cửa, giãy dụa giữa tiếp tục trò chơi hay đi xem náo nhiệt trong chốc lát, vẫn quyết định đi xem. Xuyên thấu qua mắt mèo, nhìn thấy một nữ nhân không ngừng mà phát ra cơn điên vì say rượu, còn có cái nam nhân ra sức ôm nàng.

“Huy Kinh a, ta còn muốn ăn. Rượu trắng, thịt gà, đều là của ta...” Thiên Tụng Y một bên vung hai tay, một bên loạn choạng ngã trái ngã phải, thường thường còn vỗ vỗ cửa phòng nhà trọ Đô Mẫn Tuấn.

“Tụng Y, người chậm một chút, trước mở cửa.” Lý Huy Kinh một bên gian nan đỡ người, một bên dùng mật mã nghe được để mở cửa ra. Đợi cho sau khi đầu đầy mồ hôi, rốt cục đem được người vào.

Chờ sau khi cửa đóng, cửa phòng cách vách đột nhiên đi ra một người, đúng là Trạch Hâm đi ra xem náo nhiệt. Nhìn người đi vào, Trạch Hâm như khuôn như dạng sờ sờ cầm, khinh cười nói một câu, “Không nghĩ tới, cho dù là như thế này, cốt truyện vẫn phát triển theo lẽ thường, đúng là cốt truyện quân cường đại a!”

Đợi cho Lý Huy Kinh rốt cục dàn xếp xong Thiên Tụng Y tạm biệt ra khỏi phòng, liền nhìn thấy cái người mình đã nghĩ rằng không bao giờ gặp lại được kia đang đứng ở cửa cách vách, cười tủm tỉm nói với chính mình một tiếng, “hi! Đã lâu không thấy.”

Tác giả có chuyện muốn nói: đột nhiên phát hiện, ta hiện tại văn hoang đến chỉ có thể nhìn kinh điển tiểu thuyết.

ps: ngày mai muốn ra ngoài ngoạn, đình cày vài ngày, trở về ngày càng đi khởi.

Nói, các người không sẽ minh bạch jj trừu thống khổ, ta xoát lâu như vậy, mới đem tân chương tiết phát đi lên.

(đã quá lười dịch lời tác giả

5. Chương 5: Vì Sao Đưa Anh Tới (5)

“hi! Đã lâu không thấy.” Trạch Hâm nhìn người trước mắt, cười hi hi kêu một tiếng tiếp đón.

“Người...” Lý Huy Kinh khiếp sợ nhìn chằm chằm đối phương trừ bỏ kiểu tóc còn có màu tóc ở ngoài thay đổi, còn lại cơ hồ không có gì thay đổi, ngơ ngác nói không ra lời.

Trạch Hâm cười nhìn đối phương, không biết lâu không thấy như vậy, chủ nhân doppi này của mình có cái tiến bộ gì không.

“Tiến vào ngồi đi.” Nói xong, kéo nhân vào phòng, dù sao hiện tại Đô Mẫn Tuấn không có ở nhà, hoàn toàn không cần lo lắng bị phát hiện.

Lý Huy Kinh nhìn đối phương, do dự hai giây, mới quyết định đi theo vào. Sau khi đi vào, không ngừng đánh giá trang sức trong phòng ở.

“Muốn uống cái gì sao?” Trạch Hâm xuất phát từ lễ phép hỏi một câu, sau đó rồi rầm bỏ thêm một câu, “Có trà cùng nước có ga.” Trà là của Đô Mẫn Tuấn, nước có ga là cậu mặt dày mày dạn cầu xin mới được đồng ý cho mua.

“Nước có ga đi.” Nói xong, Lý Huy Kinh ngồi ở chỗ kia không biết nghĩ cái gì.

“Đây, cầm.” Dem nước có ga đưa cho hắn, Trạch Hâm liền nhìn thấy hắn đầy mặt rồi rầm ngồi ở chỗ kia, tựa hồ do dự cái gì. “Làm sao vậy?” Đối với chủ nhân nhìn thấy đầu tiên ở thế giới này, Trạch Hâm vẫn rất có hảo cảm.

“Người, là người sao?”

“Người nói đi?” Nhìn người này đầy mặt rồi rầm, Trạch Hâm rốt cục nói ra một câu hắn vẫn rất muốn biết này.

Ánh mắt Lý Huy Kinh phức tạp nhìn cậu, không ai có thể trong thời gian mười năm lý mà ngay cả một điểm biến hóa rất nhỏ cũng không có. Ngay cả lúc cậu xuất hiện cùng biến mất trước đây, đều có thể thuyết minh cậu không phải người.

Nhìn người đột nhiên trầm mặc, Trạch Hâm đột nhiên cảm thấy chung quanh quá mức im lặng, đối với trường hợp này, luôn luôn là Tiêu Văn Tường nói chêm chọc cười làm nóng không khí, hiện tại hắn không ở đây, đột nhiên có điểm nhớ hắn.

“Người vẫn ở nơi này sao?” Tựa hồ ý thức được chung quanh có chút im lặng quá mức, Lý Huy Kinh nối tiếp câu chuyện.

“Không phải. Nơi này là nhà bằng hữu của ta.” Trạch Hâm suy nghĩ một chút, vẫn thành thật trả lời.

“Quan hệ của người cùng vị kia bằng hữu rất tốt?” Cho nên mới đến ở nơi đây?

“Cũng không tốt lắm. Chỉ là hiện tại không có nơi để đi, vừa vặn nghĩ đến hắn ở trong này, vì thế ta liền tới.” Trạch Hâm đầy mặt bất đắc dĩ nói: “Hơn nữa người kia hắn còn siêu phiền toái, cứ luôn hạn chế hoạt động của ta. Tính tình cũng không tốt, khó trách vẫn không có bạn gái...”

Ngay tại thời điểm Trạch Hâm lải nhải oán giận với Lý Huy Kinh về việc gặp được đái ngỗ không công bằng, đột nhiên nghe được một thanh âm, lạnh lùng nói: “Như vậy thoát nhìn, người có thể dễ dàng tha thứ hắn mà còn ở nơi này, người vẫn là rất khoan dung đó.”

“Đương nhiên.” Trạch Hâm hoàn toàn không có phát hiện trong phòng nhiều ra một người còn cứ theo mục đích của bản thân mà nói, “Chỉ có người thiện lương giống như ta vậy, mới có thể chịu đựng được hắn, không sợ cường quyền ở cùng một chỗ với hắn.”

“Kia thật là rất cảm tạ người, chịu đựng ta lâu như vậy.” Phía sau một bàn tay vươn đến Trạch Hâm, trực tiếp đặt tại đầu vai cậu.

Nhìn Lý Huy Kinh ngồi đối diện, Trạch Hâm cương một chút, rốt cục phản ứng lại, đầu thông thả chuyển qua, nhìn người tới, trong lòng run sợ lộ ra một cái tươi cười lấy lòng, “Người đã trở lại.”

Đô Mẫn Tuấn chọn mi nhìn người vừa rồi luôn chửi bới hắn này, nếu là trước kia, gặp được loại người trong ngoài không đồng nhất này, hắn khẳng định sẽ đá văng cậu ra khỏi phòng ở chính mình, lại càng không để cậu ở lại nơi này nữa. Nhưng là hiện tại, nhớ đến cậu tuy rằng tay chân vụng về nhưng vẫn như trước hỗ trợ làm việc nhà, nhớ đến bộ dáng ủy khuất khi buổi tối không được xem TV, nhớ cậu xem chính mình là bạo quân mà than phiền niền niền, đột nhiên không muốn làm như vậy.

*

Thiên Tụng Y +4

Huy Kinh a, người đang làm cái gì? Như thế nào gần đây đều không có nhìn thấy người?

nếu có rảnh đến Tranh Loy (hình như là tên cửa hàng), ta mua nhiều lắm, không mang được

hiện tại ta ở trong này cùng với Thế Mỹ, người nếu có rảnh thì gọi điện thoại lại cho ta đi.

vẫn là không rảnh sao?

“Làm sao vậy? Ta giống như nghe thấy di động người luôn vang.” Trạch Hâm nghi hoặc nhìn Lý Huy Kinh hỏi, tuy rằng cậu rất cảm tạ Lý Huy Kinh dẫn cậu đi chơi, nhưng là bởi vậy mà chậm trễ chính sự của hắn thì sẽ không tốt lắm.

“Không có gì.” Nhanh chóng trả lời một tin ‘Hiện tại đang vội’, liền chuyển di động thành hình thức im lặng, cười nói với người đối diện, “Người không phải muốn đi chơi cái kia sao? Đi thôi, hiện tại đi mua phiếu.”

“Tụng Y, vẫn không có tin tức Huy Kinh sao?” Lưu Thế Mỹ uống trà sữa hỏi người biểu tình không phải tốt lắm đối diện.

Thiên Tụng Y cau mày, oán giận, “Hắn nói hắn hiện tại đang vội, không biết đang làm cái gì, hắn là không tới được.” Nói xong, cầm lấy nước có ga trên bàn hút mạnh một ngụm.

Nghe nàng nói, Lưu Thế Mỹ lộ ra một cái tươi cười nhỏ bé, rất nhanh liền biến mất, “Mỗi lần người kêu Huy Kinh hắn đều đến, có lẽ lần này thật có việc gấp đi.”

Thiên Tụng Y mân mân môi, không nói được lời nào nhìn di động chính mình. Thật là, rốt cuộc đang vội cái gì?

“Hôm nay thật là rất cảm tạ người, có người ở mới có thể đùa tặn hứng như vậy a!” Trạch Hâm cầm một cái kem quý danh, vừa ăn vừa nói với Lý Huy Kinh.

“Không có việc gì, dù sao gần đây vừa vặn ta cũng muốn thả lỏng một chút.” Lý Huy Kinh cười nhìn người trước mắt này, vừa bắt đầu nghe người này nói nhảm chán, không biết xuất phát từ cái tâm lý gì liền mở miệng mời cậu đi chơi. Hiện tại ngược lại cảm thấy kỳ thật người này thoát nhìn không phức tạp như vậy, thật là đơn thuần ngoài ý muốn a!

“Đúng rồi, người còn cùng một chỗ với cái Thiên Tụng Y kia sao?” Trạch Hâm đột nhiên mở miệng hỏi, hoàn toàn không có chú ý tới Lý Huy Kinh khi nghe được tên này liền đại ra trong nháy mắt.

“Àn.” Lý Huy Kinh cúi đầu đáp một tiếng.

Nhìn người nào đó nuốt ôn nguội (ha ha mếu biết QAQ), Trạch Hâm đầy mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói, “Người sẽ không phải chưa đuổi tới được đi, đã lâu như vậy.”

“Xem như vậy đi.” Tuy rằng biết chính mình thích Thiên Tụng Y, nhưng không biết vì cái gì mà vẫn chậm chạp không mở miệng. Nguyên nhân, chính mình cũng không rõ ràng lắm.

Khó trách đã lâu như vậy mà nhiệm vụ của chính mình còn không có hoàn thành, chính mình đều giúp hắn đuổi tình địch trọng yếu nhất đi rồi, hắn còn làm không xong, thật là rất! Vô! Dừng!!

“Ta cảm thấy nếu người thích cái nữ sinh kia, tốt nhất sớm một chút đuổi người tới tay, bằng không về sau nàng thích người khác liền không còn kịp rồi.” Trạch Hâm đầy mặt khuyên bảo nhìn hắn. Nhanh thông báo đi, nhanh thu phục người đi, nhiệm vụ của chính mình có thể hoàn thành sớm một chút.

“Người như thế nào quan tâm việc này như vậy?” Lý Huy Kinh đầy mặt kỳ quái nhìn cậu.

Đối với ánh mắt thuần túy của Lý Huy Kinh, Trạch Hâm ngẩng đầu nhìn trời, bình tĩnh nói, “Ta là lo lắng cho trạng huống nhân duyên tương lai của người. Không muốn nói thì thôi, người nếu không nghe lời ta, người sẽ hối hận. Hơn nữa người đều theo đuổi lâu như vậy, cứ nhiên còn không có đuổi được.”

“Phức xuy.” Nhìn Trạch Hâm nghiêm trang, cố gắng giả bộ biểu tình ta rất thành thạo, Lý Huy Kinh bật cười.

“Cười cái gì?” Nhìn Lý Huy Kinh cười thập phần vui vẻ, Trạch Hâm thập phần khó hiểu hỏi.

“Không có gì.”

*

Đội Trạch Hâm rốt cục ăn no chơi đủ, sau khi cự tuyệt Lý Huy Kinh luôn mời cậu đi ăn khuya, về tới trong nhà Đô Mẫn Tuấn.

“Người đã trở lại.” Vào nhà, liền nghe được một cái thanh âm vô cùng lạnh lùng.

“A, thực trùng hợp a, người ở nhà.” Trạch Hâm lúng túng ngồi ở sofa cầm một quyển sách lên bắt chuyện cùng Đô Mẫn Tuấn.

“Người đã vượt qua giờ dùng cơm.” Đô Mẫn Tuấn ngẩng đầu nhìn thoáng qua đồng hồ báo thức, lại liếc mắt nhìn Trạch Hâm một cái.

Trạch Hâm nhìn nhìn, quả nhiên hiện tại đã chín giờ, qua hai giờ so với thời gian dùng cơm của giáo sư Đô. Ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn người đang ngồi đoan chính ở chỗ kia, nghĩ nghĩ, thật cẩn thận nói, “Cái kia, người không phải là đang đợi ta ăn cơm đi, nhưng là ta đã ăn rồi.”

Nghe Trạch Hâm nói, tay Đô Mẫn Tuấn đang thả lỏng nắm thật chặt, sau đó lại lỏng rồi rời ra.”Hôm nay ta chỉ là muốn ăn tối muộn mà thôi.” Thời điểm đi vào phòng bếp, Đô Mẫn Tuấn mới không muốn thừa nhận. Chính mình nguyên bản chuẩn bị đứng giờ dùng cơm, nghĩ đến hôm nay cái người kia cao hứng nói cho hắn biết cậu cùng với người khác ra ngoài chơi, nhìn trên bàn cơm chỉ có đồ ăn của chính mình bỗng xuất hiện một loại tâm tình khó hiểu, phiền toái làm hắn ăn không vào.

Nhìn theo giáo sư Đô vĩ đại đi vào phòng bếp, Trạch Hâm vui rạo rức lấy ra đồ ăn vặt hôm nay thời điểm đưa chính mình trở về Lý Huy Kinh thuận tiện mua, ngồi ở trước TV mùi thoạt nhìn rất ngon.

Đợi cho Đô Mẫn Tuấn giải quyết xong bữa tối của chính mình, đi vào phòng khách, nhìn cảnh tượng người nào đó không tiết tháo xem TV, ăn loại thực phẩm rác rưởi không phải của chính mình mua, cười không hề có hình tượng gì đáng nói.

“Hồ ly ngu xuẩn.” Lạnh lùng nói một câu như vậy, liền đi một bước trở về phòng mình.

*

“Huy Kinh.”

“Sao người lại tới đây?” Đem tầm mắt nâng lên khỏi màn hình di động đến, liền thấy Lưu Thế Mỹ đứng ở trước mặt chính mình.

Lưu Thế Mỹ ôn nhu cười nhìn Lý Huy Kinh, quơ quơ gói to trong tay.”Mẹ ta gần đây chiếm được một cái chăm sóc da gì đó cũng tốt lắm, bảo ta đưa một chút cho bác gái. Vừa tới liền đụng phải người.”

Lý Huy Kinh lộ ra tươi cười chiêu bài, thân thủ tiếp nhận gói to, “Bác gái thật là quá khách khí. Đi vào ngồi đi, mẹ ta khẳng định rất cao hứng.”

“Ân.” Hai người sống vai đi, nhìn Huy Kinh vẫn mỉm cười, Lưu Thế Mỹ thăm dò hỏi: “Người hình như rất vui vẻ, gặp được chuyện thú vị gì sao?”

“A, không có a.” Cấp Trạch Hâm trở về một cái tin tức quá khứ (cầu trợ giúp QAQ), Lý Huy Kinh kinh ngạc nhìn người bên cạnh.

“Ân.”

“Có lẽ là bởi vì hôm nay đi ra ngoài cùng một băng hữu thật lâu không thấy, có điểm hưng phấn.” Lý Huy Kinh đây mặt ý cười nói.

Nhìn trong mắt người bên cạnh lơ đãng gian hiện lên hoài niệm, Lưu Thế Mỹ nhẹ nhàng hỏi: “Là băng hữu rất trọng yếu sao?”

Lý Huy Kinh ngốc sững sốt một chút, không xác định nói: “Hắn là quen thuộc lắm.”

Sau khi nói xong, chung quanh tựa hồ lại lâm vào im lặng, thẳng đến tối đại trạch Lý gia.

“Bác trai, bác gái, quấy rầy, mẫu thân bảo ta đưa chút đồ vật lại đây.” Vừa vào cửa, nhìn thấy nhị lão Lý gia ngồi ở phòng khách, Lưu Thế Mỹ lễ phép chào hỏi.

“Người nha đầu này, như thế nào khách khí như vậy, còn chính mình lại đây, trực tiếp kêu Huy Kinh qua lấy là được rồi.” Lý mẫu nói xong trách cứ tiểu nữ tử của mình một chút.

Nhàn nhật cười, ôn hòa nói: “Không quan hệ, vừa vặn ta cũng không có việc, hưởng chi ta cũng muốn gặp bác gái.”

“Vẫn là nha đầu người chọc người đau lòng, mấy nữ tử kia của ta chỉ biết chọc ta sinh khí. Đến đến, ta mang người qua bên kia, chúng ta nói nói thứ mẫu thân người bắt người mang đến cho ta.”

Lưu Thế Mỹ đi theo Lý mẫu đi quay đầu nhìn thoáng qua, chỉ thấy Lý Huy Kinh ngồi ở sofa không biết làm gì, cười đầy mặt sáng lạn với di động.

Huy Kinh, hôm nay cảm tạ người mang ta đi chơi lâu như vậy, nếu người lần sau không vội, vẫn kính nhờ người. Trạch Hâm dùng di động chính mình mới mua phát ra một cái tin nhắn, vô cùng cao hứng đi ngủ.

Cách vách, Đô Mẫn Tuấn cảm nhận được người phòng kế bên còn không có ngủ, còn đang hưng phấn lật tới lật lui. Phiên toái đem chăn trùm lên trên đầu chính mình, quả nhiên lúc trước không nên thu lưu cậu.

Tác giả có chuyện muốn nói: ta đi rồi lâu như vậy, nhấn lại cứ nhiên đều không có gia tăng.

6. Chương 6: Vì Sao Đưa Anh Tôi (6)

Sinh hoạt của Đô Mẫn Tuấn ở Địa Cầu vẫn rất quy luật, thứ hai đến thứ sáu đi làm, ngày nghỉ liền ở nhà đọc sách hoặc là đi làm một ít vận động hữu ích. Thói quen này vẫn duy trì, cho dù là ở nhà hiện có nhiều hơn một người thì cũng như vậy.

Nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường, mới ba giờ chiều, khoảng cách đến thời gian tan tầm của Đô Mẫn Tuấn còn có chút sớm. Ngã vào sofa trong phòng khách, Trạch Hâm cảm thấy từng cái tế bào trên người chính mình đều tràn ngập hai chữ, nhàm chán!

người chơi thân ái, người kéo thời gian quá dài, thỉnh mau chóng hoàn thành nhiệm vụ. Nếu không hệ thống sẽ mở ra hình thức cưỡng chế nhiệm vụ, đến lúc đó nếu xuất hiện cái hậu quả nghiêm trọng gì, thỉnh tự mình phụ trách.

“Còn có hạn chế thời gian?” Trạch Hâm đầy mặt nghi hoặc hỏi.

nếu như không có hạn chế thời gian, người còn có thể gấp gấp làm chắc.

Theo thanh âm ngây thơ bình thản của hệ thống, Trạch Hâm cam đoan, cậu nghe được một loại cảm giác nồng đậm ghét bỏ.

“Được rồi, ta còn bao nhiêu thời gian?”

ở trước khi Đô Mẫn Tuấn rời đi, nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ đầu mối chính.

Nghe hệ thống giới thiệu, Trạch Hâm yên lặng quên đi một chút. Ân, chính mình còn thời gian hai tháng, còn thời gian. Trạch Hâm nằm ở nơi đó, miễn cưỡng không muốn động, tựa hồ làm cái gì đều không có sức lực.

“Tích ——” đang chán đến chết, di động chính mình mới mua đột nhiên phát ra thanh âm.

Người gửi thư tín: Lý Huy Kinh người đang làm cái gì?

Nhìn tin nhắn, mắt Trạch Hâm sáng rực lên. Cậu còn có Lý thổ hào a! Có thể giúp cậu giải quyết vấn đề hạnh phúc, thuận tiện gọi hân mang chính mình đi chơi a! quả thực không thể chịu được, ngấm lại đều rất tốt đẹp.

Lý Huy Kinh nhìn hồi âm, nhàn nhạt cười cười.

“Người tiểu tử này, cứ nhiên dám có sai sót.” Người không biết khi nào thì đứng ở phía sau hân hung hăng gõ hân đầu một chút.

Dựa theo quán tính đi xuống, đầu đánh một chút vào trên bàn phía trước.”Tê, ca, đau quá.” Lý Huy Kinh ôm một khối da đầu đổ lên, lên án nhìn ca ca nhà mình.

Lý Hàn Kinh đầy mặt ghét bỏ nhìn tiểu đệ nhà mình, bất đắc dĩ nói: “Ta là gọi người đi theo học tập, không phải gọi người tới chơi đùa.”

“Ca, người cũng biết ta không thích làm thương nhân, ta thật lòng không thích cái này.” Dựa vào ở ghế xoay sau người, Lý Huy Kinh đầy mặt thành khẩn nói.

Nhìn tiểu đệ nhà mình chơi xấu như vậy, Lý Hàn Kinh bất đắc dĩ cười cười, nhu nhu đầu hấn: “Ta biết người không thích cái này, nhưng là người không thể chơi cả đời như vậy a!” Nói xong, không đợi cho hắn nói cái gì nữa, cầm văn kiện rời đi.

Nhìn bóng dáng đại ca rời đi, Lý Huy Kinh kinh ngạc nhìn vài lần, sau đó xoa xoa tóc chính mình, “Ta chỉ là muốn trôi qua như vậy.”

“Tích tích —— ”

Người gửi thư tín: Lý Huy Kinh hiện tại có rảnh không? Ta mang người đi chơi?

Qua vài giây, phát ra một cái tin nhắn ngắn gọn. OK! Người tới nhà trọ đón ta đi, ta hiện tại sắp nhàm chán chết rồi.

Nhìn hồi âm, Lý Huy Kinh cười cười, đứng dậy cầm áo khoác, rời đi. Dù sao ở chỗ này, chính mình trừ ngồi cũng làm không được chuyện gì, không phải sao?

*

“Tỷ tỷ, người làm gì nhìn chăm chăm vào chiếc xe kia a?” Ngồi ở trên xe, Y Phàm đầy mặt mơ hồ nhìn Thiên Tụng Y nghiêng răng nghiêng lợi nghi hoặc hỏi. Tỷ tỷ đây là làm sao vậy? Sau khi đến nơi đây liền kêu dừng xe, rồi sau đó lại không cho xuống xe.

Ngay vừa rồi, nàng vừa theo quay chụp trở về, liền thấy chiếc xe kia, đó là xe Huy Kinh, nàng sẽ không nhận sai. Nhưng là chính mình không ở đây, Huy Kinh tới nơi này làm gì?

Thiên Tụng Y không để ý đến câu hỏi của trợ lý, nhìn chăm chăm chiếc xe kia nhìn vài lần, mở điện thoại di động ra, tìm được một cái số điện thoại quen thuộc, “Huy Kinh a, người hiện tại ở nơi nào?”

“Di, là Tụng Y, ta hiện tại ở bên ngoài, làm sao vậy?” Nhìn người ngồi ở ghế phó lái một đường tan vỡ suy nghĩ muốn đi nơi nào chơi, Lý Huy Kinh tràn ngập ý cười trả lời.

“Người hiện tại có thể đến nhà ta một chuyến sao?”

“Làm sao vậy? Là có chuyện gì sao? Ta hiện tại không tiện, nếu như không phải chuyện rất trọng yếu, ta liền không đi qua.”

“Ân.” Thiên Tụng Y sững sốt trong chốc lát, sau đó ngơ ngác nói: “Không có chuyện gì trọng yếu, người đang vội đi.”

“Làm sao vậy?” Nhìn Lý Huy Kinh sau khi treo điện thoại liền ngốc sững sốt một chút, Trạch Hâm quan tâm hỏi một tiếng.

“Không có việc gì.”

“Tỷ tỷ, người ổn sao?” Nhìn Thiên Tụng Y từ sau khi treo điện thoại liền vẫn thất thần bất động, Y Phàm thật cẩn thận hỏi.

Cảm nhận được thanh âm ngoại giới, Thiên Tụng Y rất mau liền phục hồi tinh thần, xem nhẹ phần cảm giác không khỏe trong lòng kia, rất nhanh liền khôi phục thành bộ dáng chỉ cao khí ngang (cao ngạo) bình thường của chính mình.”Có chuyện? Ta như thế nào sẽ có chuyện? Ta là ai? Ta nhưng là nữ thần quốc dân Thiên Tụng Y, ha ha.”

Nhìn người trước mắt đi đường đều có chút không xong, Y Phàm cảm thấy chính mình còn muốn lo lắng hơn hồi nãy nữa.

*

Vừa ăn kem, Trạch Hâm vừa chuyên chú nhìn Lý Huy Kinh vài lần, đẹp trai, có tiền, thâm tình, nhưng là vì cái gì đuổi không kịp bạn gái đâu?

“Làm sao vậy?” Có lẽ là ánh mắt Trạch Hâm quá mức quỷ dị, Lý Huy Kinh có điểm không được tự nhiên hỏi.

“Ta đang nghĩ người vì cái gì đến bây giờ đều không có đuổi được Thiên Tụng Y.”

Nghe Trạch Hâm nói, nước có ga trong miệng Lý Huy Kinh liền phun ra, “Khụ khụ.”

“Chẳng lẽ người không nóng nảy sao? Đều theo đuổi nhiều năm như vậy.” Nếu là chính mình, thích một người thích nhiều năm như vậy, đã sớm không chịu nổi.”Chẳng lẽ người không thích nàng?” Nhưng là đây là chuyện không có khả năng, dựa theo nguyên tắc, vị này nhưng khổ luyện hơn mười năm đều chưa bao giờ buông tha cho nữ chủ.

“Ta...” Lý Huy Kinh nghe Trạch Hâm nói, theo bản năng muốn mở miệng phủ định, nhưng là ngược lại sau khi mở miệng không biết vì cái gì nói không nên lời.

“Nếu như thích, người phải nắm chặt thời gian đi bắt người đến tay đi, như vậy sẽ không cả ngày lo lắng nàng thích người khác.” Trạch Hâm cảm thấy, trừ bỏ Lý Huy Kinh bên này, càng nên là chú ý Đô Mẫn Tuấn bên kia, tận lực làm cho hai người không tiếp xúc, bởi vì ở thời điểm Thiên Tụng Y sắp đáp ứng lại vì Đô Mẫn Tuấn mà suy nghĩ lại.

*

“Đô Mẫn Tuấn, người hôm nay như thế nào còn ở nơi này?” Nhìn người ngồi ở tiểu hoa viên đọc sách, Trạch Hâm thập phần kinh ngạc hỏi, dựa theo thời gian thường lui tới, hẳn lúc này hẳn là ở thư phòng chính mình, sau đó trong chớp lát chuẩn bị ngủ, như thế nào chạy đến đây?

Đô Mẫn Tuấn ngẩng đầu nhìn thoáng qua Trạch Hâm, trên khuôn mặt than rất nhanh hiện lên một chút vô thức. Vốn chính mình hẳn là đang đứng ở thư phòng, nhưng nghĩ đến chính mình giống như đã vài ngày không nhìn thấy người này, tuy rằng biết cậu mỗi ngày đều đã trở về, vẫn ma xui quỷ khiến ngồi ở nơi này.”Người trở về quá muộn, ồn ào đến ta.”

Ồn ào đến hẳn? Trạch Hâm sai lệch quay đầu, nhìn người ngoài hành tinh đầy mặt không chút thay đổi, chẳng lẽ thánh lực của người ngoài hành tinh đã nghiêm trọng đến tình trạng sinh hoạt hằng ngày đều bị ảnh hưởng.

“Lần sau ta sẽ trở về sớm một chút.” Tuy rằng không biết thật sự có phải như vậy hay không, nhưng Trạch Hâm vẫn đầy mặt vô tội thừa nhận sai lầm, bởi vì cậu biết, bị người ồn ào giấc ngủ thật là một chuyện đặc biệt thống khổ.

Nhìn Trạch Hâm ngoan ngoãn nhận sai, cảm giác khó chịu quỷ dị tồn tại trong vài ngày do biết cậu về trễ của Đô Mẫn Tuấn liền đột nhiên tiêu thất. Cảm giác được cảm xúc chính mình biến hóa, Đô Mẫn Tuấn nhíu nhíu mày, sau đó vào phòng.

Nhìn Đô Mẫn Tuấn tiêu sái bóng dáng, Trạch Hâm cảm thấy thập phần kỳ quái. Hẳn như thế nào cảm thấy gần nhất, Đô giáo thụ cảm xúc càng phát ra kỳ quái?

“Tụng Y, người có biết gần đây Huy Kinh đang vội cái gì hay không?” Lưu Thế Mỹ ngồi ở chỗ trên ghế chạm rãi nhấp một ngụm nước trái cây, hỏi Thiên Tụng Y đối diện.

Tay Thiên Tụng Y đang muốn lấy rượu tạm dừng một chút, tiếp theo giống như là cái gì đều không có phát sinh thân thủ cầm lấy, nhàn nhạt nói: “Ta như thế nào biết, gần đây ta cũng rất lâu không có nhìn thấy hẳn.”

“Hắn trước kia không phải thích nhất vây quanh người sao?” Lưu Thế Mỹ cau mày, như là oán giận thì thào.

Nghe nàng nói, Thiên Tụng Y sửng sốt một chút. Nam nhân kia, giống như thật lâu trước kia liền vây quanh chính mình, nhưng là chính mình cho tới bây giờ giống như đều không có để ý.

*

“Tốt lắm, ngày mai gặp.” Dem Trạch Hâm tới cửa, Lý Huy Kinh chào hỏi với cậu.

“Ân, ngày mai gặp.” Cầm túi lớn đồ ăn vặt Lý Huy Kinh mua, Trạch Hâm đứng ở cửa phất tay với hắn nói tái kiến.

Ngay tại thời điểm Lý Huy Kinh chuẩn bị xoay người rời đi, cửa thang máy mở, bên trong một trước một sau đi ra hai người.

“Huy Kinh.”

“Trạch Hâm.”

Nghe đối phương phát ra thanh âm, hai người quay đầu liếc mắt nhìn đối phương một cái. Sau đó Đô Mẫn Tuấn liếc mắt quét mọi người một cái, tạm dừng trên tay Trạch Hâm vài giây, đi về trước, mở khóa, vào cửa, hành văn liền mạch lưu loát.

Nhìn giáo sư Đô bá khí trầm lặng, Trạch Hâm cảm thấy hắn giống như sinh khí, nhưng là sinh khí cái gì đâu?

“Huy Kinh, người như thế nào ở trong này?” Thiên Tụng Y nhìn Lý Huy Kinh, nháy mắt tức giận đem tập trung ở trên người Đô Mẫn Tuấn thu trở về.

“Ta là tới tiễn bằng hữu.” Nói xong, Lý Huy Kinh nhìn Trạch Hâm vẫy tay với hắn một cái, sau đó vào cửa.

Theo tầm mắt Lý Huy Kinh, Thiên Tụng Y nhìn thấy là cái phòng ở của nam nhân đáng ghét kia, còn có cái nam nhân rất xinh đẹp vừa đi vào kia. Không biết vì cái gì, trong lòng đột nhiên có loại cảm giác trường đau, rất không thoải mái, “Người muốn đến chỗ ta ngồi sao?”

“Ân, được.” Thu hồi tầm mắt chính mình, Lý Huy Kinh rất tự nhiên đáp lại.

Nhìn Trạch Hâm đi theo vào nhà, Đô Mẫn Tuấn nhìn lướt qua gói to trong tay cậu, nhúu nhúu mày, nhàn nhạt nói một câu: “Thực phẩm rác rưởi.” Sau đó, đứng dậy về tới phòng mình.

Trạch Hâm ở lại tại chỗ ngơ ngác nhìn giáo sư Đô rời đi, gần đây lại động kinh cái gì, tình huống này hoàn toàn không đúng. Cậu biết Đô Mẫn Tuấn rất chán ghét cậu ăn loại đồ vật này, nhưng mỗi lần ghét bỏ đều sẽ không nói, chỉ là dùng ánh mắt tỏ vẻ một chút, tuyệt đối sẽ không nói ra trần trụi như thế.

Còn có cậu còn không có hỏi hắn vì cái gì cùng đi ra từ thang máy với Thiên Tụng Y, đây là tiết tấu cốt truyện lại muốn phát triển sao?

Đô Mẫn Tuấn trở lại phòng ý thức được chính mình không khống chế được, ngồi ở bàn học trầm mặc vài giây, sau đó lấy ra nhật ký của bản thân viết lên.

Ngày hôm sau, Trạch Hâm không có ra ngoài. Thời điểm Đô Mẫn Tuấn trở về, quỹ dị mua về rất nhiều thực phẩm rác rưởi.

Trạch Hâm nhìn hắn. đã xảy ra cái gì?

7. Chương 7: Vì Sao Đưa Anh Tới (7)

“Trạch Hâm, hôm nay ta muốn đi tham gia một cái điển lễ kết hôn, không thể đi tìm người.” Đầu kia điện thoại tựa hồ rất ồn ào, thanh âm Lý Huy Kinh cũng đứt quãng.

“Ân, ta đã biết. Người đang vội thì đi đi.” Miệng gặm kem ly, cắt đứt điện thoại, Trạch Hâm luôn cảm thấy chính mình hình như là đã quên cái gì.

Đô Mẫn Tuấn ngồi ở đối diện Trạch Hâm, cầm trên tay một quyển sách, nhìn chằm chằm, lỗ tai ở thời điểm cậu tiếp điện thoại liền khe khẽ giật giật.

Nhìn TV trong chốc lát, Trạch Hâm mới nhớ hiện ở trong này không phải chỉ có một mình mình, quay đầu nhìn giáo sư vẫn ngồi ở chỗ kia, nghi hoặc hỏi: “Hôm nay người không cần ra ngoài sao?”

Nhìn ánh mắt trong suốt của Trạch Hâm, lỗ tai Đô Mẫn Tuấn không tự giác đỏ hồng, thoáng xoay đầu đi chỗ khác, nhàn nhạt nói: “Hôm nay ta không có chuyện, không cần ra ngoài.”

“Nga.” Nghe trả lời, Trạch Hâm không hỏi tiếp. Mấy ngày nay giáo sư Đô đều rất không bình thường, biệt nữ như vậy cũng rất thông thường a.

“Bản đài đưa tin, đêm nay là nghi thức hôn lễ của nhị công tử Kim gia. Theo người chứng kiến tiết lộ, người được mời lần này đều là nhân sĩ nổi danh trong giới, mà địa điểm hôn lễ lần này là ngay tại du thuyền xa hoa phía sau ta. Hành trình lần này sẽ không mời truyền thông vào can thiệp đưa tin, cho nên bản đài không thể theo dõi đưa tin.”

Nhìn tin tức tình hình thực tế trên TV, một bóng dáng chợt lóe qua trong não, Trạch Hâm đột nhiên nhớ được chính mình quên đi cái gì. Ta thảo, quay đầu liếc mắt nhìn xem cái người ngoài hành tinh tứ bình bát ổn (ổn trọng) ngồi ở đối diện mình, cả người đều không tốt. Hiện tại Đô Mẫn Tuấn còn không biết Thiên Tụng Y = Đô Mẫn Tuấn sẽ không đi cứu một người không quan hệ = nữ chủ tử chết đi = Lý Huy Kinh thông báo không thành công = nhiệm vụ của chính mình thất bại = chính mình vĩnh viễn đều không về nhà được.

“Người có biết một cái nữ nhân kêu Thiên Tụng Y hay không?” Ôm một chút hi vọng, Trạch Hâm vẫn hỏi thử.

Nhìn khuôn mặt khấn trương của Trạch Hâm, Đô Mẫn Tuấn nhớ tới cái nữ nhân vô lễ, thô lỗ, thậm chí là thập phần ác tục (nói tục, nói lời xấu) kia, mà tên bên người nữ nhân này còn thường xuyên mang theo hồ ly ngu ngốc bên người chính mình ra ngoài chơi. Nghĩ tới điểm này, Đô Mẫn Tuấn thập phần khó chịu gật gật đầu, “Là cái nữ nhân thập phần thô tục.”

“...” Kia là điểm ngài thích ở nàng trong nguyên tác đó a? (P ‘q)

“Người gần đây có dự cảm linh tinh gì không?” Sau khi cảm nhận được phương thức mình đặt câu hỏi không đúng, Trạch Hâm thay đổi một loại phương thức để hỏi.

Nghe thế, Đô Mẫn Tuấn nhú nhú mày, suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn lắc đầu. Mười mấy năm qua hắn chỉ có duy nhất một lần dự cảm, chính là thời điểm lần đầu tiên gặp Trạch Hâm. Khi đó có loại cảm giác đặc biệt không thoải mái, nhưng là sau khi hắn đi nơi đó, cái gì cũng không có phát sinh, ngược lại để hắn thấy được một cái sinh vật cùng loại với chính mình.

Nghĩ đến đây, ngẩng đầu nhìn thoáng qua người đang ăn đến thập phần thích ý đối diện. Vẫn không nghĩ hiểu được, lúc trước chính mình là như thế nào nhằm cậu thành cái loại Hồ Tiên thập phần lợi hại bên trong tranh vẽ vậy.

Nhìn giáo sư Đô lắc đầu, Trạch Hâm vội vàng mở điện thoại ra, gọi cho một cái dãy số gần đây rất thường xuyên liên hệ.

“Trạch Hâm, làm sao vậy?”

“Người nghe, ta hiện tại đang nói một cái chuyện rất trọng yếu.”

“Được.” Nghe được giọng điệu ngưng trọng bên kia, Lý Huy Kinh không tự giác thận trọng lên.

“Từ giờ trở đi, người phải ngăn cản Thiên Tụng Y uống rượu, đặc biệt đừng cho nàng uống rượu. Quan trọng nhất là, đừng để nàng rời khỏi phạm vi tầm mắt của người, không được để nàng đứng ở bên cạnh thuyền.”

“Àn. Ta đã biết.” Được Trạch Hâm luôn mãi dặn dò, Lý Huy Kinh cắt đứt điện thoại, nhìn trên bàn người đối diện đã bắt đầu đầy chai lọ, còn có chút say, nhẹ nhàng nhú nhú mày. Trạch Hâm tuy rằng không nói cho hắn nguyên nhân, nhưng hắn nghe ra được người đầu kia thập phần sốt ruột, kia lần này là có liên quan cùng Tụng Y?

“Tụng Y, từ giờ trở đi người không được tiếp tục uống rượu.” Lấy đi rượu trong tay Thiên Tụng Y, Lý Huy Kinh đầy mặt bất đắc dĩ nhìn nàng.

Nhìn bộ dáng Lý Huy Kinh đầy mặt nghiêm túc, người đã có điểm say bắt đầu loạng choạng nói, “Ai cần người lo, người là ai? Dựa vào cái gì quản ta? Ta chính là muốn uống.” Nói xong, bỏ nhào vào trong lòng Lý Huy Kinh chuẩn bị lấy ly rượu trong tay hắn.

Luống cuống tay chân tiếp được nhân vừa nhào tới, Lý Huy Kinh đặt rượu lên bàn, đỡ lấy nàng, “Người uống say, ta đỡ người đi nghỉ.”

“Say, ta mới không có say.” Nghe hắn nói, Thiên Tụng Y nở nụ cười, đẩy Lý Huy Kinh ra, loạng choạng chỉ vào hắn lớn tiếng nói, “Vì cái gì, rõ ràng rất lâu trước kia liền bắt đầu vây quanh ta, không phải nói thích ta sao? Vì cái gì hiện tại có việc đều tìm không thấy người?”

Nói đến cuối cùng, thanh âm càng ngày càng nhỏ, đứng ở nơi đó ngơ ngác lẩm bẩm, “Vì cái gì không ở cùng ta? Rõ ràng vẫn luôn ở cùng ta.”

“Tụng Y, người say.” Nhìn đoàn người chung quanh sắp vây lại, Lý Huy Kinh vội vàng đi lên đỡ dành người kia.

“Ta mới không có say, không có say.” Thiên Tụng Y ngã ở trên người Lý Huy Kinh, bướng bỉnh hỏi: “Huy Kinh a, người không phải thích ta sao?”

“Đúng. Ta thích người.” Nhìn người này chơi xấu giống như tiểu hài tử, Lý Huy Kinh thở dài, đã thích lâu như vậy, như thế nào lại không thích đâu? Thời điểm nghĩ như vậy, có bóng người chợt lóe mà qua ở trước mắt, nhưng rất nhanh liền biến mất không thấy.

“Ta không tin.” Thiên Tụng Y lớn tiếng nói, khi tất cả mọi người phía trước còn không có phản ứng lại, liền hôn Lý Huy Kinh, dựa vào cơn say rượu làm sâu sắc hơn nụ hôn này.

Qua mấy giây kinh ngạc lúc đầu, Lý Huy Kinh cũng bị cuốn vào, đây là người chính mình thích thật lâu a.

“Chúng ta cần phải trở về.” Trạch Hâm đang nhìn xem thập phần hăng say, đột nhiên nghe thấy một cái thanh âm lạnh lùng xuất hiện bên tai chính mình.

“A.” Trạch Hâm phản ứng lại nhìn sắc mặt giáo sư đại nhân biến thành màu đen, hoàn toàn không thể lý giải đây là tình huống gì. Tuy rằng đã dặn dò Lý Huy Kinh, nhưng là vẫn không yên lòng, vì thế mặt dày mày dạn gọi hắn đưa mình đến, ai biết vừa đến liền đụng tới một màn phản kích như vậy.

đình, chúc mừng người chơi hoàn thành nhiệm vụ đầu mối chính. trong nháy mắt nghe bên tai vang lên thanh âm hệ thống, đột nhiên ngây dại, phục hồi tinh thần lại phát hiện người đứng ở bên người chính mình lại sinh khí, đây là vì cái gì?

“Làm sao vậy?” Trạch Hâm thật cẩn thận hỏi, nếu hắn để chính mình ở trong này, chính mình làm sao trở về a?

Đô Mẫn Tuấn lạnh lùng nhìn chằm chằm người này, ngay từ đầu mặc danh kỳ diệu xuất hiện, tiếp theo liền mặt dày mày dạn tiến vào ở nhà chính mình, sau đó lại ở thời điểm chính mình không ở nhà làm xằng làm bậy. Hiện tại kêu chính mình tới cứu người, ngược lại chính cậu nhìn nam nhân kia mà toát ra biểu tình thương tâm muốn chết (mây mù đầy trời), không biết vì cái gì trong lòng đột nhiên sinh ra một loại cảm xúc thập phần xa lạ, giống như là biểu tình gọi là ghen tị mà hắn thập phần khinh thường ở người địa cầu.

“Ta cảm thấy chúng ta cần phải trở về.” Sau khi lạnh lùng nhìn cậu vài giây, Đô Mẫn Tuấn nhàn nhạt mở miệng.

“Nga, tốt.” Nhìn thoáng qua Thiên Tụng Y đã ngủ say, còn có Lý Huy Kinh đang ôm nàng đi nghỉ ngơi, lần này hẳn là không sẽ xuất hiện vấn đề.

Ở trong mắt Đô Mẫn Tuấn, Trạch Hâm đây đưa không dứt liếc mắt nhìn nam nhân kia một cái, cổ lẩm mẩm đi theo chính mình, khuôn mặt đã bị đóng băng càng trở nên thâm trầm.

“Hệ thống, người có đó hay không?” Trạch Hâm nằm ở sofa nhìn tin tức bát quái trong TV, đang phát hình tin tức Tam công tử tập đoàn Lý thị đang cùng nữ minh tinh yêu nhau.

tích ——

“Được rồi, ta biết người không muốn cùng ta nói chuyện, nhưng là người có thể đừng bỏ qua không nhìn ta như vậy hay không?”

tích ——

“Được rồi, người thắng. Ta muốn hỏi người, nhiệm vụ lần này ta đã hoàn thành, ta có thể đổi một cái năng lực đọc tâm hay không?” Gần đây không biết vì cái gì, Đô Mẫn Tuấn lại càng chạy càng xa trên con đường biệt nữ, hơn nữa cậu còn không biết vì cái gì.

cấp bậc huyết thống của người chơi không đủ, không thể đổi thuật đọc tâm. thanh âm hệ thống rất cục truyền đến.

“Kia phải bao lâu ta mới có thể đổi?”

người chơi cần đạt tới năm đuôi.

Trạch Hâm tính tính, năm đuôi chính là hoàn thành nhiệm vụ năm thế giới, kỹ năng này như thế nào khó làm như vậy.

đây là hạn chế, nếu dễ dàng đạt được loại kỹ xảo cao cấp này, sẽ tạo thành hậu quả rất nghiêm trọng.

Được rồi, nếu mỗi người đều là liếc mắt người khác một cái liền biết ý tưởng trong lòng của người đó, thế giới này đích xác sẽ trở nên thập phần khủng bố. Liên tưởng đến cảnh tượng như vậy, Trạch Hâm nhin không được đánh cái rùng mình.

“Kia phải bao lâu ta mới có thể rời đi thế giới này?” Thật sự rất muốn về nhà.

sau khi Đô Mẫn Tuấn rời đi Địa Cầu .

“Vì cái gì?”

...

“Ta đột (thảo mãnh thảo), nếu có điện thoại để góp ý, ta nhất định sẽ trách cứ người.”

bản hệ thống không tiếp thụ ý kiến cùng đề nghị gì, thỉnh tận lực tha thứ!

“Ta triệt thảo hủy mãng” Trạch Hâm đánh đánh vài cái lên sofa, cậu cảm thấy chính mình cảm nhận được ác ý lớn nhất đến từ thế giới. (quá nhiều câu mắng nhưng tui lại chả hiểu QAQ)

Từ sau khi tin tức Lý Huy Kinh cùng Thiên Tụng Y nói chuyện luyến ái truyền ra, vốn không lại đến tìm cậu, vì thế người nào đó mất đi giúp đỡ của Lý thổ hào lại tiếp tục sinh hoạt ăn no rồi ngủ, ngủ no rồi ăn.

Quên đi, xem ra còn có vài ngày Đô Mẫn Tuấn liền rời đi Địa Cầu, chính mình hẳn là sẽ đi đến thế giới sau, không cần so đo nhiều như vậy.

Bữa tối, Trạch Hâm lần đầu tiên phá thói quen ăn không nói, ngủ không nói của Đô Mẫn Tuấn tiên sinh , “Cái kia, người bao lâu sẽ trở về?”

Tay Đô Mẫn Tuấn gấp đồ ăn hơi dừng, ngay tại thời điểm Trạch Hâm nghĩ đến hẳn sẽ không mở miệng, nghe được cái thanh âm từ tính kia nhàn nhạt nói: “Còn bảy ngày.”

“Nhanh như vậy?” Cậu còn tưởng rằng còn hơn mười ngày.

“Ân.” Đem đồ ăn gấp bỏ vào miệng, Đô Mẫn Tuấn dừng một chút, nói: “Sau khi ta đi, ta có thể đem tất cả tài sản của ta ở trong này chuyển cho người.”

. Phản ứng đầu tiên của Trạch Hâm là mình cư nhiên có một ngày trở thành thổ hào, sau đó nghĩ đến chính mình cũng phải rời khỏi nơi này, đây mặt chưa sót nói, “Quên đi, người chuyển cho những người khác đi, ta không cần.”

“Người muốn đi đâu?” Trước khi chính mình phản ứng lại Đô Mẫn Tuấn liền hỏi theo bản năng.

Trạch Hâm gặm dưa, đây mặt buồn bực nói: “Ta cũng không biết, nhưng là sẽ không ở lại chỗ này.”

Nhìn Trạch Hâm như vậy, Đô Mẫn Tuấn giật giật miệng, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

Tác giả có chuyện muốn nói: được rồi, này thế giới cứ như vậy xong rồi.

Giống như có điểm bình thần, nhưng là ta cảm thấy không sai biệt lắm là như thế này.

ps: nếu có nơi đó kỳ quái muốn nói a! Khiêm tốn thỉnh giáo, tiếp thụ chụp chuyên a! PPS: không tiếp thụ ác ý chụp chuyên.

8. Chương 8: Vì Sao Đưa Anh Tôi (8)

“Huy Kinh a, người xem bộ quần áo này thế nào?” Thiên Tụng Y đứng ở cửa hàng hàng hiệu, mặc một thân váy lễ phục màu đỏ, hỏi Lý Huy Kinh ngồi ở chỗ kia không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Àn.” Lý Huy Kinh nhìn thoáng qua, dừng một chút, nói tiếp: “Rất xinh đẹp.”

Nhìn ra Lý Huy Kinh không yên lòng, Thiên Tụng Y thập phần mất hứng.

Chuyện ngày đó sau khi tỉnh rượu làm nàng thập phần tức giận, chính mình như thế nào sẽ làm ra cái loại sự tình này, nhưng là sau đó nghĩ rằng qua nhiều năm như vậy, người đối với chính mình không rời không bỏ, vô luận thế nào đều ở cạnh chính mình luôn là Lý Huy Kinh, trong lòng lại có chút ngọt ngào, vì thế hai người liền thuận theo tự nhiên xác định quan hệ. Nhưng bắt đầu từ khi đó, Thiên Tụng Y bắt đầu thấy Lý Huy Kinh vô luận chính mình làm cái gì đều luôn vây quanh chính mình, tựa hồ có chút không giống trước kia. Thời gian gần đây cũng không biết suy nghĩ cái gì, luôn là bộ dáng không yên lòng.

“Người rốt cuộc làm sao vậy?” Thật sự là nhìn không được, Thiên Tụng Y đầy mặt nghi hoặc hỏi hẩn.

“Không có việc gì.” Dem đi động chính mình muốn lấy ra bỏ lại trong bao, miễn cưỡng cười cười với nàng.

Nhìn ra Lý Huy Kinh không muốn nói thêm cái gì, nàng cũng không có hỏi nhiều, chỉ là cười kéo hẩn lên từ chỗ ngồi, “Đến, người cũng tuyển một kiện lễ phục đi.”

“Àn.” Lý Huy Kinh gật gật đầu, đứng lên.

Ngay tại trong nháy mắt hẩn đứng lên, đi động hẩn thu được một cái tin nhắn.

Người gửi thư tín: Trạch Hâm Huy Kinh a, ta phải rời đi, về sau sẽ không trở lại. Người là bằng hữu thứ hai của ta ở trong này, ta liền chào từ biệt người ở đây. Về sau hảo hảo sống cùng Tụng Y đi. Yên tâm, tình địch lớn nhất của người ta đã giúp người thu phục. đừng luôn ham chơi như vậy, tốt xấu nghĩ cho hài tử về sau của người một chút.

Phát xong tin nhắn, thu điện thoại đi động về trong bao, Trạch Hâm ngẩng đầu nhìn giáo sư Đô trước mắt, lộ ra một cái tươi cười sáng lạn, “Phải đi rồi? Ta đưa người đi.”

Nghe loại giọng điệu nhẹ nhàng như thế, trong lòng Đô Mẫn Tuấn đột nhiên cương lại một chút, trong giọng nói mang theo chút run run không dễ phát hiện: “Ta rời đi, người thật cao hứng?”

“Người có thể về nhà, chẳng lẽ người mất hứng?” Nếu chính mình có thể về nhà, chính mình nhất định cao hứng muốn chết.

Nhìn bộ dáng Trạch Hâm đầy mặt nghi hoặc, Đô Mẫn Tuấn không biết vì cái gì lần đầu tiên xuất hiện loại cảm xúc tên là chua xót. Cuối cùng vẫn mím mím môi, nói: “Ta hiện tại liền phải rời khỏi.”

“Kia người dẫn ta cùng đi đi.” Nghĩ đến cái loại phi thuyền khốc huyễn của người ngoài hành tinh này, hai mắt Trạch Hâm sáng lên nhìn hẩn.

Bị ánh mắt sáng ngời kia nhìn chằm chằm, Đô Mẫn Tuấn nói không nên lời cự tuyệt, cúi đầu lên tiếng, “Được.”

Thuấn đi đi theo Đô Mẫn Tuấn, lát sau liền tới một cái đỉnh núi cách ngoại ô mấy trăm km, nhìn sân bãi trống trải chung quanh, Trạch Hâm kích động chờ mong UFO sắp đến. Trời ạ! Ta cư nhiên là người thứ nhất từ trước tới nay vây xem phi thuyền vũ trụ, còn là người một mình sống cùng một cái người ngoài hành tinh lâu như vậy! Quả thực rất khốc huyễn, Trạch Hâm đứng ở nơi đó mặt không chút thay đổi nghĩ như vậy.

Nhìn chăm chăm phi thuyền rơi xuống, Đô Mẫn Tuấn quay đầu nhìn thoáng qua người đứng ở bên người chính mình, trong lòng đột nhiên sinh ra một loại cảm xúc rất kỳ quái.

Cảm nhận được tầm mắt nhìn chăm chăm chính mình, Trạch Hâm quay đầu nhìn về phía Đô Mẫn Tuấn, chớp chớp mắt, “Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Đô Mẫn Tuấn mím mím môi, quay đầu đi, “Ta đi đây.”

“Ân. Tạm biệt.” Trạch Hâm hướng về phía Đô Mẫn Tuấn gật gật đầu, cười nói.

“Tạm biệt.” Không bao giờ gặp nữa.

Nhìn Đô Mẫn Tuấn một bước đi lên, Trạch Hâm liền nhìn theo ở sau người.

“Hoan nghênh trở về.” Ở cửa phi thuyền đứng một cái nam nhân mặc trang phục du hành vũ trụ, nhìn đồng bạn đã lâu không thấy của chính mình, biểu tình đậm đặc chào một tiếng tiếp đón.

“Ân.” Nhàn nhạt gật gật đầu. Ở trước khi cửa khoang thuyền đóng lại, hắn thấy người kia còn đứng ở nơi đó, vẫn đứng.

Mãi cho đến sau khi phi thuyền cất cánh, Trạch Hâm mới cảm thấy có chút mất mát, bằng hữu thật vất vả mới nhận thức cứ như vậy không thấy, thoáng có điểm khổ sở.

tích, chúc mừng người chơi hoàn thành nhiệm vụ, 10 phút sau truyền tổng đến thế giới, kế tiếp thỉnh người chơi chuẩn bị sẵn sàng.

Bên tai vang lên thanh âm hệ thống, Trạch Hâm mới phát hiện đến lúc chính mình nên rời đi, nhìn chăm chăm phi thuyền đi xa, lẳng lặng chờ đến giờ.

“Tích tích —— tích tích ——” đúng lúc này, di động Trạch Hâm điên cuồng vang lên.

“Này, người ở nơi nào? Người hiện tại muốn đi? Không bao giờ trở lại nữa sao?” Nhận cuộc gọi, bên trong liền truyền đến thanh âm thập phần lo lắng của Lý Huy Kinh. Thời điểm Lý Huy Kinh nhìn thấy tin nhắn của cậu, không biết trong lòng vì cái gì hiện lên một chút kinh hoàng, sau đó liền liều mạng gọi vào di động cậu, ngay cả chính mình cũng không biết vì cái gì muốn hội như vậy.

“Ân. Ta muốn về nhà.”

“Người...” Người có thể không đi hay không. Muốn cậu lưu lại, nhưng vì cái gì?

tích, thỉnh người chơi chuẩn bị sẵn sàng, truyền tổng sắp bắt đầu.

Nghe được thanh âm hệ thống, Trạch Hâm liền hoảng, vội vàng nói: “Huy Kinh, cảm ơn chiếu cố mấy ngày nay của người, ta hiện tại phải đi, không trở lại. Liền nói lời từ biệt với người ở trong này, người cùng Thiên Tụng Y phải hảo hảo sống tốt, nhưng phải chú ý người nhà nàg...”

10, 9, 8... ở trong tiếng đếm ngược của hệ thống, Trạch Hâm lo lắng nói. Cuối cùng Trạch Hâm chậm rãi trở nên trong suốt, cho đến không thấy.

“Đồ đồ... Số điện thoại người vừa gọi hiện đang ở ngoài vùng phủ sóng, thỉnh gọi lại sau.” Nhìn lại di động không người nghe, Lý Huy Kinh ngốc lẳng lẳng đứng ở lối đi bộ. Ngay vừa rồi, Trạch Hâm nói với hắn một đồng lớn, điện thoại liền không hiểu bị cắt đứt, sau đó thì gọi không thông.

Sẽ không còn được gặp lại sao? Đứng ở khu phố người đến người đi, Lý Huy Kinh lăm bầm nói.

Ngay tại chỗ khi Trạch Hâm biến mất, Đô Mẫn Tuấn ngồi ở phi thuyền vẫn đang phát ngốc đứng lên, nói với đồng bạn của chính mình: “Ta không quay về.”

Năm năm sau.

“Huy Kinh a, người còn có bao lâu mới về nhà?” Thiên Tụng Y mang theo tai nghe đứng ở trong phòng bếp, nói với trưởng phu lập tức sẽ về nhà của mình.

Lý Huy Kinh nhìn nhìn tình hình giao thông phía trước, đầy mặt ý cười nói: “Thân ái, ta còn cần nửa giờ đi, đường hôm nay thật sự là rất chật chội.”

“Ân. Cẩn thận một chút, hôn một cái.”

“Sao.” Cảm thấy mỹ mãn cắt đứt điện thoại, Lý Huy Kinh cười lái xe về phía trước. Ở thời điểm đi qua cửa hàng bánh ngọt nhà kia liền nhìn lướt qua nhiều chút, rốt cuộc xác định không nhìn thấy cái bóng dáng kia, quay đầu trở về.

Người kia, không còn xuất hiện nữa.

Bên kia.

Đứng ở trong phòng trống trải, địa phương không có tí nhân khí. Đô Mẫn Tuấn nhìn thoáng qua, người kia vẫn là không có trở về.

*

Sau khi một trận đầu óc choáng váng, Trạch Hâm về tới không gian chính mình nhìn thấy lúc lần đầu tiên đi vào nhiệm vụ, cái thói tiểu hài tử trên màn hình kia như trước thần tình đặc ý.

chúc mừng người chơi hoàn thành nhiệm vụ.

Nói xong, Trạch Hâm liền biến thành hồ ly một chân.

hiện tại phát phần thưởng.

Một đạo ánh sáng bắn tới trên người Trạch Hâm, đợi cho hào quang chấm dứt. Trạch Hâm phát hiện một đuôi của chính mình biến thành hai đuôi, cảm giác thật khó đoán. (P ‘q)

chúc mừng người chơi thăng cấp trở thành hai đuôi.

chúc mừng người chơi đạt được phần thưởng phụ. Mở ra năng lực mị hoặc .

xét thấy người chơi không thể lý giải, hiện tại hệ thống giải đáp cho người. Cửu Vĩ là một họ với hồ yêu, mà hồ yêu lại lấy năng lực dụ hoặc cường đại mà nổi tiếng hậu thế, cho dù người chơi chỉ là hai đuôi, cũng có tư cách lấy được năng lực.

đột, đây là cái loạn thất bát tao gì, nghe qua thì một điểm dùng cũng không có. Còn có, ta một tên nam nhân cao to cần năng lực này làm gì!!!

“Ta có thể trả lại sao?” Trạch Hâm lạnh lùng hỏi.

này thuộc loại phần thưởng phụ, không thể thu hồi hoặc sửa đổi.

“Bà cha người tên gạt người này.”

làm một cái trí năng hệ thống cao cấp. Ta chỉ có người chế tạo, không có cha.

Hệ thống vs người chơi.

Hệ thống cố ý cho người chơi một kích.

Huyết lượng người chơi -99999

Thanh máu người chơi: 0

Hệ thống Win

Trạch Hâm cảm thấy chính mình đã không muốn nói cái gì, vô lực phun tào.

có thể mở ra thế giới. Hiện tại mở ra thế giới kế tiếp hay không?

Trạch Hâm đã không có khí lực giãy dụa quyết đoán chọn “Có”, Cậu cảm thấy lại cùng hệ thống này ở cùng một chỗ, chính mình trước khi hoàn thành toàn bộ nhiệm vụ thì đã bị tức chết rồi.

Lựa chọn xong, đầu Trạch Hâm cảm giác được một trận choáng váng, thậm chí, mỗi lần đều phải biến thành loại giống như là ngồi xe lên núi này hay sao. Sau đó, trước mắt tối sầm, bất tỉnh nhân sự.

*

“Thiếu gia, thiếu gia, người tỉnh tỉnh a! Thiếu gia.” Đang ở trong mơ mơ màng màng, liền cảm giác được có người không ngừng dùng lực lớn kêu chính mình.

Trạch Hâm bị đánh thức thập phần khó chịu, lật thân một cái tiếp tục ngủ.

“Thiếu gia, thiếu gia, người mau tỉnh lại a!”

Thanh âm bên người luôn bám riết không tha quấy rầy chính mình, Trạch Hâm bất đắc dĩ mở mắt, hai mắt tràn ngập lên án nhìn người trước mắt, liền không thể để cho người ta ngủ tốt hay sao?

Nhìn ánh mắt Trạch Hâm, người kia ngược lại đầy mặt kinh hãi đánh tới cậu, “Thiếu gia, người rất cục tĩnh, ta thật là rất cao hứng.”

Cảm nhận được sức nặng trên người, còn có một phen nước mắt nước mũi của người này, cọ cọ trên người chính mình, Trạch Hâm cảm thấy chính mình quả thực không thể ưu thương hơn nữa.

“Hệ thống, thân phận hiện tại của ta là cái gì?”

đang hợp thành tư liệu, thỉnh người chơi kiên nhẫn chờ đợi.

“Cần bao lâu?” Cậu cũng không thể cái gì cũng không biết còn chờ trong này thật lâu.

một ngày.

Đợi sau khi có được câu trả lời thuyết phục của hệ thống, cổ Trạch Hâm chuyển hướng về phía người ghé vào bên người chính mình, nhàn nhạt nói: “Ta đói bụng.”

“Thiếu gia, người nói cái gì?” Nghe được tiếng Trạch Hâm, người kia đầy mặt kinh hãi hỏi.

“Ta đói bụng.”

“Tốt, Tiểu Đậu tử lập tức kêu người mang đồ ăn đến.” Nói xong, đầy mặt kinh hãi chạy ra ngoài.

Đợi sau khi người kia ra ngoài, Trạch Hâm mới đánh giá trang sức chung quanh, không xem như thập phần lộ liễu, cũng không phải keo kiệt quá phận, hẳn chỉ là một hộ gia đình trung cấp đi.

Lại trong chốc lát, cái người kêu Tiểu Đậu tử kia lại hấp tấp mang theo một cái hộp đồ ăn tiến vào.

“Thiếu gia, may mắn người tỉnh, bằng không Tiểu Đậu tử liền thảm.” Người kia một bên lòng còn sợ hãi nói, một bên hầu hạ Trạch Hâm ăn cơm.

“Vì cái gì?” Trạch Hâm theo bản năng hỏi một câu.

“A?” Tiểu Đậu tử trừng to mắt nhìn Trạch Hâm. Trạch Hâm mới phát hiện nam hài kêu Tiểu Đậu tử này tuy rằng không xem như thanh tú, nhưng là bộ dạng rất linh tính, một đôi mắt đặc biệt to.

“Đương nhiên là vì ta không có chiếu cố thiếu gia thật tốt a!”

Tác giả có chuyện muốn nói: các người tạo ta xoát bao lâu mới đổi mới đi lên sao?

Quả thực mau lệ bôn

9. Chương 9: Tiểu Vương Gia (1)

Sau khi nghe Tiểu Đậu tử liên miên cần nhân nửa ngày, Trạch Hâm thoáng có chút hiểu được tình cảnh của chính mình.

Nói ngắn gọn, cậu ở trong này xem như một cái phú nhị đại, phàm là phú nhị đại sẽ có một cái bệnh chung, chính là no zuo no die, he always try (không làm không chết, nhưng luôn cố thử). Sau khi thành công chọc tới một cái đệ tử quý tộc, vẫn là một cái người mà nhà mình không thể trêu vào, đã bị người nhà lấy danh nghĩa tạ tội đưa đến quý phủ của bọn họ. Có thể nghĩ, kẻ thù gặp mặt hết sức đỏ mắt, vì thế người đưa lên cửa này đã bị các loại ngược. Tuy rằng ngại thể diện sẽ nên không xử phạt thể xác gì trên thân thể cậu, nhưng là tàn phá trên tinh thần là đương nhiên có. Vì thế thiếu niên vẫn được người nhà che chở, liền ở

trong này trải qua các loại bức bối, quả thực không thể ngược tâm hơn. Lần này cũng là bởi vì người kia gọi cậu xuống nước bắt ngư, vô ý rơi xuống nước, tạo thành hiện trạng này.

“Thiếu gia, người nhin nhin đi, quá đoạn thời gian nữa phu nhân sẽ đón chúng ta trở về.” Tiểu Đậu tử nhìn Trạch Hâm yên lặng không nói, thật cẩn thận nói.

Trạch Hâm sâu kín nhìn hắn một cái, cậu chỉ là ở cảm thán sự cầu huyết của thân thể lần này.

“Hệ thống quân, người còn khoẻ mạnh không?” Tại ý thức, Trạch Hâm hỏi cái hệ thống không thể dựa vào kia .

ở.

“Thân phận lần này của ta là chuyện gì xảy ra?”

bởi vì cốt truyện cần, không thể sáp nhập nhân vật, lựa chọn ngẫu nhiên một cái nhân vật cách mục tiêu gần nhất.

“Kia ta cùng người cần giúp lần này là quan hệ gì?”

tư liệu không đủ.

đột

Ngay tại thời điểm Trạch Hâm cố gắng câu thông cùng hệ thống, cửa phòng đã bị đá văng, một tiếng vang to lớn nện ở trên tường, tiếp theo một cái thiếu niên diện mạo thập phần minh diễm xuất hiện.

Sau khi đi vào đến, nhìn Trạch Hâm ngồi ở trên giường, nhắc cầm, đầy mặt khinh thường nói: “Như thế nào, như vậy liền không dậy được?”

tích, nhân vật mục tiêu xuất hiện.

hệ thống người nhất định sai lầm rồi. Trạch Hâm đầy mặt bình tĩnh nhưng ở trong lòng lại điên cuồng phun tào, sau đó quét quét thiếu niên kiêu ngạo trước mắt , cậu một điểm cũng không biết là cậu phải giúp gì.

“Mới như vậy liền chịu không nổi? Nếu không phải xem ở phân lượng tổ phụ nhà người, người nghĩ rằng ta sẽ tha người dễ dàng như vậy sao?” Thiếu niên đi đến trước mặt Trạch Hâm, bắt lấy cầm cậu, khinh miệt nói.

Tiểu Đậu tử ở bên cạnh nhìn thiếu niên khinh bạc thiếu gia chính mình, muốn tiến lên ngăn cản, nhưng lại không dám, biểu tình thập phần rối rắm đứng ở nơi đó.

Cảm nhận được áp lực trên cầm, Trạch Hâm nhíu nhíu mày, thân thủ chụp mở tay hắn.

“Tiểu vương gia, chuyện lúc trước là ta không đúng.” Trạch Hâm nói xong, tựa hồ tìm không thấy nói từ, khô cần tiếp: “Người liền đại nhân đại lượng buông tha ta đi.”

Đối với động tác của Trạch Hâm, thiếu niên không có sinh khí. Chỉ là sau khi nhìn thấy bộ dáng thối thời như thế, lông mày vừa chọn, châm chọc, “Như thế nào, nguyên lai không phải thập phần kiêu ngạo sao? Nghĩ rằng nói lời xin lỗi ngoài miệng là ta hãy bỏ qua người sao?”

Nghe thiếu niên nói, Trạch Hâm có điểm ngơ ngác nhìn hắn, dây thần kinh kết giao trường kỳ không vận dụng tại loại thời điểm này làm cậu hoàn toàn không biết ứng xử thế nào. Cậu cảm thấy, chính mình chỉ biết lời nhiều sai nhiều.

Gặp Trạch Hâm không nói lời nào, thiếu niên nghĩ đến cậu còn ở trong lòng mắng chính mình. Cười nhạo một tiếng, cười khẩy nói: “Ta còn tưởng người thật lòng hối cải.” Nói xong, dựa theo mục đích bản thân rời đi, lưu lại một bóng dáng tiêu sái cho bọn cậu.

“Tiểu Đậu tử, hắn tới làm gì?” Một lát sau, Trạch Hâm phản ứng lại mới hỏi Tiểu Đậu tử . Nếu không thích chính mình như vậy, vì cái gì còn đi bộ trước mặt mình.

Tiểu Đậu tử nhìn công tử nhà mình, lắc lắc đầu, kỳ thật hắn cũng không biết tiểu vương gia đến làm cái gì.

Thẳng đến buổi tối trước khi ngủ cậu cũng không có tái kiến cái tiểu vương gia kia, chỉ là thời điểm hạ nhân bưng thức ăn đến phân lượng có chút lớn. Tiểu Đậu tử nói đồ ăn tốt hơn nhiều so với lúc trước, Trạch Hâm cảm thấy tiểu vương gia này thoát nhìn có lẽ không có hư hỏng như vậy.

Sáng sớm ngày hôm sau, ngay tại thời điểm Trạch Hâm yên lặng phun tào quần áo cổ nhân có bao nhiêu khó mặc, liền nghe được thanh âm quen thuộc.

Ném qua cơm chiều, Trạch Hâm nằm ở xích đu trong viện, ăn hoa quả, yên lặng nhìn cổ sự hệ thống cung cấp. Sau khi xem xong, Trạch Hâm lại một lần không biết nói gì, cậu cảm thấy cậu thật sự nhìn không ra cái tiểu vương gia kia nguyên lai là một người si tình như vậy.

Cổ sự là như vậy, tên thật của tiểu vương gia tên là Thác Bạt Trì, là nhi tử thứ mười ba của đương kim hoàng thượng, là người nhỏ nhất, đồng thời cũng là người được sủng nhất. Cho dù không có khả năng kế thừa ngôi vị hoàng đế, nhưng là bằng vào phần sủng ái này của Hoàng Thượng, tiểu vương gia này cũng là tồn tại không người dám chọc vào. Ngày nào đó, tiểu vương gia nhằm chán gần chết đem theo thị vệ, chính mình đi chơi trên đường. Nhưng là tiểu vương gia chưa từng cảm thụ khó khăn dân gian không biết có loại đồ vật tên là phải trả tiền, vì thế tiểu vương gia một phần tiền cũng không mang bởi vì ăn chưa trả tiền lâm vào tình trạng thập phần quần bách, hoàn hảo lúc này có cô nương che dù xuất hiện, mỹ nữ cứu anh hùng. Bắt đầu từ khi đó, tiểu vương gia liền có hảo cảm với cái thiếu nữ giúp chính mình kia.

Lại gặp mặt, hần phát hiện nàng là một cái thứ nữ không được chú ý nhà đại thần, trong lòng thập phần thương tiếc nàng. Sau nhiều lần tiếp xúc, tiểu vương gia dần dần yêu nữ tử này, ngay tại thời điểm hần chuẩn bị thổ lộ tình yêu với nàng, cũng hướng Hoàng thượng cầu hôn, hần phát hiện người thiếu nữ này thích là đại ca mình, đương kim Thái tử. Hần biết, lấy địa vị đại ca thì sẽ không thể đem đến hạnh phúc cho thiếu nữ. Vì thế, sử dụng các loại thủ đoạn hi vọng đem ánh mắt thiếu nữ chuyển tới trên người chính mình. Ai biết lộng xảo thành chuyên (khéo quá hóa vụng), ngược lại khiến cho thiếu nữ càng thêm chán ghét chính mình. Sau, thiếu nữ vẫn cùng Thái tử ở một chỗ, hơn nữa trưởng thành thành một cái nữ nhân xuất sắc.

Tiểu vương gia cũng không có bởi vậy mà buông tha, nhưng cũng không đi quấy rầy. Chỉ là thập phần ngao kiêu trông coi thiếu nữ, mỗi lần có mạo hiểm gì đều sẽ xuất hiện ở bên người thiếu nữ, mỗi lần thiếu nữ có cần gì thì luôn là người thứ nhất xông lên. Nam hai cô nào tận chức tận trách a, quả thực không có điểm để chê!

Sau, thời điểm Thái tử bị hãm hại, Hoàng Thượng phạt hần trăm đầu thị chúng, tiểu vương gia vì nữ nhân chính mình âu yếm, vọt lên, cứu Thái tử. Dù chính mình sủng nhi tử như thế nào, cũng sẽ không để hần khiêu chiến quyền uy của chính mình. Hoàng đế giận dữ, bắt giữ tiểu vương gia. Thẳng đến sửa lại án xử sai của Thái tử, tiểu vương gia mới được phóng ra. Chỉ là khi đó, Thái tử đã thành Hoàng Thượng, mà bên người Hoàng hậu nữ chủ không còn có vị trí tiểu vương gia.

Ngược cry.

Trạch Hâm xem xong cốt truyện này tỏ vẻ, lần sau thời điểm nhìn thấy tiểu vương gia không bao giờ ở trong lòng cười nhạo hần vĩnh viễn tìm không thấy bạn gái nữa.

Tiểu Đậu tử đang bưng điểm tâm đến, nhìn bộ dáng công tử nhà mình sắc mặt thê lương, nghĩ đến cậu là nhớ nhà, vội vàng an ủi: “Tiểu công tử, người không cần khổ sở, chúng ta rất nhanh là có thể trở về.”

“A?” Trạch Hâm phản ứng lại phát hiện, nguyên lai chính mình lại ảo tưởng, vội vàng khôi phục biểu tình bình thường.”Ta không sao, ta biết mẫu thân sẽ đến đón ta.” Theo tư liệu hệ thống cung cấp, thân thể này tuy rằng đủ các loại không thể dựa vào, nhưng là đã có một cái mẫu thân thập phần yêu thương chính mình, tuy rằng này cũng là nguyên nhân chủ yếu làm nên tính cách hiện tại của cậu.

Đuổi đi Tiểu Đậu tử còn đang ảo tưởng thiếu gia nhà mình là vô cùng thương tâm, Trạch Hâm nhàn nhã nằm phơi nắng.

“Hệ thống, nhiệm vụ lần này của ta là gì?”

tạm thời chưa tuyên bố nhiệm vụ.

“Vì cái gì còn không có tuyên bố?”

không biết

“Người không phải hệ thống sao? Chẳng lẽ nhiệm vụ không phải đều là người tuyên bố sao?”

Người chơi không có quyền hỏi.

. Trạch Hâm cảm thấy hệ thống chính mình có được này thật là rất không thể dựa vào, trừ bỏ nói nhảm với chính mình, chẳng lẽ sẽ không làm chính sự sao?

Ngay tại thời điểm Trạch Hâm nhắm mắt lại nghỉ ngơi, có một bóng người lảng lảng đi đến.

Thác Bạt Trì đến gần nhìn thiếu niên tựa hồ ngủ, ngốc sững sốt một chút. Hắn vẫn biết người này là cái đệ tử hoàn khổ(nói tóm lại là ăn hại đấy), nhưng là chưa từng phát hiện hoàn khổ này có bộ túi da rất được. Làn da hiện ra dưới ánh mặt trời có chút óng ánh trong sáng, ngũ quan tinh xảo, tựa hồ khuôn mặt nữ tử cũng kém xa. Thác Bạt Trì đảo qua môi thiếu niên đang lảng lảng nằm , không biết vì cái gì, đột nhiên có loại xúc động muốn hôn lên.

Nghĩ đến đây, Thác Bạt Trì kinh ngạc một chút, sau đó hung hăng liếc mắt trừng Trạch Hâm một cái, vội vội vàng vàng chạy ra ngoài.

Hệ thống quân ở bên trong không gian hệ thống lảng lảng quan sát hết thấy tỏ vẻ, lực mị hoặc của Hồ tộc chính là trong lúc không tự biết cũng có thể mê hoặc người, số liệu thật là không sai .

Mà Trạch Hâm vô tội nằm ngủ đối việc này một chút đều không biết, bởi vì cậu nhắm mắt, thật sự liền ngủ...

Trở lại phòng chính mình, Thác Bạt Trì ngồi ở ghế trên thở phì phò, nhìn ngoài cửa sổ ngẩn người. Nghĩ không ra vừa rồi chính mình vì cái gì sẽ có cái loại ý tưởng này, chính mình cư nhiên thiếu chút nữa đã muốn hôn lên.

“Tiểu vương gia.” Đúng lúc này, cửa truyền đến tiếng đập cửa cung kính .

“Làm sao vậy?” Khẩu khí Thác Bạt Trì thập phần ác liệt hỏi đáp.

Tựa hồ là đã thói quen với phương thức này, người tới sắc mặt chưa biến nói: “Người Trạch gia tới?”

“Trạch gia?” Thác Bạt Trì yên lặng nhíu nhíu mày.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Thấy nguy lại càng không muốn đánh ta.

Gần nhất nhất đại sóng cuộc thi đột kích, tra tác giả đã bỏ mình.

7 nguyệt 4 ngày trở về

10. Chương 10: Tiểu Vương Gia (2)

Nhìn người nào đó đầu cũng không quay liền rời đi, Thác Bạt Trì hung hăng nhíu nhíu mày, than thở một câu: “Lăn cũng tốt, khỏi để người ở trước mắt làm chướng mắt bổn vương.”Sau khi xác định cái bóng đáng kia hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của chính mình , trong mắt hiện lên một chút mất mát không dễ sát thấy, Thác Bạt Trì mới chậm rãi xoay người trở về vương phủ.

Nhìn hành động kỳ quái của Thác Bạt Trì, lão quản gia lắc lắc đầu đi theo phía sau, tâm tư của tiểu vương gia nhà mình thật là càng ngày càng khó đoán.

“Con của ta a!” Vừa mới vào cửa, Trạch Hâm đã bị một cái vật thể không rõ đánh gục, sau lại thoáng thoáng lui ra phía sau vài bước mới dừng lại.

Nhìn người vừa khóc vừa cọ một phen nước mũi, nước mắt ở lên người chính mình , Trạch Hâm ngờ ngác đứng nơi đó không biết phản ứng như thế nào, cho tới bây giờ đều chưa từng thân cận cùng nữ nhân nào như thế . Xúc cảm mềm nhũn kia.

Đại khái là khóc trong chốc lát, không thấy Trạch Hâm có phản ứng gì, nữ nhân ngẩng đầu nhìn nhìn cậu, “Con a, người còn trách ta sao?”

“Không có, chỉ là gần đây không có ngủ đủ, đại khái không kịp phản ứng lại.” Trạch Hâm khô cần trả lời. Cho tới bây giờ mới nhìn rõ bộ dạng thập phần xinh đẹp của nữ tử trong lòng chính mình, sau khi khóc lóc lại chọc người trều mến.

Nữ tử nhìn bộ dáng lạnh lùng của Trạch Hâm (sương mù), xem ra chuẩn bị tiếp tục bổ nhào vào trong lòng cậu mà khóc, không đợi kịp nhào lại đây đã bị người lôi đi.

Nam nhân ôm nữ tử lạnh lùng quét vài lần trên người Trạch Hâm, nhàn nhạt nói một câu: “Nghịch tử, xem người lần sau còn dám gây chuyện thị phi không.” Tiếp theo thập phần ghét bỏ kêu cậu về phòng thu thập chính mình. Dưới sự lưu luyến không rời của nữ nhân cùng ánh mắt như hổ rình mồi nam nhân, Trạch Hâm còn muốn dừng lại liên một chút cũng không quay đầu đi hướng tới phòng chính mình.

Đợi cho thu thập xong chính mình, ăn xong một bữa tối dài dòng, dưới tình huống quần áo bị lại bị ướt, Trạch Hâm yên lặng trở về phòng.

Nằm ở trên giường, Trạch Hâm mới thở ra một hơi thật dài. Loại sinh vật gọi là mẫu thân cưng chiều hài tử này, quả thực chính là tồn tại vô địch, đáng sợ!

“Hệ thống quân, ở sao?” Vẫn là nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ đi. Nói xong, thân thủ sờ sờ chất vải quần áo trên người, quả nhiên thập phần mềm mại.

ở.

“Nhiệm vụ ra sao?”

nhiệm vụ được phát ra ta sẽ tự mình báo cho người biết, người chơi không cần lo lắng.

“Có thời gian đại khái sao?” Cũng không thể vẫn chờ như vậy.

một vòng trong vòng.

“Được rồi.”

Câu hỏi chấm dứt, chung quanh lại im lặng lại. Nhìn một mảnh tối như mực, Trạch Hâm mông mông lung lung ngủ.

Bên kia, tiểu vương gia nằm ở trên giường trong vương phủ, không biết vì cái gì trong đầu vẫn luôn hiện ra hình ảnh ngày đó nhìn thấy. Phiền lòng ngồi dậy, rống lên một câu với bên ngoài: “Người tới!” Chính mình không ngủ được, người khác cũng đừng mong ngủ!

Đối với vương phủ bận rộn, Trạch Hâm đang ôm chăn thơm ngủ ngon hoàn toàn không biết, còn lơ đãng chép chép miệng.

Sau khi ứng phó xong mẫu thân mỗi ngày sẽ đến cưng chiều hài tử một lần, Trạch Hâm nằm trên ghế nhàn nhã ăn hoa quả, ngày trôi qua thật là thích ý. ()/

“Thiếu gia, hoa quả còn đủ sao?” Tiểu Đậu tử ở một bên cẩn thận hầu hạ. Từ sau khi trở về, Trạch Hâm cảm thấy chính mình quả thực chính là hưởng thụ sinh hoạt bình thường hạnh phúc. o()o

“Ân.” Gật gật đầu, nhìn Tiểu Đậu tử, Trạch Hâm nói: “Người cũng ngồi, cùng nhau ăn đi, đừng đứng ở nơi đó.”

“Không, thiếu gia ta đứng là được.” Tiểu Đậu tử liên tục xua tay, nhìn vẻ mặt hân hoan giống như là Trạch Hâm muốn bức bách phụ nam nhà lãnh làm chuyện xấu.

Trạch Hâm nhìn chằm chằm Tiểu Đậu tử, tự hỏi một cái vấn đề có ngồi hay không, như thế nào sẽ dẫn phát khủng hoảng lớn như vậy đâu?

Cảm nhận được tầm mắt của Trạch Hâm, Tiểu Đậu tử quả thực muốn khóc được không, này gọi là chuyện gì a! Thiếu gia, người rốt cuộc muốn làm gì, bị phụ nhân đã biết ta sẽ rất thảm.

“Được rồi.” Dưới tình huống nhìn thấy Tiểu Đậu tử thập phần không muốn, đầu Trạch Hâm quay lại đây.

đình — có nhiệm vụ mới. Thỉnh đi phố Trường An giúp Thác Bạt Trì kính thoát khỏi tiểu thương dây dưa.

Ở thời điểm nghe được nhiệm vụ này Trạch Hâm vốn đang buồn ngủ nên đã bị vây trong một cái trạng thái mơ mơ màng màng, vì thế liền trực tiếp xem nhẹ nhiệm vụ

~Kết quả chính là, đợi cho thời điểm Trạch Hâm thở hồng hộc chạy đến địa điểm chỉ định, tiểu vương gia anh minh thần vũ đã đem sạp của người khác dỡ xuống!

“Đợi đã, dừng tay.” Nhìn bộ dáng Thác Bạt Trì càng đánh càng hăng, Trạch Hâm vội qua giữ chặt tay hắn.

Nhìn thấy có người lôi kéo chính mình, phản ứng thứ nhất của Thác Bạt Trì chính là đẩy người ra, kết quả sau khi nhìn thấy là ai, thoáng ngừng lại, chỉ là hung tợn nói với cậu: “Người lôi kéo ta làm cái gì?”

“Người không cần đa thương người.”

Nghe Trạch Hâm nói, Thác Bạt Trì quả thực muốn bùng nổ, con mắt nào của cậu nhìn thấy chính mình đa thương người, cư nhiên đi lên liền không phân tốt xấu trách cứ mình. Rõ ràng chính là cái tiểu thương kia muốn nhân cơ hội lừa gạt hắn, hắn mới có thể muốn ra tay giáo huấn một chút.

“Ta! Không! Có!” Nghiến răng nghiến lợi nói.

“Nhưng người xem, chung quanh đều thành cái bộ dáng gì.” Không nhìn cơn giận của Thác Bạt Trì, Trạch Hâm ngơ ngác nói.

Nghe Trạch Hâm nói, Thác Bạt Trì nhìn chung quanh một vòng, tiểu thương lạnh run trốn ở góc, người qua đường vòng quanh, đầy mặt sợ hãi. Không biết vì cái gì, nhìn thấy cảnh này ó, Thác Bạt Trì sinh ra một tia chột dạ.

Nhìn Thác Bạt Trì đứng ở nơi đó chân tay luống cuống, nhưng vẫn làm bộ như thập phần cường ngạnh, Trạch Hâm yên lặng thở dài một hơi. Lấy từ túi áo ra một nén bạc, giao cho tiểu thương.”Đây là đưa bồi thường cho người .”

Nhìn thấy động tác của Trạch Hâm, Thác Bạt Trì đầu tiên là giật mình, sau đó ngẩng đầu nhìn thoáng qua cậu, hung tợn nói: “Ai cần người xen vào việc của người khác!”

“Là ta muốn làm như vậy a.” Bằng không như thế nào hoàn thành nhiệm vụ.

Nghe Trạch Hâm nói những lời này, Thác Bạt Trì không biết nghĩ tới cái gì, trên mặt nhiễm lên màu đỏ nhè nhẹ.

Trạch Hâm không có chú ý tới, chỉ lôi kéo Thác Bạt Trì chuẩn bị rời đi.

“Đằng đằng.” Ngay tại thời điểm hai người chuẩn bị rời đi, phía sau truyền đến một tiếng a mềm nhẹ.

“Người có chuyện gì?” Vốn Thác Bạt Trì bị Trạch Hâm nắm đi nhưng vừa nghe thế câu này trong nháy mắt đã bị buông ra, trong lòng không biết vì cái gì trở nên thập phần khó chịu.

“Người làm hỏng những thứ kia vẫn chưa nhận lỗi liền rời đi sao?” Là cái nữ hài bộ dạng thập phần xinh đẹp, đứng ở nơi đó chống thắt lưng thập phần mãnh liệt nói.

“XIn lỗi hay không là chuyện của ta, liên quan gì đến người.” Thác Bạt Trì nhìn nữ hài khẩu khí thập phần không tốt nói.

Trạch Hâm nhìn nữ hài trước mắt, cảm thấy chính mình giống như quên cái gì, rốt cuộc là cái gì đâu?

tích — mục tiêu nữ chủ xuất hiện.

Nháy mắt, Trạch Hâm bừng tỉnh đại ngộ, nhìn thoáng qua nữ hài trước mắt , tuy rằng bộ dạng thập phần nhỏ gầy, nhưng là mặt mày đó vẫn có thể thấy được là một mỹ nhân bại hoại, nói ngắn gọn là nếu có thêm điều kiện trưởng thành liền chắc chắn là một mỹ nữ.

“Người như vậy là không đúng!” Nữ hài đầy mặt chính nghĩa nói.

“Người biết ta là ai sao?” Nhìn nữ hài nghĩa chính ngôn từ (lời nói chính nghĩa) trước mắt này, Thác Bạt Trì cười nhạo một tiếng, lôi kéo Trạch Hâm rời đi.

“Người ——” nhìn hai người không nhìn chính mình, nữ hài muốn đuổi kịp tiếp tục giảng đạo, nhưng Thác Bạt Trì vừa quay đầu liếc mắt nhìn một cái liền làm cho nàng sợ ngây người, ngay cả cước bộ muốn đuổi kịp đều quên hoạt động. Đợi cho sau khi người đi xa, mới thâm hận nhú nhú mày, rõ ràng trước kia không phải như thế. Nghĩ như vậy, xoay người rời đi, hoàn toàn không để ý đến tiểu sạp bị tàn phá phía sau.

Đợi cho đi được một khoảng cách, Trạch Hâm mới ý thức được giống như nơi đó có không đúng. Thiếu niên, người để nữ sinh mình thích trong tương lai ở lại nơi đó thật sự thích hợp sao?

“Làm sao vậy?” Cảm nhận được Trạch Hâm kỳ quái, Thác Bạt Trì quay đầu hỏi một câu.

“Cái nữ hài kia, người liền để nàng ở lại nơi đó sao?” Trạch Hâm thử thăm dò hỏi một câu, bằng trực giác cậu cảm thụ tâm tình Thác Bạt Trì không tốt.

“Bằng không thì sao?”

“Ngạch.” Bị vấn đề của Thác Bạt Trì làm cương một chút, đúng vậy, bằng không thì sao. Chẳng lẽ nói cho hắn đây là người hắn thích trong tương lai, hiện tại mau đuổi theo?

“Nếu không có, vậy đi thôi.” Nói xong, cũng không có buông tay Trạch Hâm ra, ngược lại rất tự nhiên nắm cậu rời đi, mà Trạch Hâm lúc này đang tự hỏi cốt truyện không phải như thế nên hoàn toàn không có chú ý tới hai người nắm tay.

“Vương gia!” Ngay khi hai người đi không xa, liền nhìn thấy một đại đội nhân mã chậm rãi vọt qua, nhìn thấy Thác Bạt Trì lại cao giọng kêu một tiếng vọt lại đây.

Đợi cho đến phụ cận, như không có nhận thấy được không ổn giữa hai người, thẳng tắp quỳ xuống.”Đều là thuộc hạ đến chậm!”

Thấy một màn như vậy, Trạch Hâm chỉ có một loại cảm giác đầu gối đau. Mẹ nó, đều chấn động một chút đi.

“Ân.” Thác Bạt Trì đầy mặt không kiên nhẫn nói, “Ta lại không có chuyện gì, các người đến nhiều người như vậy làm gì?”

“Thuộc hạ là phụ trách an toàn của Vương gia, điểm ấy tuyệt đối không thể qua loa.” Người đi đầu kia quỳ nơi đó, chấp thủ nói.

Thác Bạt Trì phát phát tay, “Nếu là như thế này, vậy các người trở về đi, ở trong này không có người dám động đến của ta.” Nhìn thấy người kia chậm chạp không chịu rời đi, nhú nhú mày, như là nghĩ tới cái gì, “Đem tiền trên người người lưu lại.”

“Vương gia!” Nhìn tiểu vương gia quyết tâm để cho bọn họ trở về, trong giọng nói người kia mang theo khẩn cầu.

Thác Bạt Trì không chút để ý nhìn hắn một cái, chỉ là trong ánh mắt kia mang theo điểm hàn quang.

Người kia nhìn thấy, trong lòng cả kinh, vội vàng lấy ra tiền túi của bản thân giao cho Thác Bạt Trì, mang theo thuộc hạ liền chạy mất nhanh như chớp.

Σ(° °|||) Trạch Hâm đầy mặt khiếp sợ nhìn nhóm người chạy đi thập phần nhanh chóng, nhìn nhìn lại người bên cạnh chính mình này, rốt cuộc là vì cái gì chạy nhanh như vậy?

“Đi thôi, ta mang người đi chơi!” Nhìn nhìn tiền bên trong tiền túi, Thác Bạt Trì đầy mặt ý cười nhìn Trạch Hâm nói.

“Đi chỗ đó?” Trạch Hâm còn không có tỉnh ngộ từ sự cấp tốc vừa rồi, nhìn Thác Bạt Trì ngơ ngác hỏi.

Nhìn biểu tình của Trạch Hâm, Thác Bạt Trì thân thủ nhéo nhéo mặt cậu, lông mày vừa chọn, giọng điệu đương nhiên nói: “Đương nhiên là mang người đi địa phương ta cảm thấy thích chơi, bằng không đi địa phương người cảm thấy chơi vui?”

Một giờ sau, làm Trạch Hâm ngồi ở khán đài nhìn con hát đối diện hát y y nha nha , trước khi ngủ nghỉ, “Yêu thích của tiểu vương gia thật đúng là đặc biệt a! Bất quá đặc biệt trợ giúp giấc ngủ.”

Tác giả có chuyện muốn nói: trước càn một chương, 4 hào sau ngày càn.

11. Chương 11: Tiểu Vương Gia (3)

Từ sau khi lần trước cùng tiểu vương gia đại náo chợ, xem hí khúc, Trạch Hâm cảm thấy cậu cùng tiểu vương gia đã bước đầu thành lập cách mạng hữu nghị. Biểu hiện cụ thể chính là số lần tiểu vương gia xuất hiện ở trước mặt chính mình càng ngày càng nhiều, hơn nữa quan hệ giữa hai người càng ngày càng hòa hợp.

“Đi thôi, ta mang người đi chơi.” Nhìn người đầy mặt trương dương đứng ở trước mặt chính mình, Trạch Hâm thập phần nghi không ra, hiện tại rõ ràng chính là ở nhà chính mình, vì cái gì tiểu vương gia nhàn nhĩa giống như là ở trong nhà hắn? Hơn nữa, tần suất xuất hiện hiện tại của tiểu vương gia có phải có chút cao hay không.

Nghe hắn nói, Trạch Hâm tự hỏi hai giây, đầy mặt hoài nghi nhìn hắn, đi chơi?

Nhìn thấy biểu tình của Trạch Hâm , Thác Bạt Trì đầy mặt ghét bỏ nói: “Yên tâm đi, ta tuyệt đối không mang người đi loại địa phương người vừa đi sẽ ngủ.” Nói xong, thấy bộ dáng thờ dãi nhẹ nhõm một hơi của cậu, buồn bực nghĩ, rõ ràng quần gia nói Trạch Hâm sẽ thích xem diễn a!

Gặp Thác Bạt Trì đầy mặt kiên trì, Trạch Hâm đành phải đứng dậy bắt đắc dĩ đáp.”Được rồi.” Kỳ thật nếu có thể nói, cậu càng tình nguyện ở nhà nằm.

Nhìn Trạch Hâm đầy mặt không vui nhưng là không thể không đi, Thác Bạt Trì nhú nhú mày, sau đó như là nghĩ đến cái gì, cười cười.

Gặp Thác Bạt Trì tự nghĩ tự cười, Trạch Hâm nghi hoặc nhìn hắn hai mắt, đây là cái tình huống gì?

Đợi cho hai người tới địa phương tiểu vương gia nói, Trạch Hâm nhìn du thuyền tinh mỹ trước mắt, ngờ ngác chần động. Đây chính là du thuyền cổ đại thật sự, không phải thứ bắt chước có dấu vết giả mạo của nhân công ở hiện đại có thể thay thế.

“Đi thôi.” Nhìn lướt qua người đang sợ ngây người, khoe miệng Thác Bạt Trì cong lên, dắt tay cậu lên thuyền.

Ở dưới sự dẫn dắt của Thác Bạt Trì nhìn xem văn hóa đã nửa đường mất đi này, Trạch Hâm hoàn toàn không có ý thức được chính mình đang ở hiện trạng bị ăn đậu hủ.

“Chúng ta đi nghỉ ngơi trước đi.” Tâm tình Thác Bạt Trì tốt lắm, một đường lôi kéo cậu đi đến đầu thuyền, chỉ vào một cái ghế nằm rộng mở nói: “Người nếu thích, chúng ta có thể ngồi ở trên đây nhiều vài ngày.”

“Nga, được.” Rốt cục nhìn thoáng qua mọi thứ chung quanh, Trạch Hâm quay đầu ngo ngắc đáp. Thẳng đến nằm ở trên ghế, Trạch Hâm mới nhớ đến giống như có chỗ không đúng, quay đầu hỏi người bên cạnh: “Người vì cái gì ở trong này?”

“Nơi này chỉ có một ghế nằm, hơn nữa hai người chúng ta đều có thể nằm xuống.” Thác Bạt Trì đầy mặt rất chính trực nói.

Giống như có chỗ nào không đúng, nhưng giống như lại là đúng, rốt cuộc là nơi nào không đúng? Nghi như vậy, ở dưới dương quang ấm dạt Trạch Hâm mơ mơ màng màng ngủ mất.

Nhìn người đang ngủ, Thác Bạt Trì đột nhiên lộ ra một cái tươi cười thỏa mãn, hôn hôn, thật cẩn thận ôm người ở trong lòng chính mình, sau đó cũng ngủ.

Mà thủy thủ đứng ở bốn phía thủ mặt không chút thay đổi đề phòng khắp nơi, như là không có thấy một màn như vậy.

Đang ngủ, thân thuyền kịch liệt lay động, sau đó cách đó không xa truyền đến tiếng kinh hô.

Trạch Hâm mở to mắt, liền nhìn thấy chính mình an an ổn ổn nằm ở trong lòng Thác Bạt Trì, không biết vì cái gì trên mặt đỏ hồng, vội vàng muốn giãy ra. Sau đó trượt tay một cái, càng thêm dùng sức nhào vào trong lòng hắn.

Cảm giác được lực đạo trong lòng, Thác Bạt Trì cúi đầu trêu tức Trạch Hâm: “Ta biết ngươi thích ta, nhưng là cũng không cần chủ động như vậy đi.”

Nghe Thác Bạt Trì nói, toàn bộ mặt Trạch Hâm đều đỏ lên, thanh âm vừa tỉnh ngủ không phải rất rõ ràng nói: “Ngươi buông ra ta.”

Ngay tại thời điểm Thác Bạt Trì chuẩn bị tiếp tục trêu trêu cậu, chợt nghe một cái thị vệ vội vàng vội vàng chạy tới, “Tiểu vương gia, ta nghĩ ngươi cần nhìn một chút.”

Tựa hồ là bị thanh âm thị vệ nhắc nhở, Thác Bạt Trì ngẩng đầu nhìn lướt qua thị vệ, bình tĩnh buông Trạch Hâm ra đứng lên, sau đó đi theo.

Thẳng đến Thác Bạt Trì đi rồi, Trạch Hâm mới đứng lên, đối với thị vệ bên người hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Khởi bẩm công tử, hình như là mấy chiếc du thuyền tiền phương xảy ra vấn đề, không phải chuyện lớn gì, thỉnh công tử yên tâm.”

“Nga.” Nhìn thoáng qua phương hướng Thác Bạt Trì ly khai, Trạch Hâm suy nghĩ một chút, “Ta cũng liếc mắt xem một cái đi.”

Đợi cho thời điểm Trạch Hâm đuổi tới, liền nhìn thấy một đám người toàn thân ướt đầm được mò lên, còn lấp bắp nói lời cảm tạ với Thác Bạt Trì.

“Sao lại thế này?” Đi đến bên người Thác Bạt Trì, Trạch Hâm nhỏ giọng hỏi.

“Không có việc gì, chính là gặp cướp biển.” Thác Bạt Trì nhìn chăm chăm người vừa đi lên nhú nhú mây, sau đó nhìn lướt qua Trạch Hâm, “Người ở trong này làm gì? Lại không giúp được gì, trở về nghỉ ngơi, chỉ biết thêm phiền.”

“Ngươi...” Chính mình rõ ràng là có hảo tâm, Trạch Hâm tức giận theo dõi hắn.

“Đi nghỉ ngơi.” Nói xong, không lại nhìn Trạch Hâm, quay đầu nhìn thị vệ bên người cậu, “Mang Trạch công tử đi xuống nghỉ ngơi.”

Tức giận liếc mắt trừng Thác Bạt Trì một cái, Trạch Hâm đi theo thị vệ, trước khi xoay người cậu tựa hồ thấy cái nữ chủ kia.

“Công tử, người đi nghỉ ngơi trước đi, Vương gia hắn là đến khuya mới có thể trở về.” Thị vệ đưa Trạch Hâm vào phòng, cung kính nói.

“Àn.” Trạch Hâm còn đang suy nghĩ người vừa rồi kia có phải nữ chủ hay không hoàn toàn không nghe được ý tứ trong lời nói của thị vệ ý, sau khi nghĩ xong, liền trực tiếp ngủ.

Thác Bạt Trì xử lý xong tất cả sự vụ liên quan, trở lại phòng liền nhìn thấy người nào đó ngủ đến thập phần nhu thuận, cười cười.

Thời điểm Trạch Hâm tỉnh lại, cảm thấy ấm áp chung quanh thân thể chính mình, thập phần thoải mái. Mở mắt ra, liền thấy được khuôn mặt tuần tú phóng đại ở trước mắt chính mình, sắc mặt lập tức liền đỏ lên.

“Tĩnh.” Sau khi thưởng thức đủ trạng thái ngây ngốc của Trạch Hâm, tâm tình Thác Bạt Trì rất tốt nhẹ nhàng mà nói bên tai cậu.

“A, ngươi!” Bị hơi thở ấm áp bên tai làm kinh ngạc, Trạch Hâm đẩy Thác Bạt Trì ra một chút, sau đó liền chỉ nghe một tiếng nổ “Đông”.

“Ngươi muốn uống một chút canh hay không.” Bưng bát lên, Trạch Hâm thật cẩn thận nhìn thiếu niên trước mắt.

Thác Bạt Trì lạnh lùng liếc cậu một cái, đem đầu chuyển hướng về phía bên kia, hoàn toàn không muốn để ý tới người vừa đá chính mình xuống dưới còn hại chính mình bị thương này.

Nhìn thấy Thác Bạt Trì như vậy, Trạch Hâm cũng không có sinh khí, chỉ là lúng túng không biết làm thế nào mới tốt. Ai kêu một cước của chính mình cư nhiên có uy lực như vậy, không chỉ có đá người xuống, còn làm người ta bị thương. Chỉ có thể thật cẩn thận liếm mặt nói: “Thực xin lỗi, ta không phải cố ý, lúc ấy ta chỉ là rất khẩn trương.”

Thác Bạt Trì như trước không có ý tứ quan tâm cậu.

Ngay tại thời điểm Thác Bạt Trì không nói lời nào, Trạch Hâm cũng tìm không ra lời để nói, ngoài cửa truyền đến thanh âm thị vệ: “Vương gia, có người muốn gặp người.”

“Không gặp.”

“Nhưng là nàng nói nàng nhận thức Vương gia.”

Thác Bạt Trì tự hỏi hai giây, nói một câu: “Gọi bọn hần vào đi.”

Nhìn Trạch Hâm đứng dậy chuẩn bị rời đi, Thác Bạt Trì trừng mắt nhìn cậu vài lần, chính mình còn không có cho phép cậu rời đi.

Ở sau khi tiếp thu ánh mắt “Hung ác” của Thác Bạt Trì, Trạch Hâm thăm dò ngồi trở về. Cảm nhận được ánh mắt trên người chính mình bớt lợi hại đi một chút, mới âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Ở trong lúc hai người nói chuyện, liền nhìn thấy một cái trung niên nhân mập mạp mang theo một cái nữ tử thướt tha tiến vào.

“Vương gia, hạ quan cùng nữ nhi tới cảm tạ ân cứu mạng của ngài.” Trung niên nhân cùng nữ tử hành một cái lễ với Thác Bạt Trì.

“Không cần.” Thác Bạt Trì lạnh lùng nói.

Nhìn trung niên nhân đi ra cùng nữ tử đầy mặt không cam lòng, Trạch Hâm hậu tri hậu giác nghĩ, nếu là tới cảm tạ, kia trang điểm tốt như vậy là làm cái gì?

“Như thế nào, nhìn cái nữ nhân kia đến gây người?” Nghe được một cái âm thanh lạnh lùng truyền đến bên tai, Trạch Hâm quay đầu đi đầy mặt khó hiểu nhìn.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ hồi lâu, Thác Bạt Trì hung tợn nói: “Hiện tại bốn vương muốn ăn cháo.”

“Nga, kia ta đi kêu người bưng tới.” Đi ra cửa, Trạch Hâm khó hiểu nghĩ, muốn ăn cứ việc nói thẳng thôi, người không nói ta như thế nào biết.

Nhìn cái bóng dáng kia đi ra ngoài, Thác Bạt Trì cắn cắn môi, thầm mắng một tiếng, “Ngu xuẩn!”

“Tiện nhân!” Ở trong quá trình đem cháo trở về, Trạch Hâm dư quang quét đến một gian phòng tầng dưới có nữ nhân vừa đến kia đang tát mặt một nữ nhân khác, cái lực đạo kia làm cho Trạch Hâm giật nảy mình.

Cau mày nhìn cái nữ nhân kia, như thế nào có thể ác độc như thế, còn tại trước công chúng.

“Công tử, người cần phải trở về.” Thị vệ vẫn đi theo bên người bảo hộ Trạch Hâm thấp giọng nhắc nhở, “Cháo nhanh lạnh.”

Nghe thị vệ nói, Trạch Hâm nhìn thoáng qua cháo trong lòng chính mình, sau đó nhìn thoáng qua hai người phía dưới, xoay người đi trở về.

Ở mặt dưới, nữ tử một bên đánh, một bên chửi bậy, “Đều là người, nếu không phải người vô dụng như vậy, hóa trang xấu như vậy, Vương gia cũng không khả năng không chú ý đến ta!”

Lan Khinh Tuyết một bên ôm mặt chính mình đã sưng thũng, một bên thật cẩn thận xin lỗi, thẳng đến nữ tử hết giận xoay người rời đi, mới chậm rãi ngẩng đầu lên. Trong mắt tràn ngập oán hận, trên mặt treo một cái tươi cười châm chọc, tiểu vương gia như thế nào sẽ thích người, người hần thích chỉ có thể là ta! Cho dù lại đến một lần, tiểu vương gia sẽ chỉ thích chính mình. Đến lúc đó, các người ngay cả rách giày cho ta cũng không xứng!

“Như thế nào chậm như vậy, chân của người không phải lại ngắn đi mấy tấc?” Nhìn Trạch Hâm tiến vào, Thác Bạt Trì đầy mặt châm chọc nói.

Trong lòng yên lặng nhớ kỹ không cần so đo cùng bệnh nhân, Trạch Hâm áp chế lửa giận trong lòng chính mình, giọng điệu bình thản nói: “Không có, chỉ là vừa rồi gặp một chuyện rất ghê tởm.”

“Ghê tởm?” Thác Bạt Trì chọn mi nói.

“Chính là cái nữ nhân vừa đến kia, rõ ràng thoát nhìn ôn nhu như vậy, ai biết cư nhiên ác độc như vậy, ta vừa rồi nhìn thấy nàng đang đánh mặt một nữ nhân khác.” Bởi vì chưa từng có gặp được qua loại sự tình này, Trạch Hâm một bên tức giận bắt bình oán giận, một bên nói liên miên cần nhẫn.

“Như thế nào, là vì người thích cái nữ tử kia, cho nên mới thất vọng như vậy?” Đợi cho Trạch Hâm nói xong, Thác Bạt Trì đầy mặt nghiền ngẫm đối cười nó với cậu.

Nhìn người nào đó từ khi sinh bệnh tới nay càng trở nên kì lạ, Trạch Hâm thật sự là không thể chịu đựng được, tức giận, “Ta mới không có thích cái nữ nhân kia, người có thể không cần luôn cố tình gây sự như vậy hay không.” Nói xong, liền xông ra ngoài bên ngoài.

Nhìn người nào đó nổi giận bùng bùng ra ngoài, Thác Bạt Trì thu hồi biểu tình kiêu ngạo trên mặt, nhìn ngoài cửa sổ nhàn nhạt nói: “Ta cố tình gây sự? Nhưng là người có biết không, cho dù khuynh tâm trong chốc lát, ai biết có thể thành công đại về sau hay không.”

12. Chương 12: Tiểu Vương Gia (4)

Sau khi Trạch Hâm chạy ra ngoài không lâu, thân thuyền kịch liệt lay động, Trạch Hâm đang ở mép thuyền đứng không vững, rớt xuống.

“A —— ”

“Trạch Hâm —— ”

Nhìn Thác Bạt Trì xuất hiện ở đầu thuyền, trong đầu Trạch Hâm ở khoảng khắc rơi xuống đó rất nhanh chỉ còn một suy nghĩ, không phải nói bị thương đến không thể di động sao?

Cảm nhận được nước vọt tới chính mình từ bốn phương tám hướng, Trạch Hâm có loại cảm giác muốn bỏ mình theo dòng nước. Vén vén trong nháy mắt, Trạch Hâm liền biến mất tại chỗ.

Nhìn Trạch Hâm trong nháy mắt biến mất không thấy, hai mắt Thác Bạt Trì mở to, hai tay nắm lan can thuyền, lớn tiếng kêu: “Mau đưa người xuống cứu người!” Sau đó nhìn thị vệ bên người tràn ngập lệ khí nói, “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Thị vệ bị Vương gia nhà mình liếc mắt nhìn một cái kinh hồn táng đảm cúi đầu, nơm nớp lo sợ nói: “Hình như là bang cướp biển hôm qua kia, không biết vì cái gì luôn đối nghịch cùng chúng ta.”

Nghe thị vệ trả lời, trong mắt Thác Bạt Trì hiện lên một chút ánh sáng lạnh, lạnh giọng: “Nếu đã trở lại, lần này ta làm sao có thể buông tha bọn họ dễ dàng như vậy.”

Nhìn thoáng qua phía dưới, trừ bỏ vài người còn đang tìm kiếm, ngược lại không thấy bóng dáng Trạch Hâm, bình tĩnh nhìn phía dưới vài giây, Thác Bạt Trì xoay người đi về hướng khác.

Ở dưới tình thế cấp bách, Trạch Hâm không tự chủ sử dụng kỹ năng lặn mình, xem bài trí chung quanh như là về tới trên thuyền, nhưng là chỗ nào trên thuyền lại cũ nát như vậy? Trạch Hâm nhíu nhíu mày, lắc lắc quần áo trên người thấy gần như ướt toàn bộ liền đi ra ngoài.

Bên ngoài, cướp biển dựa vào ưu thế của mình, làm chênh lệch giữa hai bên càng ngày càng nhỏ. Mà trên du thuyền tinh xảo, trừ bỏ thị vệ tiểu vương gia mang đến từ ở bên ngoài, nhóm người được cứu lên nhất thời loạn thành một đoàn, đều tự né tới địa phương an toàn.

Nhìn thấy mọi người dần dần duy trì không đủ, một cái nam tử bộ dạng thập phần thô cuồng trên thuyền đối diện lớn tiếng quát: “Các người không cần giằng dụa vô vị, chỉ cần giao tiểu vương gia ra đây, ta liền thả những người khác rồi đi!”

Nghe đầu lĩnh của mình nói, nhóm cướp biển càng đánh càng hăng, đôi mắt cuồn cuộn cướp biển không ngừng, thị vệ hiện ra thập phần cố hết sức. Nhìn người bảo hộ bên mình càng ngày càng thiếu, ánh mắt Thác Bạt Trì càng ngày càng lạnh.

“Vương gia!” Bên người đột nhiên truyền đến một cái giọng nữ rất mềm nhẹ, “Ta biết có thể chạy đi theo nơi đó, Vương gia xin đi theo ta.”

Thác Bạt Trì quay đầu xem nữ nhân bên người này, bộ dạng người từng quen biết hẳn cả đời này đều sẽ không quên, lạnh lùng châm chọc: “Người vẫn là chính mình trốn đi, bốn vương không cần loại đồ vật này.”

Nghe nam tử nói, nữ nhân ngẩng đầu không dám tin nhìn, như là không rõ hẳn vì cái gì không đi. Sau đó mặt lộ vẻ giãy dụa, sau đó kiên định nói: “Ta sẽ lưu lại bảo hộ Vương gia!”

Thác Bạt Trì nhìn nữ nhân một bên trốn ở phía sau chính mình, một bên nói phải bảo vệ chính mình, châm chọc cười cười. (*phụt* good job vương gia-kun nhìn ra bộ mặt nữ chủ a

)

Không đến một lát sau, Thác Bạt Trì đã bị nhóm cướp biển vây quanh. Nhìn cướp biển kiêu ngạo trước mắt, thị vệ vẫn bảo hộ ở bên người Thác Bạt Trì cẩn thận nói với hắn: “Tiểu vương gia, đợi ta mở đường cho người, người phải bắt lấy thời gian rồi đi!”

Nghe thị vệ nói, Thác Bạt Trì không tỏ vẻ gì, mà Lan Kinh Tuyết bên cạnh hắn đã gắt gao bắt được vật áo quần áo hắn. Lần này thật vất vả lại nhìn thấy tiểu vương gia, nói cái gì đều không thể buông tha cơ hội lần này!

“Tiểu vương gia, người liền thúc thủ chịu trời đi, ta cam đoan sẽ không tổn thương một sợi lông của người.” Đại hán đối diện nhìn Thác Bạt Trì bị vây vây, cười lớn nói. Vốn hôm qua bọn họ nhìn thấy quan thuyền này đến dạo chơi là muốn lui lại, nhưng là sau lại nhận được tình báo nói trên đó có tiểu vương gia đương kim hoàng thượng sủng ái nhất. Miệng thịt béo như thế đưa đến bên đương nhiên phải ăn luôn, vì thế lại tụ tập người trở lại.

Nhìn người bảo hộ Thác Bạt Trì càng ngày càng thiếu, đầu lĩnh cướp biển càng ngày càng hưng phấn, muốn đi lên lập tức bắt lấy người. Sau đó có thể như vậy như vậy, thực là mới suy nghĩ đã hưng phấn a!

Sau khi ra khỏi khoang thuyền, Trạch Hâm mới phát hiện hiện tại chính mình không phải đang ở trên du thuyền của Thác Bạt Trì, mà là ở trên một chiếc thuyền khác cũ nát đến không biết là cái thuyền gì, mà người trên thuyền cũng chạy tới đi lên du thuyền đối diện.

Vừa chuyển đầu, liền nhìn thấy Thác Bạt Trì bị vây vây, còn có bọn thị vệ bên người hắn đầm máu chiến đấu hăng hái. Ngay tại thời điểm Trạch Hâm chuẩn bị lợi dụng thuận di tiến lên làm một cái anh hùng cứu mỹ nhân, liền nhìn thấy tiểu vương gia nhanh chóng đẩy ra nữ nhân vẫn luôn bám lấy chính mình, rút ra bội kiếm bên hông, sạch sẽ lưu loát giải quyết sạch sẽ nhóm cướp biển bên người.

Nhìn một mảnh nhiễm hồng đối diện, đầu óc Trạch Hâm ngơ ngác cứng lại rồi. Σ(° °;) mù mù, vì cái gì trong nháy mắt ta không nhận ra tiểu đồng bọn của ta? Cái người trời khóc huyễn đối diện kia thật là tiểu đồng bọn cho tới nay của ta sao?

Sau khi một người thu thập xong tất cả cướp biển, Thác Bạt Trì ngừng lại, lộ ra một cái tươi cười cuồng vọng. Vừa chuyển đầu, chống lại ánh mắt của Trạch Hâm đang ngậy người bên kia.

Lúc này trong đầu Trạch Hâm không ngừng mà quay cuồng một câu, chống lại, chống lại, chống...

Trước khi té xỉu, Trạch Hâm không tránh khỏi nghĩ, nếu chính mình cũng có kỹ năng khóc huyễn như vậy thì tốt rồi. Còn có, vì cái gì ta sẽ có loại kỹ năng thiếu máu này.

Tiếp được bóng dáng Trạch Hâm ngã xuống, Thác Bạt Trì dùng khinh công về tới trên thuyền mình, lạnh lùng nói với chung quanh: “Đem nơi này thu thập sạch sẽ.”

“Dạ.” Thị vệ bị thực lực Vương gia nhà mình nháy mắt bày ra dọa sợ lúc này mới phản ứng lại, vội vàng lĩnh mệnh.

Nhìn Thác Bạt Trì ôm người đi vào , Lan Kinh Tuyết khóc ngồi dưới đất, sắc mặt trắng bệch. Vì cái gì? Người kia đều không có liếc mắt nhìn chính mình một cái.

Trạch Hâm cảm thấy chính mình làm một giấc mộng, một cái mộng phi thường không đúng thật . Cậu mơ thấy chính mình chìm trong nước, còn mơ thấy tiểu vương gia vẫn thập phần biệt nữ biến thành một cái cao thủ vô lâm mạnh chọc trời, thập phần sạch sẽ lưu loát giải quyết tất cả cướp biển tiến đến tìm ngược.

tích —— người chơi, có nhiệm vụ mới, lĩnh hay không. Lĩnh, lĩnh, thủ, thủ ——

tư ——

Trạch Hâm vừa mới tỉnh lại nghe được trong đầu chính mình truyền đến một tiếng như là thanh âm sau khi đồ điện cháy hỏng, sau đó liền không còn nghe được gì nữa.

“Hệ thống quân, người còn khoẻ mạnh sao?” Kêu gọi vài lần, Trạch Hâm đều không có được đáp án.

Nhìn Trạch Hâm từ sau khi tỉnh lại liền không rên một tiếng, hơn nữa vẫn không nhìn chính mình, tiểu vương gia nhíu nhíu mi, vươn tay, nhéo một cái trên mặt người nào đó.

“Ngao ~” cảm giác được cảm nhận sâu sắc trên mặt chính mình , Trạch Hâm kêu thảm thiết một tiếng, rưng rưng nước mắt nhìn ác ma ngồi ở bên cạnh mình, “Người làm gì?”

“Chỉ là giúp người hồi hồn mà thôi.” Tiểu vương gia tao nhã thu hồi tay mình, nhẹ nhàng băng quơ nói.

“Vậy người cũng không cần nhéo ta a!” Trạch Hâm đầy mặt lên án nói.

Nhìn người này khôi phục thái độ bình thường, Thác Bạt Trì âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, tiếp theo lại thay một biểu tình chẳng hề để ý nói: “Không phải là nhéo người một chút, cần có phản ứng lớn như vậy sao?”

Nghe Thác Bạt Trì nói, Trạch Hâm ngẩng đầu đầy mặt hung ác nói: “Người để cho ta nhéo một chút thì biết!”

Thác Bạt Trì đưa mặt qua.

Nhìn Thác Bạt Trì một câu đều không nói , còn có khuôn mặt gần ngay trước mắt, tay Trạch Hâm rục rịch, rốt cục vẫn là nhịn không được nhéo lên.

“Tê —— ”

Nhéo xong, tay Trạch Hâm rất nhanh duỗi trở về, nhìn khuôn mặt hung thần ác sát của Thác Bạt Trì , đầy mặt vô tội nói: “Là người bảo ta làm.”

Thác Bạt Trì cái gì đều không nói gì, chỉ im lặng nhìn Trạch Hâm.

13. Chương 13: Tiểu Vương Gia (5)

Từ sau khi tiểu vương gia nhận được giáo huấn sau khi cậu tỉnh lại, Trạch Hâm lại trở lại những ngày trước kia, cả ngày không có việc gì đi theo tiểu vương gia chơi đùa. Chỉ là Trạch Hâm phát hiện, giống như ánh mắt người chung quanh nhìn tiểu vương gia có điểm kỳ quái, như trước là tôn kính, chỉ là hiện tại mang theo chút sợ hãi khó hiểu.

“Làm sao vậy?” Nhìn Trạch Hâm thất thần, Thác Bạt Trì quan tâm hỏi một câu.

Trạch Hâm chần chờ trong chốc lát, nhìn thoáng qua chung quanh, nghi hoặc hỏi: “Những người lần trước đâu? Vì cái gì đều không thấy?”

Nghe Trạch Hâm nói, trong mắt Thác Bạt Trì lóe ra một chút, lơ đãng nói: “Đã bị người đón đi rồi.”

“Nga.”

“Người xem, rất nhanh chúng ta đến Giang Nam, đến lúc đó là có thể mang người đi xem phong cảnh nơi đó .” Gặp Trạch Hâm không hề để ý chuyện này, Thác Bạt Trì cao hứng nói.

Trạch Hâm nằm úp sấp ở đầu thuyền, lại cảm thấy quả nhiên hiện đại là không có cách nào so với cổ đại, nước này ở đó xử lý như thế nào đều vẫn sẽ lưu lại chút dấu vết bị ô nhiễm. Giữa lung la lung lay, Trạch Hâm luôn cảm thấy chính mình đã quên cái gì, nhưng là rốt cuộc đã quên cái gì?

Thăng đến sau khi thuyền chạy được một ngày, rốt cục tuyên bố có thể lên bờ.

“Chúng ta đợi chút liền lên bờ, người có cái địa phương gì muốn chơi không?” Thác Bạt Trì nhìn Trạch Hâm, đầy mặt ôn nhu nói.

Trạch Hâm không có chú ý tới sắc mặt hắn, chỉ là nghiêm túc tự hỏi vấn đề nên đi vào trong đó chơi cái gì. Thật vất vả đến một chuyến, cũng không thể bạc đãi chính mình. Đột nhiên nghĩ đến một cái địa phương tuyệt đối không thể đi một cách quang minh chính đại ở hiện đại, ánh mắt lóe sáng nhìn Thác Bạt Trì, từng câu từng chữ nói: “Chúng ta đi Di Hồng Lâu đi!”

Trạch Hâm vừa thốt lên, chần Thác Bạt Trì nắm trong tay bị mở bung ra một cái động, vẻ mặt không thay đổi nhìn người đang đầy mặt chờ mong nhìn chính mình, tươi cười chậm rãi lớn hơn, “Người xác định?”

Nhìn biểu tình Thác Bạt Trì có chút kỳ quái, Trạch Hâm vẫn kiên định gật đầu, “Ân.”

“Được.” Thác Bạt Trì chậm rãi học ra một hơi.

Sau khi nhìn thấy Trạch Hâm về phòng chuẩn bị đồ vật, Thác Bạt Trì buông tay ra, cái chén nguyên bản nắm trong tay biến thành một đồng bột phấn.

“Người tới.” Thác Bạt Trì cúi đầu hô một tiếng.

“Có thuộc hạ.”

Nhìn bóng dáng cấp dưới rời đi, Thác Bạt Trì vừa lòng cười cười.

Run run rẩy rẩy chỉ vào tòa lầu trước mắt, khu phố như là bị cướp bóc qua, Trạch Hâm ngơ ngác hỏi: “Người nói thật là nơi này?” Vì cái gì cậu cảm thấy cậu là đến trại tị nạn, hoàn toàn không phải cái ôn nhu hương gì. (= =) *kịch liệt tuôn mồ hôi*

“Ân.” Nhìn Trạch Hâm bộ dáng bị đả kích, ý cười trong mắt Thác Bạt Trì càng sâu, “Người không nghe được những người đó vừa nói sao? Chính là nơi này a.”

“Nhưng là...”

“Hiện tại có lẽ bọn họ không buôn bán đi.” Thác Bạt Trì dắt Trạch Hâm đầy mặt chịu đả kích sâu sắc, nhàn nhả nói: “Như vậy đi, ta biết nơi này có chút địa phương rất có ý tứ, người muốn đi hay không?”

“Được rồi.” Trạch Hâm chỉ cảm thấy vô cùng không hay ho. Về phần nắm tay, nắm nắm thành thói quen, vốn cũng không có để ý. ()

“Ba ~” vừa đi chưa xa lắm, liền nhìn thấy một nam nhân đang đánh một nữ nhân, mà nữ nhân thì ôm mặt bị đánh té trên mặt đất.

“Di.” Nhìn nữ nhân, Trạch Hâm ngây dại, cái kia không phải nữ chủ sao? Như thế nào trở nên thảm như vậy?

Theo ánh mắt Trạch Hâm, Thác Bạt Trì thấy được cái nữ nhân đáng ghét kia, ánh mắt thoáng híp híp. Cảm nhận được tay áo chính mình bị kéo kéo, “Làm sao vậy?”

“Người đi giúp cái nữ nhân kia một chút đi, dù sao một nam nhân đánh một nữ nhân ở trước công chúng như vậy vẫn là không tốt.”

“Người vì cái gì không đi?” Tiểu vương gia thập phần khó chịu, người muốn anh hùng cứu mỹ nhân, lại kêu ta đi?

() “Người cảm thấy ta đánh lại cái đại hán cao lớn thô kệch kia sao?” Trạch Hâm minh xác chỉ chỉ tiểu thân thể của chính mình.

“Vậy người cảm thấy ta đánh lại?” Thác Bạt Trì chọn mi, hỏi.

Trạch Hâm khó xử nhìn thân hình tiểu vương gia không sai biệt lắm so với chính mình, nhưng là cao hơn chính mình một chút, lại liếc mắt nhìn cái đại hán cao hơn họ hai cái đầu một cái, quyết đoán hướng ánh mắt về phía thị vệ phía sau bọn họ, “Người có thể gọi bọn hân đi.”

“Đi thôi.” Nghe Trạch Hâm trả lời, coi như vừa lòng, Thác Bạt Trì chỉ thị cấp dưới phía sau.

Sau đó là một trận can thiệp, nữ chủ được cứu.

Nhìn nữ chủ so với lần trước rõ ràng còn muốn thăm trước mắt này, Trạch Hâm chép miệng một cái, tùy tiện nhìn thoáng qua tiểu vương gia đứng ở bên người chính mình. Chẳng lẽ loại thời điểm này không phải nên đến một cái nhất kiến chung tình, nhị kiến khuynh tâm (nhìn cái đầu tiên thì chung tình, nhìn cái thứ hai thì mất đi tâm) sao?

“Tiểu vương gia, đa tạ người cứu ta.” Nữ chủ nũng nịu nói với Thác Bạt Trì, chỉ là đi đôi với bộ dáng một thân thể thăm của nàng liền có chút buồn cười.

“Không ngại, ta chỉ là đi ngang qua.” Nói xong, Thác Bạt Trì không để ý đến nữ nhân muốn nói lại thôi ở trước mặt chính mình, quay đầu nói với Trạch Hâm: “Chúng ta đi thôi.”

“Ngạch.” Nhìn nữ chủ đầy mặt chờ đợi nhìn hai người bọn họ, lại liếc mắt nhìn Thác Bạt Trì đầy mặt lãnh khốc vô tình một cái. Trạch Hâm yên lặng chuẩn bị đi theo, dù sao hiện tại hệ thống cũng không có tuyên bố nhiệm vụ, không cần cậu làm gì.

Gặp Thác Bạt Trì hoàn toàn không để ý tới chính mình, Lan Kinh Tuyết cắn răng một cái, vươn tay lôi kéo ống tay áo Trạch Hâm, thẳng tắp quỳ xuống, “Công tử, van cầu người giúp ta.”

Trạch Hâm không hiểu cảm thấy đầu gối đau, vội vàng kéo nàng lên, “Có việc hảo hảo thương lượng, đây là làm cái gì.”

“Công tử.” Lan Kinh Tuyết đầy mặt giống như khóc lại không khóc nhìn Trạch Hâm, ra sức biểu diễn, muốn khiến cho cậu sinh ra chút tâm đồng tình.

Trạch Hâm thấy được khuôn mặt bám đầy bụi, cố gắng làm ra biểu tình bi thương, bên cạnh còn tuôn ra hai dòng nước mắt đen nhánh, sau đó yên lặng xoay đầu

“Tiểu thư, người cần chúng ta giúp người cái gì?” Cố gắng bỏ qua trào ẩn trên người chính mình, Trạch Hâm bình tĩnh hỏi.

“Ta hi vọng các người có thể thu lưu ta một ngày.” Lan Kinh Tuyết đầy mặt then thùng nói, ánh mắt thẳng băng băng nhìn chằm chằm tiểu vương gia.

Nhìn thấy hai người dây dưa, tiểu vương gia vốn vẫn không kiên nhẫn cười nhạo một tiếng, một tay bắt lấy Trạch Hâm lại đây, nói với nữ nhân còn đang ra sức biểu diễn: “Đừng được voi đòi tiên, chúng ta đã hết lòng cứu người, chẳng lẽ người hiện tại còn muốn làm phiền chúng ta sao?”

“Ta...” Lan Kinh Tuyết hoàn toàn không có lường trước loại phản ứng này của tiểu vương gia, ngơ ngác nhìn hân, khóc lóc: “Ta sẽ báo đáp các người.”

“Báo đáp? Lấy cái gì? Ta không thiếu nha hoàn, tư sắc này của người cũng làm không được gì khác.” Nói xong, không đợi Lan Kinh Tuyết phản ứng, trực tiếp lôi kéo Trạch Hâm bước đi.

Nhìn tiểu vương gia nổi giận đùng đùng, Trạch Hâm không dám nói. Cậu cảm thấy hôm nay tiểu vương gia tựa hồ thập phần sinh khí, tuy rằng bình thường cũng sẽ ngẫu nhiên châm chọc chính mình một chút, nhưng là chưa từng nói với chính mình một cách không lưu tình như vậy. Quay đầu nhìn thoáng qua nữ chủ thăm hề hề, trong lòng Trạch Hâm yên lặng thở dài một hơi, sau đó tùy ý tiểu vương gia lôi kéo chính mình.

Lan Kinh Tuyết ngẩng đầu nhìn hai người dắt tay mà đi, trong mắt hiện lên một chút ánh sáng lạnh, móng tay không tự giác cắm vào lòng bàn tay đến chảy máu.

“Như thế nào? Cảm thấy ta quá phận.” Tiểu vương gia nhìn Trạch Hâm vẫn im lặng đi theo chính mình, trên tức nói, “Theo ý người ta hân là trở về nhận lỗi với cái nữ nhân kia.”

Trạch Hâm lắc lắc đầu, cậu biết tiểu vương gia không phải người cố tình gây sự như vậy, hơn nữa hẳn cho tới bây giờ đều là một cái người nhận thân không nhận lý. Mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, hẳn cho tới bây giờ đều là cảm thấy người của chính mình đương nhiên chính mình muốn hướng về chính mình, vì người khác làm cho người yêu mình bị thương, đây là một chuyện rất cố tình gây sự.

“Người không thích nàng.” Trạch Hâm nhìn tiểu vương gia, khẳng định.

Gặp Trạch Hâm không có nói giúp cái nữ nhân kia, cũng không có nhắc lại sự kiện vừa rồi kia, tâm tình vốn không thoải mái của Thác Bạt Tri thoáng tốt lên một ít, “Nàng giống tất cả nữ nhân muốn tiếp cận.”

Trong nháy mắt, Trạch Hâm ngộ đạo, nguyên lai tiểu vương gia là đem nữ chủ trở thành cái loại nữ nhân dựa vào hấp dẫn hẳn mà thượng vị .

“Có lẽ, nàng không phải cái loại này đâu?” Trạch Hâm thật cẩn thận nói.

“Nàng là vậy.” Tiểu vương gia không có lại cùng hắn tranh luận chuyện này, chỉ là đổi thành ngậm miệng không nói chuyện.

Được rồi, nếu như vậy, ta cũng không có cách nào. () kỳ thật, cũng không phải chuyện của ta, cả nhiệm vụ cũng không phải.

“Chúng ta đi ăn cái gì đi, buổi sáng người giống như không có ăn bao nhiêu.” Trạch Hâm nhìn tiểu vương gia không tiếp tục sinh khí đầy mặt đề nghị nói.

“Àn.” Nghe Trạch Hâm nói, tiểu vương gia đầu tiên là sững sờ vài giây, sau đó lộ ra một cái mỉm cười to lớn , “ĐƯỢC.”

*

Từ khi cùng tiểu vương gia dạo chơi trở về, ngày của Trạch Hâm trôi qua quả thực rất hài lòng, không chỉ không bị lão ba tự nhiên có của chính mình mắng chửi, ngay cả lão mẹ vừa thấy chính mình sẽ nhào đến trên người chính mình cũng không làm vậy nữa. Duy nhất không ổn chính là, ánh mắt người cả nhà nhìn mình là lạ.

“Trạch Hâm, hôm nay đi theo tham gia yến hội giúp ta.” Nhìn tiểu vương gia thẳng tắp xâm nhập phòng chính mình, Trạch Hâm đã không còn gì để nói. Hiện tại người này ở trong nhà chính mình, đã như vào chỗ không người.

Đợi cho mặc vào một thân quần áo rườm rà, Trạch Hâm liền đi theo ra ngoài.

“Hôm nay chúng ta đi tham gia cái yến hội gì?” Nhìn tiểu vương gia đầy mặt không kiên nhẫn, Trạch Hâm thập phần tò mò hỏi. Nếu bình thường, địa phương hẳn không muốn đi , nhất định không ai có thể bắt buộc hắn đi.

“Là Thái tử, hẳn lần này cần nạp thiếp.”

“Nạp thiếp?” Nạp thiếp cũng cần long trọng như vậy.

“Nghe nói lần này không giống, cụ thể ta cũng không rõ lắm. Chỉ là Thái tử giống như rất sủng nàng, cho nên mới biến thành long trọng như vậy.”

Đợi cho đi tới quý phủ Thái tử , nơi nơi đều giăng đèn kết hoa, bộ dáng thập phần vui mừng. Trạch Hâm âm thầm nghĩ, xem ra vị tân nương này quả nhiên thập phần được Thái tử sủng ái, này đều nhanh đuổi kịp quy cách Thái tử phi.

Thẳng đến nhìn thấy vị tân nương kia, đầu Trạch Hâm oanh một cái liên nổ tung. Người kia, không phải là nữ chủ sao? Nữ chủ đều lập gia đình, kia nhiệm vụ của cậu làm sao bây giờ? Lần trước không xem chừng nữ chủ là cậu không đúng, nhưng là nữ chủ nhanh chóng gả cho Thái tử như vậy là muốn nháo cái gì a!

“Hệ thống quân, hệ thống quân, người có đó hay không?” Liên tục gọi vài lần, hệ thống quân vẫn là trạng thái không người trả lời .

“Trạch Hâm, làm sao vậy?” Hiển nhiên tiểu vương gia cũng thấy được tân nương, nhưng lại không chút để ý, duy nhất làm hắn để ý chính là thái độ người bên người này.

“Không, không có gì.” Hệ thống mông thối quân không có trả lời cậu, thậm chí một tiếng từ cổ họng cũng không. ta là muốn về nhà a, hệ thống quân!

Nhìn Trạch Hâm mắt hờn mắt vía, nhìn nhìn lại nữ nhân kia, trong lòng tiểu vương gia hiện lên một cái ý tưởng, ánh mắt không khỏi ám ám.

Phòng bố trí vui mừng, câu chúc đỏ thắm, hồng bao vui mừng, hết thấy đều tỏ rõ nơi này chính là một gian tân phòng. Mà lúc này trong phòng có một nam một nữ, nữ đang rúc vào trong lòng nam nhân, thoạt nhìn thập phần ngọt ngào.

“Người muốn, ta đều cho người, kế tiếp người hẳn là biết làm như thế nào đi?” Nam nhân nhắc cảm nữ nhân lên, nhìn nữ nhân nói, giọng điệu rất ôn nhu, trong mắt lại không mang một chút tình ý.

“Ta hiểu được.” Nữ nhân cúi đầu tựa vào trong lòng nam nhân, trong mắt hiện lên một chút hận ý, rất nhanh liền che dấu.

“Hiểu được là tốt.”

Nhìn bộ dạng nữ nhân coi như xinh đẹp, trong mắt nam nhân hiện lên một chút vừa lòng. Tùy thế đè ép nữ nhân xuống, đêm xuân khổ đoản, nên tận hưởng lạc thú trước mắt mới được.

14. Chương 14: Tiểu Vương Gia (6)

Từ sau khi Thái tử đại hôn, phố phường liên truyền lưu ra rất nhiều về tin tốt về Thái tử, tỷ như nói hôm nay Thái tử đề nghị sửa cái gì vì dân tạo phúc, ngày mai lại đưa ra cái đề nghị vĩ đại gì. Toàn bộ liền đem Thái tử làm thành như thần tiên trên trời dưới đất, không gì không làm được.

Ngồi trên bàn ở Phượng Lai Lâu, Trạch Hâm nhìn tiểu vương gia làm dáng thập phần mộc mạc, nhìn khách nhân bên cạnh thập phần hưng phấn nói, đầy mặt tò mò hỏi: “Thái tử thật như vậy lợi hại sao? Nghe qua hẳn quả thực chính là một cái thần nhân không gì không làm được a!”

Thác Bạt Trì nhìn thoáng qua ánh mắt trong trẻo của Trạch Hâm, nhàn nhạt thổi thổi trà nóng trong chén, nhàn nhạt nói: “Ai biết được? Có lẽ hẳn không phải thần nhân, chỉ là gần đây có thần nhân tương trợ.” Không biết nghĩ tới cái gì, bên miệng lộ ra một cái mỉm cười kỳ quái.

Nhìn thấy Thác Bạt Trì tươi cười, Trạch Hâm không có nghĩ nhiều, chỉ là nhàm chán đem lực chú ý đặt ở chung quanh, sau đó nhìn lướt qua khu phố phía dưới.

“Người xem, là cái nữ nhân kia.” Chỉ vào nữ tử ăn mặc hoa lệ phía dưới, Trạch Hâm thập phần kinh ngạc nói, “Thoạt nhìn nàng giống như cử chịu sủng thôi.”

Theo phương hướng ngón tay của Trạch Hâm, Thác Bạt Trì thấy được Lan Kinh Tuyết đến nay thoạt nhìn càng thập phần thư thái. Đầy mặt kiêu ngạo mang theo người hầu ra vào các loại cửa hàng, tựa như nữ nhân bình thường ở hiện đại điên cuồng mua sắm, chỉ là nàng phô trương khá lớn.

“Người xem, thật đúng là là đại thủ bút a, mua nhiều đồ vật như vậy.” Nhìn bộ dáng Lan Kinh Tuyết đi ở phía trước chỉ cao khí ngang, còn có người hầu đi theo phía sau cầm theo bao lớn bao nhỏ, Trạch Hâm nhìn không được nói.

“Àn.” Tiểu vương gia hiển nhiên đối việc này một điểm hứng thú cũng không có, chỉ là nhàn nhạt gật gật đầu.

“Nhưng là nàng mua nhiều đồ vật như vậy làm gì?” Trạch Hâm nhìn thỏ hào mua sắm bốn phía phía dưới, rốt cục nhớ tới có địa phương không hài hòa lắm. Dựa theo loại người gia nhập hoàng gia như các nàng mà nói, bình thường chỉ phí ăn mặc trong phủ đều đã được bố trí tốt, mà không phải để cho người ta mua bốn phía trên đường giống như vậy. Như vậy, một là mất thể diện, hai là đồ trong phủ bình thường đều tốt hơn bên ngoài. Giống như là tiểu vương gia, đồ của hẳn bình thường đều có người chuyên môn quản lý, căn bản không cần chính mình đi mua, trừ phi ngẫu nhiên hưng trí đến đây mua một chút.

Nghe Trạch Hâm nói, tiểu vương gia hiển nhiên cũng nghĩ tới, tay uống trà dừng một chút, giương mắt nhìn thoáng qua thứ người phía dưới mua, bên miệng lộ ra một chút mỉm cười châm chọc, “Có lẽ vị tân thiếp này của Thái tử muốn làm cái gì đó.”

Nhìn nàng mua một ít đồ thượng vàng hạ cám, Trạch Hâm không rõ cái đó có thể làm gì, nhưng là nhìn biểu tình của tiểu vương gia, cậu cảm thấy cũng không hỏi ra cái đáp án gì.

Nhìn người đi xa, Trạch Hâm cúi đầu thở dài một hơi, lại nghĩ đến gần đây cậu luôn luôn kêu gọi hệ thống, nhưng là hệ thống luôn là bộ dáng không ở khu phục vụ, làm cậu thập phần khó xử.

“Làm sao vậy?” Nhìn thở dài Trạch Hâm, tiểu vương gia quan tâm hỏi một tiếng, nhưng còn không có đợi cho Trạch Hâm đáp lời liền thẳng tắp ngã xuống.

Trơ mắt nhìn tiểu vương gia ngã xuống, Trạch Hâm liền hoảng, lập tức kinh hoảng vọt lên ôm lấy hắn, sau khi rối loạn hô to gọi nhỏ một trận, mới về tới vương phủ.

Nhìn tiểu vương gia còn đang ngủ say, Trạch Hâm đầy mắt không nghĩ ra, người vừa rồi rõ ràng còn hảo hảo nói chuyện nói như thế nào nói té xỉu liền té xỉu. Liên tục mấy Thái y đến đây đều kiểm tra không ra cái vấn đề gì, thậm chí kinh động đến Hoàng Thượng, nhưng kết quả cuối cùng vẫn là tiểu vương gia hết thấy mạnh khỏe, không có tật xấu gì.

Nhìn tiểu vương gia đang ngủ, Trạch Hâm nhin không được thân thủ chọt chọt mặt hắn, “Người nói người là làm sao vậy, nói hôn mê liền hôn mê, làm hại đại gia đều lo lắng.”

Ngay tại thời điểm Trạch Hâm chọt tiểu vương gia chọt đến bất diệt nhạc hồ, trong đầu đột nhiên xuất hiện một cái thanh âm đã lâu không gặp.

bởi vì xuất hiện ngoại lực không biết tác dụng, làm cho hệ thống thác loạn, hiện tại hệ thống muốn làm mới tất cả thiết lập.

Thanh âm này vừa nói xong, trước mắt Trạch Hâm liền tối đen, cả người ba một tiếng ngã xuống trên người tiểu vương gia.

Nhìn không gian quen thuộc trước mắt này, Trạch Hâm vui sướng phát hiện hệ thống đã trở lại.

tích —— hệ thống đang làm mới.

Toàn bộ không gian vang vọng một câu như vậy, sau đó toàn bộ không gian đều vụn vụn, đợi chờ vụn vụn qua đi toàn bộ không gian đều thay đổi bộ dáng.

Nhìn bộ dáng không gian hoàn toàn biến thành một cái thư phòng, Trạch Hâm nghi hoặc hỏi: “Hệ thống, đây là có chuyện gì?”

bởi vì không thể biết nguyên nhân trùng kích, làm cho số liệu hỏng mất, trải qua làm mới, biến thành bộ dáng này.

“Đây là nguyên nhân không thấy người lâu như vậy?”

đúng vậy.

“Kia hiện tại là cái tình huống gì?” Nhìn không gian mới hoàn toàn chung quanh một lần, Trạch Hâm khó hiểu hỏi.

bởi vì hệ thống xuất hiện lỗi hỏng, tuy rằng đã đúng lúc tu bổ lỗi hỏng, nhưng là vẫn là làm cho không rõ người chơi thân phận can thiệp vào. Trải qua hệ thống xử lý, nhiệm vụ về sau sẽ để người cùng người chơi kia hợp tác hoàn thành.

“Ý của người là ta về sau liền có thêm một cái tiểu đồng bạn?”

trên lý luận là như vậy.

Trạch Hâm không có nghe được những lời này có cái gì không đúng, ngược lại hưng trí bừng bừng nghĩ hai người chắc chắn sẽ hoàn thành nhiệm vụ nhanh hơn so với một người, kia cậu không phải có thể nhanh hơn

về nhà? Hoàn toàn không nghĩ tới sau khi có hai người chơi, nếu ý kiến không hợp sẽ phát sinh nhiều phiền toái lớn.

bởi vì nhiều hơn một vị người chơi, hệ thống cần đổi mới số liệu, lần này mời người tiến vào chỉ là vì báo cho biết người một tiếng. Hiện tại hệ thống cần sửa sang lại một lần nữa, để phân phối nhiệm vụ cùng phần thưởng một lần nữa.

Hệ thống vừa nói xong, trước mắt Trạch Hâm lại tối đen.

Sau khi tiểu vương gia hôn mê không lâu, Trạch công tử cũng đi theo hôn mê bất tỉnh, lại khiến cho mọi người khủng hoảng, bên ngoài vội vàng đến người ngã ngựa đổ.

Trạch Hâm vừa mở mắt liền nhìn thấy một vòng nhân đông nghìn nghịt chung quanh, sau khi thấy chính mình tỉnh còn lộ ra bộ dáng cực vui mà khóc.

“Công tử, người rất cực tỉnh.” Một cái vật thể không rõ nhào đến, nước mắt lưng tròng nhìn cậu.

“Tiểu Đậu tử, người làm sao?” Gặp người trên người chính mình khóc đến một phen nước mũi nước mắt, Trạch Hâm còn không thanh tỉnh lắm hỏi.

“Công tử, sau khi tiểu vương gia ngất xỉu, người bị phát hiện cũng hôn mê bất tỉnh. Nhóm Thái y mời đến cũng không có cách nào làm cho các người tỉnh lại, thẳng đến vừa rồi mới thôi các người đã hôn mê hai ngày, phu nhân hiện tại cũng thập phần lo lắng, may mắn người hiện tại tỉnh.” Tiểu Đậu tử vừa nói, một bên lòng còn sợ hãi vỗ ngực, “Ta còn lo lắng các người cái quái bệnh gì, rốt cuộc không tỉnh lại nữa.”

“Ta không sao.” Rốt cục biết rõ sao lại thế này Trạch Hâm hiện tại mới hậu tri hậu giác nghĩ đến, cậu hẳn là bởi vì hệ thống, cho nên mới mê man lâu như vậy. Nhưng là nhìn Tiểu Đậu tử khóc đầy mặt thâm tâm, cậu cũng không thể nói ra nguyên nhân.

Ngay tại thời điểm Trạch Hâm thập phần rối rắm, chợt nghe đến bên kia truyền đến tiếng gọi lớn ầm ĩ, “Tiểu vương gia tỉnh, người mau tới a!”

Nhìn tập thể Thái y hướng tới bên kia phóng đi, Trạch Hâm cũng thập phần lo lắng tiểu vương gia, cậu là có nguyên nhân mới hôn mê, nhưng tiểu vương gia thì không biết có phải sinh bệnh thật sự hay không.

“Chúng ta đi xem đi.” Trạch Hâm lưu loát xuống giường, đi hướng tới tiểu vương gia bên kia.

“Công, công tử...” Nhìn công tử nhà mình xuống giường dũng mãnh như vậy, Tiểu Đậu tử vội vàng đi theo, hiện tại công tử nhà mình là chịu không nổi một chút sơ xuất a!

Cuối cùng, Trạch Hâm vẫn là không có đột phá được vòng vây ba tầng ngoài ba tầng trong để nhìn thấy tiểu vương gia, nhưng là sau khi mình xác biết được tiểu vương gia không có chuyện sau mới chậm rãi yên tâm.

Mấy ngày kế tiếp, Trạch Hâm tuy rằng không bệnh, nhưng là vẫn là cảm thấy thập phần không vui, bởi vì cậu cảm thấy chính mình bị chính mình tiểu đồng bọn từ bỏ.

Từ sau khi cậu cùng tiểu vương gia khoái trá chơi đùa, tiểu vương gia cho dù không phải mỗi ngày tìm đến cậu, cũng sẽ luôn luôn đến, nhưng là hiện tại đều chưa có tới, hơn nữa chính mình nhìn hẳn cũng có cảm giác bị nhốt ở ngoài cửa. Σ(‘ *) quả thực không thể tha thứ!

“Nhi tử a, người có phải cãi nhau cùng tiểu vương gia hay không?” Mẫu thân ngồi ở trước mặt cậu đầy mặt quan tâm hỏi.

“Không có.” Trạch Hâm rầu rĩ đáp.

“Nếu không có gì người phải đi tìm tiểu vương gia a, cho dù có muôn vàn khó khăn, ta cảm thấy người cũng không nên buông tha! Tin tưởng nương, người nhất định có thể làm cho tiểu vương gia hồi tâm chuyển ý.”

Bởi vì bằng hữu của cậu không nhiều lắm, cho nên trên cơ bản chỉ cần là bằng hữu của cậu thì cậu đều sẽ thập phần để bụng, hiện tại tiểu vương gia không để ý tới cậu cậu cũng có chút khổ sở. Nghe mẫu thân nói, Trạch Hâm một lần nữa đẩy lên ý chí chiến đấu, cảm kích nhìn nàng nói: “Mẫu thân, người nói đúng, ta nhất định phải cố gắng.”

Nhìn thiếu gia một đường chạy ra ngoài, còn có phu nhân ngồi ở chỗ kia nhàn nhã ăn hạt dưa, Tiểu Đậu tử đầy mặt mê mang cảm thấy giống như có nơi nào không đúng.

“Vương gia, Trạch công tử đến.” Nhìn tiểu vương gia trước mắt, quản gia thật cẩn thận nói. Từ sau khi tiểu vương gia tỉnh lại, tuy rằng vẫn là như vậy, nhưng là luôn cảm thấy có chút khủng bố.

“Trạch công tử?” Tiểu vương gia nhìn quản gia, trầm thấp hỏi, không biết suy nghĩ cái gì.

“Là. Trạch gia đại công tử Trạch Hâm.” Quản gia lại xác nhận thân phận người tới một lần, sợ về sau tiểu vương gia trách tội.

Nghe tên này, tiểu vương gia sửng sốt một chút, sau đó dùng tay đáp: “Đi thỉnh người vào đi.”

“Dạ.”

Ngồi ở lương đình, Thác Bạt Trì chậm rãi uống trà. Nghe được tiếng bước chân càng ngày càng gần, ngẩng đầu vừa thấy khuôn mặt quen thuộc của người tới, nháy mắt ngây ngẩn cả người, cúi đầu nỉ non: “Trạch Hâm...”

Nhìn bộ dáng Vương gia nhà mình, quản gia thức thời lạng lẽ rời đi, chỉ còn lại có Trạch Hâm một mình đi vào.

“Tiểu vương gia, người làm sao vậy, không có việc gì đi?” Nhìn tiểu vương gia nhìn chằm chằm chính mình ngẩn người, Trạch Hâm thân thủ ở quơ quơ tay trước mắt hắn.

Nhìn động tác giống như đã từng quen biết này, Thác Bạt Trì thân thủ trực tiếp bắt được tay của người trước mắt.

“Tiểu vương gia?” Trạch Hâm nghi hoặc hỏi, trên mặt tràn ngập khó hiểu.

Ánh mắt Thác Bạt Trì nháy mắt liền trở nên thập phần sâu thẳm, trên tay dùng một chút lực liền đem người kéo đến trong lòng chính mình. Nhìn người mê mang ngã vào trong lòng chính mình, Thác Bạt Trì cúi đầu hung hăng hôn ở đôi môi thoát nhìn thập phần ngon miệng.

Trạch Hâm: Ự Ự, ta nhất định là đang nằm mơ! Tiểu đồng bọn của ta hôn ta.

15. Chương 15: Tiểu Vương Gia (7)

Thác Bạt Trì đi tới một bước, ôm lấy người kia từ phía sau, thanh âm tràn ngập nhớ nhung, “Trạch Hâm.”

Ở thời điểm thay quần áo bị người ôm lấy, hơn nữa người ôm chính mình còn là người quen, Trạch Hâm có chút ngượng ngùng quay đầu lại, do dự hỏi, “Người làm sao vậy?”

“Trạch Hâm?” Đợi cho thời điểm người kia quay đầu nhìn thẳng mặt mình, Thác Bạt Trì tựa hồ có chút khó có thể tiếp thụ.

“Là ta a.” Tiểu vương gia cùng cậu cũng không phải ngày đầu tiên nhận thức, như thế nào trong giọng nói lại tràn ngập nhiều nghi vấn như vậy.

Nhìn thấy giọng điệu quen thuộc, bộ dáng quen thuộc, Thác Bạt Trì đột nhiên tỉnh ngộ lại, rõ ràng giống nhau như vậy, chính mình cứ nhiên vẫn không biết, còn ngây ngốc tìm kiếm nơi nơi, rõ ràng người này đang ngay tại bên cạnh mình!

Trạch Hâm cảm giác được Thác Bạt Trì càng ngày càng kích động, bởi vì tay ôm chính mình càng ngày càng dùng sức, như là muốn đem chính mình hòa nhập vào thân thể hắn.

“Rốt cục tìm được người!” Ngay tại thời điểm Trạch Hâm suy xét xem có nên hô đau hay không, chợt nghe thấy bên tai truyền đến một câu nhẹ hẫng.

“Người làm sao vậy?” Cảm giác được cảm xúc của tiểu vương gia có chút không bình thường, Trạch Hâm nhìn không được hỏi, hắn còn không buông tay chính mình sẽ bị ôm đến chết!

Nghe câu này, Thác Bạt Trì buông lỏng Trạch Hâm ra, chỉ là hai tay còn đặt ở trên hai cánh tay của cậu, làm cho cậu đối diện chính mình.

Bốn mắt nhìn nhau, Trạch Hâm đột nhiên cảm thấy có chút ngượng ngùng.

“Ta tới tìm người, Trạch Hâm.” Thác Bạt Trì nhìn cậu cực kỳ thâm tình nói.

Trạch Hâm không có phun tào mấy câu thập phần kỳ quái này của Thác Bạt Trì, hiện tại đầy đầu cậu đều tràn ngập nghi vấn tiểu vương gia có phải đã chịu kích thích to lớn gì hay không.

Nhìn Trạch Hâm còn không hiểu, Thác Bạt Trì từng câu từng chữ nói, “Ta là Tiêu Vân Tường.”

Σ(° °|||) ta tuyệt đối đang nằm mơ!

Nhất định là phương thức ta tỉnh ngủ không đúng.

Nhìn Trạch Hâm rõ ràng lâm vào trạng thái không tin tưởng, Thác Bạt Trì ôm người hôn lên, đợi cho sau khi buông người đang thở hổn hển ra mới hỏi, “Hiện tại còn cảm thấy chính mình đang nằm mơ sao?”

Bị hai cái ngoài ý muốn trùng kích đến đầu óc vụng vụng Trạch Hâm đột nhiên hiện ra ý tưởng, biết rõ ta như vậy sẽ chỉ có thể là hảo cơ hữu của ta.

Nhìn người còn ngây ngốc, Thác Bạt Trì cúi đầu thở dài một hơi, lôi kéo cậu ngồi xuống, “Ta biết người còn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng là hiện tại trước nói cho ta người là như thế nào trốn tới đây.”

“Ta...” Lời đi tới bên miệng liền bị cắt đứt, Trạch Hâm giống như phản xạ có điều kiện nói: “Ta biến thành hồ ly, giải khai dây thừng rồi trốn thoát.”

“Kia có bị thương hay không.”

Trạch Hâm đột nhiên nghĩ tới cái tay thôi sờ sờ mặt chính mình kia, nhưng vẫn lắc đầu.

Tiếp theo hai người không nói gì, Trạch Hâm muốn nói lại thôi nhìn Thác Bạt Trì.

“Có vấn đề gì liền hỏi đi.” Thác Bạt Trì nhìn Trạch Hâm muốn nói lại thôi, rõ ràng rất muốn biết lại làm bộ không thèm để ý đến, tươi cười ôn nhu nói.

“Người như thế nào sẽ tới nơi này?”

“Nói ra thì dài quá.” Nhìn người đang ngồi trong lòng chính mình, bóng ma trong mắt Thác Bạt Trì rõ ràng kéo dài ra, chậm rãi kể rõ với Trạch Hâm.

Sau khi Thác Bạt Trì cứ như thế như thế, như vậy như vậy, Trạch Hâm mới hiểu được.

Đơn giản mà nói chính là Trạch Hâm ở thế giới thực sự biến thành một người thực vật, nhưng trạng thái của cậu lại không thể nói hoàn toàn là người thực vật, bởi vì thầy thuốc nói sóng điện não của cậu còn có hoạt động cơ bản, giống như là đang ngủ, lại như thế nào cũng kêu không dậy. Tiêu Vân Tường vẫn canh chừng cậu, thẳng đến một cái thời tiết sấm chớp đầy trời, đi tới trong một mảnh không gian đen tối. Ở nơi đó, nghe được một thanh âm nói có thể giúp hắn tìm được Trạch Hâm, vì thế hắn không chút do dự đáp ứng. Về phần vì cái gì biến thành tiểu vương gia, lại vì cái gì không đi tìm Trạch Hâm ngay từ đầu, hoàn toàn là vì hắn ở ngay thời điểm xuyên qua liền mất đi trí nhớ, thẳng đến gần đây mới khôi phục trí nhớ.

“Nói như vậy người chính là cái người hợp tác kia của ta.” Trạch Hâm đang nghe xong nhìn chằm chằm Thác Bạt Trì nói từng câu từng chữ.

“Ta nghĩ là đúng vậy.” Thác Bạt Trì nhìn Trạch Hâm ôn nhu nói.

Tiếp xúc với ánh mắt của Thác Bạt Trì, Trạch Hâm không biết vì cái gì mặt đỏ lên, rõ ràng ở thời điểm hắn vẫn là tiểu vương gia cái cảm giác gì cũng không có. Nhìn người này, Trạch Hâm lắp bắp hỏi, “Vậy người, vì cái gì muốn hôn ta?”

“Bởi vì ta muốn a.” Vẫn muốn làm như vậy, chỉ là vẫn luôn đợi cậu có thể chấp nhận chính mình. Thẳng đến trước khi xuyên qua, sau khi ý thức được người này sẽ có thể không bao giờ biết rõ được khổ tâm của chính mình nữa, trong lúc khủng hoảng để hắn làm ra quyết định, vô luận thế nào, đều phải làm cậu hiểu được tâm ý của chính mình.

“Người...” Trạch Hâm hoàn toàn không biết nói cái gì, bọn họ là bằng hữu, hắn còn cố ý chạy đến nơi đây vì chính mình. Nhìn Thác Bạt Trì đầy mặt thâm tình, Trạch Hâm không bờ bến nghĩ, người này vô luận ở nơi nào đều là ưu tú như thế.

Nhìn thấy bộ dáng Trạch Hâm hiểu không rõ vấn đề liền nghĩ sang chuyện khác, Thác Bạt Trì bắt đầu thở dài, sờ sờ đỉnh đầu cậu, “Không có quan hệ, người hôm nay liền nghỉ ngơi ở trong này đi, ta có chút việc muốn đi làm một chút.”

Đợi cho thời điểm Thác Bạt Trì đứng dậy, Trạch Hâm lơ đãng thân thủ kéo lại góc áo hắn, “Người muốn đi đâu?”

“Ta muốn rút người đi tìm người về đến, còn phải đi báo cái bình an cho cha mẹ ở trong này của người, người nếu đợi mệt liền trực tiếp ngủ ở trong này đi.”

“Nga.”

Nhìn chằm chằm vào bóng dáng rời đi của Thác Bạt Trì, Trạch Hâm mới yên lặng nằm xuống, nhìn bóng tối ngoài giường. Yên lặng sờ soạng môi mình một chút, mặt lại bắt đầu đỏ, thì thào nói một tiếng, “Hắn thật tốt với ta.”

Có lẽ là hôm nay quá kích thích, Trạch Hâm rất nhanh liền ngủ, sáng sớm ngày hôm sau lại bị một trận thanh âm ồn ào đến tỉnh lại, sau đó cửa phòng chỉ một tiếng liền mở, tiếp theo một đám người vọt tiến vào, nhìn nữ nhân đứng đầu khóc đến thập phần thê thảm, Trạch Hâm mới nhận xuống xúc động kêu người đến.

“Con của ta a ~ người chịu khổ.” Nữ nhân vừa tiến đến liền ôm lấy Trạch Hâm nơi nơi nhìn một chút, sau đó nhéo nhéo phát hiện không có nơi nào bị tổn hao, lại tiếp theo liền khóc một hồi

“Thiếu gia, ta còn tưởng rằng không thấy người.” Mắt thấy sờ không được thiếu gia nhà mình, Tiểu Đậu tử đứng ở một bên lau nước mắt nói.

Ngay cả người cha thập phần lãnh khốc kia của cậu cũng đến đây, nhìn nhi tử nằm ở trên giường, trong mắt hiện lên một chút an tâm.

Ngay tại thời điểm Trạch Hâm vội vàng ứng phó người nhà tiến đến, cùng lúc đó, phòng Lan Kinh Tuyết trong phủ Thái tử lại là một mảnh khẩn trương.

“Người là nói, tìm được cái công tử kia?” Lan Kinh Tuyết đầy mặt khẩn trương hỏi thị nữ của mình, tay không tự giác siết chặt bàn tay trên tay nàng.

Chịu đựng đau đớn trên tay, thị nữ thật cẩn thận nói, “Nghe nói nửa đêm hôm qua quan binh liền trở lại, mà sáng sớm hôm nay người nhà vị công tử kia lại đi phủ Vương gia, hẳn là tìm được vị thiếu gia kia.”

Nghe thị nữ nói xong, Lan Kinh Tuyết nhận không được hoảng loạn lên, vội vàng hỏi: “Kia vài cái người bắt cóc đâu?”

“Giống như toàn bộ đều bị bắt.” Thị nữ nhìn sắc mặt phu nhân càng ngày càng khó coi, thật cẩn thận đáp.

Sắc mặt Lan Kinh Tuyết liền trắng, sau đó nghĩ đến không phải tự mình đi tìm những người đó, có lẽ tra không đến trên người chính mình, nói đến vị tiểu vương gia kia có lẽ sẽ không vì người này mà giống trống khua chiêng tìm người. An ủi chính mình như vậy, tâm tình Lan Kinh Tuyết dần dần bình phục.

Tiếp theo chợt nghe người bên ngoài thông truyền Thái tử đến đây, vội vàng đứng dậy nhìn thoáng qua bộ dáng chính mình, sau khi xác định không có gì quên mới đứng dậy ra ngoài đón.

Tác giả có chuyện muốn nói: _(: ”)_

Hôm nay nhìn một chút của ta chuyên mục, nháy mắt cảm thấy hảo tâm toan.

, tiểu vương gia!

Ở sau khi hai người thành công hội hợp, Trạch Hâm liền hiểu được tiểu vương gia là một cái tiểu đồng bọn khác của cậu, nhưng lại nhận nhiệm vụ chính mình không nhận, đương nhiên nhiệm vụ này cũng không có gì, đơn giản chính là tìm được một người khác.

tích —— có nhiệm vụ mới, xin hỏi nhận hay không?

Ngay tại thời điểm hai người đang đàm luận về vấn đề làm sao trở về sớm một chút, chợt nghe trong đầu truyền đến thanh âm quen thuộc, liếc mắt nhìn nhau một cái, yên lặng chọn nhận.

tình hình cụ thể của nhiệm vụ: bởi vì hệ thống xuất hiện sai lầm, làm cho một người trở thành nam phụ, biến thành bug không thể sửa đổi. Độ khó khăn của nhiệm vụ giảm xuống, nhiệm vụ hiện tại thay đổi thành làm cho Hoàng đế huỷ bỏ Thái tử.

Đọc xong nhiệm vụ, Trạch Hâm cảm thấy cả người đều không tốt. Cái này gọi độ khó khăn giảm xuống? Làm một cái dân chúng bình thường, hần như thế nào đấu cùng Thái tử hiện tại đang nổi bật lại còn được nhiều người kính trọng ?

Ngay tại thời điểm Trạch Hâm nghĩ nên như thế nào hoàn thành, hoàn toàn không có chú ý tới tiểu vương gia đối diện sau khi nghe được nhiệm vụ này hai mắt sáng một chút, sau đó rất nhanh liền nở nụ cười.

“Không quan hệ, chuyện này ta đến làm là được.” Nhìn một mình Trạch Hâm cau mày nghĩ phương pháp, hoàn toàn đã quên có người hợp tác là chính mình này, tiểu vương gia ôn hòa nói.

Nghe tiểu vương gia nói, Trạch Hâm trở nên ngẩn đầu, ánh mắt tỏa sáng, “Người có biện pháp?”

“Àn.” Nhìn biểu tình chờ mong của Trạch Hâm, tiểu vương gia nhàn nhã nói, “Kỳ thật trước khi không có khôi phục trí nhớ , ta đang điều tra Thái tử.” Nói xong, tươi cười thần bí với Trạch Hâm, bảo cậu không cần lo lắng, chuyện còn lại đều giao cho hần.

Tuy rằng còn có chút nghi hoặc, nhưng là nhìn bộ dáng ngôn từ chuẩn xác của hần, cũng liền yên lòng.

Mấy ngày kế tiếp, liền nghe được đồn đãi nói kẻ sách Thái tử dâng ra có vấn đề, làm cho quốc khố xuất hiện thiếu hụt to lớn. Tiếp theo tuôn ra Thái tử vì mượn sức vây cánh chính mình, tính kế quan viên không thuận theo chính mình, khiến cho có đại thần hàm oan bị khuất cuối cùng cửa nát nhà tan. Kinh đô đã tràn ngập hai tin giết gân to lớn này, đầu đường cuối ngõ đều có thể nghe được người đang thảo luận.

Trạch Hâm ngồi ở tọa ý cần hạt dưa nghĩ, ngay cả người mấy ngày nay đại môn không ra nhị môn không xuất như chính mình đều biết, có thể tưởng tượng đến bên ngoài đã truyền thành cái bộ dáng gì.

“Thiếu gia?” Tiểu Đậu tử nhìn thiếu gia nhà mình thập phần thoải mái, bộ dáng đầy mặt rồi rắm.

“Làm sao vậy?” Nhìn bộ dáng rồi rắm của Tiểu Đậu tử, Trạch Hâm nhìn không được hỏi.

“Người không cần nhìn tiểu vương gia một chút sao, gần đây thế cục nơi này không tốt lắm.” Tuy rằng việc này không phải hạ nhân bọn họ nên xen mồm, nhưng hần biết công tử nhà mình sẽ không sinh khí.

Tuy rằng Tiểu Đậu tử không nói rõ, nhưng Trạch Hâm cũng hiểu được, vài ngày không có nhìn thấy người phỏng chừng chính là vội vàng chuyện này. Nhưng vấn đề hiện tại là từ ngày cậu trở về đó tiểu vương gia liền nói cho cậu, nếu như không phải hần tìm đến cậu, thì Trạch Hâm không cần qua tìm hần, chuyện này cậu cũng đừng quản, cho nên cậu mới có thể vẫn khí định thần nhàn ngồi ở chỗ này như thế .

Suy nghĩ một chút, cảm thấy hiện tại chính mình hần là không thể giúp cái gì, thậm chí còn có thể càng làm càng hỏng, vì thế liền buông tha ý tưởng tham gia.

“Không quan hệ, tiểu vương gia không có việc gì.”

Nghe thiếu gia nhà mình nói như thế, Tiểu Đậu tử cũng không rồi rắm. Dù sao quan hệ của công tử nhà mình cùng tiểu vương gia tốt như vậy, hiện tại đều cảm thấy không có việc gì, kia hần chính là không có việc gì.

Thẳng đến hai ngày sau, không khí kinh đô liền khẩn trương lên, ngay cả Trạch Hâm hết ăn lại nằm cũng bị tam cô lục bà không cho ra ngoài, lại càng không cho đi tìm tiểu vương gia.

Nhìn khuôn mặt thập phần nghiêm túc của lão ba nhà mình , Trạch Hâm yên lặng gật gật đầu.

Đợi cho thời điểm buổi tối đêm dài người yên , một con hồ ly nho nhỏ rất là xinh đẹp lén lút chạy khỏi Trạch phủ, .

Ở sau khi tìm đến Vương gia phủ cũng thành công tiến vào, Trạch Hâm đối thân thể này quả thực không thể không tán thưởng, quả thực chính là vật thiết yếu để ăn cướp thuận lợi. Đương nhiên, chui chuồng chó cái gì, chỉ có thể ở thời kì đặc thù mới làm, bình thường là tuyệt đối không thể sử dụng.

Đợi cho vào phủ Vương gia, Trạch Hâm mới phát hiện đề phòng bên trong lại tăng mạnh vài phần, ngay cả cậu tiến vào đều thiếu chút nữa bị phát hiện, cuối cùng rốt cục lén lút tìm được chỗ tiểu vương gia —— phòng ngủ.

Nhìn tiểu vương gia không thiếu một miếng thịt, tựa hồ ngày trôi qua cũng tốt, Trạch Hâm hoàn toàn yên tâm. Đang định rời đi chợt nghe người bên trong nói một tiếng, “Nếu đến đây, như thế nào không tiến vào?”

Nhìn đuôi hồ ly nháy mắt cứng ngắc, tiểu vương gia quả thực không thể vui vẻ hơn. Tên doppi này, đuôi dễ thấy được như vậy lại rêu rao ở nơi này, thực nghĩ đến sẽ không bị người phát hiện sao?

Hoàn toàn không có ý thức được đuôi của mình lại bán đứng chính mình sau khi Trạch Hâm nghe được thanh âm, dứt khoát nhảy đến trước mặt tiểu vương gia, ngửa đầu nhìn hắn.

“Đây là thân thể hệ thống này đưa cho ngươi?” Tiểu vương gia nhìn con hồ ly xinh đẹp trước mắt này, đột nhiên nghĩ tới cái người đồng dạng mình điếm kia.

Trạch Hâm gật gật đầu.

Thấy Trạch Hâm không nói gì, tiểu vương gia cau mày hỏi, “Không thể nói chuyện?”

Trạch Hâm lại gật gật đầu.

“Vậy ngươi có thể biến trở về hay không?”

Nhìn ánh mắt lờ lờ của tiểu vương gia, Trạch Hâm lắc lắc đầu, cậu hiện tại còn chưa tới trạng thái biến thân trên người mang theo quần áo, đợi tí còn phải đi về.

“Ngươi đợi xem ta xong còn phải đi về?”

Nhìn Trạch Hâm gật gật đầu, tiểu vương gia có chút nhụt chí, tuy rằng rất muốn cậu lưu lại bồi chính mình, nhưng nếu như bị người khác phát hiện sẽ không tốt lắm, đến lúc đó không nói chính mình, ngay cả Trạch Hâm cũng sẽ bị liên lụy.

“Được rồi, ngươi cho ta ôm một cái.” Nói như vậy, một phen ôm Trạch Hâm lên, thuận tiện sờ sờ da lông thập phần bóng loáng của cậu.

Ngoan ngoãn nằm úp sấp ở trên đùi tiểu vương gia, Trạch Hâm nhìn hắn vài lần.

“Ngươi yên tâm đi, phỏng chừng một hồi liền xong, đến lúc đó chúng ta là có thể rời đi. Ngươi chỉ cần hảo hảo đợi là được, không cần lo lắng cái gì.” Tiểu vương gia một bên nhìn cậu, một bên mềm nhẹ nói.

Trạch Hâm vươn móng vuốt vỗ vỗ tay hắn, tỏ vẻ đã biết.

Kế tiếp hai người đều không nói gì thêm, cái tay trên người Trạch Hâm kia vẫn không ngừng vỗ nhẹ nhàng. Thẳng đến nhìn sắc trời bên ngoài không sai biệt lắm, tiểu vương gia mới mở miệng nói, “Ngươi cần phải trở về, bằng không bị phát hiện liền không tốt.”

Trạch Hâm đang được vuốt ve đến thoải mái, thiếu chút nữa liền ngủ. Nhìn sắc trời bên ngoài, nghĩ nếu Tiểu Đậu tử đến xem cậu, không thấy cậu đích xác rất sốt ruột. Vì thế nhảy xuống từ trên đùi tiểu vương gia, rơi xuống mặt đất nhìn thoáng qua hắn, liền đi.

Thẳng đến cái bóng dáng nho nhỏ kia biến mất ở trước mắt chính mình, tiểu vương gia mới thu hồi tầm mắt, nhìn thoáng qua ánh trăng bên ngoài.

Trạch Hâm lén lút về tới phòng chính mình, phát hiện không có người đến xem chính mình, chính mình cũng không có bị phát hiện ra ngoài, vì thế yên tâm đi ngủ.

Mấy ngày kế tiếp Trạch Hâm đều yên lặng đợi ở nhà, cho dù bên ngoài phát sinh cái gì đều không quan, hoàn toàn chính là trạng thái chẳng quan tâm đối với ngoại giới. Thậm chí lão cha của cậu đều hoài nghi hắn có phải nói nặng cậu hay không, mới làm nhi tử chính mình biến thành loại trạng thái này.

Nếu Trạch Hâm biết tuyệt đối sẽ nói cho hắn, hắn suy nghĩ nhiều, chính mình chỉ là không muốn động.
()

Trái ngược với Trạch phủ yên tĩnh, Thái tử phủ chính là một trận mưa rền gió dữ.

“Người không phải nói kế sách vạn vô nhất thất (không chút sai sót) sao? Như thế nào xảy ra bại lộ lớn như vậy.” Thái tử đầy mặt hung ác nhìn nữ nhân té trên mặt đất, trong khẩu khí tràn đầy chán ghét.

Lan Kinh Tuyết ôm mặt bị đả thương, đầy mặt kiên định, rưng rưng nhìn Thái tử, “Thái tử, kế sách này không có sai, cũng quả thật có thể làm. Có lẽ là quan viên chấp hành phía dưới làm sai, cho nên mới đổ toàn bộ trách nhiệm lên trên người người. Về phần lời đồn đãi này, nhất định là có người ở sau lưng nhằm vào người.”

Nhìn nữ nhân ngôn từ chuẩn xác, trong lòng Thái tử phần nộ, nhưng vẫn động đầu óc suy nghĩ một chút. Bởi vì chuyện phát sinh gần đây, cho nên trong khoảng thời gian ngắn bị phần nộ trùng kích, mặc kệ không hỏi cứ tới đây. Thoảng bình tĩnh một chút, Thái tử vẫn quyết định đi trước tra một chút, nhìn thoảng qua nữ nhân này, Thái tử phủ tay đi ra ngoài.

Đợi cho Thái tử đi rồi, Lan Kinh Tuyết mới chậm rãi đứng lên, trong mắt tràn đầy phần hận. Chết tiệt, rõ ràng ở trong mộng kế sách này được Hoàng Thượng bốn phía ngợi khen như thế nào sẽ sai, nếu không phải chính mình tin tưởng vững chắc, khẳng định cũng sẽ không nói ra như vậy.

Một chuyện Thái tử làm dư luận xôn xao, đến cuối cùng tra ra không phải kế sách của Thái tử xảy ra vấn đề, mà là quan viên ở giai đoạn nào đó phía dưới tiết lộ ra. Đối với việc này, Hoàng Thượng giận dữ tra rõ tất cả đại thần, thẳng đến lại tra được việc này rất nhiều đều do là bộ hạ Thái tử. Một công một tội, tội lớn hơn công, Hoàng Thượng lấy tội dưới không nghiêm phế bỏ Thái tử vị của Thái tử.

Thời điểm nghe được tin tức này, Trạch Hâm nhàn nhã ngồi ở bên trong viện nhà mình ăn hoa quả vừa mua.

tích —— nhiệm vụ hoàn thành.

Nghe được thanh âm này, Trạch Hâm quyền luyện nhìn thoảng qua chung quanh, chính mình đợi ở trong này lâu như vậy coi như là có chút cảm tình.

“Thiếu gia, tiểu vương gia đến.” Nhìn thoảng qua không khí quanh thiếu gia nháy mắt trở nên thê lương, Tiểu Đậu tử khó hiểu nói.

“Ân, ta đã biết, người dẫn hắn vào đi.” Nói xong, Trạch Hâm đã nghĩ có nên liếc mắt nhìn lão ba lão mẹ của chính mình một cái hay không. Sau ngẫm lại vẫn là quên đi, cậu đi rồi thì hài tử của bọn họ vẫn ở.

Nhìn tiểu vương gia mặc vào một thân thường phục, Trạch Hâm cười cười, ít nhất hiện tại chính mình còn có một cái tiểu đồng bọn.

“Nên đi.”

“Ân.”

*

Trước mắt hai người chợt tối lại trở lại không gian quen thuộc.

chúc mừng các người hoàn thành nhiệm vụ, hiện tại gửi đi phần thưởng nhiệm vụ.

Lắc lắc đuôi phía sau, Trạch Hâm phát hiện đuôi phía sau của mình biến thành tam cái, vui sướng lắc lắc, vô cùng xinh đẹp.

Ngay tại thời điểm Trạch Hâm một mình ngoạn đến cao hứng, chợt nghe bên cạnh truyền đến một tiếng cười khê, ngẩng đầu liền nhìn thấy khuôn mặt tươi cười quen thuộc kia. Bình tĩnh nhìn trong chốc lát, Trạch Hâm mới phát hiện giống như có gì đó không đúng. Mẹ nó, vì cái gì chính mình là hồ ly, gia hỏa này vẫn là người?

Không đợi Trạch Hâm đặt câu hỏi, liền nghe được thanh âm hệ thống.

hệ thống trải qua một lần nữa điều chỉnh, thời điểm các người tới thế giới mới một người trong các người sẽ mất đi trí nhớ. Các người còn có một cái nhiệm vụ phụ, chính là nhận ra người hợp tác của các người. Thẳng đến sau khi các người xác định người hợp tác, hệ thống mới có thể khôi phục trí nhớ cho hẳn .

“Kia đầu mỗi nhiệm vụ chính đâu?”

đầu mỗi nhiệm vụ chính cũng sẽ tùy cơ phát ra, các người có thể cùng nhau hoàn thành, cũng có thể một mình hoàn thành.

“Phần thưởng nhiệm vụ đâu?”

sẽ thưởng cho cả hai người các người.

Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, yên tâm, như vậy cho dù chỉ có một người, nhưng chỉ cần đem nhiệm vụ hoàn thành cũng có thể qua cửa.

các người là hai người , cho nên độ khó của nhiệm vụ cũng tăng lên. Thế giới vừa rồi là xuất hiện bug, cho nên giảm thấp khó khăn.

xin hỏi mở ra thế giới kế tiếp hay không?

Tác giả có chuyện muốn nói: tổng cảm thấy, hà cua trong lúc viết vô cp có vẻ tốt.

Mụ dẫn, vì bọn họ đặt ra mau diên rồi!

16. Chương 16: Đi Vào Lương Chúc (1)

Sau khi nghe được thanh âm hệ thống, hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, cùng nhau chọn mở.

tích —— bắt đầu truyền tống.

Cảm giác mê muội quen thuộc đánh úp lại, hai người lâm vào trong bóng tối quen thuộc.

*

Trong một gian thư phòng cũ nát.

“Con a.” Một người thư sinh tuổi còn trẻ đang im lặng xem sách trong tay, đột nhiên nghe được một cái thanh âm già lão vang lên phiêu lượng trong phòng.

Lương Sơn Bá vội vàng đứng lên, nhìn về phía người tới, đầy mặt chính trực nói, “Nương.”

Nhìn lướt qua hải tử nghiêm túc đọc sách, lão mẹ thập phần vui mừng, mở miệng hiền lành nói: “Ta đã lấy bạn cũ của phụ thân ngươi, ngày mai ngươi sẽ cùng Tứ Cửu khởi hành đi Ni Sơn thư viện. Ngày sau nhất định phải cố gắng, làm vẻ vang nhà ta.”

“Vâng, hải nhi nhất định sẽ dùng toàn lực ứng phó, tranh thủ sớm ngày đề tên bảng vàng, không phụ kỳ vọng của mẫu thân.”

*

Tạ Trí ngồi ở thư phòng nhà mình, sách trong tay đã một canh giờ, lại không có xem vào nửa chữ. Hắn luôn cảm thấy có chút không khỏe, nhưng lại nói không nên lời là ở đâu, nhìn quanh bốn phía vẫn là bộ dáng chính mình quen thuộc, tựa hồ không có gì thay đổi.

“Nhi tử a!” Đúng lúc này một cái thanh âm thập phần hưng phấn đột nhiên xông tới.

Nhìn lão cha có chút hoạt bát quá phận của mình, Tạ Trí luôn cảm thấy có chút hao tổn tâm trí, chắc là lại có cái chuyện hiểm lạ gì, bất đắc dĩ nhìn hắn hỏi: “Cha, làm sao vậy?”

“Nhi tử, ta báo danh ở Ni Sơn thư viện cho ngươi, ngày mai ngươi liền đi đi.” Tạ phụ thập phần hưng phấn nói.

Phù, lời này là lời hay, nhưng là sao lại nghe quái như vậy đâu?

*

Trong khuê phòng một nhà nhà cao cửa rộng.

“Anh Đài, lần này người đi nhất định phải chú ý, không được bại lộ thân phận nữ nhi của người. Còn có, bên trong nhiều nam tử như vậy, chính người phải chú ý một ít.” Một vị phụ nhân đang lôi kéo một nữ tử liên miên cần nhần nói.

Trong mắt nữ tử tràn ngập khát khao với ngoại giới còn có không kiên nhẫn với mẫu thân nói hơn mười lần một sự kiện, nhưng vẫn thành thật vỗ tay mẫu thân, cam đoan, “Mẫu thân yên tâm, ta nhất định sẽ nhớ kỹ chuyện người nói.”

“Vậy là tốt rồi.” Nhìn nữ nhi nhà mình, không bỏ qua chỗ nào.

“Nương, người yên tâm, ta học xong nhất định sẽ trở về.” Nhìn bộ dáng thập phần bất an của mẫu thân nhà mình, nữ tử luôn mãi cam đoan mới làm cho nàng yên tâm.

*

“Thiếu gia, đã chuẩn bị tốt những gì người phân phó, ngày mai là có thể khởi hành.” Một tên tiểu tư cung kính thông báo cho công tử nhà mình.

Nghe tiểu tư nói, Mã Văn Tài thu hồi cây quạt trong tay, khước miệng nhếch lên, “Vậy là tốt rồi, ngày mai chúng ta liền xuất phát.”

*

Ni Sơn thư viện ở Lạc Dương, bởi vì mỗi một đợt học sinh đều có trúng tuyển, cho nên cho dù quy mô không lớn nhưng là có chút danh tiếng trên cả nước. Tất cả học sinh nơi đó cơ hồ đều hi vọng có thể đề tên bảng vàng, làm rạng rỡ tổ tông.

Một năm này, lại là ngày Ni Sơn thư viện chiêu sinh bốn năm một lần.

“Công tử người xem, chúng ta đến.” Nghe được thanh âm hưng phấn của tiểu tư nhà mình, Tạ Trí đi ra từ trong xe ngựa, nhìn người đến người đi chung quanh, khước miệng nhếch lên. Ni Sơn thư viện quả nhiên danh bất hư truyền.

Ngay tại thời điểm hấn đánh giá Ni Sơn thư viện, từ trong một chiếc xe ngựa thoát nhìn thập phần xa hoa bên cạnh cũng đi ra một người, ánh mắt người tới vừa ra tới đối diện với Tạ Trí. Thấy rõ diện mạo, thập phần tuần tú, Tạ Trí thoáng sửng sốt một chút, sau đó gật gật đầu, xem như tiếp đón một tiếng.

Theo chỉ thị bên trong, Tạ Trí rất nhanh làm xong thủ tục nhập học, cầm thẻ sổ dãy phòng của mình, chuẩn bị đi thu thập một chút hành lý phòng mình.

Vừa xoay người chợt nghe phía sau truyền đến tiếng vang tất tất tốt tốt, tựa hồ là đang nghị luận cái gì.

“Cả học phí cũng không giao nổi, còn tới nơi này làm cái gì? Xem cái bộ dáng nghèo kiết xác hủ lậu của hấn kìa”

“Đúng vậy, thời điểm đến tựa hồ cả cái xe ngựa cũng không có.”

“Nếu cùng trường với người như thế, thật là khổ sở a!”

“Không biết phu tử có thể để hấn lưu lại hay không.”

Nghe thế, Tạ Trí dừng cước bộ, xoay người lại nhìn vài lần. Nguyên nhân vì Ni Sơn thư viện có chút danh tiếng, cho nên tới nơi này trên cơ bản đều là có người đề cử, mà có thể được đề cử đến đây cơ hồ đều sẽ không phải kẻ không đóng được học phí, nên vậy đột nhiên xuất hiện một cái người cả học phí cũng đóng không nổi đúng là có chút ngoài ý muốn.

“Phu tử, học phí của ta không đủ, có thể dùng thứ khác thay thế hay không.” Quần áo thanh niên kia tuy rằng bởi vì tẩy nhiều lần mà có chút trắng bệch, nhưng lại thập phần sạch sẽ, mà người thoát nhìn cũng thập phần thanh tú, vừa thấy liền dễ dàng làm cho người ta tâm sinh hảo cảm.

“Này.” Phu tử vuốt râu có chút khó khăn, tuy rằng chính mình mở học đường không phải vì vài đồng tiền kia, nhưng lại chưa từng gặp qua ai cả học phí cũng giao không được, mà người này còn cố tình là con bạn cũ của mình.

Nhìn phu tử suy nghĩ, một cái nam tử đứng ở bên cạnh thanh niên kia rõ ràng rất lo lắng muốn nói với hắn cái gì đó, nhưng cuối cùng há miệng thở dốc, do dự không nói gì.

“Như vậy đi, về sau người ngay tại thời gian rảnh rỗi làm chút việc vặt vãnh để bù học phí của người.” Phu tử nghĩ nghĩ, nhàn nhạt nói.

Nghe phu tử nói, trên mặt thanh niên lộ ra một cái tươi cười to lớn, vội vàng cảm tạ, “Đa tạ phu tử!”

Khoát tay áo kêu đệ tử này đi xuống.

Nhìn phu tử cứ nhiên giữ người lại, mọi người vốn đang chuẩn bị xem náo nhiệt làm như bất mãn thở ra một hơi, tiếp theo phân tán đi.

“Lương huynh, thật sự là tốt quá, về sau chúng ta chính là cùng trường.”

“Đúng vậy, Anh Đài, về sau còn thỉnh chiếu cố nhiều hơn.”

Nghe được tiếng nói chuyện, Tạ Trí nhìn hai cái thanh niên vừa rồi kia kết bạn rồi đi ra ngoài. Nhìn bóng dáng hai người, luôn cảm thấy có chỗ nào đó kỳ quái.

“Công tử?” Nhìn công tử nhà mình bất động đứng ở nơi đó, tiểu tư nhỏ giọng hỏi một câu.

Bị một tiếng này kêu trở về, không cần đi rồi rầm cảm giác quái dị trong lòng, vẫn là thu thập hành lý trọng yếu hơn, “Đi thôi, trước mở đồ ra.”

“Dạ.”

Dựa theo dãy số trên chìa khóa phòng, Tạ Trí tìm được phòng mình, nhìn cửa lớn rộng mở, lường trước bạn cùng phòng của mình đã đến.

Đi vào, mới phát hiện một cái công tử áo trắng ngồi ở chỗ kia, mà cái tiểu tư hư hư thực thực kia của hắn đang ở nơi này thu thập đồ vật. Nhìn Tạ Trí đến, người kia đứng lên, chấp tay với hắn, “Tại hạ Mã Văn Tài, ta có thói quen ngủ ở bên trái, huynh đài hẳn là không ngại đi.”

Nhìn thoáng qua bố cục phòng, tuy rằng là phòng hai người, nhưng lại có vẻ thập phần rộng rãi. Lấy cửa làm giới hạn, cạnh cửa là bàn học đối xứng, tiếp theo đó là giường, mà địa phương không xa cạnh giường có một cái ngăn tủ. Tuy rằng là phòng ở hai người, nhưng lại thập phần rõ ràng. Nếu đặt một cái bình phong ở giữa, có thể xem như hai cái thế giới.

“Người hảo, ta là Tạ Trí, về sau còn thỉnh chiếu cố nhiều hơn. Về phần ai bên trái hay là bên phải, tại hạ cũng không thèm để ý.” Tạ Trí nghĩ nghĩ, thập phần lễ phép đáp.

Nghe Tạ Trí trả lời, Mã Văn Tài cười cười, ánh mắt thâm thúy không biết suy nghĩ cái gì. “Về sau cũng thỉnh chiếu cố nhiều hơn.”

Hàn huyền xong, Tạ Trí dưới sự trợ giúp của tiểu tư nhà mình đem chính mình chỉnh lý tốt, thuận tiện cũng quét tước một phòng ở chút. Mà Mã Văn Tài từ sau khi vội vàng xong liền nhìn chăm chăm vào động tác của Tạ Trí, thường thường giúp một tay.

Đợi cho thu thập hết, Tạ Trí đã kêu tiểu tư trở về địa phương bọn họ ở, nếu có việc hắn sẽ gọi.

“Tạ huynh, người nhìn sắc trời đã tối muộn, chúng ta đi ăn cơm đi.” Nhìn thấy Tạ Trí vội vàng xong rồi, Mã Văn Tài mời hắn đi cùng.

Thẳng đến lúc này, Tạ Trí mới phát hiện sắc trời đã hơi ám xuống, không khỏi lo lắng, “Đã trễ thế này, nơi đó còn có cơm ăn?”

“Yên tâm đi, phu tử biết hôm nay người tới rất vội vàng, cho nên sáng sớm liền thông báo cơm chiều tối nay mới có, cũng sẽ kéo dài một chút thời gian. Hiện tại đi, là vừa đúng.”

Nghe Mã Văn Tài nói đạo lý rõ ràng, Tạ Trí liền yên tâm. Ni Sơn thư viện là xây ở trên núi, cho nên trừ bỏ thư viện đều không có kiến trúc khác, nếu muốn ra ngoài ăn còn phải đi nửa canh giờ để xuống núi. Hơn nữa vì rèn luyện tính tự chủ của đệ tử, như là loại chuyện này đều cần chính mình tự động thủ, không thể để cho tiểu tư mang tới. Nếu tới sớm nhất vẫn bị đói bụng, sẽ là một sự kiện bị nhiều người nói. QAA

Ý thức được tính nghiêm trọng của sự tình, Tạ Trí vội vàng đi hướng nhà ăn trong trí nhớ.

Nhìn Tạ Trí vội vàng vội vàng, Mã Văn Tài cười cười, nhàn nhả đi theo ở sau.

Thăng đến đi vào nhà ăn nhìn đồ ăn còn đang được phát, Tạ Trí mới an tâm, ăn cơm là chuyện rất trọng yếu. Cùng Mã Văn Tài lấy cơm, liền tìm một vị trí ngồi xuống.

“Làm sao vậy?” Nhìn Tạ Trí nhìn chằm chằm vào trong chén cơm chính mình, Mã Văn Tài có chút nghi hoặc.

“Ta không nghĩ tới đồ ăn nơi này sẽ tốt như thế.” Tạ Trí thì thào nói, nguyên bản hẳn nghĩ đồ ăn nơi này nhất định sẽ đến tình trạng khó lấy nuốt xuống, ai ngờ đến cũng không kém là bao nhiêu so với trong nhà chính mình.

“Phu tử nơi này luôn luôn tốt với đệ tử lắm.” Mã Văn Tài nhàn nhạt nói một câu.

Nghe thấy một câu không liên quan, Tạ Trí sững sốt trong chốc lát, sau đó mới hiểu được. Bởi vì phu tử đối tốt với đệ tử, tất cả học phí thu được đều dùng vào ăn ở của đệ tử, thủ chi cho đệ tử cũng dùng cho đệ tử (ha ha mếu hiếu), tuy rằng nghiêm khắc nhưng sẽ cung cấp điều kiện tốt nhất cho đệ tử, đây là nguyên nhân vì cái gì rất nhiều học sinh làm quan ra khỏi thư viện vẫn như trước kính trọng hẳn như vậy.

“Vị phu tử này tốt lắm.” Suy nghĩ nửa ngày, Tạ Trí tổng kết một câu như vậy.

Nhìn Tạ Trí ngơ ngác, Mã Văn Tài cũng nở nụ cười.

“Anh Đài, người ăn ít như vậy đủ sao?” Ngay tại thời điểm hai người đang khoái trá ăn cơm, liền nhìn thấy bên cạnh chính mình có người ngồi xuống, nhưng cũng xem như người quen.

Nhìn đồ ăn trong bát chính mình, còn có đồ ăn trong bát người khác, Chúc Anh Đài thoáng lúng túng, vẫn thập phần kiên cường nói, “Ta luôn luôn ăn ít, hơn nữa phu tử không phải nói ăn bao nhiêu lấy bấy nhiêu, lấy nhiều hơn cũng là lãng phí.”

Nghe Chúc Anh Đài nói như vậy, Lương Sơn Bá vẫn cảm thấy có chút kỳ quái, đồ ăn trong bát Anh Đài còn chưa bằng một nửa hẳn. Còn muốn nói cái gì, nhưng là đột nhiên nghĩ đến có lẽ là bởi vì thân thể không tốt cho nên mới ăn ít, về sau phải nhắc nhở hắn chú ý thân thể.

Nghe hai người đối thoại, Tạ Trí nhìn lướt qua bát cơm Chúc Anh Đài, phát hiện thật sự rất ít, quả thực không giống như là lượng cơm một nam hài tử ăn.

Mà Mã Văn Tài vẫn là cái phản ứng gì đều không có, chỉ là trong mắt hiện lên một chút ánh sáng.

Đợi cho thời điểm buổi tối đêm dài người yên, nghe được thanh âm quen thuộc truyền đến.

tích —— chúc mừng người chơi hoàn thành nhiệm vụ ‘Trở thành Ni Sơn thư viện học sinh’.

17. Chương 17: Đi Vào Lương Chúc (2)

Từ khi Ni Sơn thư viện khai giảng tới nay, đã qua một tháng.

Theo không thích ứng lúc đầu khi vừa mới rời nhà, sau lại quen thuộc, mọi người đến Ni Sơn thư viện cầu học dần dần quen với cách sống nơi này.

“Tạ huynh, ngày mai nghỉ ngơi. Ta muốn xuống núi mua một chút giấy Tuyên Thành, người muốn đi cùng ta hay không?” Mã Văn Tài nhìn ngồi ở trước bàn học nghiêm túc sao chép kinh văn hỏi Tạ Trí.

Ni Sơn thư viện hai tuần thì cho nghỉ một lần hai ngày, bình thường đều học cả một ngày, tuy rằng không phải rất nặng nề, nhưng là lại không có thời gian cho người lên núi lui tới đến chơi. Cho nên khi có ngày

ngủ, công tử bạn hữu ở trên núi đợi đến khó chịu liền có thể xuống núi giải sầu, tùy tiện mua chút nhu yếu phẩm.

Buông bút trong tay, Tạ Trí nhận chân suy nghĩ trong chốc lát, gật gật đầu, “Của ta tựa hồ cũng không còn dư bao nhiêu, cũng nên đi mua một chút.”

Có được đáp án của Tạ Trí, Mã Văn Tài cười cười, tới gần hần nhìn thoáng quan nội dung giấy viết trên bàn, vươn ngón tay chỉ chỗ trống bên trong một hàng, “Nơi này như thế nào không có gì.”

“Mới vừa rồi tiên sinh giảng ở trên lớp ta tựa hồ có chút không rõ, liền nghĩ sau khi biết rõ ràng lại viết lên.” Tạ Trí có chút ngưng ngừng nói. “Đây là thói quen của ta.”

“Thật là thói quen tốt, nếu Tạ huynh không ngại, ta liền giúp ngươi nói một chút ý tứ chỗ trống này.”

Nghe Mã Văn Tài nói, Tạ Trí thập phần sáng khoái tiếp lời, “Cầu còn không được.”

Gió lớn đánh úp lại, nhẹ nhàng mà gọi lên rừng trúc Ni Sơn.

“Lương huynh, ngày mai chúng ta xuống núi đi.” Chúc Anh Đài một bên đi theo Lương Sơn Bá cùng nhau nhặt măng, một bên hưng phấn nói.

Lương Sơn Bá một bên thật cẩn thận đào bùn đất, một bên lấy ra măng non, bắt đắc dĩ, “Ngươi mang theo Ngân Tâm đi, ta sẽ không đi, ngày mai phải giúp sư mẫu chuẩn bị dụng cụ dạy học lần sau.”

Tuy rằng thập phần muốn Lương Sơn Bá bồi nàng cùng đi, nhưng là suy nghĩ một chút tình cảnh của hần vẫn là thôi đi, “Được rồi.”

Nhìn Chúc Anh Đài đi theo phía sau chính mình tuy rằng luôn luôn tạo thêm phiền phức, nhưng vẫn thập phần cố gắng, Lương Sơn Bá không nói gì, chỉ là không dấu vết giải quyết hậu quả công tác sau khi nàng nhặt qua.

Chúc Anh Đài cho tới bây giờ cả canh đều chưa từng nấu lần này lại tới hỗ trợ, nhưng vẫn luôn cản trở, vì thế ngưng ngừng thu tay, chỉ là theo phía sau hỗ trợ, nhìn Lương Sơn Bá có gì cần thì giúp một tay.

*

Ngày nghỉ qua đi, lại là thời gian đi học. Quy mô Ni Sơn thư viện tuy rằng rất nhỏ, nhưng nên có cũng đều có, như là kỳ nghệ, kiếm thuật, cưỡi ngựa linh tinh đều có lão sư chuyên môn giảng dạy, mà phụ tử mọi người thấy khi khai giảng là một tồn tại như là hiệu trưởng bình thường.

Tạ Trí như lâm đại địch nhìn đàn cổ trước bàn, bộ dáng sợ không để ý là nó liền nổ mạnh.

Nhìn Tạ Trí khẩn trương, Chúc Anh Đài ngồi ở bên người hần kỳ quái nhìn hần một cái, lo lắng hỏi, “Tạ huynh, ngươi không sao chứ?”

“Không, không có.” Tạ Trí lúng túng trả lời, “Ta tựa hồ trời sinh cùng cầm tương khắc, không thể đánh đàn.”

“Tạ huynh, không cần tự coi nhẹ mình, luyện tập thêm liền sẽ tốt.” Chúc Anh Đài nghĩ đến hần là đàn không tốt, vì thế nghiêm trang an ủi.

Tạ Trí lễ phép cười cười với nàng, tiếp theo vẻ mặt đau khổ tiếp tục nhìn đàn cổ trước mắt chính mình. Bất đắc dĩ cười cười, chỉ có mình biết, chính mình trên cơ bản chính là một cái sát thủ đàn cổ.

Sau khi tiết học qua một nửa, Chúc Anh Đài mở to hai mắt nhìn. Cho tới bây giờ mới hiểu được vì sao Tạ Trí lo lắng như vậy. Đại gia ngươi, quả thực là một cái sát thủ đàn cổ, tay vừa đụng phải dây đàn liền tự động cắt đứt, hơn nữa không có ngoại lệ!

Sau khi làm hỏng mười mấy cái đàn cổ đã dùng trong một buổi học, lão sư đầy mặt bất đắc dĩ nhìn Tạ Trí đầy mặt vô tội, “Ngươi trước ở bên cạnh xem những người khác diễn tấu như thế nào, chờ sau khi sửa lại huyền cầm liền diễn luyện thực tế.”

“Vâng.” Tạ Trí bất đắc dĩ nhún vai, sờ sờ mũi đi tới bên người Mã Văn Tài chuẩn bị quan sát.

Liếc mắt nhìn lão sư còn đang đầy mặt khó hiểu xem huyền cầm gãy như thế nào một cái, còn có nguyên chủ làm đứt huyền cầm bên người chính mình, Mã Văn Tài không phúc hậu cười cười, tiếp theo rước lấy một cái xem thường của người bên cạnh.

Sờ sờ lỗ tai, Tạ Trí ngưng ngưng nói, “Ta cũng không biết đây là có chuyện gì, mỗi lần đều như vậy.”

Nghe giải thích này, Mã Văn Tài cũng không có truy cứu. Đoan đoan chính chính ngồi ở trước đàn, chậm rãi xoa nắn huyền cầm, bắt đầu diễn tấu khúc vừa học.

Nhìn ánh mắt tán dương chung quanh phiêu hướng Mã Văn Tài im lặng đánh đàn, Tạ Trí không thể không cảm thán một câu đây mới là công tử thế gia. Cho dù là cùng mọi người đàn cùng một khúc, dùng cùng một dụng cụ, như trước có thể ở bên trong đám người dừng riêng một ngọn cờ, hạc trong bầy gà.

Thăng đến một khúc kết thúc, Mã Văn Tài nhìn trong mắt Tạ Trí lóe ra quang điểm nhìn chính mình, hỏi, “Muốn thử một chút sao?”

Tạ Trí nhìn đàn có chút do dự, suy nghĩ hai giây vẫn lắc lắc đầu, “Vẫn là quên đi.” Lại làm phá hư của Mã Văn Tài, hai người phải cùng đi nơi người khác nghe đó.

Mã Văn Tài cũng không miễn cưỡng, lại đàn một khúc, chỉ là cái này không phải lão sư dạy, mà là chính mình đi học hội trước đó.

“Mã huynh thật lợi hại.” Nhìn Mã Văn Tài bình tĩnh đánh đàn, Lương Sơn Bá kính trọng ước ao cảm thán. Người giống như hắn, cho dù là có tâm, cũng chỉ có tại thư viện mới có cơ hội học tập Cầm Thư, mà Mã Văn Tài đã thuần thục như vậy.

Cho dù chỉ là một cái thở dài, nhưng Chúc Anh Đài ngồi ở bên cạnh hắn cũng nghe được, quay đầu nhìn thoáng qua người kia, không thể không thừa nhận cái loại khí độ hồn nhiên thiên thành này.

Cuối cùng, Tạ Trí cũng không có tìm được một cái đàn có thể bắt đầu, ngay cả thời điểm cuối giờ dạy phụ tử cũng không đành lòng nhìn đệ tử chính mình dằn dò tại tiết học này hắn có thể đến nghe là được, hoặc là tự đi làm chuyện khác.

Đối với điểm này, Tạ Trí vui vẻ tiếp nhận.

*

“Hệ thống, đến bây giờ cũng không có nhiệm vụ sao?” Mã Văn Tài nằm ngửa ở nóc nhà, nhàm chán nhìn trời đầy sao. Không trung cổ đại đẹp nhất chính là, không có gì che, thẳng tắp xuất hiện ở trong mắt mọi người.

tích —— không có nhiệm vụ tuyên bố. như trước là cái thanh âm ngậy thơ bình bản kia.

“Kia hiện tại ta có thể xác định hợp tác của ta là ai sao?” Mã Văn Tài không thèm để ý hỏi một câu, tuy rằng hắn cảm thấy là bạn cùng phòng mình, nhưng lại có chút mơ mơ hồ hồ không xác định, luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

tùy thời đều có thể.

“Kia nếu đoán sai sẽ thế nào?”

có hai lần cơ hội, nếu hai lần đều đoán sai, vị người chơi khác không thể khôi phục trí nhớ thăng đến chấm dứt nhiệm vụ lần này.

Nghe hệ thống nói, Mã Văn Tài yên tâm, sợ sẽ được nói cho biết bọn họ vĩnh viễn cũng không hoàn thành nhiệm vụ không cho nhân về nhà linh tinh. Bất quá, không khôi phục trí nhớ cũng không phải chuyện tốt, một người chung quy là có chút tịch mịch.

“Kia Tạ Trí có phải là hợp tác của ta hay không?”

tích —— trả lời sai lầm.

Nghe hệ thống trả lời, Mã Văn Tài có chút kinh ngạc, hắn vẫn nghĩ bạn cùng phòng chính mình là Trạch Hâm, cho nên vẫn thập phần chiều cố hắn, hiện tại nghĩ đến cư nhiên không phải. Dem người bên người chính mình đều sàng chọn một lần, Mã Văn Tài nhú nhú mày.

“Mã huynh, người làm sao vậy?” Nhìn mặt mày Mã Văn Tài trước mắt hơi xanh, Tạ Trí quan tâm hỏi một câu.

“Không có việc gì, chỉ là tối hôm qua không có ngủ đủ, chúng ta nên đi học.”

Nhìn bóng dáng rời đi, Tạ Trí có chút kinh ngạc, hôm nay tựa hồ Mã Văn Tài thập phần lạnh nhạt.

Cả ngày qua, ngôn ngữ, hành vi vẫn là giống nhau, nhưng Tạ Trí luôn cảm thấy thái độ Mã Văn Tài đối với chính mình tựa hồ lạnh nhạt một ít. Nhìn Mã Văn Tài yên lặng đi ở phía trước, trong mắt Tạ Trí rất nhanh hiện lên một chút khó hiểu.

“Sơn Bá, người đang làm cái gì?” Nhìn trên tay Lương Sơn Bá nắn ra một đám mì vắt tạo hình bất đồng, phu nhân tiên sinh tò mò hỏi.

Nghe được câu hỏi của phu nhân, Lương Sơn Bá có chút ngưng ngừng nói, “Này đó đều là thức ăn quê nhà của ta, tuy rằng không phải cái gì đặc biệt đáng giá, nhưng là hương vị cũng rất được, đột nhiên nghĩ đến làm một chút cho phu nhân cùng tiên sinh nếm thử.”

“Người đứa nhỏ này.” Phu nhân nở nụ cười, kỳ thật nàng vẫn rất thích hài tử Lương Sơn Bá này, kiên định, có khả năng, hơn nữa không giống người đọc sách luôn là một bộ hơi thở cổ an hủ.”Ta đợi con làm xong liền đem cho tiên sinh nếm thử, còn lại người tặng cho bạn cùng trường đi.”

“Àn.” Biết phu nhân đáp ứng, Lương Sơn Bá mới thả lỏng. Nhìn một chút trước mắt, có loại cảm giác quen thuộc lại xa lạ, ở nhà không có đi qua phòng bếp, lại không biết vì sao làm một lần liền làm ra. Vừa rồi sau khi chính mình làm ra còn một trận mờ mịt, bất quá may mắn phu nhân tin chính mình nói, không đến mức lãng phí mấy thứ này.

Mã Văn Tài sau khi xác định chính mình nhận sai người, tìm một cái địa phương thanh tịnh tự hỏi một chút chính mình đến tốt cùng là sai lầm nơi nào. Sau khi phân tích mới phát hiện là chính mình quá vội vàng, luôn nghĩ đến Trạch Hâm sẽ cách chính mình gần nhất, Tạ Trí lại luôn làm hắn nghĩ tới có một chút giống với Trạch Hâm. Sau khi chỉnh lý, Mã Văn Tài trở về ký túc xá của mình.

“Mã huynh.” Ngay tại thời điểm Mã Văn Tài nghiêm túc nghĩ nên thế nào mới tìm được Trạch Hâm liền nghe được tiếng đập cửa, còn nghe thấy được mùi rất quen thuộc.

Mở cửa nhìn Lương Sơn Bá ngoài cửa, Mã Văn Tài thập phần lễ phép nói, “Không biết Lương huynh có chuyện gì?”

Lương Sơn Bá cười cười, giơ lên hộp thức ăn, “Phu nhân bảo ta đưa cho các người một chút.”

Nhìn hình dạng khác nhau bên trong hộp thức ăn, có chút quen thuộc, ánh mắt Mã Văn Tài lóe lóe, tiếp được phần mình cùng Tạ Trí, “Làm phiền.”

Thấy Mã Văn Tài nhận đồ, Lương Sơn Bá lại đi phòng ngủ khác.

Dem một phần của Tạ Trí đặt ở một bên, Mã Văn Tài cầm một cái ra ăn. Một ngụm cắn xuống, cư nhiên đó là cái hương vị trong trí nhớ kia.

“Cái gì vậy, thơm quá.” Tạ Trí trở về, liền nghe thấy được mùi trong phòng.

“Là điểm tâm Lương Sơn Bá vừa mới lấy đến, phần người ta thả trên bàn người.” Mã Văn Tài buông ra một câu.

Tuy rằng giọng điệu không có gì phật phùng, nhưng là Tạ Trí vẫn là cảm thấy hôm nay Mã Văn Tài tựa hồ có chút cao hứng. Không có đi nghĩ là vì cái gì, cầm lấy điểm tâm thơm ngọt cắn một ngụm, rất thơm!

18. Chương 18: Đi Vào Lương Chúc (3)

Sau khi biết Tạ Trí không phải người mình muốn tìm, Mã Văn Tài liền khuếch trương phạm vi tìm kiếm đến mỗi người trong thư viện, lại thủy chung không xác định được rốt cuộc là ai.

“Hệ thống, không thể cho chút gợi ý sao?”

ngoạn gia chỉ có thể tự mình hoàn thành nhiệm vụ, hệ thống sẽ không trợ giúp gì.

Nghe hệ thống nói vậy, Mã Văn Tài cũng không có thất vọng, nguyên bản cũng không có trông cậy vào hệ thống này có thể giúp mình cái gì. Nhân nhả nằm ở nóc nhà nghỉ nên làm cái gì bây giờ, thật sự là thập phần thối ỷ, Mã Văn Tài cảm thấy chính mình càng ngày càng thích tư thế này.

“Kỷ huynh? Chuyện gì mà kích động như thế.” Ở thời điểm Mã Văn Tài chuẩn bị rời đi, chợt nghe dưới mái hiên có thanh âm nói chuyện, vì thế tạm thời không có động tác.

Như là sợ người khác nghe thấy, một người dè dặt thanh âm, “Hôm qua, ta rõ ràng nhìn thấy có một con hồ ly màu trắng xuất hiện ở trong viện, nhưng còn chưa kịp đến gần liền nhoáng cái không thấy.”

“Kỷ huynh, việc này tựa hồ cũng không có gì, sao ngươi lại kinh hoảng như thế, có lẽ là hồ ly trên núi chạy xuống mà?” Nghe lời nói của đồng bạn, người kia tựa hồ cảm thấy có chút buồn cười, thanh âm không tự giác lớn một chút.

“Nếu như vậy thì tốt rồi, nhưng con hồ ly ta nhìn thấy kia có ba cái đuôi!” Tựa hồ là bởi vì đồng bạn của mình không tin, thanh âm bạn Kỷ hơi chút lớn một ít, trong giọng nói lại có thể nghe thấy có chút kinh dị.

“Lời này có ý gì? Trên đời này làm sao sẽ có hồ ly ba đuôi.” Ngữ khí đều là kinh ngạc.

“Đúng vậy, cho nên ta cảm thấy con hồ ly kia không tầm thường, cho nên ta muốn đi bắt lại, hoặc là...” Xa xa truyền đến tiếng bước chân, hai người đành chỉ đề tài, cùng nhau rời đi.

Sau khi đợi cho hai người rời khỏi, một người nhảy xuống từ nóc nhà. Mã Văn Tài sửa sang lại một chút nếp uốn quần áo trên người, liếc mắt nhìn phương hướng hai người rời đi một cái, xoay người về phòng mình.

“Mã huynh, trễ như vậy ngươi còn đi đâu?” Mã Văn Tài vừa vào cửa, chợt nghe thấy một thanh âm trong trẻo.

Nhìn thoáng qua Tạ Trí đứng ở trước mặt mình, Mã Văn Tài cười cười, “Sắc trời bên ngoài khá tốt, vì thế ra ngoài đi dạo.”

“Nga.” Nhìn thấy Mã Văn Tài sau khi nói xong cũng không có liếc mắt nhìn chính mình một cái, ánh mắt Tạ Trí nhịn không được đi theo Mã Văn Tài. Bình tĩnh mà xem xét, cho tới nay Mã Văn Tài là một người đẹp đẽ nhất trong tất cả người hắc tòng gặp.

Cảm giác được tầm mắt có chút kỳ quái, Mã Văn Tài nhìn lại theo tầm mắt hướng tới chủ nhân, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Tạ Trí đang cuống quýt xoay người. Không có nghĩ nhiều, tự mình dọn dẹp một chút liền đi ngủ.

Nhìn thấy động tác của Mã Văn Tài, Tạ Trí thoáng thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó không biết vì cái gì mà có chút thất vọng.

“Lương huynh, hôm qua ngươi thấy được không?” Sáng sớm, Chúc Anh Đài liền đầy mặt nghi hoặc hỏi Lương Sơn Bá.

Lúc này tinh thần Lương Sơn Bá tựa hồ có chút không tốt, nhưng tính tình vẫn thập phần tốt trả lời, “Cái gì?”

“Chuyện là hôm qua ta thấy có một con hồ ly chạy đến trong phòng chúng ta, nhưng là sau đó đột nhiên không thấy, không biết ngươi có nhìn thấy hay không.” Chúc Anh Đài có chút chần chờ mở miệng. Hôm qua nàng ngủ có chút trễ, đợi cho sau khi tắt đèn còn không ngủ, ở thời điểm nàng trợn tròn mắt ngủ không được chỉ thấy một con hồ ly màu trắng chạy vào trong phòng, qua một chút liền chạy tới bên Lương Sơn Bá. Chờ nàng thật vất vả quyết tâm hạ quyết định đi nhìn Lương Sơn Bá bên kia, liền thấy được Lương Sơn Bá đang ngủ, mà tìm như thế nào đều không thấy con hồ ly kia.

Nói xong, Chúc Anh Đài còn một mình nghi hoặc, không có chú ý tới thân thể Lương Sơn Bá bởi vì lời nàng nói mà nháy mắt biến cương.

“Ta không có nhìn thấy cái gì hồ ly. Có lẽ, là đêm qua người nhìn lầm rồi.” Lương Sơn Bá đầu tiên là sững sốt một chút, sau đó ra vẻ lơ đãng nói.

Suy nghĩ trong chốc lát, Chúc Anh Đài cảm thấy có thể là hôm qua chính mình buồn ngủ nên có chút mơ hồ, vì thế không thèm để ý nói, “Àn, có lẽ là ta nhìn lầm rồi.”

Thấy Chúc Anh Đài không có ở chú ý chuyện này, Lương Sơn Bá hiển nhiên nhẹ nhõm thở dài một hơi.

Đợi cho hai người đi vào học đường, liền nhìn thấy nhóm học sinh mới đến giống bọn hắn đều tụ tập cùng một chỗ, như là đang bàn luận cái gì, cách gần mới nghe được thanh âm trong đó, “Ta nói cho các người, việc này là thiên chân vạn xác, là ta tận mắt nhìn thấy, trong thư viện chúng ta có một con hồ ly kỳ quái, xuất hiện một chút liền tiêu thất.”

“Việc này không phải cái đại sự gì đi, dù sao trên núi thì cái gì đều có khả năng xảy ra, có con hồ ly chạy đến nơi chúng ta thì có gì mà hiếm lạ.”

“Các người không biết, con hồ ly ta thấy kia có ba cái đuôi.” Như là bất mãn bọn họ ngờ vực vô căn cứ, Kỷ Tiêu đầy mặt sinh khí nói.

“Kỷ huynh, cho dù là có, hiện tại cũng không thấy rồi? Chắc nó chạy về trên núi rồi.”

“Cho dù là như thế này, chờ thời điểm gặp lại nó chúng ta cũng có chuẩn bị tốt a.”

“Đúng, chỉ cần nó đến, chúng ta liền nhất định có thể bắt lấy nó.”

“Kia thật sự có hồ ly ba đuôi sao? Chẳng lẽ là yêu quái?”

“Đúng vậy, có ba cái đuôi, một lát xuất hiện, một lát lại biến mất, không phải yêu quái thì là cái gì?”

Ngay tại thời điểm mọi người nóng bỏng đàm luận chuyện này, đột nhiên một cái thanh âm thanh lãnh vang lên, “Sách không nói loạn thần quái lực, người là người đọc sách, sao có thể tin việc hoang đường này.”

Mọi người bị thanh âm này cả kinh, quay đầu nhìn lại dĩ nhiên là Mã Văn Tài.

“Mã huynh, chúng ta chỉ là ở trong này đàm luận một phen, cũng không có ý đó.” Đối với loại người có thân phận, học thức lại tốt như Mã Văn Tài này, phần lớn người đều là khen tặng, chỉ có số ít là hăm dọa, ghen tị.

“Đúng vậy, Mã huynh, chúng ta sao lại có thể tin tưởng loại sự tình như vậy đâu?”

“Ta cũng chỉ là nói nói chuyện ta nhìn thấy để cho mọi người nêu lên cái nhìn.” Đón ánh mắt Mã Văn Tài, Kỷ Tiêu ngượng ngùng nói.

Theo một đám tiếp lời, rất nhanh này đề tài đã bị kéo vào quá khứ.

Thẳng đến phu tử giảng bài vào lớp, mọi người mới về tới chỗ ngồi của mình. Trở lại phía trước chỗ mình ngồi, Mã Văn Tài nhìn lướt qua mọi người, phát hiện mặt Lương Sơn Bá đã có chút tái nhợt.

“Lương huynh, người không sao chứ?” Học được một chút, Chúc Anh Đài đầy mặt quan tâm hỏi Lương Sơn Bá tựa hồ có chút không thoải mái.

Lương Sơn Bá miễn cưỡng cười cười, nói, “Không sao, có lẽ là vì đêm qua không có ngủ ngon, trở về nghỉ ngơi thì tốt rồi, còn phải phiền toái Chúc huynh giúp ta mang một chút cơm.”

“Ta đã biết, người về trước nghỉ ngơi đi.”

Nhìn Lương Sơn Bá trở về, Chúc Anh Đài mới xoay người đi đến nhà ăn.

Mã Văn Tài mới đi ra từ học đường, liền nhìn thấy hai người đi hai hướng, suy nghĩ một chút, nói một tiếng với Tạ Trí, đi theo trở về.

Tạ Trí nhìn bóng dáng Mã Văn Tài, nhìn thoáng qua Lương Sơn Bá phía trước, ánh mắt âm trầm không biết suy nghĩ cái gì.

Lương Sơn Bá trở lại phòng mình, ngồi ở trên ghế, hồi tưởng lại vài buổi tối gần đây ánh mắt có chút bối rối. Nhìn tay mình, rõ ràng chính là một đôi tay người, sao mình lại biến thành một con động vật chứ? Chính mình sẽ không phải một cái yêu quái trên núi đi?

“Lương huynh, người làm sao vậy?” Ngay tại thời điểm Lương Sơn Bá thập phần bất lực, bên ngoài truyền đến thanh âm Mã Văn Tài.

Nhìn Mã Văn Tài, Lương Sơn Bá vội vàng đứng lên, bất an hỏi, “Hiện tại Mã huynh đến có chuyện gì?”

Nhìn chằm chằm Lương Sơn Bá vài lần, Mã Văn Tài nhàn nhã nói, “Không có gì, chỉ là nhìn sắc mặt Lương huynh tựa hồ không tốt lắm, vì thế lại đây xem một chút.”

“Ta không sao, chỉ là tối hôm qua không có ngủ đủ mà thôi, đa tạ Mã huynh quan tâm.”

Mã Văn Tài nhìn Lương Sơn Bá có chút đứng ngồi không yên vài lần, nhàn nhã mở miệng nói, “Nếu đã như vậy thì ta cáo từ trước, nếu có cần hỗ trợ, tùy thời có thể tới tìm ta.”

“Àn. Đa tạ hảo ý của Mã huynh.”

Thẳng đến sau khi xác định Mã Văn Tài rời khỏi, Lương Sơn Bá mới có thể thả lỏng, ngơ ngác ngồi ở chỗ kia không biết suy nghĩ gì.

Mấy ngày sau, không có người ở nhìn thấy con hồ ly kỳ quái kia, vì thế tâm tư chuẩn bị săn bắt của mọi người dần dần phai nhạt đi.

Nhìn thấy không có người nhắc lại chuyện này, Lương Sơn Bá rõ ràng nhẹ nhõm thở dài một hơi, sau đó dường như không có việc gì tiếp tục làm việc bình thường. Mà từ sau khi Mã Văn Tài biết chuyện này, liền vẫn xem chuyện này ở trong mắt, nhìn thấy hành động của Lương Sơn Bá khóe miệng câu lên.

đình ——nhiệm vụ mới, mau nhận.

Mã Văn Tài đang suy nghĩ nên nói lời khách sáo với Lương Sơn Bá thế nào chợt nghe thanh âm nên bị hoảng sợ, sau đó lại khôi phục bình tĩnh.

“Hệ thống, chúng ta có thể thương lượng một chút thời điểm lần sau người thông báo có thể dừng đột nhiên như vậy hay không?”

không thể. Có nhiệm vụ thì phải thông báo.

“...”

Mã Văn Tài đột nhiên nghĩ, nếu thời điểm đang làm sự tình trọng yếu nào đó đột nhiên nghe được một tiếng thông báo như thế, vậy còn không bị đánh về nguyên hình.

“Được rồi, nhiệm vụ là cái gì?”

làm cho Lương Sơn Bá cùng Chúc Anh Đài tìm được người yêu. (dịch bừa đề qt là “quy túc” ko biết nên diễn tả sau nên để vậy cho mọi người dễ hiểu)

Mã Văn Tài suy nghĩ một chút, luôn cảm thấy nhiệm vụ của mình tựa hồ lệch khỏi quỹ đạo lúc trước của hệ thống, mình rõ ràng là tới giúp nam phụ, vì sao hiện tại lại muốn giúp nhân vật chính.

“Hệ thống, người không biết là nhiệm vụ này có vấn đề sao?”

Hệ thống trầm mặc vài giây, sau đó đáp.

tình huống đặc thù, xử lý đặc thù.

Tiếp theo vô luận hỏi như thế nào, hệ thống đều không lên tiếng.

Mã Văn Tài chống cằm suy nghĩ trong chốc lát, nghĩ tới mấu chốt. Công lược trong dĩ vãng đều là nam chủ nữ chủ hạnh phúc cùng một chỗ, mà lần này hai người mặc dù ở cùng nhau, nhưng kết cục lại thập phần bi thảm. Hóa bướm gì đó có lẽ là tượng trưng của hậu nhân đối với đoạn tình cảm tốt đẹp này, kết cục chân chính có thể là Lương Sơn Bá đã chết, mà Chúc Anh Đài cũng tự tử theo. Vì thế, còn đáng thương hơn so với Mã Văn Tài còn sống khá tốt chỉ là mất đi một cái tân nương tử không thích mình lắm.

Nghĩ như vậy, Mã Văn Tài thoáng thở dài nhẹ nhõm một hơi, nếu hệ thống kêu hắn đi cưới Chúc Anh Đài gì đó, kia thật đúng là không chấp nhận được.

Khi sắc trời tối xuống, Lương Sơn Bá liền rời phòng mình đi tới núi phía sau thư viện, nhìn thoáng qua trăng tròn trên trời, yên lặng thở dài một hơi.

Mấy giây qua đi, người tại chỗ không thấy chỉ còn lại có một con hồ ly ba đuôi, thời điểm hồ ly trên mặt đất lắc lắc đuôi chuẩn bị rời đi, một đôi tay từ phía sau bắt nó lên.

Hồ ly: lông toàn thân đều cứng lại rồi.

“Rốt cục tìm được người.” Phía sau truyền đến một tiếng thở dài.

Xem hồ ly trong tay một cử động nhỏ cũng không dám, lúc này tâm tình Mã Văn Tài thập phần tốt. Xoay người hồ ly lại, đối diện ánh mắt nó, nở nụ cười, “Lương huynh, người nói ta nên làm cái gì bây giờ đây?”

19. Chương 19: Đi Vào Lương Chúc (4)

Mã Văn Tài đi nhanh trong núi rừng, đầu hồ ly trong tay cứ rũ xuống, vẫn không nhúc nhích giống như là nhận mệnh để người ta mang đi.

Rốt cục đi tới trước một cái vách núi, Mã Văn Tài vén lên khô đẳng (dây leo héo) bên trên, lộ ra sơn động bị vùi lấp bên trong, sau đó đi vào.

Sau khi đi vào mới phát hiện bên trong có động thiên khác, không gian không lớn lại tự hợp thành một thể, hình thành một cái thạch thất khoáng đạt.

Thấp sáng vật dễ cháy trong lòng, toàn bộ không gian nhất thời sáng ngời, vừa lòng nhìn khung cảnh quang minh, Mã Văn Tài dời ánh mắt hướng về phía động vật từ sau khi được buông xuống đều không có cử động.

Vươn tay nhéo nhéo lỗ tai nó, vừa lòng nhìn nó run run, thân thể còn khê động một chút theo biên độ nhỏ.

“Người nói, nếu mọi người biết trong thư viện ẩn dấu một người có thể biến thành hồ ly, mấy người đó sẽ nghĩ cái gì?” Mã Văn Tài ra vẻ lơ đãng nói, quả nhiên nhìn thấy bộ dáng hận không thể cuộn chính mình thành một đoàn của bạn động vật kia.

Nhìn động vật tựa hồ bị dọa, Mã Văn Tài nhẹ nhàng lấy tay vuốt vuốt lông cho nó, “Yên tâm đi, ta sẽ không nói cho người khác.”

Lương Sơn Bá từ một khắc khi Mã Văn Tài xuất hiện kia liền ngây dại, hoàn toàn buông tha cho phản kháng hoặc là chạy trốn. Mấy ngày hôm trước cậu không biết vì cái gì đột nhiên biến thành hồ ly, vốn tưởng rằng đây bất quá là một giấc mộng hoang đường, qua không được bao lâu sẽ tỉnh lại. Đến sau này mới phát hiện nguyên lai hết thảy đều là thật sự, căn bản là không có cho cậu đường sống. Hoàn hảo ban ngày sẽ biến trở về, chỉ có ở ban đêm trăng tròn mới biến thành hồ ly, điều này làm cho cậu tìm được quy luật. Vì thế xem đúng thời cơ, cậu liền vụng trộm chạy đi, chuẩn bị tìm một chỗ núp một đêm, ai biết cư nhiên bị phát hiện.

Đã bị phát hiện, Lương Sơn Bá hoàn toàn buông tha cho giấy dựa, làm người nhiều năm như vậy, đọc sách nhiều năm như vậy, Lương Sơn Bá hoàn toàn không tiếp thụ được chính mình một lát liền biến thành một con động vật. Hiện tại bị người phát hiện, dị vật như mình này phỏng chừng không thể sống tốt tại cái thế giới này.

Quơ quơ động vật tuyệt vọng trên tay, nhìn nó ngẩng đầu nhìn chính mình, Mã Văn Tài sung sướng nở nụ cười, “Ta nói rồi, ta sẽ không làm gì người.”

“Hệ thống, ta tìm được hắn.”

tích —— mục tiêu chính xác. Hiện tại giải khóa trí nhớ.

Đầu cảm nhận được một trận trường đau, Lương Sơn Bá phát hiện chính mình có thêm rất nhiều trí nhớ. Cậu là một người kêu Trạch Hâm, đến từ thế kỷ 21, chỉ là một trạch nam bình thường, trôi qua ngày bình

thường ... Trong lúc chút trí nhớ này dần dần rõ ràng, trí nhớ nguyên bản thuộc về Lương Sơn Bá lại chậm rãi phai nhạt.

Ngẩng đầu nhìn người nhìn quen mắt trước mắt này, tiểu hồ ly sững sốt hai giây, tiếp theo huy móng vuốt ý đồ bắt được người vẫn luôn giả thần giả quỷ này, hại mình lo lắng như vậy, vừa rồi còn ở trong lòng suy nghĩ một chút còn có chuyện gì tiếc nuối không. (chắc ẻm tính để lại di thư ý mà =))))))

Mắt thấy hồ ly kích động muốn bắt chính mình lại bắt không được, bộ dáng lại dị thường liều mạng, Mã Văn Tài vui vẻ nở nụ cười, “Xem ra người nhớ ra rồi.” Nói xong lại quơ quơ tiểu hồ ly, “Đừng đùa, người xem hiện tại người có thể biến trở về hay không.”

ta đang rất chăm chú muốn bắt lấy người đó!

Tiểu hồ ly nhắm hai mắt lại, mấy giây qua đi, một người quen thuộc xuất hiện ở trước mắt.

“Người...” Trạch Hâm tức giận nhìn người trước mắt, hiển nhiên phát ra tức giận vừa rồi bị cản trở do móng vuốt quá ngắn, xông tới Mã Văn Tài.

Nhìn Trạch Hâm phía trên mình, Mã Văn Tài thập phần bất đắc dĩ thở dài, “Ta làm sao? Nếu không phải ta, người hiện tại còn đang sinh hoạt trong lo lắng đề phòng.”

Tức giận nhìn thoáng qua Mã Văn Tài, tuy rằng hắn nói thập phần đứng đắn, nhưng là vì cái gì cậu luôn cảm thấy chính mình bị lừa gạt?

Nhận ra nhau, hóa giải hiểu lầm, hai người ngồi trong sơn động thương lượng một chút nhiệm vụ của hệ thống.

“Người nói ý tứ của hệ thống là để Lương Sơn Bá cùng Chúc Anh Đài tự tìm người yêu, mà không phải làm cho bọn họ ở bên nhau, hoặc là làm cho Chúc Anh Đài cùng Mã Văn Tài ở cùng nhau?” Sau nghe được nhiệm vụ hệ thống, Trạch Hâm nhìn Mã Văn Tài nói ra nghi hoặc của mình.

Nhìn thấy ý tưởng của Trạch Hâm cùng chính mình giống nhau như đúc, Mã Văn Tài nói ra suy đoán của mình. Cuối cùng hai người quyết định, tuyển một người môn đăng hộ đối cho Chúc Anh Đài, về phần Lương Sơn Bá lại nói sau đi.

Giải quyết xong, mà vấn đề không thể tự chủ biến thân của Trạch Hâm cũng nhờ vào tìm về trí nhớ mà giải quyết, hai người liền trở về.

“Lương huynh, tạm biệt.”

“Ân.”

Nhìn Lương Sơn Bá vào nhà, Mã Văn Tài mới xoay người trở về phòng mình, liếc mắt nhìn người đang ngủ say trong phòng một cái, nghĩ có phải có thể đổi bạn cùng phòng hay không.

Sau khi Mã Văn Tài nằm xuống, Tạ Trí mới mở mắt, thật sâu nhìn thoáng qua phương hướng đối diện, sau đó mới chậm rãi nhắm mắt lại ngủ.

*

“Sơn Bá, học phí của người đã đủ không cần lại đến hỗ trợ.” Nhìn Lương Sơn Bá đang ở hỗ trợ nhặt rau, phu nhân phu tử đầy mặt hòa ái nói. Vốn không có trồng cây vào Lương Sơn Bá có thể giao được đủ phần tiền kia, làm việc vặt vãnh cũng không phải cái gì khó, cũng cứ để cho cậu làm. Nhưng là vài ngày trước Lương Sơn Bá đột nhiên cầm một ít tiền đến giao học phí, mặc dù có chút kinh ngạc, vẫn thu lấy.

Chuẩn bị cho tốt một chút cuối cùng, Lương Sơn Bá chà xát mồ hôi trên đầu, “Không sao, ta dù sao cũng nhàn rồi, trợ giúp sư mẫu cũng tốt.”

“Người đứa nhỏ này.” Nhìn Lương Sơn Bá làm không sai biệt lắm, vội vàng nói, “Tốt lắm, nên làm người đều làm xong, nên trở về học bài đi.”

“Không quan trọng.”

“Đọc sách là việc nhỏ sao?” Nói xong, đuổi Lương Sơn Bá ra ngoài.” Từ nay về sau, hứa với ta không bao giờ đến hỗ trợ nữa, hảo hảo đọc sách.”

Một đường bị đẩy đi ra, Lương Sơn Bá bắt đắc dĩ cười cười, đành xoay người về phòng mình đọc sách vậy. Vốn thời gian này lúc trước chính mình đang đến giúp làm việc, nhưng là từ sau khi giao học phí đủ, sư mẫu luôn lấy các loại lý do đuổi cậu ra, hiện tại lại không cho mình đặt chân. Nghĩ đến sư mẫu ôn hòa, còn có phụ tử nghiêm khắc, Lương Sơn Bá biết bọn họ đều là người thiện tâm.

“Như thế nào, bị đuổi trở về?” Trở lại phòng, liền nhìn đến Mã Văn Tài ngồi ở vị trí mình tựa tiểu phi tiểu nhìn mình.

“Dù sao cũng không có việc gì làm, ta đi hỗ trợ chút.” Lương Sơn Bá thì thảo nói, ánh mắt mơ hồ không chừng nhìn khắp nơi. Được rồi, kỳ thật cậu chính là xem không được đồng văn chương này, thời điểm làm Lương Sơn Bá hoàn hảo, nhưng sau khi khôi phục trí nhớ, hiểu được ưu việt của chữ giản thể, chữ phồn thể cái gì, hoàn toàn không muốn xem.

Mã Văn Tài cũng không chọc thủng lời cậu nói, chỉ là nhìn cậu cười cười, “Hôm nay vừa lúc nghỉ ngơi, ta mang người xuống núi nhìn xem, tùy tiện mua chút đồ vật, hai người chúng ta đi thôi.”

“Ân.” Nghĩ nghĩ sáng sớm nay Chúc Anh Đài mang theo Ngân Tâm không biết đi đâu, Trạch Hâm rất thần nhiên tiếp nhận, hoàn toàn không cảm thấy có cái gì không đúng, ngay cả học phí cũng là Mã Văn Tài đưa cho cậu. Về phần vì cái gì thần nhiên tiếp thụ quà tặng của Mã Văn Tài như vậy, Trạch Hâm hoàn toàn không có nghĩ tới vấn đề này.

“Tứ Cửu, công tử nhà người đâu?” Nhìn Tứ Cửu mang theo đồ vật đi qua trước cửa, Tạ Trí hỏi ra tiếng.

Nhìn vị công tử ôn ôn hòa hòa trước mắt này, không có nghĩ nhiều, cung kính hồi đáp, “Công tử nhà ta đi xuống núi cùng Mã công tử.”

Nghe trả lời, ánh mắt Tạ Trí nheo lại, ý cười sâu sắc nói, “Cảm tình của công tử nhà người cùng Mã công tử thật tốt.”

“Đúng vậy, Mã công tử tốt lắm.” Tứ Cửu ngượng ngùng gãi gãi đầu, “Cũng rất chiếu cố công tử nhà ta, cũng tốt với hạ nhân chúng ta lắm.”

Đợi cho sau khi Tứ Cửu đi, Tạ Trí mới phát giác một hồi nhìn chỗ của Mã Văn Tài, thì thảo, “Rõ ràng thời điểm vừa mới bắt đầu là đến trên chọc ta, hiện tại lại thay đổi mục tiêu?”

Tình hình trên núi, Trạch Hâm hoàn toàn không biết, hiện tại đang theo Mã Văn Tài đi ăn. Thời điểm làm Lương Sơn Bá là điều kiện trong nhà không cho phép, đồ ăn thư viện tuy rằng ăn ngon, nhưng vẫn không bằng chuyên nghiệp.

“Còn muốn món khác sao?” Mã Văn Tài một bên mang theo đồ ăn cho Trạch Hâm, một bên hỏi.

Trạch Hâm ăn đến thập phần thích ý lắc lắc đầu, nhiều hơn nữa mình liền ăn không vô.

“Tiểu thư, người xem kia có phải Lương công tử hay không? Còn có bên cạnh là Mã công tử.” Ngân Tâm chỉ chỉ hai người đang ngồi nơi lầu hai của đại tửu lâu nói.

“Đã nói kêu ta công tử.” Lấy cây quạt trong tay gõ đầu nàng một chút, mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn lại phía trước, “Thật là Lương huynh.”

“Tiểu...” Tiếp xúc đến ánh mắt hung ác của tiểu thư nhà mình, vội vàng sửa miệng, “Công tử, chúng ta có cần đi lên chào hỏi bọn họ hay không?”

“Không cần.” Nhìn Lương Sơn Bá ăn đến thập phần tiêu sái, còn có Mã Văn Tài một bên thương thường quan tâm hỏi một chút, Chúc Anh Đài lắc lắc đầu. Lương huynh đều không có thoải mái như vậy với mình, vẫn là đừng đi quấy rầy.

Đi theo sau tiểu thư nhà mình, Ngân Tâm ở phía sau nói nhỏ, “Hiện tại cảm tình của Mã công tử cùng Lương công tử thật tốt, tựa như công tử cùng Lương công tử.”

Nghe Ngân Tâm nói, Chúc Anh Đài dừng hai giây, sau đó tiếp tục đi tới mục đích của mình. Lương huynh cũng không phải chỉ có thể có một cái bằng hữu là mình, chính mình như thế nào có thể keo kiệt như vậy.

Cuối cùng, Trạch Hâm ăn đến chóng đờ không được mới dừng lại, mua vài thứ dễ tiêu hóa mới chậm rãi tìm xe ngựa trở về.

Nhìn hai người vừa nói vừa cười đi trở về, Tạ Trí không không chế đồ ký trong lòng, khi hai người đến gần liền thối lui sang bên cạnh, không có để người ta phát hiện chính mình. Đợi cho hai người đi xa, mới đi ra, kinh ngạc xuất thần nhìn phương hướng hai người đi.

20. Chương 20: Đi Vào Lương Chúc (5)

Nhìn người đứng trước mắt, Mã Văn Tài khó hiểu hỏi: “Tạ huynh, người đứng ở chỗ này là có ý gì?”

Hôm nay vốn là ngày nghỉ ngơi, đang chuẩn bị trở về nói một cái hấp lại thấy (= = ???), liền nhìn thấy Tạ Trí đứng ở trước giường mình, không biết muốn làm gì.

Tựa hồ là nghe được thanh âm Mã Văn Tài, Tạ Trí cuống quýt quay đầu, nhìn hắn, nói, “Mã Văn Tài, người thích Lương Sơn Bá sao?”

Tạ Trí vừa thốt lên xong, Mã Văn Tài liền nhú nhú mày, sau đó rất nhanh liền buông lỏng, “Tạ huynh, người đang mê sảng đi, ta cùng Lương huynh đều là nam tử, làm sao có khả năng đi thích hắn.”

Tạ Trí nhìn chằm chằm Mã Văn Tài hai giây, sau đó nở nụ cười, “Là ta suy nghĩ nhiều, thỉnh Mã huynh không lấy làm phiền lòng.”

“Loại sự tình này không phải chuyện có thể nói đùa.” giọng điệu Mã Văn Tài thập phần nghiêm túc nói.

Nhìn Mã Văn Tài nghĩa chính ngôn từ, Tạ Trí ấp úng nửa ngày mới mở miệng, “Ta, đã biết.”

Thấy Tạ Trí tuy thừa nhận, nhưng là trong ánh mắt không hề có ý hối cải, trong lòng Mã Văn Tài không khỏi dâng lên một chút phiền toái, xoay người rời khỏi phòng.

Nhìn Mã Văn Tài đi ra ngoài, Tạ Trí không tự giác đi về phía trước hai bước, nhưng cuối cùng vẫn không đuổi theo.

“Mã huynh, người làm sao vậy?” Nhìn Mã Văn Tài bước nhanh tới, Lương Sơn Bá đang đọc sách nghi hoặc hỏi.

Thấy bộ dáng đầy mặt mơ hồ của Lương Sơn Bá, Mã Văn Tài đột nhiên cảm thấy tất cả cảm giác không khoẻ đều tiêu thất, mở miệng đáp, “Hôm nay người có việc sao? Không có việc gì thì để ta mang người xuống núi đi.”

“Àn.” Nghĩ chính mình cũng không có bận gì, Lương Sơn Bá liền buông sách xuống, đi theo.

Thăng đến sau khi xuống núi đi đến một nơi non xanh nước biếc, hai người mới chậm rãi ngừng lại, tìm một chỗ ngồi xuống.

“Nơi này là?” Nhìn cảnh tượng xinh đẹp chỉ có thể nhìn thấy ở trên TV vào lúc trước, Trạch Hâm thập phần kinh hỉ.

Thấy Trạch Hâm lộ vẻ kinh ngạc, Mã Văn Tài thập phần sung sướng nói, “Không biết, chỉ là ngẫu nhiên tới một lần, vì thế ghi nhớ lại.”

“Thật là xinh đẹp.” Ở hiện đại ô nhiễm nghiêm trọng, loại địa phương này có thể được xem như tiên cảnh.

Mã Văn Tài cười cười, lấy ra rượu cùng điểm tâm từ trong hộp thức ăn chính mình tự mang theo. Ở trong nháy mắt lấy đồ ra, Mã Văn Tài nhìn thấy mắt Trạch Hâm sáng rực lên một chút.

“Đúng rồi, chúng ta rốt cuộc nên làm thế nào a?” Thập phần thích ý ăn điểm tâm, Trạch Hâm mơ hồ không rõ nói.

Đối với điểm ấy, kỳ thật Mã Văn Tài đã sớm nghĩ tới, lắc chiết phiến trong tay, “Nếu hệ thống yêu cầu giúp hai người này tìm được người yêu, có lẽ chúng ta có thể hỗ trợ se một chút tơ hồng. Chúc Anh Đài thì tìm một người môn đăng hộ đối, về phần người...” Nói xong, nhìn về phía Trạch Hâm, ánh mắt thập phần phức tạp.

“Ta cảm thấy nhiệm vụ này có vấn đề.” Tiếp thu ánh mắt Mã Văn Tài, Trạch Hâm nói ra ý nghĩ trong lòng chính mình. “Nếu nói chỉ cần bọn họ đều hạnh phúc, chúng ta làm cho bọn họ môn đăng hộ đối, chỉ cần tránh cho bị kịch phát sinh thì tốt rồi, vì cái gì phải tìm người yêu cho mỗi người bọn họ? Đây không phải là làm điều thừa sao?”

Tuy rằng Mã Văn Tài cũng có chút nghi hoặc, nhưng là nghĩ như thế nào đều nghĩ không ra một cái nguyên nhân rõ ràng. (sự thật chỉ có một: vì LSB là thụ!!! =)))))

*

“Sao người lại tới nơi này?” Đứng ở trước cửa, Tạ Trí kinh ngạc nhìn nam nhân trước mắt.

Nhìn thấy biểu tình Tạ Trí, nam nhân lộ ra một cái tươi cười quyết chí nhất định phải đạt được, “Người nói đi? Không nghĩ qua lại để cho người chạy xa như vậy, cần phải trở về.”

Tạ Trí cau mày, liếc mắt nhìn nam nhân một cái, cuống quýt chuẩn bị đóng cửa lại.

Nhìn thấy động tác nhỏ của Tạ Trí, nam nhân nhú nhú mi, dễ dàng chặn lại động tác nhót chính mình ở ngoài cửa của hắn, cũng tùy tiện ôm người đi vào trong phòng. Nháy mắt thay đổi vị trí bị đặt ở trên cửa, sau đó chào đón hắn là nụ hôn nồng nhiệt, làm cho Tạ Trí sửng sốt một chút rồi không ngừng mà giãy dụa.

Cảm giác được Tạ Trí kháng cự, nam nhân bắt mãi cắn cắn môi hắn, thẳng đến sau khi luôn mãi qua lời lẽ hắn, mới dần dần buông ra.

Mở to ánh mắt còn hơi mê mang, Tạ Trí nhìn nam nhân trước mắt, trong mắt tràn ngập phần hận, “Người đây là muốn làm cái gì?”

Nhìn thấy ánh mắt mang theo hận ý của người trong lòng, nam nhân tựa hồ chấn động một chút, ôm sát người, tựa đầu lên vai hắn, cúi đầu nói, “Ta nghĩ, ta muốn làm người.”

“A.” Mà người trong lòng chỉ thở dài một tiếng làm như cười nhạo.

*

Đợi cho sau khi hai người thương nghị xong, bắt đầu sàng chọn người tương đối thích hợp Chúc Anh Đài ở chung quanh, cuối cùng chọn đến chọn đi vẫn là tuyển ra được một người.

“Chúc huynh, người xem, ta cảm thấy cảm kỹ của Ngọc huynh tựa hồ có tiến bộ.” Lương Sơn Bá làm như lơ đãng cảm thán một câu.

Nghe Lương Sơn Bá nói, Chúc Anh Đài quay đầu nhìn thoáng qua người kia, bình tĩnh mà xem xét, đích xác có thể xem như một thanh niên tài tuấn. Như là đột nhiên nghĩ tới cái gì, thật cẩn thận hỏi, “Lương huynh cảm thấy Ngọc huynh như thế nào?”

Lương Sơn Bá nhìn thấy Chúc Anh Đài cư nhiên chủ động hỏi, nghĩ đến hắn là có hảo cảm với người này, vì thế dùng khí lực lớn tán dương sự ưu việt của bạn Ngọc với nàng một phen, hoàn toàn xem nhẹ ánh mắt Chúc Anh Đài nhìn cậu càng ngày càng lộ vẻ kỳ quái.

Thẳng đến Lương Sơn Bá nói xong, ánh mắt Chúc Anh Đài phức tạp nhìn cậu, hỏi, “Vậy người cảm thấy Mã huynh như thế nào?”

Làm hảo cơ hữu của mình, còn là người hợp tác, Mã Văn Tài tự nhiên là vô cùng tốt. Nhưng là đột nhiên nghĩ tới không thể khuếch đại quá nhiều, vì thế (tự cho là) giản lược nói ra một chút ưu điểm của hắn.

Thấy Lương Sơn Bá nói đến thập phần hưng phấn, biểu tình Chúc Anh Đài thập phần phức tạp, cảm xúc của Lương huynh khi nói về ưu điểm của Mã huynh hơi kỳ quái a. Chẳng lẽ cậu không biết, giọng điệu này, sao có thể là giới thiệu hảo cơ hữu của mình, rõ ràng là đang giới thiệu bạn trai của mình có được không?!

đột nhiên cảm thấy chính mình xuất hiện tình địch, hơn nữa tình địch của mình còn là một nam nhân, làm sao phá?

“Chúc huynh, người làm sao vậy?” Sau khi nói xong, chú ý nhìn thấy “hắn” không biết suy nghĩ cái gì, Lương Sơn Bá đẩy đẩy “hắn”.

“Không có việc gì, chỉ là cảm thấy gần đây người khá gần gũi với Mã huynh. Nhân sinh khó được một tri kỷ, tiểu đệ có chút hâm mộ.”

Trước kia cậu không có bao nhiêu bằng hữu, thẳng đến đi qua một cái lại một cái thế giới, kết bạn một đám bằng hữu.”Ha ha, phải không? Ta chỉ là cảm thấy chúng ta hoàn hảo a, ta cảm thấy trong lúc đó chúng ta cũng giống nhau a.” Nói xong, mở một đôi mắt to nhìn nàng.

Nhìn ánh mắt ngốc manh nhìn về phía chính mình, Chúc Anh Đài có loại xúc động muốn che mặt. Làm một nam hài tử, người đáng yêu như thế, ba mẹ người có biết không?

Hoàn toàn không biết chính mình đã manh giết người nào đó, tự thân còn đang lải nhải muốn đẩy mạnh sản phẩm tiêu thụ.

*

“Gần đây tựa hồ không thường nhìn thấy Tạ huynh?” Lương Sơn Bá nhìn Mã Văn Tài khó hiểu nói, nói xong còn đánh giá phòng hai người bọn họ, người quả nhiên không thấy.

“Gần đây hắn đều không có ở nơi này, tựa hồ phụ tử cũng biết.”

“Nga.”

Mã Văn Tài giương mắt nhìn người nào đó thiếu thiếu hứng thú, hỏi, “Sao lại có thời gian chạy đến nơi này? Gần đây không phải người đều đang giúp Chúc Anh Đài nổi nhân duyên sao?”

Lương Sơn Bá đầy mặt nhụt chí nói, “Ta tìm không thấy Chúc Anh Đài, không biết nàng đã chạy đi đâu? Trước kia rõ ràng đều rất có thời gian a!”

Nghe cậu nói, Mã Văn Tài cười cười, không hề nói cho cậu thật sự người nào đó chính là vì trốn cậu mới không thấy. Nếu có một người cả ngày ở bên tai mình nhắc tới một người khác là có bao nhiêu tốt, hơn nữa giới tính ở mặt ngoài còn giống nhau, tin tưởng đại đa số người đều sẽ chịu không nổi.

“Không quan hệ, có lẽ “hắn” sẽ sớm trở về, đến lúc đó lại cố gắng là được.”

“Àn.”

*

“Công tử, người làm sao vậy?” Nhìn Chúc Anh Đài đi ở trước mặt chính mình rầu rĩ không vui, Ngân Tâm cẩn thận hỏi.

Cắn môi một chút, Chúc Anh Đài hiện tại thập phần buồn bực, muốn mở miệng lại không biết nói cái gì, chẳng lẽ nói cho Ngân Tâm người mình thích thích người khác, hơn nữa người kia còn là nam nhân?

“Không có việc gì, người đi về trước đi, ta tự mình đi dạo ở trong này, lập tức tốt.”

“Công tử?”

“Trở về!”

“Dạ.”

Sau khi kêu Ngân Tâm đi, cả người Chúc Anh Đài đều suy sụp, du dương một cách không mục đích ở trong rừng. Tuy rằng chuyện yêu thích nam phong ở triều đại này cũng không phải cái gì ghê gớm, nhưng là không đại biểu mình có thể tiếp thụ người chính mình vừa mới thích lại thích nam nhân a! Đột nhiên cảm thấy nhân sinh thật u ám. QAQ

Không biết đi tới đâu Chúc Anh Đài đột nhiên nghe được phía trước truyền đến thanh âm thập phần kỳ quái, tựa hồ là đang khóc, lại tựa như là đang hưởng thụ, trong lòng ngứa. Vì thế không tự giác đến gần chút, nháy mắt khiếp sợ mở to hai mắt.

Hai người lúc này đang công khai nằm trên bụi cỏ làm vận động sung sướng nào đó, bị người bị áp ở dưới kia còn là bạn bè cùng trường mình. Thời điểm ngơ ngác đứng ở nơi đó không biết làm sao, người ở trên tựa hồ đã nhận ra có người đến, ngẩng đầu lạnh như băng nhìn nàng một cái.

Cảm nhận được một cái liếc mắt kia, thân thể Chúc Anh Đài cứng một chút, xoay người hoảng không chọn đường chạy ra.

Đợi cho chạy được một khoảng, cả người vẫn còn ngơ ngác, trong đầu không tự giác còn chiếu lại đoạn ngắn vừa rồi, hai nam nhân.

“Nôn ——” Chúc Anh Đài không tự giác nôn ra một trận, đột nhiên cảm thấy thập phần ghê tởm. (= = tui mà thấy là tui thích tới reo mừng rồi nôn nôn cái *beep*)

Về mặt nghèo túng về tới phòng chính mình, liền thấy Lương Sơn Bá đang thập phần chăm chú đọc sách, “Lương huynh, người cảm thấy vì sao hai nam nhân sẽ cùng một chỗ?”

Vừa nghe Chúc Anh Đài nói Lương Sơn Bá liền hoảng sợ, sau đó trấn định lại, không tự giác gãi gãi tóc mình, “Ngạch, có lẽ là bởi vì yêu đi?”

“Đồng tính cũng có thể yêu? Làm sao yêu nhau?” Chúc Anh Đài ngơ ngác hỏi.

“Bằng không người cảm thấy là cái gì?” Lương Sơn Bá thập phần khó hiểu nhìn sắc mặt có chút kỳ quái của Chúc Anh Đài, tựa hồ nhớ tới một câu ngẫu nhiên nhìn thấy ở trên mạng, vui đùa nói, “Với cả, giới tính giống nhau, có lẽ càng có thể hiểu rõ đối phương, cũng càng yêu nhau hơn.”

“Nhưng đây là làm sai luân thường...” Chúc Anh Đài cúi đầu nói, đi đến giường mình

Lương Sơn Bá cảm thấy trạng thái Chúc Anh Đài có chút không tốt lắm, nhưng là nhìn nàng đi đến trên giường lại không tiện hỏi nhiều, vẫn là chờ nàng tĩnh lại rồi nói sau.

21. Chương 21: Đi Vào Lương Chúc (6)

“Người nói, gần đây Anh Đài làm sao vậy?” Nhìn Chúc Anh Đài tinh thần hoảng hốt, Lương Sơn Bá có chút lo lắng hỏi Mã Văn Tài.

Mã Văn Tài liếc mắt nhìn Chúc Anh Đài thỉnh thoảng thoáng thoáng lấy ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn chính mình cùng Lương Sơn Bá ở đối diện một cái, nàng tự cho là che dấu rất khá, nhưng Mã Văn Tài vẫn cảm thấy được có chút làm ra vẻ. Lắc lắc đầu, nhàn nhạt nói, “Không biết, có lẽ là gần đây gặp phải chuyện gì đi.”

“Được rồi, ta hỏi nàng, nàng cũng không nói.” Lương Sơn Bá gấp đồ ăn trong chén, một bên cố gắng nuốt, một bên mơ hồ không rõ nói.

Mã Văn Tài thử an ủi, “Có lẽ qua đoạn thời gian sẽ tốt lên.” Nữ nhân bình thường đều có một cái chu kỳ tính thời gian đi.

“Àn.” Nhìn thoáng qua người không yên lòng, Lương Sơn Bá quyết định vẫn là chờ thêm đoạn thời gian rồi hỏi lại một chút là được.

*

Mã Văn Tài đang chuẩn bị thỉnh giáo phụ tử một chút, ngay tại nửa đường nghe được một cái thanh âm quen thuộc.

“Mã huynh.”

Xoay người lại, nhìn Tạ Trí vẫn giống như trước kia, nhưng cũng đã có chút thay đổi, mặt mang nghi hoặc, “Tạ huynh, nhiều ngày không thấy người về ký túc xá, là có việc gì sao?”

Thấy Mã Văn Tài tuy rằng là nói lời quan tâm, nhưng trong mắt lại không có vài phần chân ý, tâm tình vốn có chút không yên thoả bình tĩnh lại, đúng là vẫn còn vọng tưởng, nhàn nhạt cười nói, “Kỳ thật ta là tới chào từ biệt Mã huynh, ta lập tức phải rời khỏi thư viện, tính đến đây nói cho người trước một tiếng.”

“Bảo trọng!”

Nhìn bóng dáng xoay người rời đi, trong lòng Tạ Trí không khỏi sinh ra vài phần phiền muộn, sau đó liền nghe được phía sau truyền đến một tiếng cười nhạt.

“Như thế nào, luyện tiếc sao? Đáng tiếc người khác căn bản không thèm để ý người.” Người tới thập phần bình thản, chỉ là hai đăm giảo ở trong tay áo cũng nắm chặt lại.

Gặp bộ dáng muốn sinh khí lại cực lực áp chế của người kia, Tạ Trí cười cười, “Đúng vậy, luyện tiếc thì cũng có thể thế nào? Người sẽ thả ta?”

“Người đừng mơ.” Hắn nói xong, nam nhân liền một phen ôm lấy hắn, nói thập phần nhanh, “Người là của ta.”

Nhìn không trung xa xa, Tạ Trí cúi đầu thở dài một hơi, ôn hòa nói, “Ta lại đi gặp một người cuối cùng, liền cũng người rời đi.”

*

“Tạ huynh, sao người lại tới đây? Giống như thật lâu đều không có nhìn thấy người.” Lương Sơn Bá đang tưới nước cho cây cối trong viện, vừa nhắc đầu liền thấy được người trước mắt.

Tạ Trí không nói gì, chỉ là nhìn chằm chằm Lương Sơn Bá, ánh mắt xa xăm như là xuyên thấu qua cậu để nhớ lại cái gì.

“Lương huynh, mẫu thân người hoàn hảo sao?”

“???” Tuy rằng thập phần không rõ hắn hỏi cái này là có dụng ý, Lương Sơn Bá vẫn thành thật trả lời, “Thân thể nàng vẫn rất tốt, ngày trôi qua cũng tốt lắm.” Từ sau khi có Mã Văn Tài giúp đỡ, cậu liền gửi chút tiền trở về, nghe nói ở nhà còn mua vài mẫu đất, sinh hoạt hiện nay cũng không tệ lắm.

“Àn, vậy rất tốt.” Tạ Trí nói xong, thảo mãn mục đích bản thân rồi nên rời đi.

Mặc danh kỳ diệu xuất hiện, lại mặc danh kỳ diệu rời đi, Lương Sơn Bá có chút sờ không đến nguyên do, đây là muốn làm cái gì?

Tạ Trí không có nói cho Lương Sơn Bá, kỳ thật thật lâu trước kia tên của hắn là Lương Sơn Bá, có một mẫu thân tuổi già, một cái nhà rách nát không chịu nổi. Sau lại, may mắn đến thư viện đọc sách, nhận thức một bạn nữ cùng trường kêu Chúc Anh Đài. Vừa mới bắt đầu hắn không biết chi tiết này, vì thể lỗ mãng thích, cuối cùng thậm chí chết thảm cho dưới tính kế của người khác. Đợi cho lại mở mắt ra, hắn liền biến thành Tạ Trí hiện tại, mà Lương Sơn Bá cũng còn sống, chỉ là không còn là người trước kia.

Nhìn người nào đó không kiên nhẫn chờ ở cửa, Tạ Trí cười cười, hắn có nhân sinh mới của hắn. Về phần hắn trước kia, nghĩ đến cái bóng dáng lạnh lùng kia, đại khái sẽ không giẫm lên vết xe đổ đi.

*

“Tạ huynh rời thư viện.”

Thời điểm Lương Sơn Bá lên lớp buổi sáng, nghe được những người khác nói mới phát hiện.

Thời điểm Chúc Anh Đài nghe được tin tức này, thân hình thoáng ngừng lại một chút, sau đó như là giải phóng thả lỏng xuống.

“Anh Đài, người không sao chứ?” Nhìn Chúc Anh Đài trong nháy mắt khác thường, Lương Sơn Bá thập phần quan tâm hỏi.

Lắc lắc đầu với cậu, ý bảo chính mình không có việc gì.

Thấy mặt nàng thập phần tái nhợt, còn có tính tình khác thường mấy ngày nay, mặt Lương Sơn Bá mang do dự thăm dò hỏi một câu, “Có phải gần đây thân thể người có cái gì không thoải mái hay không? Nếu có cứ việc nói ra, ta tuyệt đối giữ bí mật giúp người.”

Nhìn ánh mắt rối rắm của Lương Sơn Bá, Chúc Anh Đài có chút kỳ quái nhìn cậu, “Ta không sao, chỉ là gần đây không có nghỉ ngơi tốt thôi.”

“Như vậy a.” Lương Sơn Bá quét hai mắt nàng, không tiếp tục nói cái gì đó.

Tích —— điều kiện nhiệm vụ của Lương Sơn Bá đã đạt thành, nhiệm vụ hoàn thành.

Ngay tại thời điểm mấy người đều tự nói chuyện, đột nhiên nghe được hệ thống thông báo.

Ở nháy mắt thông báo của hệ thống vang lên, ánh mắt lợi hại của Mã Văn Tài nhìn về phía Lương Sơn Bá, mà Lương Sơn Bá trừ bỏ cảm giác thân thể có chút lạnh, còn lại chính là nghi hoặc.

Đợi cho sau khi tan học, Lương Sơn Bá liền nói một tiếng phải đi tìm Mã Văn Tài với Chúc Anh Đài.

Nhìn bóng dáng hai người cùng rời đi, Chúc Anh Đài cúi đầu thở dài một hơi. Tuy rằng triều đại không cấm đoán nam phong, thậm chí còn thập phần thịnh hành, nhưng là hai nam tử cùng một chỗ chung quy là có chút kỳ quái, huống chi nàng nhìn thế nào đều cảm thấy nghĩa huynh mình sẽ là người chịu thiệt, nàng làm sao có thể không thêm để ý cho được.

“Nhiệm vụ là chuyện gì xảy ra?” Vừa ra tới, thấy chung quanh đã không có người, Mã Văn Tài bình tĩnh hỏi.

Nhìn thoáng qua Mã Văn Tài nhìn như bình tĩnh, thực tế sắp bùng nổ, Lương Sơn Bá dựa vào trực giác nói, “Ta cũng không biết sao lại thế này.”

Vẫn đều đặt Lương Sơn Bá ngay dưới mí mắt mình, ngay cả tình nghĩa cùng Chúc Anh Đài đều chỉ là tình huynh muội mà thôi, căn bản không có khả năng đi câu tam đáp tứ. Mã Văn Tài biết điểm này, nhưng là lại nhịn không được dâng lên phiền toái.

“Có lẽ, là hệ thống bug đi?” Thấy sắc mặt Mã Văn Tài có chút bất ổn, Lương Sơn Bá thử thăm dò một câu. “Nếu không, chúng ta hỏi hệ thống một chút?”

“Àn.” Có một số việc vẫn là biết rõ ràng mới tốt.

Đợi cho hai người đồng loạt đi vào không gian hệ thống, Mã Văn Tài liền mở miệng hỏi, “Hệ thống, nhiệm vụ Lương Sơn Bá là chuyện gì xảy ra, đã hoàn thành?”

“Tích —— đúng vậy, căn cứ hệ thống phán định, Lương Sơn Bá chân chính đã tìm được người yêu của mình. Nhiệm vụ điều kiện đạt thành, phán định thành công hoàn thành 50% nhiệm vụ.”

Thanh âm bình thản của hệ thống vang vọng ở trong không gian không lớn, lộ ra thập phần kỳ quái.

“Có thể nói cho chúng ta biết tình huống cụ thể sao?”

“Tích —— ngoại gia không có quyền hạn.”

Nghe hệ thống trả lời, hai người cũng không hỏi lại cái gì, dù sao nhiệm vụ hoàn thành là được.

“Hiện tại, chỉ cần lại tìm một lương xứng cho Chúc Anh Đài là được.” Đối với việc lập tức liền có thể rời khỏi thế giới này, Lương Sơn Bá thập phần cao hứng, cậu chán ghét cả ngày làm bạn cùng cổ văn.

*

“Anh Đài, trong nhà người có tỷ muội sao?” Lương Sơn Bá nhìn Chúc Anh Đài ra vẻ lơ đãng nói.

Bị câu hỏi đột nhiên của cậu dọa đến, phản ứng đầu tiên của Chúc Anh Đài chính là chính mình có phải hay không lộ ra dấu vết, sau đó nghĩ đến chính mình hẳn là không có gì làm gì xằng bậy. Vì thế làm bộ trấn định cười nói, một bên không nhin được nhìn phản ứng của cậu, “Lương huynh hỏi cái này làm cái gì?”

Ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ Lương Sơn Bá như là không có chú ý tới động tác nhỏ của nàng, tự nghĩ tự nói, “Trong nhà ta cũng chỉ có một mình ta, không có tỷ muội gì, cho nên muốn nhìn xem người có hay không.”

“Trong nhà ta quả thật còn có một muội muội.” Chúc Anh Đài châm chọc nói.

“Phải không?” Lương Sơn Bá đầy mặt kinh hãi, vội vàng hỏi, “Kia người có biết bình thường nữ tử sẽ khuynh tâm với dạng nam tử gì không?”

Nghe Lương Sơn Bá vội vàng nói, Chúc Anh Đài trợn to mắt nhìn cậu, có cái ý tưởng không tốt, thập phần kinh ngạc nói, “Lương huynh, người thích nữ tử?” Kia Mã Văn Tài làm sao bây giờ? Những lời này Chúc Anh Đài không nói ra, ần ần biết đáp án không phải chính mình có thể thừa nhận.

“Ngạch...” Lương Sơn Bá có chút ngượng ngùng (sương mù) gãi gãi đầu, giọng điệu lúng túng nói, “Cũng không phải.”

Hết thấy việc này ở trong mắt Chúc Anh Đài chính là Lương Sơn Bá thập phần xấu hổ, ngượng ngùng nói đến người này ở trước mặt chính mình.

“Ta nghĩ, hẳn là đều sẽ thích người có kẻ lớn chí lớn, cũng có thể tốt với chính mình đi.” Chúc Anh Đài suy nghĩ một chút, không xác định nói.” Có lẽ cũng sẽ thích cái loại tài hoa hơn người, phong lưu phóng khoáng.”

“Như vậy a.” Quả nhiên vô luận khi nào, nữ nhân đều sẽ có chút mộng thiếu nữ, không nghĩ tới Chúc Anh Đài cũng như thế này, nhưng thư viện bọn họ giống như không có người như vậy.

Nhìn Lương Sơn Bá chăm chú tự hỏi, Chúc Anh Đài cảm thấy có chút quái dị, nghĩ đến một người khác, nhất thời có chút không tốt. Nếu Lương Sơn Bá thích một người khác, Mã Văn Tài làm sao bây giờ?

“Người nói rất đúng, ta đi tìm Mã Văn Tài thương lượng một chút.” Như vậy, hẳn là có thể tìm một người yêu tốt cho Chúc Anh Đài.

Chúc Anh Đài: luôn cảm thấy người đi xong, Mã Văn Tài sẽ tìm ta phiền toái.

“Mã Văn Tài, ta vừa rồi hỏi loại hình Chúc Anh Đài thích.” Nhìn người ngồi ở chỗ kia an an ổn ổn đọc sách, Lương Sơn Bá thập phần cao hứng nói.

“Nga?” Đối với chuyện này, Mã Văn Tài tựa hồ không có hứng thú lớn lắm.

Nhìn Mã Văn Tài không cảm thấy hứng thú lắm, Lương Sơn Bá thoáng có chút tỉnh táo lại, nhìn chung quanh một vòng, cảm thán, “Hiện tại người ở một người thật tốt, địa phương rộng như vậy.”

Nghe Lương Sơn Bá nói, Mã Văn Tài buông sách, nhìn chăm chăm vào người trước mắt này, mặt mang ý cười nói, “Nếu không, người lại đây ở cùng ta đi, như vậy không chỉ có thập phần tiện, người cũng sẽ không lúng túng như vậy.”

Nghe Mã Văn Tài nói, Lương Sơn Bá có chút tâm động, cúi đầu chống lại ánh mắt hắn, không tự giác nói, “Được.”

Mã Văn Tài nghe vậy vừa lòng cười cười.

Nhìn Lương Sơn Bá đóng gói đến thập phần sung sướng, tâm tình Chúc Anh Đài phi thường phức tạp, tuy nói sau khi cậu ra ngoài, chính mình hoạt động sẽ càng tiện lợi thêm một ít, nhưng nghĩ đến cậu là đến phòng Mã Văn Tài, nháy mắt liền cảm thấy thập phần lo lắng.

“Người có nói với Mã Văn Tài chuyện người thích nữ tử?”

Tay đang thu thập của Lương Sơn Bá dừng một chút, kỳ thật sau khi cậu đáp ứng Mã Văn Tài dọn đến, hai người liền thương lượng một chút, cuối cùng vẫn quyết định tuyển người trong thư viện, bằng không liền Mã Văn Tài phát động quan tâm hỗ trợ. Không tin nhiều người như vậy, lại không có một người thích hợp. Chỉ là việc này đều không thể nói cho Chúc Anh Đài, vì thế Lương Sơn Bá hàm hồ ứng một câu, “Àn, nói.”

Thấy Lương Sơn Bá phản ứng thập phần bình tĩnh, Chúc Anh Đài thoáng yên tâm, xem ra Mã Văn Tài còn không có bắt đầu hành động. Bất quá nhìn thoáng qua người nào đó lập tức dề vào miệng cộp, Chúc Anh Đài cảm thấy tâm mình lại có chút lo lắng.

Nhìn Lương Sơn Bá ôm gì đó, phát ông tay áo đi không mang theo đồ vật gì, Chúc Anh Đài lỗi giác cảm thấy loại phiền muộn nữ nhi mình lập gia đình.

Vô cùng cao hứng thay đổi một gian phòng mới, Lương Sơn Bá một điểm đều không có cảm giác được Chúc Anh Đài ưu thương.

“Chỉ có mấy thứ này?” Nhìn đồ dùng Lương Sơn Bá mang tới, cũng chỉ có mấy thứ, Mã Văn Tài đột nhiên cảm thấy thập phần keo kiệt.

“Ân.” Có chút là lấy từ trong nhà đến, có chút là ở trong này sau này. Hắn cảm thấy không cần bao mua nhiều, cũng vốn không có nhiều mua cái gì.

“Người chỉ có vài món quần áo như vậy?” Nhìn vài món quần áo mỏng manh, Mã Văn Tài thập phần ghét bỏ nói.

“Ta cảm thấy đủ mặc, mua nhiều cũng không mặc hết được.” Lương Sơn Bá ngược ngừng nói, cậu cảm thấy đủ mặc là được, phiền toái như vậy làm cái gì. Nếu không phải sợ người khác nghĩ mỗi lần cậu đều mặc cùng bộ, vậy cậu khẳng định sẽ mua vài bộ giống nhau.

Nhìn Lương Sơn Bá cười ngây ngô, Mã Văn Tài mím mím môi, nhàn nhạt nói, “Vài ngày sau ta mang người đi mua vài món đi, cũng đã gần nhập thu.”

Lương Sơn Bá theo thói quen tính gật gật đầu, sau đó như là nghĩ đến cái gì, lẩm bẩm, “Ta sao lại giống như bị người bao dưỡng vậy.”

Nghe cậu nói, Mã Văn Tài thân thủ nâng cằm cậu lên, ánh mắt thâm thúy nói, “Tư sắc này của người, muốn bao dưỡng cũng có thể.”

Tiếp xúc đến ánh mắt Mã Văn Tài, trong nháy mắt Lương Sơn Bá có cứng ngắc, tiếp theo chụp mạnh mở tay hắn ra, “Đừng nói giỡn.” Xoay người sang chỗ khác, cảm nhận được nhiệt độ trên mặt, cảm thấy tim mình đập có chút không bình thường.

Nhìn lưng người trước mặt, trong mắt Mã Văn Tài xuất hiện một loại thần sắc quyết chí có được. Người này, là của hắn.

22. Chương 22: Đi Vào Lương Chúc (7)

Chúc Anh Đài phát hiện gần đây Lương Sơn Bá có chút kỳ quái, biểu hiện cụ thể là:

cả ngày không có dính dính ngọt ngọt cùng một chỗ với Mã Văn Tài

ở thời điểm nhắc tới Mã Văn Tài ánh mắt có chút mơ hồ không rõ

luôn mang theo mình không mục đích chạy quanh

...

“Lương huynh, gần đây người cãi nhau với Mã huynh?” Thừa dịp thời điểm nghỉ ngơi, Chúc Anh Đài thật cẩn thận hỏi Lương Sơn Bá.

“Không có a.” Lương Sơn Bá rầu rĩ không vui trả lời. Từ sau ngày đó, cậu liền cảm thấy Mã Văn Tài có chút kỳ quái, giống như là mở ra chốt mở nào đó. Tuy rằng cậu cảm thấy hai người là bạn tốt, đối với một ít hành động ái muội của hắn cũng không để ở trong lòng, nhưng là lâu dần sẽ luôn cảm thấy có chút chỗ là lạ. Nói không rõ ràng, nhưng là trong lòng lại rất kỳ quái mà e ảm ngại, vì thế bắt đầu theo bản năng tránh né.

Nhìn Lương Sơn Bá yên lặng không nói, Chúc Anh Đài thay đổi một loại cách nói, “Vậy người nảy sinh mâu thuẫn với Mã huynh?”

Lương Sơn Bá lắc lắc đầu, tỏ vẻ không có.

“Được rồi.” Tuy rằng đoạn thời gian trước còn có chút lúng túng đối với chuyện của hai người bọn họ, nhưng sau lại suy nghĩ một chút, có lẽ chỉ có cái loại tính cách như Mã Văn Tài này mới là thích hợp với Lương Sơn Bá đi.

Rầu rĩ trầm mặc trong chốc lát, vẫn không nghĩ thông suốt nguyên nhân mình rối rắm, vì thế quyết định không rối rắm. Nhìn thoáng qua Chúc Anh Đài vẫn ở cùng mình, Lương Sơn Bá đột nhiên nghĩ tới một tin tức nghe được vào mấy ngày hôm trước.”Đúng rồi, nghe nói qua vài ngày nữa dưới núi sẽ tổ chức một cuộc tranh tài thi văn, rất nhiều tài tử từ các nơi đều tới tham gia, chúng ta cùng đi kiến thức đi.”

“Nhưng mà thời gian tổ chức không phải là thời điểm chúng ta đến trường sao, phu tử sẽ cho đi?” Đối với chuyện này, mấy ngày hôm trước nàng cũng chợt nghe người cùng trường nói.

“Yên tâm, ta đã hỏi qua phu tử, phu tử nói đây là một cơ hội khó có được, để cho chúng ta đi kiến thức.” Lương Sơn Bá cười cười với Chúc Anh Đài, làm cho nàng yên tâm.

“Tốt lắm.” Nghe Lương Sơn Bá nói, Chúc Anh Đài liền yên tâm, nàng đến nơi đây vốn là vì học tập được càng nhiều thứ, hiện tại có một cơ hội kiến thức một chút như vậy, đương nhiên không thể buông tha.

Cái gọi là tranh tài thi văn, hình thức đại khái cũng không sai biệt lắm với cái loại lấy văn kết bạn trên TV, cũng có thể xem như một loại tuyển tú cổ đại. Chỉ là người thắng cuối cùng của cuộc tranh tài này bình thường đều sẽ nổi danh, càng có thể nhận được sự thưởng thức của Thánh Thượng cải trang vi hành, nhờ đó Nhất Phi Trùng Thiên, cá chép hóa rồng, vì thế nhân số tới tham gia càng ngày càng nhiều lên. Chỗ Ni Sơn thư viện nằm ngay biên giới giao thông yếu đạo của Giang Nam, thập phần tiện lợi, hơn nữa nơi này thập phần giàu có, có năng lực cung cấp tiện lợi cho người dự thi, vì thế tranh tài được tổ chức trong này cũng là vì tiện cho mọi người đến. Hàng năm tới nơi này đều là một ít người tự nhận là tài tử, hoặc là mình tuấn đã có chút danh khí, đương nhiên còn có một ít đại nhân vật không biết đánh cái chủ ý mà mang theo gia quyến cùng đi. Từ xưa tài tử xứng giai nhân, cho nên loại thời điểm này luôn dễ dàng tạo thành các cặp đôi.

Nhìn Lương Sơn Bá ma sát cọ cọ không chịu vào, Mã Văn Tài cười cười, cúi đầu nói, “Sao lại không tiến vào, sợ ta ăn người?”

Nghe được thanh âm Mã Văn Tài, Lương Sơn Bá biết chính mình bị phát hiện, vì thế cũng không cọ xát, chậm rãi đi vào.

“Đi gặp Chúc Anh Đài thì sao lại trở về nhanh như vậy?” Thấy ánh mắt Lương Sơn Bá không dám cùng đối diện chính mình. Trong lòng Mã Văn Tài cúi đầu thở dài một tiếng, có phải mình làm có chút quá hay không, nếu chậm rãi đến có thể tốt một ít hay không.

“Ân.” Sau khi nói với Chúc Anh Đài xong, hai người còn nói cái khác, nhưng Lương Sơn Bá luôn muốn trở về, sau khi trở về lại không biết rốt cuộc phải làm cái gì.

Xem ra là chính mình nóng vội, Mã Văn Tài dần dần tĩnh lại, sau đó chuyển hoán đến một cái đề tài Lương Sơn Bá cảm thấy hứng thú, “Chúc Anh Đài đáp ứng rồi sao?”

“Ân, đáp ứng rồi.”

“Vậy là tốt rồi, hiện tại ta đi xuống núi xem, chuẩn bị trước một chút, tranh thủ một lần là thành công.” Nói xong, đứng dậy liền chuẩn bị đi ra ngoài.

Thấy bộ dáng Mã Văn Tài phát ồ tay áo đi không mang theo một chút tro bụi, Lương Sơn Bá không hiểu cảm thấy có chút ủy khuất, từ sau khi tiến vào cũng không có hỏi qua chính mình ăn hay chưa, rõ ràng mỗi ngày đều sẽ hỏi một lần, sau đó mang theo chính mình đi ăn điểm tâm. Đương nhiên, đây đều là vì cổ đại không có đèn, trời tối sớm, canh giờ ăn cơm đương nhiên có chút sớm, điểm năng lượng kia căn bản là chống đỡ không nổi đến buổi tối.

“Ta đói bụng.” Lương Sơn Bá nhỏ giọng nói, mang theo một ít ủy khuất chính cậu đều không có phát hiện.

Nhìn bộ dáng tội nghiệp của Lương Sơn Bá, Mã Văn Tài cảm thấy chính mình sắp tức đến nổi nụ cười, là cậu gần đây vẫn muốn trốn tránh chính mình, ngay cả nói nhiều một chút cũng không muốn nói với mình, hiện tại như thế nào lại đi trách mình.

Bất đắc dĩ cười cười, “Xem ta đã quên, đồ ăn ta đặt ở hộp ở trên bàn người, người muốn ăn liền lấy ra ăn. Ta sẽ không ăn, phỏng chừng ngày mai mới có thể trở về, chờ sau khi trở về lại mang cái khác cho người.”

“Ân.” Nhìn Mã Văn Tài đi rồi, cậu không hề lo lắng hẳn sẽ gặp phải nguy hiểm phiêu lưu gì, dù sao cao thấp con đường này đều rất an toàn, hơn nữa giá trị vũ lực hiện tại của Mã Văn Tài cũng rất cao. Mở ra hộp đồ ăn trên bàn, quả nhiên đều là thứ chính mình thích ăn.

*

“Công tử, người xem, không nghĩ tới mới vài ngày không thấy liền trở nên náo nhiệt như vậy.” Ngân Tâm đi ở bên người Chúc Anh Đài một bên cảm thán, một bên ngạc nhiên nói.

“Ân.” Chúc Anh Đài lên tiếng, tiếp theo đi quan sát tình huống chung quanh.

Tiểu thương buôn bán đồ vật trên phố lớn ngõ nhỏ không chỉ nhiều hơn, ngay cả người đọc sách đi trên đường cũng nhiều, hơn nữa tựa hồ là bởi vì duyên cớ muốn tổ chức tranh tài, người cầm quyền địa phương sửa chữa lại nơi này một phen, thậm chí còn thêm chút trang sức cho chủ yếu địa phương, vì thế cả địa phương này đều mang theo một cỗ không khí đọc sách nồng đậm.

“Công tử, người xem, nơi đó còn có người đang luận (bình luận, xem xét) đồ vật kìa?”

Theo phương hướng ngón tay Ngân Tâm, quả nhiên nhìn đến một đám người đang xoi mói một bức họa, còn tranh luận thập phần kịch liệt.

“Nếu không, chúng ta đi qua xem?” Nhìn một đám người như vậy, Chúc Anh Đài có chút tâm động muốn qua nhìn xem đến tột cùng là thế nào, vì thế nhìn mấy người bên người hỏi.

Nhìn thoáng qua Lương Sơn Bá tâm tư không ở đó, Mã Văn Tài lễ phép cười cười, chỉ vào tửu lâu lớn nhất nơi này nói với Chúc Anh Đài, “Không được, chúng ta đi nơi đó ngồi, người đợi xem xong hì đến nơi đó tìm chúng ta đi.”

“Được.” Nói xong, vội vã mang theo Ngân Tâm rời đi.

Nhìn Chúc Anh Đài rời đi, Mã Văn Tài mới mang theo Lương Sơn Bá đi lên tửu lâu.

Nhìn hai người tiến vào, tiểu nhị đứng ở nơi đó rất nhanh nhìn lướt qua quần áo hai người, ân cần xõng tới, “Khách nhân, các người cần cái gì sao?”

“Tìm cho chúng ta một chỗ ngồi trên lầu hai.” Mã Văn Tài nhìn lướt qua trong điểm, bởi vì nguyên nhân tranh tài nên càng nhiều người đọc sách ở trong này thể hiện bản lĩnh.

Nghe thanh âm nghị luận chung quanh, Mã Văn Tài cảm thấy có chút hoảng hốt, nếu là người ở đô thị hiện đại bận rộn thì làm sao sẽ có thời điểm nhàn rỗi như vậy đi tiêu dao, lại càng không thể tiêu tốn thời gian một ngày đi tranh luận một vấn đề đến cuối cùng vẫn không biết đáp án chính xác là cái gì.

Ngay tại sau khi mấy người lên lầu, nghe được đối diện truyền đến một đoạn đối thoại.

“Tiểu thư, người cười cái gì?” Lục Ý thập phần khó hiểu nhìn tiểu thư nhà mình, không rõ vài cái đối thoại ngu ngốc có cái gì đáng buồn cười.

“Ta chỉ là cảm thấy có chút hảo ngoạn, rõ ràng không phải cái chuyện gì nghiêm trọng lắm, cũng không nên tranh luận chỉ để ra tìm một nguyên cớ.” Khuôn mặt tiểu thư kia giảo hoạt, một thân lụa là gấm vóc, bên người còn có người đi theo bảo hộ, nói vậy thân phận không thấp.

Chủ tớ hai người nói xong, tiểu thư kia đột nhiên cảm giác được một trận tầm mắt, vừa nhấc đầu liền thấy Mã Văn Tài đang nhìn chính mình. Công tử kia cười cười với nàng, nháy mắt liền cảm giác mặt nóng lên.

Chính mình chỉ là theo tiếng nhìn qua, không nghĩ tới bị người ta phát hiện, Mã Văn Tài cũng không giận, chỉ là cười cười với nàng kia, sau đó mặt giai nhân đối diện liền đỏ lên.

“Khách quan, vị trí các người muốn là ở trong này, phong cảnh tuyệt hảo, hơn nữa không có người quấy rầy.” Tiểu nhị lưu loát mang theo hai người tới một cái vị trí dựa vào lan can, tầm nhìn thập phần trống trải.

“Ân.” Nhìn thoáng qua, Mã Văn Tài gật gật đầu, nói với tiểu nhị, “Người đưa chút điểm tâm chiêu bài nơi này lên đi, tốc độ phải nhanh.”

“Khách quan yên tâm, tốc độ làm đồ ăn nơi chúng ta đều là nhất lưu.”

Mã Văn Tài vừa lòng gật gật đầu với tiểu tư bên người mình, tiểu tư hiểu ý cầm một ít bạc đưa cho tiểu nhị.

“Khách quan chờ, lập tức đến.” Thu được bạc, tiểu nhị càng thêm ra sức làm việc, lập tức bỏ chạy xuống.

Thăng đến ngồi xuống, Lương Sơn Bá vẫn cảm thấy có ánh mắt luôn mịt mờ đi theo bọn họ, không phải rất rõ ràng, nhưng lại không bỏ qua được. Ngẩng đầu nhìn lướt qua, nhìn thấy chính là ánh mắt không kịp thu hồi của nữ tử. Thấy là nữ nhân Mã Văn Tài vừa mới cười với, Lương Sơn Bá đột nhiên cảm thấy tâm tình có chút không tốt.

“Sao vậy?” Thấy hơi thở trên người Lương Sơn Bá có chút biến hóa, Mã Văn Tài quan tâm hỏi.

“Không có việc gì.” Nói xong, nhìn lướt qua nữ tử vừa rồi kia, còn vụng trộm đánh giá Mã Văn Tài, nhất thời liền chuyển mặt về phía bên ngoài, nhìn phong cảnh bên ngoài.

Nhìn phản ứng của Lương Sơn Bá, Mã Văn Tài thoáng nhú nhú mày.

Sau khi Chúc Anh Đài cùng Lương Sơn Bá bọn họ tách ra, liền thẳng tắp đi qua nhìn những người vừa rồi, nghe mấy người biện hộ, nghe được mùi ngon, liền không tự chủ được đi về phía trước. Đợi cho cuối cùng tất cả mọi người tan đi, mới phát hiện chính mình đi lạc khỏi Ngân Tâm. Nghĩ Ngân Tâm sẽ không xa lắm, vì thế vội vàng vàng tìm kiếm chung quanh.

Nhìn chung quanh tìm kiếm, không nghĩ qua liền đụng phải người khác

“Công tử, cẩn thận a.” Đỡ lấy một người chui đầu vào trong lòng mình, Vương Kỳ thập phần bất đắc dĩ.

Thăng đến chính mình đụng phải người ta, mới phát hiện chính mình có chút lỗ mãng, vội vàng lui ra khỏi lòng hắn, “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, ta không phải cố ý.”

“Không sao, công tử đây là có việc gấp?” Nhìn người trước mặt chính mình mặt đỏ tai hồng, Vương Kỳ hảo tâm hỏi.

“Ta đi lạc khỏi thị..., tiểu tư của ta.” Người trước mặt này nhìn thập phần anh tuấn, hơn nữa tuổi tác không lớn, nghĩ đến hành động vừa rồi của chính mình, hai má Chúc Anh Đài lại đỏ lên.

Nhìn mặt người trước mặt đỏ lên, Vương Kỳ cảm thấy chính mình nhất định là đụng phải một cái tiểu công tử chớm từng đi quá xa nhà, bằng không sẽ không ngại ngừng như vậy.”Người ngẩng lại, các người có ước định gặp nhau ở nơi nào linh tinh hay không, có lẽ là hắn sẽ đến đấy chờ.”

Nghe hắn nói như vậy, Chúc Anh Đài lập tức nghĩ tới ước định gặp nhau tại lầu của bọn họ, rất nhanh liền không kích động.”Đa tạ huynh đài, ta biết nên đi đâu tìm nàng.”

Nhìn bóng dáng Chúc Anh Đài rời đi, Vương Kỳ lắc lắc đầu, đi về lầu mình ước định cùng bạn bè.

“Công tử.” Quả nhiên, ở trước lầu ước định, Chúc Anh Đài liếc mắt một cái liền thấy được Ngân Tâm chờ ở ngoài cửa.

Nhìn thấy Ngân Tâm chào đón, Chúc Anh Đài thập phần quan tâm hỏi, “Người vừa rồi chạy đi đâu?”

“Vừa rồi công tử cứ một đường chui vào bên trong, ta theo không kịp, đợi cho người đều tan, ta phát hiện không thấy công tử. Nghĩ đến ước định của công tử cùng Lương công tử bọn họ, vì thế trước tới nơi này chờ công tử.” Ngân Tâm hiển nhiên cũng thập phần sốt ruột, “Công tử, người vừa rồi chạy đi đâu?”

“Ta...” Không biết vì sao, trong đầu Chúc Anh Đài hiện tại lại nghĩ tới người vừa đỡ chính mình kia, ấp úng nói, “Ta vừa rồi đi tìm người, không có tìm được, vì thế nghĩ đến trở lại nơi này.”

“Nga.” Nhìn công tử nhà mình không biết suy nghĩ cái gì, Ngân Tâm đột nhiên kêu một tiếng, “Đúng rồi, công tử, người nhanh lên đi thôi, Lương công tử còn chờ người cùng ăn cơm.”

“Đã biết.”

Trận đấu lần này tổng cộng cử hành bảy ngày, ngày đầu tiên là bố trí đề mục để cho người có tư cách dự thi giao ra tác phẩm của mình, chờ giám khảo thẩm tra. Bình thường giám khảo đều là đại gia nổi danh có hi vọng. Đợi đến ngày thứ ba thì công bố kết quả, người còn lại không đến một phần mười, buổi tối bắt đầu

đợt tỷ thí thứ hai. Ngày thứ năm công bố người xuất sắc đợt thứ hai, lúc này chỉ còn lại có hai mươi người. Ngày thứ sáu từ bên trong hai mươi người tuyển ra năm người, người đứng nhất năm người sẽ dự thi tiếp (chém). Ngày thứ bảy lại từ phương diện này tuyển ra một hai ba gã, sau đó phân phát phần thưởng.

Ni Sơn thư viện lần này bởi vì phu tử phê chuẩn, cho nên rất nhiều người đều xuống dưới thử một lần, chỉ là phần lớn ở vòng thứ nhất đã bị loại, chỉ có số ít kiên trì đến đợt thứ hai, trong đó còn có Mã Văn Tài cùng Chúc Anh Đài.

Nhìn tên hai người trên bảng, Lương Sơn Bá có chút cảm giận nói, “Dựa vào cái gì? Vì cái gì ta vòng thứ nhất đã bị loại, bọn họ liền ở trên đến bây giờ.”

Tứ Cửu đứng ở bên người cậu thật sự là không đành lòng dă kích công tử của mình, công tử người chẳng lẽ không biết hiện tại người có bao nhiêu lười sao? Cầm một quyển sách, không đến nửa canh giờ liền ngủ.

Nhìn thấy kết quả như vậy, Mã Văn Tài không có phản ứng gì, nhưng thật ra Chúc Anh Đài thập phần cao hứng, này chứng minh học thức hiện tại của nàng vẫn khá được.

“Này phía trên viết cái gì?” Nhìn thứ giống như thiệp mời trên tay Chúc Anh Đài cùng Mã Văn Tài, thật ra Lương Sơn Bá thập phần tò mò, thứ này chỉ cần là người thông qua đợt thứ hai đều thu được.

“Đây là địa điểm tỷ thí vòng thứ ba.” Mã Văn Tài cầm lấy thiệp mời nhàn nhạt nói.

“Nhìn địa chỉ mặt trên, hình như là quý phủ của tri huyện nơi này.” Một bên Chúc Anh Đài cũng nhìn lướt qua nói.

“Vì cái gì thay đổi địa điểm?” Lương Sơn Bá thập phần kỳ quái, hai vòng trước đều là ở phía trên đại quảng trường, như vậy có thể phòng ngừa gian lận, cũng có thể cho mọi người nhìn phong thái văn nhân vậy mực.

Nghe Lương Sơn Bá nói, Mã Văn Tài như là nghĩ tới cái gì, bên miệng gọi lên một cái tươi cười châm chọc, “Ai biết nội.”

Tác giả có chuyện muốn nói: cảm tạ An Trạch á ×3 lời, cảm tạ Vũ kỷ lời.

Thật là cao hứng, lần đầu tiên thu được nhiều như vậy lời.

nếu như vậy, ta hôm nay song rất tốt, đây là đệ nhất cang.

23. Chương 23: Đi Vào Lương Chúc (8)

“Bọn họ đi vào.” Nhìn người chung quanh đến đưa người thân, đưa bằng hữu, Lương Sơn Bá thì thào nói một câu.

Tứ Cửu ở bên cạnh bất đắc dĩ liếc một cái xem thường, không phải là hôm qua Mã công tử chỉ nói nơi đó sẽ có điểm tâm mà ở ngoài ăn không được thôi sao, về phần nhớ thương lâu như vậy cần sao. Bất quá phun tào lại phun tào, Tứ Cửu vẫn là tấn trách khuyển nhủ, “Công tử, nếu không chúng ta đi từ lâu đi, điểm tâm nơi đó cũng không sai, sẽ không kém hơn bên trong.”

“Thật sự.” Nghe Tứ Cửu nói, Lương Sơn Bá vội xoay người lại, vội nói, “Nếu như vậy, chúng ta đi nhanh thôi.”

Nhìn công tử không chút do dự xoay người rời đi, còn có người chờ ở ngoài cửa khát vọng gặp được một cái quý nhân quan to, nhất chiêu thăng thiên (= một bước lên mây), quyết đoán rời đi theo nhà mình công tử.

Cuộc tỷ thí này, trên cơ bản đều là một ít người có chút danh tiếng, người khác cũng là hắc mã lần này đợt nhiên xuất hiện. Cho dù là như thế này, người tới nơi này cũng nhận được chiêu đãi tốt nhất.

Nhìn đại sảnh tỷ thí rộng mở, bên trên vẫn là văn phòng tứ bảo tốt nhất, Chúc Anh Đài không thể không cảm thán danh tác của tri huyện nơi này một câu.

Ngay tại thời điểm mọi người lục tục tiến vào, nhìn trong đại sảnh đàm luận vấn đề gì đó, liền nhìn thấy một cái nam tử bộ dạng thập phần phúc hậu đi tới phía trước, đứng ở chỗ cao lớn tiếng nói, “Các vị, thỉnh

ngồi vào vị trí tương ứng dựa theo dãy số trên thiệp mời trong tay chính mình, đợi khi sẽ có người mang đề thi ra.”

Thẳng đến lúc này, mọi người mới phản ứng lại với cái con số xem không hiểu đại biểu cho cái gì trên thiệp mời kia, đợi cho sau khi biết rõ, rất nhanh tìm được vị trí của mình.

Lần này vị trí của Chúc Anh Đài là số 4, mà Mã Văn Tài số 19, vị trí cách nhau có chút xa. Chúc Anh Đài lúc đầu có chút thất vọng, tuy rằng quan hệ của nàng cùng Mã Văn Tài chưa tính rất tốt, nhưng là có một người mình nhận thức ở bên người thì sẽ cảm thấy có chút tâm an.

Ngay tại thời điểm Chúc Anh Đài nhìn chằm chằm Mã Văn Tài thần sắc tự nhiên không biết suy nghĩ cái gì, liền nhìn thấy một người ngồi xuống chỗ ngồi bên cạnh chính mình. Ngẩng đầu, đứng là người ngày đó mình lỡ mắng đùng vào.

“Huynh đài, không thể ngờ được chúng ta lại gặp.” Người kia cười nói với Chúc Anh Đài.

“Ân.” Sau hai giây kinh ngạc, Chúc Anh Đài cũng rất nhanh phản ứng lại, lễ phép nói một câu, “Lần trước là tại hạ lỡ mắng, còn không có hỏi đại danh của các hạ, tiểu đệ Chúc Anh Đài.”

“Vương Kỳ.” Nhìn hắn không lăm để ý nói, “Ngày đó chỉ là ngẫu nhiên, Chúc huynh không cần thời khắc nhớ thương.”

Chúc Anh Đài cười cười nhìn hắn, không nói gì.

Một thanh âm vang lên chặn hai người nói chuyện, cũng liền thuận thế ngồi trở về, “Thỉnh các vị chuẩn bị tốt, đề thi lập tức phát xuống, thỉnh không cần có hành vi làm rối kỉ cương.”

Đợi cho sau khi đề thi xuống dưới, mọi người liền chỉ còn lại có bóng lưng thẳng tắp.

“Đã đến giờ! Thỉnh các vị buông bút trong tay, sau đó đến hậu viện nghỉ ngơi.”

Nghe nói đã xong, Chúc Anh Đài mới thả lỏng xuống, bộ dáng hết sức chăm chú vừa rồi làm cho chính mình rất là khó chịu.

Đợi cho sau khi mọi người dưới chỉ dẫn của người hầu hạ lục tục rời đi, Chúc Anh Đài mới phát hiện không thấy Mã Văn Tài.

“Chúc huynh, người đang tìm cái gì?” Vương Kỳ vốn muốn rời đi cùng mọi người lại nhìn thấy một mình Chúc Anh Đài đứng ở nơi đó, liền tiến lên hỏi một tiếng.

“Bạn cùng trường của ta, hắn tựa hồ không ở trong này.” Chúc Anh Đài chần chờ mở miệng.

Nghe Chúc Anh Đài nói, Vương Kỳ chỉ là cười cười cũng không thêm để ý, “Có lẽ hắn đi hậu viện trước, chúng ta qua nhìn xem hắn là có thể gặp hắn.”

“Ân.”

Hai người kết bạn đi tiếp, vừa mới bắt đầu Chúc Anh Đài còn có chút ngại ngùng, thẳng đến trò chuyện mới phát hiện hai người đều có cộng đồng yêu thích, thậm chí cả yêu thích cũng không kém bao nhiêu, vì thế cũng buông ra, còn rất có loại cảm giác tìm được tri kỷ, trò chuyện với nhau cũng càng ngày càng vui vẻ.

Thẳng đến đi vào hậu viện, mới phát hiện ở trong này không chỉ mới đến hai mươi mình tuần, cũng có rất nhiều thanh niên tài tuần không quen mặt, cùng với rất nhiều quý nhân quan to, cả Tri Phủ lão gia cũng ở.

Nhìn mọi người đến không sai biệt lắm, Tri Phủ lão gia kia mở miệng nói nói, “Các vị, các người từ các nơi đến tham gia trận đấu này, lại thông qua đợt thứ hai, này đủ để chứng minh sự ưu tú của các người. Ở trong này, làm quan phụ mẫu bản địa ta muốn chúc mừng các người.”

Nói một ít lời khen tặng, liền để cho mọi người ở trong này nghỉ ngơi một chút, ăn, uống đều có, nói chờ nghỉ ngơi tốt lại đi ra cũng không muộn. Nói xong, liền rời đi.

Nhìn người vội vàng đi ra, rất nhiều người chung quanh bởi vì một phen lời nói này của hắn mà tâm tư sóng trào, bắt đầu rục rịch. Người tới nơi này tham gia trận đấu không phải đều vì chứng minh học thức, có thể

là vì tìm một cách càng thêm thích hợp mà thôi. Mà vài lần tranh tài gần đây cũng tiên đoán tiền đồ một nhóm người, người đang ở quan trường muốn không ngừng làm sâu sắc lực ảnh hưởng của chính mình tự nhiên cũng đem ánh mắt đặt ở nơi này. Vì thế một người nguyện đánh một người nguyện đau, tạo thành trường hợp mọi người trò chuyện với nhau thật vui.

“Chúc huynh, một mình ngươi ở trong này làm cái gì?” Nhìn một mình Chúc Anh Đài chờ ở trong góc, Vương Kỳ thập phần tò mò hỏi. Nhìn lướt qua mọi người đều là quần tam tụ ngũ, hành vi của Chúc Anh Đài vẫn có chút đặc lập độc hành (đi đứng một mình, không theo ai)

“Không có việc gì.” Chúc Anh Đài cho tới bây giờ đều chưa từng nói chuyện cùng với mọi người dưới trường hợp công chúng, thân là nữ nhi loại hành vi này là không được cho phép, làm nam nhi khi ở thư viện cũng không cần thiết, “Chỉ là cảm thấy trường hợp này không thích hợp với mình.”

“Nga, khó được Chúc huynh cũng nghĩ như thế.”

Nghe Vương Kỳ nói, Chúc Anh Đài giương mắt nhìn hẩn một cái, “Kỳ huynh cũng vậy?”

“Ân.” Kỳ thật hôm nay hẩn chỉ là đến đây chơi mà thôi, không có hứng thú đi lá mặt lá trái cùng mọi người, nhìn đến một mình Chúc Anh Đài ở đây vì thế theo bản năng liền lại đây.

Mã Văn Tài một bên ứng phó người tìm đến mình, một bên nhìn hướng hai người đi, khóe miệng không khỏi hơi hơi nhếch lên.

Đợi cho Thái Dương sắp lặn sơn (xuống núi), nên liên lạc đều liên lạc tốt, vì thế trợn thề tên là chúc mừng, kì thực là yến hội giao tế này liền xong.

“Chúc huynh, sau một vòng tỷ thí cuối cùng sẽ có một hội đèn lồng long trọng, đến lúc đó chúng ta cùng đi được không?”

“Ân.”

Thời điểm Mã Văn Tài ở phía trước tìm được Chúc Anh Đài nghe được chính là một câu như thế này.

“Mã huynh?” Nhìn Mã Văn Tài tiến đến tìm mình, mắt Chúc Anh Đài sáng rực lên một chút, vừa mới bắt đầu nàng chính là muốn tìm Mã Văn Tài, ai biết sau lại tán gẫu cùng Vương Kỳ vui đến quên chuyện gì xảy ra, hiện tại nhìn hẩn đến tìm mình quả thật là có chút kinh hỉ.

“Ta nghĩ chúng ta cần phải trở về, bằng không Sơn Bá đợi lâu sẽ sốt ruột.” Mã Văn Tài tao nhã nói, thuận tiện nhìn thoáng qua nam nhân đứng phía sau Chúc Anh Đài, nam nhân gật gật đầu với hẩn.

Nói một tiếng với Vương Kỳ vừa nhận thức, sau khi ước định thời gian, hai người liền đi tới chủ quán thuê phòng.

“Kỳ huynh, ngươi như thế nào vẫn còn ở trong này, là bởi cái tiểu mỹ nhân kia?” Đợi cho hai người đi rồi, phía sau Vương Kỳ đi đến một người thoát nhìn thập phần không biết điều, trêu tức nói.

Kéo bàn tay trên đầu vai chính mình xuống, Vương Kỳ đầy mặt bất đắc dĩ nói, “Chỉ là một cái bằng hữu ta mới kết giao được mà thôi.”

“Nga? Bằng hữu mới kết giao nói chuyện cả một ngày, còn không mệt mỏi.” Nam tử như là vô tình nói, ánh mắt nhưng vẫn nhìn chằm chằm Vương Kỳ.

Không để ý đến bạn tốt trêu chọc, chỉ là nghĩ tới hai người rời đi, nam nhân theo sau tới kia không đơn giản a.

Vòng tỷ thí thứ ba, mọi người Ni Sơn thư viện còn lại trừ bỏ Mã Văn Tài đều bị loại.

Vừa mới xem bằng xong, Lương Sơn Bá kính sợ thật sâu liếc mắt nhìn khuôn mặt vân đạm phong khinh kia của Mã Văn Tài một cái, thật sự là quá lợi hại, hẩn là như thế nào mà chịu đựng được thứ giống như thiên thư này vậy. Mà Mã Văn Tài tiếp thụ được một cái liếc mắt này tuy rằng trên mặt bất động, nhưng là biên độ trong lòng vẫn ẩn ẩn mở rộng.

Mà sau khi Chúc Anh Đài biết được kết quả này, vừa mới bắt đầu còn là có chút thất vọng, nhưng là sau đó nghĩ vốn còn có nhiều cao thủ như vậy cũng liền tiêu tan, đồng thời cũng sự kính nể với Mã Văn Tài càng thêm thăng cấp.

“Người nói, hai ngày này Anh Đài chạy đi đâu? Sớm như vậy đã tìm không thấy người.” Sáng sớm Chúc Anh Đài đã không thấy tăm hơi, tuy nói ba người không phải tùy thời tùy chỗ dính cùng một chỗ, nhưng là tốt xấu sẽ không giống như vậy ba ngày hết hai là không thấy bóng người a.

Cầm hạt dưa đã cắn xong trong tay đặt lên mâm phía trước Lương Sơn Bá, Mã Văn Tài nhàn nhạt nói, “Gần nhất kết giao người bạn tốt, có lẽ là đi tìm bạn tốt này đi.”

“Phải không?” Nghe đến đó, trước mắt Lương Sơn Bá sáng ngời, vội vã hỏi, “Người nói, bọn họ có hi vọng sao?” Đây chính là vấn đề lớn quan hệ đến việc bọn họ có thể trở về hay không.

“Thiên Cơ không thể tiết lộ.” Nói như vậy, bỏ mấy hạt dưa đã cắn xong cho cậu vào miệng, hương vị quả nhiên thập phần ngon.

Nhìn Mã Văn Tài không chuẩn bị nói, Lương Sơn Bá bĩu môi không nói gì, dù sao vài ngày nữa cũng sẽ biết.

“Kỳ huynh, thuyền tranh này của người quả nhiên tinh xảo.” Nhìn du thuyền tinh mỹ trước mắt, Chúc Anh Đài nhin không được tán thưởng.

Nghe Chúc Anh Đài ca ngợi, Vương Kỳ chỉ cười cười, không có nói tiếp, “Chúng ta đi lên xem đi.”

Gặp được một cái tri kỷ, hơn nữa trở thành bạn tốt, Chúc Anh Đài cảm thấy con đường đệ tử của mình xem như viên mãn, nhóm mặc khách (văn nhân) thư sinh trong thoại bản cũng chính là bình thường như thế.

“Người cảm thấy phong cảnh nơi này thế nào? Ta thích cảnh sắc nơi này, đáng tiếc không thể thường tại.” Nhìn phong cảnh chung quanh, Vương Kỳ thập phần chân thành nói với Chúc Anh Đài.

Nghe Vương Kỳ tán thưởng, Chúc Anh Đài nhìn quanh một chút cảnh sắc chung quanh, nước biếc Thanh Sơn trong lúc đó khinh thuyền nhất điệp (?), quả nhiên là cảnh sắc đẹp vô hạn.

Vương Kỳ lơ đãng nhìn thoáng qua Chúc Anh Đài đang ngẩn người nhìn cảnh tượng chung quanh, cũng ngậy ngẩn cả người, sơn thủy đẹp, cũng không dịch lại tư sắc hiếu niên a.

Nhìn Chúc Anh Đài quay đầu lại, Vương Kỳ không khỏi buột miệng nói, “Chúc huynh, trong nhà có tỷ muội còn chưa hôn phối không?”

“A?” Chúc Anh Đài có điểm ngậy ngẩn cả người, vì sao mọi người luôn hỏi một câu như thế?

Cảm giác được chính mình đường đột, sắc mặt Vương Kỳ có chút đỏ lên, nhưng không biết nghĩ đến cái gì, vẫn là xuất khẩu nói, “Đến nay tại hạ vẫn chưa thành thân, hôm nay có hạnh gặp phải Chúc huynh, nguyện ý kết nghĩa thân gia.”

Nghe Vương Kỳ nói, mặt Chúc Anh Đài trong nháy mắt liền đỏ, giãy dụa một chút, vẫn nói, “Trong nhà tại hạ có một cái muội muội chưa gả, nếu Kỳ huynh nguyện ý, có thể đi xem.” Dân phong Tấn triều rộng mở, chỉ cần không phải chuyện quá mức đều được cho phép, như là nhìn xem mặt đối tượng một chút, chỉ cần môn đăng hộ đối, không làm ra chuyện khác người, là sẽ không bị người cười nhạo.

“Được.” Vương Kỳ một ngụm đáp ứng xuống.

Đợi cho sau khi Vương Kỳ đáp ứng, Chúc Anh Đài mới phản ứng chính mình vừa nói gì, vì thế cả khuôn mặt đều đỏ.

Nhìn thấy phản ứng của Chúc Anh Đài, Vương Kỳ chỉ cảm thấy Chúc Anh Đài đang rối rắm chuyện bạn tốt biến muội phu, cũng không lại đi nghĩ sâu thêm.

Chỉ là một chuyến đi tiếp hai người đều có chút không yên lòng, tuy Vương Kỳ đã cực lực duy trì, nhưng là quá nhiều cao hứng luôn mang theo chút lúng túng nói không tỏ rõ.

Đợi cho đưa Chúc Anh Đài trở lại chủ quán, Vương Kỳ mới rời đi.

Nhìn bóng dáng Vương Kỳ vừa tiêu thất ở bên trong tầm mắt, Ngân Tâm vội vàng hỏi, “Tiểu thư, người sẽ không nói thật đi? Nhà chúng ta chỉ có người một vị tiểu thư a. Người hiện tại đáp ứng để Vương công tử đi gặp, trừ người ra còn có ai a?! ” thời điểm ở trên thuyền ngại hai người thân phận nàng không tiện mở miệng, cho tới bây giờ mới có cơ hội mở miệng, tuy rằng Vương công tử thoát nhìn như là người tốt, nhưng là tự mình định hôn phối cái gì, này nếu để phu nhân, lão gia biết chính mình sẽ rất thảm.

“Này...” Chúc Anh Đài cũng không có suy nghĩ cẩn thận lúc ấy mình là vì cái gì lại nhất thời xúc động đáp ứng, chỉ là xem ngôn hành này, nàng cảm thấy Vương Kỳ rất phù hợp với phu quân trong ảo tưởng trước kia của chính mình.

Nhìn tiểu thư nhà mình đã yên lặng ở trong thế giới riêng mình, Ngân Tâm không khỏi có chút sốt ruột, trong lòng nghĩ có nên viết phong thư báo trước một chút tin cho phu nhân, lão gia hay không, chợt nghe đến Chúc Anh Đài nói, “Người không được nói cho cha cùng mẫu thân, ta sẽ chính mình nói cho bọn hắn.”

Nghe được giọng điệu kiên quyết của tiểu thư nhà mình, Ngân Tâm cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, nếu chính tiểu thư nói, vậy chứng minh vẫn có nắm chắc.

Đợi cho sau khi Chúc Anh Đài trở về phòng nghỉ ngơi, liền nhìn thấy cửa sổ trên lầu lộ ra hai người.

“Người xem, ta cảm thấy nhiệm vụ của chúng ta rất nhanh liền hoàn thành.” Lương Sơn Bá nhìn Mã Văn Tài thập phần hưng phấn nói.

“Dùng cái gì thấy?” Nhìn tiểu bộ dáng mi phi sắc vũ (mặt mày hơn hớn) của Lương Sơn Bá, tâm Mã Văn Tài cảm thấy có chút ngứa, người nào đó vừa rồi vì tiện nghe lén mà biến thành hồ ly, một đôi lỗ tai run lấy bấy kia, còn có đuôi xoã tung vung vung phía sau.

“Người không nghe được sao? Không phải vừa rồi Ngân Tâm nói là Chúc Anh Đài đáp ứng rồi sao?” Lương Sơn Bá cười ghé vào cửa sổ thập phần cao hứng nói.

“Được rồi.” Mã Văn Tài tuy rằng không nghĩ đội nước lã, nhưng vẫn nhịn không được nói, “Tìm được người, nhưng vạn nhất không tương xứng thì sao?”

“Ngạch.” Lương Sơn Bá nghe nói như thế, mới phản ứng lại, vạn nhất cái người kêu Vương Kỳ thật là một tên bại hoại, kia không phải bọn họ hại cả đời Chúc Anh Đài, nghĩ vậy, Lương Sơn Bá chuyển ánh mắt xin giúp đỡ về phía Mã Văn Tài.

Sờ sờ mái tóc mềm mại của cậu, Mã Văn Tài nhàn nhạt nói, “Chúng ta có thể để Chúc Anh Đài đi khảo sát một chút nhân phẩm người kia, nếu không qua cửa, chúng ta liền phối một lần uyên ương.”

24. Chương 24: Ngốc Tử (1)

Trận chung kết cuối cùng, không ngờ được là Mã Văn Tài không đoạt giải quán quân, Vương Kỳ ngược lại đạt được một cái thứ hạng không sai.

Nhìn hai người đi ra, Lương Sơn Bá không xác định hỏi Mã Văn Tài, “Người nói, bọn họ sẽ hạnh phúc sao.” Giương mắt nhìn lướt qua hai người phía dưới, Mã Văn Tài nhàn nhạt nói, “Sẽ.”

Vì Lương Sơn Bá, hắn đã sớm kêu người đi tra xét cái người kêu Vương Kỳ kia một chút, gia thế trong sạch, người cũng không sai, phong bình cũng tốt, điều trọng yếu nhất là cũng môn đăng hộ đối với Chúc Anh Đài.

tích —— chúc mừng người chơi hoàn thành nhiệm vụ, thỉnh chuẩn bị tiến vào cốt truyện sau.

Thời điểm nghe được thông báo, Chúc Anh Đài đã rời khỏi thư viện khá lâu, nghe nói là vì chuẩn bị hôn lễ cho muội muội sinh đôi của mình, mà Mã Văn Tài cùng Lương Sơn Bá xem thiệp mời trong tay, nhìn nhau cười, không nói gì.

*

Thời điểm Trạch Hâm lại tỉnh lại, liền thấy được một cái phòng vô cùng bừa bộn, còn có một cái thanh âm kỳ quái.

“Hệ thống, lần này là ta là thanh tỉnh?”

đúng vậy.

“Đưa kịch bản cho ta.”

Được.

Sau khi lấy được kịch bản, Trạch Hâm tìm một địa phương sạch sẽ chậm rãi xem, đợi cho sau khi xem xong mới chập lưỡi, quả nhiên tất cả cầu huyết trong kịch đều là đến từ sự thật a! Nam phụ lần này cũng quá đáng thương đi.

Làm một cái hoa hoa công tử chơi đùa trong bụi hoa, thân không dính phiến lá, nam phụ chưa bao giờ biết cái gì tên là chuyên tình. Thẳng đến gặp một nữ tử có thể so với hoa hồng đỏ, vì thế yêu thương nàng đến không thể vãn hồi. Chỉ tiếc từ rất sớm thì người nữ tử này đã yêu thương một hoa hoa công tử khác, hiện tại cũng chỉ là dùng danh nghĩa báo thù để đến tìm nam chủ cô phụ mình một lần nữa. Ở thời điểm nữ tử hấp dẫn lực chú ý nam chủ, công tác của nam phụ chính là không ngừng đối nghịch cùng nam chủ, không muốn sống đem các thứ đến cho nữ chủ. Đương nhiên, từng cái nam phụ đối nghịch cùng nam chủ đều không có kết cục tốt – đây là định luật không thay đổi, vì thế một lần trong quá trình cứu vớt nữ chủ, người nam phụ này quang vinh thành một gốc tử.

Sau khi biết người nam phụ này biến thành gốc tử, nữ chủ thán phục một tiếng, sau đó vỗ vỗ hông bước đi đuổi theo bóng dáng nam chủ. Mà nhà nam phụ trừ bỏ một người cha ruột không liên quan, chính là một bà mẹ kế ác độc, còn có vài cái huynh đệ cùng cha khác mẹ. Có thể nghĩ, sau khi biết được nam phụ – cái đinh trong mắt này biến thành như vậy, mẹ kế cười dài một tiếng, cũng không mang nam phụ đi chữa bệnh, chỉ là lấy danh nghĩa dưỡng thương mà đưa trở về, sau đó nhanh chóng phái một người đến xem nam phụ, mỹ danh viết chiếu cổ hẩn.

Sau khi xem xong, Trạch Hâm nhìn quanh bốn phía một chút, trình độ bần loạn kém này, cho dù chỉ số thông minh không tốt cũng phải biết cái gọi là chiếu cổ tuyệt đối không phải như thế.

“Hệ thống, nhiệm vụ lần này của ta là cái gì?”

tích, xét thấy yêu cầu mãnh liệt từ ngoại giới, nhiệm vụ lần này là chiếu cổ cũng chữa khỏi cho nam phụ, giúp hắn đoạt lại gia sản thuộc về chính mình, còn có ngược nữ chủ.

“Cái gì kêu là yêu cầu mãnh liệt từ ngoại giới?”

tích —— ngoại gia không cần biết, thỉnh hoàn thành nhiệm vụ.

“Được rồi.” Dù sao cậu cũng không phải một người có tâm hiếu kỳ nặng, dù sao hệ thống luôn kỳ kỳ quái quái. Nhún vai, Trạch Hâm chuẩn bị đi xem cái gọi là nam phụ kia, nếu không có đoán sai nơi này hẳn là nhà người kia đi.

“Kia thân phận lần này của ta là gì?”

không có an bài thân phận thích hợp, thỉnh người chơi tự mình dung nhập.

“Vì sao ngươi luôn có thể nói những lời vô sỉ đến hiên ngang lẫm liệt như vậy hả?” Trạch Hâm nói nhỏ.

tích, thẻ vàng, thỉnh người chơi không được chửi bới hệ thống.

Mặt Trạch Hâm run rẩy một chút, không có để ý tới hệ thống vô sỉ đến phát rồ này.

Sau khi lướt qua đầy phòng chướng ngại vật, đi tới bên ngoài, mới phát hiện địa phương cậu ở là một căn nhà lớn hai tầng, xem trang sức đó có thể thấy được thời điểm trang hoàng lúc ấy tiêu phí bao nhiêu tiền tài.

Trong đó có một gian phòng cứ phát ra thanh âm dứt quãng, làm cho Trạch Hâm thập phần tò mò đi qua nhìn xem. Thông qua khe cửa, Trạch Hâm liền nhìn thấy hai nam nữ diện mạo không rõ đang làm vận động không hài hòa. Chịu đựng xúc động đâm mù hai mắt, Trạch Hâm rất nhanh liền rời đi nơi đó.

Đi vào lầu một, chợt nghe thanh âm tất tất tốt tốt trong phòng bếp. Trạch Hâm nhú nhú mày, đi qua nhìn, liền nhìn thấy một cái bóng dáng cao lớn ngồi ở đó.

tích —— phát hiện mục tiêu nhiệm vụ.

Đây là cái nam phụ kia? Nghe được thông báo của hệ thống, Trạch Hâm lấy dũng khí chuẩn bị đi qua, liền nhìn thấy nam nhân chạy ra, sau khi thấy cậu liền chạy nhanh đến góc lui thành một đoàn, lẩm bẩm nói: “Không cần đánh ta, ta rất ngoan, chỉ là ta rất đói bụng.” Nói xong liếc mắt nhìn Trạch Hâm một cái, cho cậu xem thứ trên tay chính mình, “Thật sự, người xem, ta không có ăn nhiều, chỉ có một chút như vậy.”

Nhìn một chút bột phần bánh mì trên tay hắn, Trạch Hâm đột nhiên cảm thấy có chút chua xót, vốn là một cái thiên chi kiêu tử lại bị người đập hư thành như vậy. Vừa rồi gương mặt xem chính mình kia liếc mắt một cái, giống như là thấy được cực kỳ khủng bố quái thú tự đắc.

“Hệ thống, hai người vừa rồi kia là ai?”

một người là tối chiêu cổ nam phụ, một người là người kia mang đến.

Suy nghĩ trong chốc lát, cậu liền hiểu được, người mẹ kế hắn mời đến nhìn thấy một căn nhà lớn chỉ có một ngóc tử, vì thế liền nổi lên ý tưởng chiếm lấy nơi này thành của mình. Trạch Hâm không nghĩ ra, vì sao trên đời sẽ có người như thế, bắt nạt kẻ yếu, thậm chí làm ra chuyện cư chiếm thước sào. (không phải khó nhọc mà được hưởng sẵn chỗ tốt)

“Ta có thể đuổi bọn họ đi sao?”

hệ thống sẽ không can thiệp hành vi của người chơi khi đang hoàn thành nhiệm vụ.

Trạch Hâm trầm mặc hai giây, lên tiếng, “Ta đã biết.”

Nhìn nam phụ ở một bên lui thành một đoàn, Trạch Hâm đi tới phía trước tủ lạnh mở tủ lạnh ra, mới phát hiện bên trong không thiếu thức ăn, còn có rất nhiều nguyên liệu nấu ăn cao cấp. Nghĩ tới động tác vừa rồi của hai người kia, nhớ lại một lát đã sượng mặt, vì thế liền động thủ làm đồ ăn.

Ngửi được mùi thơm chưa từng ngửi qua, nam phụ cảm thấy bụng chính mình thật đói, nhưng là không thể ăn nhiều, bằng không sẽ bị đánh, đánh trên người đau đau, rất đau, buổi tối đều không ngủ được. Nghĩ như vậy, nam phụ chuẩn bị lén lút đi về địa phương mình ngủ, ngủ như vậy sẽ không đói bụng. Không đợi hắn rời đi, liền nhìn thấy một bàn đồ ăn rất thơm đặt trước mặt chính mình, nghi hoặc ngẩng đầu liền thấy được một khuôn mặt tươi cười sáng lạn.

“Ăn đi.” Nhìn nam phụ ngây ngốc nhìn chằm chằm chính mình, Trạch Hâm nở nụ cười.

Nam phụ chỉ rụt thân mình một chút, sau đó lại chạy tới góc tường. Nhìn hắn như vậy, Trạch Hâm đột nhiên nhớ đến tiểu động vật nào đó chịu đủ loại ngược đãi.

“Xem, đây là cho ngươi, ta sẽ không đánh ngươi.” Đặt mâm trước mắt hắn, bước ra ngoài, không nhìn hắn.

Thẳng đến đi đủ xa, xác định đi ra khỏi tầm mắt hắn, Trạch Hâm mới lén lút trở về, tìm một góc độ dễ dàng quan sát. Quả nhiên, sau khi nam phụ nhìn xung quanh một chút không có nhìn thấy bóng dáng cậu, thật cẩn thận thăm dò một chút, mới bưng mâm lên lang thôn hổ yết.

Sau khi xác định nam phụ hảo hảo ăn đồ, Trạch Hâm mới yên tâm, một nam nhân cao lớn như vậy, cư nhiên gầy đến rõ ràng như vậy, thoát nhìn không có bao nhiêu thịt, nếu không dưỡng thì sẽ chết.

Thả lỏng xong, Trạch Hâm mới hảo hảo ngồi xuống, ngẫm lại làm sao đuổi hai cái gia hỏa vô sỉ kia đi.

Đợi cho Trương Lượng dỗ dành xong bạn gái mình, thời điểm hai người thân thân thiết thiết xuống dưới, liền thấy một nam nhân ngồi trên sofa trong đại sảnh, mà cái tên ngốc tử kia lại thập phần thân mật ghé vào bên cạnh cậu.

“Ngươi là ai? Cư nhiên tự tiện xông vào nhà dân!”

Nghe được thanh âm, nam nhân kia quay đầu nhìn mình, Trương Lượng liền thấy được một ánh mắt tựa tiểu phi tiểu.

“Tự xông vào nhà dân? Chẳng lẽ ngươi không biết đây là phòng ở của ta sao?” Trạch Hâm khinh miệt nhìn nam nhân lăm lăm lét này, “Về phần ngươi, nếu hiện tại lăn đi ta sẽ không kiện ngươi tội một mình xâm nhập nhà ta, bằng không tự gánh lấy hậu quả.”

“Đồ điên ở đâu ra, nơi này rõ ràng chính là phòng ở của Trương Lượng, người mau lẹ ra ngoài cho ta.” Vừa nghe cậu nói, nữ nhân Trương Lượng bên người liền kêu gào.

Trương Lượng nghe nam nhân nói, liền cảm thấy chính mình mất mặt mũi trước mặt nữ nhân, vốn chính là tới chiếu cố gốc tử này, ý tứ trong lời nói của phu nhân cũng là mình cứ tùy tiện là được, vì thế chính mình liền muốn chiếm lấy nơi này, tùy tiện mang nữ nhân ghét bỏ chính mình vẫn mua không được nhà tới nhìn xem. Hơn nữa mình làm như vậy là phu nhân ngầm đồng ý, lá gan cũng liền lớn lên.

Nghĩ như vậy, Trương Lượng nháy mắt kiêu ngạo lên, “Ta nói cho người, người nhanh lẹ ra ngoài cho ta, bằng không trong chốc lát ta kêu bảo an đến, không có chỗ tốt cho người.”

“Ý tứ của các người là không ly khai?” Trạch Hâm diễn ngược nhìn một đôi cặp nam nữ này, quả thực tức đến nở nụ cười, nhanh như vậy liền xem phòng thành của mình.

Thấy ánh mắt nam nhân sâu kín nhìn chính mình, trong lòng Trương Lượng có điểm bồn chồn, nhưng khí thế vẫn không yếu xuống. Lúc này nữ nhân đứng ở bên cạnh hắn có chút thiếu kiên nhẫn, đang chuẩn bị lại đây đuổi người đi.

Không đợi người tiến lên, cửa phòng liền mở, tiếp theo một đồng người rầm rầm tiến vào, xem chế phục trên người, rất rõ ràng chính là đội bảo an nơi này.

Nhìn một đám người thân thể khỏe mạnh, tâm Trương Lượng vốn có chút hoảng sợ nhất thời lớn lên, chỉ vào Trạch Hâm nói: “Triệu ca, người này xông loạn, người giúp ta bắt hắn lại.”

Ai biết người kêu Triệu ca kia không thèm liếc mắt nhìn hắn một cái, cung kính nhìn Trạch Hâm nói, “Trạch tiên sinh, chính là hai người kia.”

“Đúng vậy.” Giương mắt liếc nhìn Trương Lượng một cái, “Tự xông vào nhà dân, biến nhà của ta thành như vậy, còn muốn công kích ta.” Nói xong, liếc mắt nhìn Triệu ca một cái, “Ta sẽ không truy cứu trách nhiệm các người, nhưng mời các người giúp ta giải quyết chuyện này cho tốt, tùy tiện giúp ta giáo huấn một chút hai cái gia hỏa không biết trời cao đất rộng này.”

“Vâng, vâng, đây là của sơ sẩy của chúng ta, chúng ta thập phần xin lỗi, nhất định sẽ làm người vừa lòng.”

“Vậy là tốt rồi.”

Nhìn người không chuẩn bị truy cứu thêm, Triệu ca thở dài nhẹ nhõm một hơi. Người ở nơi này đều là phi phú tức quý, mà bọn họ tức thì bị gọi đến, nếu như sai lầm lớn, khó tránh đánh mất đi phần công tác này. Hơn nữa lần này là cấp trên tự mình gọi điện thoại nói, bại lộ ra, bọn họ cũng không thể trêu vào.

Nhìn bọn họ nói chuyện với nhau, Trương Lượng liền hoảng lên, “Triệu ca, hắn mới là cái người xông vào nhà dân.”

“Đúng vậy, phải bắt hắn a!” Nữ nhân kia lên tiếng phụ họa theo.

Nhìn một đôi nam nữ trước mắt, Triệu ca giải quyết việc chung nói, “Trạch tiên sinh mới là chủ nhân của chúng ta, hiện tại hắn muốn kiện các người, mời các người cùng ta đi một chuyến.”

Nói xong tiến lên bắt lấy hai người, đi ra ngoài.

“Các người không thể như vậy, nơi này rõ ràng chính là của cái gốc tử kia, sao lại như vậy?”

“Trương Lượng, người phế vật này ...”

Nghe được thanh âm mắng chửi xa xa truyền đến, tâm tình Trạch Hâm không biết vì sao cảm thấy có chút thư sướng, hừ ra tiếng nhỏ. Kỳ thật có đôi khi, hệ thống vẫn là có chút tác dụng.

Nam phụ giương mắt nhìn nhìn người đang hừ ca, trong lòng âm thầm cao hứng, người này tốt với mình. Không đi, thật sự tốt quá.

Kích động qua đi, Trạch Hâm đột nhiên nghe thấy được một trận mùi vị kì lạ, sau đó chuyển đầu về hướng nam phụ ngồi ở một bên, mày nhăn lại. Thực hời, đây là bao lâu rồi không tắm rửa.

“Người lại đây.”

Nhìn người kia nhú mày, nam phụ có chút không yên, bởi vì mỗi lần người vừa rồi kia nhú mày đều sẽ đánh mình.

“Lại đây.” Hôi như vậy, làm sao chịu được?

Cuối cùng nam phụ vẫn ma sát cọ cọ đi qua.

Đợi cho sau khi nam phụ đi qua, Trạch Hâm thiếu chút nữa bị xông đến ngất xỉu, quyết đoán kéo người vào phòng tắm.

Gột rửa xoát xoát vài lần, hoàn toàn rửa sạch sẽ, mới thả người đến một cái phòng tương đối sạch sẽ, Trạch Hâm liền thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nhìn nam phụ đồng học một lần nữa trở nên vô cùng anh tuấn, Trạch Hâm cảm thấy thập phần có cảm giác thành tựu.

Mà sau khi nam phụ để cái người kỳ quái tắm rửa cho mình, liền phát hiện trên người mình trở nên thơm thơm. Ngửi trên người mình, hảo hạnh phúc!

Nhìn một mình nam phụ ở một bên chơi đến cao hứng, Trạch Hâm cảm thấy hần hần là không bị ngốc, chỉ là trí lực thoái hóa, chỉ số thông minh biến thành của tiểu hài tử 5, 6 tuổi.

“Người ở trong này ăn chút gì đó, ta ra ngoài một chút, trong chốc lát liền trở về.” Nói xong, Trạch Hâm đem hộp bánh bích quy bơ đưa cho hắn. Thời điểm tắm rửa vừa rồi mới phát hiện hiện tại người này có bao nhiêu gầy, đều sắp biến thành xương bọc da! Hơn nữa trên người còn có rất nhiều vết thương!

Ở thời điểm cậu xoay người chuẩn bị đi mua thuốc, liền nhìn thấy nam phụ thật cẩn thận theo ở phía sau chính mình. Trạch Hâm thập phần muốn để hắn bất động đợi ở trong phòng, nhưng là vừa tiếp xúc với ánh mắt sợ hãi lại chờ mong của hắn, liền không nói nên lời.

Mang theo hắn ra ngoài khẳng định là không có khả năng, dù sao hắn như vậy, vừa ra đi liền xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ.

Cuối cùng Trạch Hâm nghĩ tới một cái biện pháp cuối cùng, kêu người tới hỗ trợ, thuận tiện kêu vài cái nhân viên vệ sinh đến sửa sang lại một chút. Loại tình huống này, tự mình thu thập không biết cần bao lâu.

Đợi sau khi người đến, Trạch Hâm an bài bọn họ thu thập phòng ở, chính mình trở về phòng giúp nam phụ xoa dịu.

Theo ngày đó trôi qua, Trạch Hâm cảm thấy chính mình trước tiên phải trải qua sinh hoạt của vú em.

Tác giả có chuyện muốn nói: xin lỗi, đổi mới chậm.

Cầu bình luận a

~Ít nhất muốn cho ta biết nơi đó không viết tốt.

Nói, của ta vẫn có phải hay không rất bình thản?

Cuối cùng, siêu cấp cảm tạ An Trạch á , lệ bên đều

~An Trạch á ném một chỗ lời ném mạnh thời gian:2014-08-14 22:04:29

An Trạch á ném một chỗ lời ném mạnh thời gian:2014-08-15 10:16:11

An Trạch á ném một chỗ lời ném mạnh thời gian:2014-08-15 10:16:48

An Trạch á ném một cái lựu đạn ném mạnh thời gian:2014-08-15 10:17:12

25. Chương 25: Ngốc Tử (2)

“Từ hôm nay trở đi, gọi người A Hạo là được.” Trạch Hâm nhìn nam nhân cao lớn trước mắt này, đầy mặt khẳng định nói.

“Ân.” Hoàn toàn không có biết rõ Trạch Hâm đang nói cái gì nam phụ phối hợp gật gật đầu.

Nhìn bộ dáng phối hợp của nam nhân, Trạch Hâm thập phần cao hứng, thuận đường sờ sờ đầu hân.

“Người xem, người thích cái nào?” Lấy ra quần áo trong tay, Trạch Hâm đầy mặt cao hứng thương lượng cùng nam nhân.

Nhìn thoáng qua một bộ quần áo màu trắng một bộ màu lam trong tay Trạch Hâm, nam nhân chỉ chỉ màu lam, “Ta thích bộ màu lam kia.”

“Được.” Giúp A Hạo mặc quần áo, Trạch Hâm chuẩn bị dẫn hân đi bệnh viện kiểm tra.

Ngay tại thời điểm Trạch Hâm bọn họ đều chuẩn bị tốt, chợt nghe chuông cửa vang lên.

“Kỳ quái, sao lại có người đến?” Nơi này là một khu dân cư cao cấp, tự nhiên không có người tới cửa để đẩy mạnh tiêu thụ, mình cũng không có nhận thức ai, vậy là ai tới cửa?

Thông qua video, Trạch Hâm nhìn thấy một cái phụ nữ trung niên ăn mặc hoa lệ đứng ở ngoài cửa, phía sau tựa hồ còn đứng một ít bảo tiêu.

“Người khỏe, Trạch tiên sinh, ta có việc tới tìm người.” Nữ nhân kia thập phần khách khí nói, hơn nữa hiện ra giáo dưỡng rất tốt.

Nếu nàng nói như vậy, Trạch Hâm đành mở cửa chuẩn bị xem nữ nhân này tới làm cái gì.

“Người khỏe, ta là mẫu thân Thẩm Hạo, lần đến này là muốn dẫn hân trở về, trong khoảng thời gian này phiền toái người.” Lời nữ nhân nói mang theo chút ôn nhu, thậm chí mang theo chút đau thương.

Nghe nữ nhân nói, Trạch Hâm cười nhạo một tiếng, hiện tại tìm đến, thời điểm sớm hơn thì làm gì, nhìn bộ dáng giả mù sa mưa, người không biết gì chỉ sợ đã cho rằng đây là một cái mẫu thân vô cùng tốt.

“Xin lỗi, ta nghĩ người không có tư cách mang hân đi từ nơi ta.” Trạch Hâm có chút phiền toái vỗ vỗ Thẩm Hạo ở bên người, thập phần tao nhã nhìn Lý Thiển nói.

“Trạch tiên sinh, Thẩm Hạo là người nhà của ta, mà người...” Lý Thiển nói đến điểm thì dừng, nhưng là ai đều biết ý tứ chưa xong nói là gì, đơn giản chính là một người là người nhà Thẩm Hạo, mà Trạch Hâm chính là một người ngoài.

“Thẩm phu nhân, nếu ta không có nhớ lầm, người chỉ có thể xem như tiểu tam thượng vị thành kế mẫu của Thẩm Hạo đi, ta nghĩ khi hân thanh tỉnh khẳng định sẽ không muốn ở người đi, người nói phải không?”

Nghe lời nói không chút khách khí của nam nhân trẻ tuổi đối diện, Lý Thiển liền xiết chặt khăn tay trong tay một chút, mở to ánh mắt nhìn chằm chằm Trạch Hâm, nàng không nghĩ tới thanh niên này sẽ không khách khí như vậy, cho tới nay nàng hận nhất chính là lời nói mình là mẹ kế, tiểu tam. Nếu vậy, nàng cũng không làm bộ mảnh mai, đứng lên nhìn Trạch Hâm thập phần không khách khí nói, “Trạch tiên sinh, về tình về lý Thẩm Hạo ở cùng chúng ta mới là lựa chọn tốt nhất, cho ù nháo đến tòa án cũng là kết quả như vậy.”

“Phải không?” Trạch Hâm đầy mặt khinh thường nhìn Lý Thiển, “Nếu là như vậy, người nói truyền ra một chuyện mẹ kế thừa dịp nhi mình tử bị thương hết sức nhân cơ hội hại hân (chém), ai sẽ là tiêu điểm đây?”

“Người...” Lý Thiển bị Trạch Hâm nói một phen thì có chút động khí, nhưng là sau đó nghĩ tới cái gì, khinh thường, “Người cảm thấy người có năng lực làm được việc này?”

“Người có thể thử xem.”

Tiếp xúc ánh mắt tựa tiểu phi tiểu của Trạch Hâm, Lý Thiển không hiểu có chút hoảng hốt, nhưng là nghĩ đến Thẩm Hạo đặt ở bên người chính mình mới là lựa chọn tốt nhất, vì thế mở miệng nói, “Trạch tiên sinh, ta hiện tại là tới thông báo cho người, không phải thương lượng cùng người, cho dù người không đồng ý, ta cũng sẽ dẫn hân đi.” Nói xong, ý bảo bảo tiêu phía sau, chuẩn bị mạnh mẽ mang đi Thẩm Hạo vẫn dính ở bên người Trạch Hâm.

Không để ý bảo tiêu vây chung quanh, về mặt Trạch Hâm không thay đổi, thậm chí động tác cũng không có chút biến hóa, nhìn thoáng qua Thẩm Hạo ở bên người có chút khẩn trương, vỗ vỗ hân, sau đó nói một câu với chung quanh, “Đều dừng lại!”

Tiếp theo trừ bỏ hai người Trạch Hâm cùng Thẩm Hạo tất cả những người khác đều bị định thân tại chỗ, hoàn toàn không rời chân được.

Nhìn bảo tiêu bối rối chung quanh, Lý Thiển cũng cảm giác được chính mình dị thường, nhìn Trạch Hâm điên cuồng kêu lên, “Người làm cái gì?”

“Ta chỉ là muốn nói cho người, cho dù người lại mang thêm người, cũng không mang hẳn đi được, cho nên về sau đừng lại xuất hiện ở trước mặt của ta.” Nội tâm Trạch Hâm yên lặng phun tào mặt ngoài lại cuồng bá duệ giả 13 (= = biết chết liền), sau khi nói xong lời này nhìn sắc mặt Lý Thiển đen giống như màu cái bàn, cảm thấy thập phần thích ý.

“Đã biết rồi thì xin mời lăn ra đi thôi!”

Sau đó liền nhìn mọi người tranh nhau chạy ra ngoài cửa, đợi cho sau khi đứng phía sau cánh cửa đóng lại, Lý Thiển bọn họ mới khôi phục bình thường, nhất thời sợ tới mức ra một thân mồ hôi lạnh. Ngay vừa rồi, thân thể bọn họ hoàn toàn không giống như là của mình, một cũng không nghe theo sai sử của bản thân

Quay đầu nhìn thoáng qua cánh cửa đóng lại, Lý Thiển cắn chặt răng, “Chúng ta đi!”

Nhìn phòng ở nhất thời sạch sẽ, Trạch Hâm dắc chí cảm thấy năng lực mới này thập phần tốt.

“Tĩnh tĩnh.” Từ sau khi Trạch Hâm nói tên cậu cho hắn, Thẩm Hạo vẫn kêu như vậy.

Nghe được thanh âm bên người, Trạch Hâm quay đầu nhìn Thẩm Hạo biểu tình thập phần sung sướng lôi kéo chính mình.”Làm sao vậy?”

“Ta không muốn rời khỏi người.” Thẩm Hạo nói rất chậm, nhưng từng câu từng chữ lại biểu đạt rất rõ ràng.

“Được, ta sẽ luôn cùng người.” Dù sao đợi cho sau khi người khôi phục, cậu có thể rời đi.

“Ân.” Thật cẩn thận lôi kéo góc áo cậu, Thẩm Hạo thập phần cao hứng, chưa từng cao hứng qua như vậy.

Nhìn thoáng qua thời gian, đã đến giữa trưa. Chắc, cả buổi sáng cứ hoang phế như vậy. Nghĩ như vậy, Trạch Hâm dứt khoát đứng lên đi vào phòng bếp.

Nhìn động tác Trạch Hâm, Thẩm Hạo liền đi theo phía sau, tuy rằng không thể giúp cái gì, nhưng là còn có thể khi cần thì hỗ trợ (lại chém).

Đợi cho hai người giải quyết xong cơm trưa, Trạch Hâm mới dựa theo hành trình lúc trước mang Thẩm Hạo đi bệnh viện.

“Cẩn thận một chút, đợi xuống xe nhớ đi theo ta, đừng chạy loạn biết không?” Trạch Hâm giúp Thẩm Hạo cởi dây an toàn trên người hắn xuống, sau đó căn dặn hắn.

“Ân.” Thẩm Hạo nhìn chằm chằm vào Trạch Hâm, hắn thích nhìn cậu, nhìn bộ dáng cậu dặn dò chính mình, rất đẹp.

“Làm sao vậy?” Cảm giác được tầm mắt trên mặt, Trạch Hâm nghi hoặc hỏi.

Thẩm Hạo lắc lắc đầu, không muốn để cậu phát hiện tiểu bí mật của mình.

Đợi cho sau khi đem Thẩm Hạo xuống xe, Trạch Hâm mới phát hiện một nữ nhân đứng ở địa phương cách đó không xa nhìn chằm chằm vào bọn họ.

“Ngay tại thời điểm Trạch Hâm chuẩn bị không để ý tới nàng trực tiếp mang Thẩm Hạo rời đi, chợt nghe cái nữ nhân kia lên tiếng, “Tiên sinh.” Nói xong muốn nói lại thôi nhìn Thẩm Hạo bên người mình.

“Có việc sao?” Trạch Hâm có chút kinh dị quay đầu lại nhìn thoáng qua nàng, cậu không biết nàng a!

“Ta là bằng hữu của nam nhân bên cạnh người.” Nữ nhân thập phần gian nan mở miệng, sau đó ánh mắt niêm niêm không tha nhìn Thẩm Hạo, “Xin người hảo hảo mà chiếu cố hắn.”

“Ta sẽ.” Tuy rằng không biết nàng là ai, nhưng là xuất phát từ tôn trọng vẫn đáp một câu.

“Bạch Liên, chúng ta đi thôi.” Ngay tại thời điểm nữ nhân còn muốn nói cái gì, một cái nam nhân thập phần anh tuấn đi ra từ bên cạnh. Ghét bỏ nhìn lướt qua Thẩm Hạo, còn đánh giá Trạch Hâm một chút, thấy trên người cậu mặc đều là quần áo nổi danh làm theo yêu cầu cũng liền không nói thêm gì.

“Tốt, xin lỗi, chậm trễ thời gian của người.” Bạch Liên một bên nhận lỗi với nam nhân, một bên thật cẩn thận quan sát thần sắc nam nhân, thấy hắn không có hờn gì giận mới lên lút nhẹ nhõm thở dài một hơi, sau đó nhìn về phía Trạch Hâm, “Tiên sinh, tạm biệt

Nhìn Bạch Liên theo đuôi nam nhân rời khỏi, Trạch Hâm mới thu hồi khiếp sợ, không nghĩ tới trong vòng một ngày chính mình cư nhiên đều kiến thức hết đám cận bã này. Cái Bạch Liên kia có thể khác người thành như vậy cũng đúng là hiếm thấy a, Thẩm Hạo gặp chuyện không may nàng liền khẩn cấp chạy theo nam chủ, hiện tại lại có mặt mũi kêu chính mình chiếu cố Thẩm Hạo cho tốt.

“Tĩnh tĩnh?” Cảm giác được có người kéo tay áo mình, Trạch Hâm mới thu hồi tầm mắt,

“Làm sao vậy?” Trạch Hâm nghi hoặc nhìn hắn, sợ hắn xảy ra chuyện gì.

Thẩm Hạo lắc lắc đầu, hắn chỉ là chán ghét Trạch Hâm nhìn chằm chằm vào người khác.

“Ngoan, chúng ta kiểm tra xong là có thể trở về, thời điểm trở về sẽ mua cho người bánh ngọt người thích ăn.” Khẩu khí Trạch Hâm mang theo chút sủng nịch nói với Thẩm Hạo, thời điểm nhìn Thẩm Hạo sẽ luôn không tự giác xem hắn trở thành tiểu hài tử mà chăm, mà dỗ.

“Àn.” Thẩm Hạo đầy mặt vui vẻ cười.

Nhìn thấy nam nhân kia mang theo Thẩm Hạo rời khỏi, Bạch Liên mới thu hồi tầm mắt nhìn hai người.

“Như thế nào, luyến tiếc?” Nam nhân ngồi ở bên cạnh nhìn cái dạng này của nàng, thập phần khinh thường mở miệng nói.

“Không có.” Bạch Liên nhàn nhạt nói một câu, quay đầu nhìn chằm chằm nam nhân, “Ta nói rồi, ta vẫn thích người.”

“Hừ.” Nghe nữ nhân thổ lộ, nam nhân cũng không nói cái gì, chỉ là quay đầu lại, lái xe rời đi nơi này.

“Bác sĩ, tình huống thế nào?” Nhìn Thẩm Hạo ngồi ở bên người có chút bất an, Trạch Hâm thập phần sốt ruột hỏi bác sĩ.

“Người đừng kích động.” Nói xong, cầm lấy tấm hình vừa chụp trong tay nói với Trạch Hâm, “Người nhìn nơi này của hắn còn có cái bóng ma lớn, thuyết minh có cái gì đó áp bách dây thần kinh hắn, nhưng là vị trí này thập phần đặc thù, nếu chúng ta mạnh mẽ mổ, không nhất định có thể trị tốt cho Thẩm tiên sinh, còn khả năng gặp được nguy hiểm.”

“Kia ý tứ bác sĩ là?”

“Hiện tại chúng ta chỉ có thể cho hắn uống chút thuốc, còn lại chỉ có thể dựa vào chính hắn.” Nói xong, bác sĩ tuổi già đầy mặt trầm trọng nhìn Trạch Hâm, “Người tốt nhất chuẩn bị tâm lý thật tốt, hắn có thể sẽ vĩnh viễn là cái dạng hiện tại này.”

“Tốt, ta đã biết, cảm ơn bác sĩ.”

“Hệ thống, Thẩm Hạo sẽ mãi như vậy sao?”

hệ thống không thể cho đáp án, cần người chơi tự mình tìm ra.

Nghe được đáp án của hệ thống, Trạch Hâm có chút không vui, nếu mãi như thế này, chính mình làm sao về nhà a?!

“Tĩnh tĩnh?” Cảm giác được Trạch Hâm mất hứng, Thẩm Hạo thật cẩn thận kêu cậu một tiếng.

Phục hồi tinh thần lại nhìn Thẩm Hạo đầy mặt lo lắng, Trạch Hâm nháy mắt khôi phục bình thường, “Ta không sao.” Cậu cũng không tin, tìm bác sĩ tốt nhất đến vẫn trị không hết.

26. Chương 26: Ngốc Tử (3)

“Theo thống kê số liệu công tác mới nhất của bản đài, truyền ra chuyện xấu: bạn trai của Bạch Liên ở showbiz không chỉ một mình Tề Thiên, gần đây lại cấu kết với tiểu Thiên Vương ca hát vừa mới xuất đạo ...”

“Tĩnh tĩnh.”

“Làm sao vậy?” Nhìn tin tức TV đăng báo, Trạch Hâm tỏ vẻ thập phần vui mừng. Có chút người không làm sẽ không phải chết, vốn hảo hảo làm một cái Ngọc Nữ, hiện tại sau khi không có chỗ dựa Thẩm Hạo không biết sẽ biến thành cái dạng gì.

“Tâm tình người thật tốt.” Ngồi ở bên cạnh cậu cùng cậu xem TV Thẩm Hạo hoàn toàn không hiểu vì cái gì Trạch Hâm lại cao hứng như vậy.

“Bởi vì điểm tâm rất ngon miệng a.” Nói xong, cho Thẩm Hạo vài cái bánh ngọt chuyên môn mua để thỏa mãn khẩu vị của mình, mùi ăn rất ngon.

Tuy rằng trực giác nói cho hấn Trạch Hâm không phải vì vậy mà cao hứng, nhưng là nhìn cậu ăn đến cao hứng như vậy, Thẩm Hạo cũng ăn rất vui vẻ.

“Tin tức ngày hôm nay là xảy ra chuyện gì?” Đưa tay ném tờ báo lên trên bàn, người đại diện của Bạch Liên dùng ánh mắt sắc bén nhìn nàng.

Không chút để ý liếc mắt tiêu đề bên trên một cái, mặc dù có chút khinh thường, nhưng vẫn nhỏ giọng giải thích: “Đây là ta không cẩn thận bị bọn họ chụp được, lúc ấy không nghĩ tới bọn họ sẽ đăng lên.” Rõ ràng trước kia cho dù là bị như thế này cũng chưa từng phát sinh chuyện gì, chính mình tiếp tục làm nữ thần trạch nam của mình như bình thường.

Nhìn Bạch Liên đầy mặt vô tội nhìn mình, như là hoàn toàn không biết mình sai ở nơi nào, người đại diện cảm thấy yết hầu mình nghẹn lại một hơi, “Người rốt cuộc không cẩn thận bao nhiêu mới có thể bị chụp được nhiều như vậy?”

“Cầm tỷ, người đừng nóng giận, lần này ta thật là không cẩn thận. Mặc kệ thế nào, sẽ không có việc gì.”

Nhu nhu mi tâm, Cầm tỷ cảm thấy có chút mệt mỏi, đã vào hàng lâu như vậy, Bạch Liên không có khả năng cả chuyện ấy cũng không biết, trước kia là có một kẻ có tiền coi tiền như rác nguyện ý hỗ trợ giải quyết việc này, nhưng tình huống hiện tại của người kia căn bản là không có khả năng quản đến bên này. Nghĩ như vậy, khẩu khí không tự giác có chút đông cứng, “Trong khoảng thời gian này tốt nhất người an phận một chút, cho dù không phải cố ý cũng nên bận tâm một chút hình tượng trước công chúng, công ty sẽ hết sức giúp người áp chế sự tình xuống.”

Nghe Cầm tỷ nói, Bạch Liên có chút không thèm để ý, chút chuyện này có bao lớn a, liền biến thành nghiêm trọng như vậy, nhưng cũng không nói lời oán giận này ra khỏi miệng, “Cám ơn Cầm tỷ, chính ta sẽ chú ý, vài lần này thật là ngoài ý muốn.”

Phong ba nguyên tưởng rằng sẽ rất nhanh bị bình ổn lại nhanh chóng phát triển tới phương hướng không thể ức chế, gần đây lại liên tiếp truyền ra gièm pha Bạch Liên ở trong vòng bắt nạt người mới, bị người bao dưỡng, thậm chí tin tức nàng liều mạng muốn theo Lý gia thiếu gia đều bị truyền ra, rất nhanh một đóa Bạch Liên Hoa thuần khiết bị nhiễm đen đến không thể đen hơn.

“Người nhìn xem, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Đặt tin tức gần đây nhất trước mặt Bạch Liên, lần này Cầm tỷ không có nổi giận, chỉ là giọng điệu thập phần bình thản.

Nhìn tin tức càng ngày càng bẽ cong sự thật, cho dù Bạch Liên không thèm để ý cũng có chút kích động, vội vàng hỏi, “Không phải công ty nói sẽ xử lý tốt sao?”

“Kia cũng phải nhìn người lọt bao nhiêu cái hố, lần này xem ra công ty không áp xuống được.” Cho dù có thể áp chế, hiển nhiên cũng cần hao khí lực rất lớn, vì một cái tiểu minh tinh hạng hai, công ty sẽ không làm như thế. Nói xong, giống là nhớ đến cái gì, do dự nói, “Không phải người nhận thức Lý gia đại công

tử sao? Người đi van cầu hần, một câu của hần còn dùng tốt hơn so với chúng ta tìm mọi cách giãy dụa ở trong này.”

Nghe Cẩm tỷ nhắc tới Lý Tề, Bạch Liên cắn cắn môi, nàng không muốn dùng gương mặt nan kham như vậy xuất hiện ở trước mặt hần, “Trước kia không phải đều không có chuyện gì sao? Vì cái gì lần này lại huyền não đến lớn như vậy?”

Nghe Bạch Liên vẫn nói thiên chân như vậy, Cẩm tỷ cười nhạo một tiếng, “Người chẳng lẽ không biết, tin tức trước kia của người đều là nhờ cái Thẩm đại thiếu kia áp chế sao?”

Nghe Cẩm tỷ nói, Bạch Liên sửng sốt hai giây, sau đó mở miệng nhưng không nói được cái gì.

“Nếu như chuyện tình lần này không áp xuống được, chúng ta không thể cam đoan con đường về sau của người có thể đi được thuận lợi hay không.” Cẩm tỷ nhân nhặt thở dài một tiếng, sau đó rời đi. Nếu giải quyết không được, chỉ sợ Bạch Liên liền không cần ở tại bên trong cái vòng luẩn quẩn này nữa.

Nhìn theo Cẩm tỷ rời đi, Bạch Liên ngồi ở chỗ kia, do dự hai giây, cầm lấy di động gọi điện thoại...

Mấy ngày nay Trạch Hâm mang theo Thẩm Hạo, hai người ở trong nhà trải qua sinh hoạt trạch mười phần, trừ bỏ ra ngoài liên hệ bác sĩ chữa bệnh cho Thẩm Hạo còn lại trên cơ bản đều không xuất môn. Nhìn chuyện tình của Bạch Liên trên TV càng ngày càng nghiêm trọng, Trạch Hâm cảm thấy nữ chủ này thật sự thập phần uất ức, đã không có nam phụ cư nhiên còn biến thành như vậy. Được rồi, có lẽ là bởi vì sau khi cậu đến đây làm nổi lên hiệu ứng bướm bướm, làm cho nam phụ thứ ba của Bạch Liên đến bây giờ còn không có xuất hiện, vì thế ngày qua của nữ chủ có chút thảm. Cũng không biết đã không có nhóm các vị nam phụ trở thành pháo hôi này, vị nam chủ hoa tâm lòng dạ hẹp hòi kia, có thể toàn tâm toàn ý đối đãi nữ chủ hay không.

Về chuyện phiền lòng này, Trạch Hâm chỉ chú ý vài giây sau đó liền dời đi ánh mắt, “A Hạo, buổi tối người muốn ăn cái gì, ta làm cho người.”

“Ta muốn ăn sườn xào chua ngọt.” Bên trong phòng truyền đến một cái thanh âm của nam nhân thành niên, như là sợ Trạch Hâm nghe không thấy, còn lặp lại mấy lần.

Mấy ngày nay Bạch Liên cảm thấy lúc này là thời điểm khó qua nhất của nàng từ khi tiến vào showbiz tới nay, chỉ là đóng chuyện xấu nhằm chán này đều nhanh hủy đi mình, ngay cả chính mình gọi điện thoại cho Lý Tề xin giúp đỡ cũng chỉ có thể được đến một cái trả lời ba phải cái nào cũng được.

“Bạch tiểu thư, tổng giám đốc đang họp, hiện tại chỉ sợ không tiện gặp người.” Thư ký nhìn nữ nhân tiều tụy trước mắt, thập phần thiện ý nhắc nhở.

“Không có việc gì, ta có thể ở chỗ này chờ hần.” Bạch Liên cười cười với hần.

“Được rồi.” Nhìn bộ dáng kiên quyết của Bạch Liên, thư ký về tới cương vị công tác tiếp tục hoàn thành công tác bản chức (đúng chức?) của mình.

“Sao người lại tới đây?” Nhìn Bạch Liên ngồi ở bên trong văn phòng, Lý Tề rất là kinh ngạc.

Bạch Liên nhìn thấy Lý Tề thì thập phần cao hứng, đứng lên kích động nói, “Ta chỉ là đến xem người.”

Nhìn thấy bộ dáng Bạch Liên, Lý Tề cười nhạo một tiếng, “Xem ta, không phải muốn tìm ta hỗ trợ?”

Nghe Lý Tề nói, mặt Bạch Liên một chút liền trắng, chân tay luống cuống đứng ở đó. Chuyện tình mấy ngày nay làm cho nàng hiểu được, sau khi đã không có Thẩm Hạo, chính mình cái gì cũng không phải, cho dù là muốn tìm người hỗ trợ cũng sẽ không có ai quan tâm nàng, người trước kia muốn nịnh bợ nàng lại gặp một chút liền biến sắc mặt. Hiện tại có thể nghĩ đến chỉ có Lý Tề, bằng không chờ chính mình ngã xuống dưới thì càng thêm không có địa vị gì.

“Ta...” Bạch Liên nhỏ giọng lặp lại, nhưng lại luôn nói không nên lời.

Nhìn bộ dáng Bạch Liên, Lý Tề nở nụ cười, nói cái gì thích mình, kỳ thật bất quá là giống như những kẻ gian khác, muốn dựa vào thân phận chính mình hướng về phía trước mà thôi, một trước kia nàng còn tự đắc làm như là một cái trinh tiết liệt phụ. Nghĩ như vậy, lấy tay ngả ngón cầm Bạch Liên, trên tức nói, “Ta giúp người, người lấy cái gì cảm tạ ta?”

Trạch Hâm phát hiện tin tức gần đây về Bạch Liên giống như tiêu thất, hoàn toàn tìm không thấy bóng dáng. Bất quá cũng chỉ là giăng co nghi hoặc vài giây đối với chuyện này, rất nhanh liền quên đi.

“Trạch tiên sinh, ta có thể nói chuyện cùng người sao?” Trạch Hâm vừa mới mang theo Thẩm Hạo làm xong kiểm tra, đang chuẩn bị đi siêu thị mua chút đồ vật về nhà, liền thấy được Bạch Liên đứng ở trước mặt chính mình.

Gật gật đầu, sau đó ba người liền đi quán cà phê gần đây.

“Bạch tiểu thư, hiện tại người xuất hiện ở trong này chỉ sợ không thích hợp đi?” Sau khi chọn cho Thẩm Hạo một món điểm tâm ngọt cùng một ly trà sữa, Trạch Hâm mở miệng hỏi nữ nhân trước mắt.

Nhìn động tác tinh tế tỉ mỉ của Trạch Hâm, còn có ánh mắt không muốn xa rời của Thẩm Hạo, Bạch Liên hạ mắt, khuấy Coffee bên trong cái chén, “Trạch tiên sinh, ta muốn hỏi bao lâu thì Thẩm Hạo mới có thể khôi phục thành bộ dáng như trước?”

Vừa nghe Bạch Liên nói Trạch Hâm liền nhú mày, bất động thanh sắc đáp, “Bao lâu thì hắn có thể khôi phục chỉ sợ không liên quan đến Bạch tiểu thư đi.”

“Ta cùng Thẩm Hạo coi như là bằng hữu, cho nên muốn hỏi một chút tình hình gần đây của hắn.” Bạch Liên tựa hồ cảm giác Trạch Hâm phản cảm, vì thế lời nói càng thêm cẩn thận.

“Bạch tiểu thư, ta rất cảm tạ người quan tâm A Hạo, nhưng là hiện tại ta cũng không biết bao lâu thì hắn có thể khôi phục, hoặc là từ nay về sau đều duy trì loại bộ dáng này.” Trạch Hâm nhàn nhạt nói, tựa hồ một chút cũng không biết là nói ra trực tiếp như vậy thì có cái gì không ổn.

“Vậy người sẽ luôn chiều cổ hắn như vậy?”

“Đúng vậy, ta sẽ vẫn chiều cổ hắn, có cái gì không thể sao?”

Bạch Liên có chút bất khả tư nghị nhìn nam nhân trước mắt nhẹ nhàng băng quơ nói, hoàn toàn không rõ. “Người, vì cái gì? Trước kia ta đều không có gặp qua người, cũng không biết bên người hắn có một người như thế, thậm chí đều không có nhắc qua người.”

“Việc này tựa hồ đều không liên quan đến người đi. Còn nữa, vì cái gì? Ta cũng không biết vì cái gì, ta chỉ là muốn chiều cổ hắn mà thôi.” Trạch Hâm cảm thấy nam phụ không tốt lên, chính mình khẳng định cũng không đi được, đến lúc đó là như thế nào thì vẫn muốn chiều cổ hắn.

Nghe Trạch Hâm nói, Bạch Liên giật mình, sau đó kinh ngạc nhìn hắn, tuy rằng bên trong showbiz cũng có như vậy, nhưng là trên cơ bản đều là chơi chơi, hoàn toàn không có gặp qua thâm tình giống như cậu.

Hoàn toàn không có phát hiện Bạch Liên hiểu sai Trạch Hâm hiện tại còn đang suy nghĩ đợi đến thời điểm trở về có nên đóng gói một ít điểm tâm trong này mang về hay không, ăn thật ngon, Thẩm Hạo cũng rất thích.

Thẩm Hạo ngồi ở một bên không hiểu bọn họ đang nói cái gì, nhưng là trực giác cảm thụ chính hắn không thích đối thoại trong lúc đó của bọn họ, lôi kéo ống tay áo Trạch Hâm, “Tĩnh tĩnh, chúng ta đi thôi, ta không muốn đợi ở trong này.”

“Được.” Trạch Hâm cảm thấy chính mình đã làm rõ không sai biệt lắm với Bạch Liên, vì thế lễ phép nói với nàng, “Bạch tiểu thư, ngưng ngưng, ta nghĩ ta cần phải trở về.”

“Không sao.” Còn không có khôi phục lại từ trong khiếp sợ, Bạch Liên ngơ ngác phát phát tay.

Nhìn Trạch Hâm cẩn thận hỏi Thẩm Hạo thích cái gì, ôn nhu cười kêu nhân viên cửa hàng đóng gói, nhìn nhìn lại Thẩm Hạo đầy mặt mơ hồ không biết, Bạch Liên cảm thấy đáy lòng có chỗ nào đau ê ẩm.

“Tĩnh tĩnh, ta không thích người kia.” Hàm chứa bánh ngọt, Thẩm Hạo thập phần hàm hồ nói ở bên tai Trạch Hâm.

“Ta cũng không thích nàng.” Sau khi cậu xem cốt truyện đã không thích được Bạch Liên này, hiện tại cũng vẫn không thích nàng lắm.

“Ân.” Đạt được đáp án của Trạch Hâm, Thẩm Hạo hiển nhiên yên tâm hơn, sau đó đi ăn bánh ngọt trong tay chính mình.

*

“Trạch tiên sinh, sau khi chúng ta phân tích bệnh tình của Thẩm tiên sinh cảm thấy vẫn là có cơ hội phục hồi như cũ, chỉ cần phối hợp với chúng ta làm tốt công tác kháng phục, cuối cùng làm giải phẫu tỷ lệ có thể đạt tới trên 90%.” Bác sĩ tuổi già trước mặt đầy mặt nghiêm túc nói, tùy tiện còn đem lợi hại thảo luận rõ ràng với Trạch Hâm.

Sau khi chiếm được đáp án khẳng định của bác sĩ, Trạch Hâm lại tin tưởng tràn ngập với việc khôi phục của Thẩm Hạo.

“A Hạo, rất nhanh người sẽ khôi phục.” Trạch Hâm cao hứng lớn tiếng nói với Thẩm Hạo.

“Ân.” Nhìn khuôn mặt tươi cười của Trạch Hâm, Thẩm Hạo cũng lộ ra một cái khuôn mặt tươi cười sáng lạn.

“Bởi vì Thẩm Hạo gặp chuyện không may, gần đây cổ phiếu tập đoàn Thẩm thị có chút hạ xuống.” Thư ký tận chức tận trách nói ra tình báo chính mình mới nhận được cho lão bản.

“Vậy là tốt rồi, gần đây các người hành động nhanh một chút, thừa dịp cơ hội này, một lưới bắt hết Thẩm thị.” Lý Tề đầy mặt lãnh khốc nói.

“Vâng.”

Nhìn thư ký đi ra ngoài, Lý Tề quay đầu nhìn thế giới ngoài cửa sổ sát đất, lộ ra một cái tươi cười lớn. Trừ bỏ Thẩm Hạo đã biến thành ngọc tử, những người khác của Thẩm thị đã không đủ gây sợ hãi. Cố tình gia tộc ngọc đó chính mình không có bản lĩnh lại đối đãi như vậy với người duy nhất có bản lĩnh, có thể thấy được Thẩm thị này sớm hay muộn sẽ là của mình. Về phần Thẩm Hạo, cả một chút đồng tình hẩn cũng không dậy nổi.

Nghĩ đến Thẩm Hạo, lại nghĩ đến cái nữ nhân hôm qua kia. Ngọc Nữ thì thế nào, phải có người nâng lên mới xem như Ngọc Nữ, chỉ có Thẩm Hạo cái loại gia hỏa này mới có thể cung cấp cho loại nữ nhân này bay lên. Hiện tại ngấm lại, còn chưa theo kịp tiểu thư hăng hái bên trong hội sở. (aka lâu xanh)

Nhìn thấy tin tức tổng giám đốc Lý thị cùng thiên hậu cùng ra cùng vào trên báo chí, Bạch Liên quả thực hận đến ngứa răng, sao hẩn lại có thể đối với chính mình như vậy.

“Trên báo là xảy ra chuyện gì?”

Vừa nhận điện thoại chợt nghe bên trong truyền đến nữ âm cực độ kiêu ngạo, Lý Tề nhất thời liền cháy, “Người có tư cách mà hỏi ta? Bạch Liên ta nói cho người, người chỉ là một người trong vô số người ta bao dưỡng mà thôi, đừng xem chính mình quá quan trọng, lúc trước vẫn là chính người chủ động đi lên giường ta, ta không ghét bỏ xem như tốt.” Nói xong, không đợi bên kia nói chuyện trực tiếp treo điện thoại, thuận tiện kéo số điện thoại đến sổ đen.

Nhìn điện thoại bị cắt đứt, Bạch Liên nghĩ không rõ vì cái gì lại biến thành như vậy. Trước kia tuy rằng nói là chính mình truy Lý Tề, nhưng là Lý Tề cũng không thiếu ân cần, nguyên tưởng rằng Lý Tề cũng có cảm tình với chính mình, cho nên khi đó mới không quan tâm xảy ra quan hệ cùng hẩn, nhưng là hiện tại là cái gì? Rõ ràng chính mình mới là bạn gái Lý Tề, nữ nhân khác đừng mơ tưởng đụng hẩn một chút! Nghĩ như vậy, biểu tình Bạch Liên vằn vẹo nắm chặt di động mình.

Về ân oán của Bạch Liên cùng Lý Tề, Trạch Hâm không có đi quản, mấy ngày nay đều là vượt qua trong việc mang Thẩm Hạo đi bệnh viện trị liệu. Nếu nói có cơ hội kháng phục, vậy nhất định phải toàn lực ứng phó.

“Tình tình, bọn họ đang làm cái gì?” Nhìn cảnh tượng thiếu nhi không nên làm trên TV, Thẩm Hạo thập phần tò mò hỏi.

Nhìn lướt qua TV, Trạch Hâm có chút lúng túng, nhưng là nhìn tới ánh mắt Thẩm Hạo vẫn kiên trì nói, “Bọn họ đang làm chuyện vui vẻ.”

“Nga.” Thẩm Hạo lại nhìn thoáng qua, tựa hồ còn là có chút nghi hoặc, hai người bên trên thoạt nhìn đều là bộ dáng rất thoải mái.”Chúng ta có thể làm hay không?”

“Phốc ~” nghe Thẩm Hạo nói, Trạch Hâm liền trực tiếp phun nước có ga trong miệng ra. Chống lại ánh mắt nghi hoặc lại tò mò của Thẩm Hạo, xoa xoa miệng, thập phần nghiêm túc nói, “Loại sự tình này chỉ có người yêu mới có thể làm.”

“???”

“Mà chúng ta không phải.”

“Chúng ta là cái gì?”

“Chúng ta là... Ngạch... Bằng hữu.”

“Nhưng là ta muốn làm người yêu với người a!”

Đối mặt ánh mắt thiên chân vô tà của Thẩm Hạo, Trạch Hâm đông xả tây duệ (nói đông nói tây) mới chuyển được đề tài, đợi cho sau khi cuối cùng cũng đỡ được hấn ngủ mới yên lặng cảm thán một câu hài tử uy lực a! Còn có phim truyền hình cái gì, phát hình loại cấp hạn chế này không sợ bị tra đồng hồ nước sao? (méo rõ)

27. Chương 27: Ngốc Tử (4)

Trạch Hâm ở trong này mấy tháng, thu hoạch lớn nhất chính là làm cho thân thể Thẩm Hạo khôi phục đến trạng thái tốt nhất, hơn nữa cảm tình hai người cũng càng ngày càng tốt.

“Người ngoan ngoãn, ra rồi ta sẽ mang người đi ăn được không.”

Nhìn Thẩm Hạo cười cười với mình đã bị đẩy mạnh vào phòng phẫu thuật, chỉ có chính mình đứng ở hành lang, Trạch Hâm không hiểu cảm thấy có chút hoảng hốt.

Thẳng đến cửa phòng giải phẫu lại mở ra, một bác sĩ thập phần tiêu tụy đi ra, “Trạch tiên sinh, tình huống Thẩm tiên sinh đã tốt, lại quan sát hai ngày là có thể về nhà.”

“Tốt, cảm ơn người.”

Nhìn nam nhân ánh mắt không hề chớp nhìn vào phòng phẫu thuật, bác sĩ cảm thán một chút hiện tại tình hình đồng tính rất ít có ai ân ái như vậy, sau đó trở về văn phòng mình nghỉ ngơi.

Nhìn thấy Thẩm Hạo an an ổn ổn được đẩy ra, Trạch Hâm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hai ngày sau, tuy rằng Thẩm Hạo vẫn là trạng thái thời gian dài bị vây trong hôn mê, nhưng là tình huống đã ổn định. Vì thế cậu quyết định dẫn hấn về nhà, ở nhà luôn có thể thoải mái hơn một chút.

Làm sau khi Thẩm Hạo tỉnh lại, phát hiện chính mình không phải ở phòng bệnh viện luôn trắng phau, mà ngược lại là địa phương hấn quen thuộc lại xa lạ. Lần phẫu thuật này rất thành công, giúp hấn khôi phục trí nhớ trước kia, đồng thời hấn cũng nhớ ra chuyện phát sinh mấy tháng này, bao gồm người đột nhiên xuất hiện nhưng lại thập phần chiếu cố chính mình này.

“Người tỉnh?” Trạch Hâm đang bưng một chén canh gà vào, đẩy cửa liền nhìn thấy Thẩm Hạo trợn tròn mắt nằm ở nơi đó nhìn trần nhà không biết suy nghĩ cái gì.

Nghe được thanh âm Trạch Hâm, Thẩm Hạo xoay đầu nhìn lại đây, hảo hảo mà quan sát người đến này đã ở cùng chính mình mấy tháng. Một đầu tóc ngắn mềm mại, ngũ quan tinh xảo, có thể xem như một mỹ nam tử.

“Trước ăn một chút gì, người ngủ thật lâu, hấn là đói bụng.” Nói xong, tự động đi vào bên giường đỡ Thẩm Hạo đứng lên, đút canh cho hấn.

Nhìn động tác của Trạch Hâm, Thẩm Hạo cái gì cũng không có nói, chỉ là không nói được một lời phối hợp, lẳng lặng quan sát người đến.

Đợi cho sau khi uống canh xong, Trạch Hâm chú ý tới Thẩm Hạo nhìn chăm chăm vào chính mình không biết suy nghĩ cái gì, “Làm sao vậy?”

“Người là ai?” Thẩm Hạo thập phần lạnh nhạt hỏi. Thời điểm cha mẹ mình đều không thẳng mình, ngay cả tình nhân trên danh nghĩa đều chạy không thấy bóng dáng chỉ có người này cùng chính mình, vì chính mình nơi nơi bôn tẩu, hẳn thật sự không nghĩ ra Trạch Hâm đây là vì cái gì.

Ổ nháy mắt nghe câu hỏi của Thẩm Hạo, tay Trạch Hâm dừng một chút, đặt bát cầm trong tay lên trên bàn, nhìn ánh mắt dị thường chăm chú của Thẩm Hạo nói: “Ta gọi là Trạch Hâm, là tới giúp người.”

Nói xong hai câu này, Trạch Hâm liền không tiếp tục mở miệng, ngược lại bình tĩnh nhìn Thẩm Hạo, cùng đợi hắn phản ứng.

“Vì cái gì?” Thẩm Hạo biểu tình dị thường lãnh khốc hỏi.

“Vì cái gì?” Trạch Hâm nghĩ nghĩ, chính mình giúp hắn khẳng định là vì hệ thống yêu cầu, nhưng là cậu lại không thể nói cho hắn như thế, “Ta cũng không biết vì cái gì, nhưng là có chút chuyện là không thể nói ra vì cái gì.”

Nghe Trạch Hâm nói, Thẩm Hạo thật sâu nhìn hai mắt cậu, ngược lại cái gì cũng không có hỏi. Quay đầu nhìn chăm chăm Trạch Hâm buông bát, nhàn nhạt nói một câu, “Ta đói bụng.”

“Nga?” Phản ứng vài giây mới phản ứng lại đây nam nhân nói, Trạch Hâm vội vàng chạy tới mức thêm một chén đi lên nhìn nam nhân ăn xong cực nhanh.

Từ sau khi nam nhân khỏi bệnh, Trạch Hâm liền cảm thấy thiếu vài phần lạc thú, ít nhất đại nam hài trước kia thích kề cận chính mình không thấy, còn lại có thêm một cái nam nhân đầy mặt lãnh khốc băng sơn.

“Hệ thống, người có thể giúp ta tìm được người hợp tác của ta sao?” Thật vất vả trôi qua, Trạch Hâm mới nhớ tới từng cái thể giới chính mình đều có nhiệm vụ chi nhánh.

tích —— nhiệm vụ này cần người chơi tự mình hoàn thành, hệ thống sẽ không giúp cho.

Nghe được thanh âm máy móc lãnh khốc vô tình của hệ thống, Trạch Hâm có chút nhụt chí, chính mình muốn tìm như thế nào? Nếu chính mình, có thể căn cứ vào điểm chính mình sẽ biến thành hồ ly mà phân biệt ra, nhưng là Tiêu Vân Đăng không có bất cứ cái đặc thù gì a! () vì cái gì không cho hắn cũng biến thành một động vật để cho chính mình dễ đi tìm a!

“Lão bản, người đã khỏe?” Bên kia điện thoại truyền đến một cái thanh âm mừng rỡ như điên.

“Àn.” Thẩm Hạo nhàn nhạt đáp một câu, “Gần đây công ty thế nào?”

“Tình huống không quá lạc quan, từ sau khi lão bản người gặp chuyện không may, khuynh hướng nhất trí của các thành viên ban giám đốc là hủy bỏ chức vị tổng giám đốc của người, ngay cả cổ phiếu công ty cũng giảm giá trên diện rộng ...”

Một bên nghe thư ký liên miên cần nhần báo cáo, Thẩm Hạo vừa nghĩ chính mình mất trí nhớ sinh hoạt tại đây mấy tháng, tất cả đều là cái nam nhân kêu Trạch Hâm kia chiếu cố chính mình.

“Được, ta đã biết.” Thẩm Hạo nghe thư ký báo cáo xong làm một câu tổng kết, “Về chuyện của ta tạm thời cái gì cũng đừng nói, ta tự mình có dự tính, gần đây vất vả người.”

“Không vất vả.”

Cắt đứt điện thoại, Thẩm Hạo đi đến dưới lầu, vừa lúc nhìn Trạch Hâm buông xuống đầu ở nơi đó không biết suy nghĩ cái gì, chỉ là bộ dáng không hiểu có chút tịch mịch.

“Muốn uống sao?”

Ngay tại thời điểm Trạch Hâm cúi đầu nghĩ có nên muốn thừa dịp hiện tại nam phụ khôi phục có thể chiếu cố chính mình, chính mình đi tìm Tiêu Vân Đăng một chút hay không, trước mắt đột nhiên xuất hiện một chai coca.

Ngẩng đầu nhìn mặt nam nhân không chút thay đổi, Trạch Hâm ngốc sững sốt vài giây thân thủ tiếp nhận lấy, “Nga, cảm ơn.”

“Không có việc gì.” Nói xong, Thẩm Hạo tựa vào vách tường bên người Trạch Hâm đồng dạng mở ra một chai bia yên lặng uống.

Uống hai ngụm, Trạch Hâm cảm thấy giống như có chỗ nào không đúng, nhưng là rốt cuộc có chỗ nào không đúng đâu? Ngay tại thời điểm cậu quét đến thứ trên tay Thẩm Hạo rốt cuộc hiểu được, nhú nhú mày, “Vì cái gì thứ chúng ta uống không giống nhau?”

“Nga.” Tựa hồ không có cảm nhận được phần nộ nho nhỏ trong khẩu khí của Trạch Hâm, Thẩm Hạo nhàn nhả nói, “Ta cảm thấy người tương đối thích hợp uống cái kia.”

Nghe Thẩm Hạo nói như vậy, Trạch Hâm vừa mới chuẩn bị phản bác liền nghe được tiếng chuông cửa.

“Người khỏe, nơi này có người muốn tìm Thẩm tiên sinh, nhưng là chúng ta không biết nàng. Cho nên muốn hỏi các người trước một tiếng.” Vừa thấy cư nhiên là đội bảo an tiểu khu.

Nghe bảo an nói như vậy, Thẩm Hạo trầm mặc hai giây, rất nhanh liền nói với Trạch Hâm: “Ta đi ra xem, đợi xong sẽ trở lại, người ở chỗ này chờ ta.”

“Nga.” Nhìn theo Thẩm Hạo ra ngoài, Trạch Hâm ghét bỏ buông coca trong tay mình xuống, cười cười đi đến tủ lạnh một lần nữa cầm lấy một lon bia.

“Người khỏe, xin hỏi Thẩm tiên sinh ở trong này sao?” Người tới hiển nhiên là một người chuyển phát nhanh, nhưng Trạch Hâm cảm thấy kỳ quái là cho tới bây giờ chính mình giống như đều không có đặt qua đồ vật gì

“Có người mời chúng ta đưa tới, nói là nhất định phải giao trên tay người.” Người kia nói xong sau khi cầm thứ gì đó trong tay đưa cho Thẩm Hạo liền rời đi.

Thẩm Hạo xem phong thư trong tay, nhú nhú mày, một phần chuyển phát nhanh vì cái gì muốn biến thành khẩn trương như vậy. Nghĩ như vậy, lấy chuyển phát nhanh trong tay hướng chào một tiếng với bảo an liền đi trở về.

Vừa về nhà, yên lặng nhìn Trạch Hâm tự cho là nhanh cất giấu đi một cái chai bia, quỷ dị trầm mặc hai giây, sau đó làm bộ lơ đãng dời đi tầm mắt.”Ta đi lĩnh một cái chuyển phát nhanh.”

“A?” Trạch Hâm luống cuống tay chân đem giấu chai bia, mang theo chột dạ cậu cũng không biết, đây là vì cái gì?

“Ta về phòng trước.” Trực giác nói cho hắn có một số việc vẫn là đừng cho Trạch Hâm tham dự mới tốt.

“Àn, Được.” Nhìn Thẩm Hạo không có nói đến chuyện chuyển phát nhanh, Trạch Hâm cũng không đuổi theo hỏi, có một số việc không phải cậu nên biết được.

Nhìn Trạch Hâm không tiếp tục truy vấn, Thẩm Hạo không biết vì cái gì có chút cao hứng, lại ần ần có chút mất mát.

Thẳng đến sau khi Thẩm Hạo vào thư phòng lên lầu, Trạch Hâm mới ngồi xuống một lần nữa tự hỏi muốn làm sao đi mò kim đáy biển tìm người.

Thẩm Hạo lên lầu trực tiếp vào thư phòng, đóng cửa lại, liền mở phong thư được đóng gói thập phần kín ra, chỉ thấy đều là ảnh chụp, hai cái nhân vật bên trên Thẩm Hạo vẫn nhận thức. Cầm lấy ảnh chụp, sắc mặt Thẩm Hạo nhìn không ra vui giận, chỉ là nhàn nhạt nhìn. Thẩm Hạo đột nhiên nghĩ, có lẽ đau khổ thật sự có thể giúp người trưởng thành cũng có thể không nhất định, ít nhất sau khi chính hắn kinh lịch qua chuyện trước đây, học xong rất nhiều, hiện tại nhìn đến loại ảnh chụp này cũng sẽ không sinh khí.

Chỉ thấy chói mắt nhất trong này chính là Trạch Hâm cùng một nam nhân khác lên giường, nhìn đến cái này Thẩm Hạo không cần thận bật cười, thật không biết người đưa thứ này cho mình là nghĩ như thế nào, cho rằng dùng hình ảnh pts này là có thể lừa gạt mình sao? Sau khi xử lý tất cả đồng ảnh chụp bình thường đáng chê cười này, thần sắc Thẩm Hạo không thay đổi đi xuống ăn cơm.

“Làm sao vậy?” Nhìn bộ dáng tựa hồ tâm tình có chút không tốt của nam nhân, Trạch Hâm quán tính hỏi một câu.

Đứng tới ánh mắt quan tâm của Trạch Hâm, nam nhân trấn an nở nụ cười một chút, “Không có việc gì, chính là vừa rồi đứng tới một con gián mà thôi.”

“Nga, con gián. Cái gì, con gián, vì cái gì trong nhà sẽ có con gián? Không được, đợi chút phải tìm người chuyên nghiệp đến bắt đi, cứ nhiên lại xuất hiện con gián.” Nếu nói Trạch Hâm đời này chán ghét nhất cái gì, kia nhất định là con gián, cái loại chỗ nào cũng có này ngấm lại đều cảm thấy có chút ghê tởm.

“Àn.” Thẩm Hạo một bên ăn đồ ăn, một bên nói cho Trạch Hâm kế hoạch mới nhất của chính mình.

“Người không cần nói cho ta cái này.” Trạch Hâm vừa ăn đồ ăn, một bên mơ hồ không rõ nói xong.

Nghe Trạch Hâm nói, tay Thẩm Hạo gấp đồ ăn dừng một chút, thẳng đến nghe được câu tiếp theo của Trạch Hâm mới khôi phục lại, “Dù sao ta không hiểu, người cảm thấy tốt là được.”

“Àn, ta đã biết.”

Đêm đó Thẩm Hạo làm một cái mộng vô cùng hương diễm, thẳng đến buổi sáng tỉnh lại trong gian phòng trống trơn, cảm nhận được ướt át bên trong quần mới ý thức mình được chính mình rất cuộc làm cái gì. Cúi đầu mắng một tiếng, mới nhận mệnh đi toilet.

Từ toilet đi ra, Thẩm Hạo trầm mặc nghĩ. Từ khi hắn biết việc này tới nay, bên người chính mình vốn không có thiếu người, thẳng đến gặp được Bạch Liên mới nghĩ chính mình gặp chân mệnh thiên nữ nên thu tâm, nhưng không đợi quan hệ của mình cùng Bạch Liên tốt hơn liền xảy ra tai nạn xe cộ, từ nay về sau cái nữ nhân kêu Bạch Liên kia liền không còn xuất hiện ở trong sinh mệnh của chính mình. Ngược lại là người kêu Trạch Hâm này, ở thời điểm chính mình bị tất cả mọi người vứt bỏ không rời không bỏ cùng chính mình, cho dù chính mình hai bàn tay trắng cũng kiên trì đối tốt với chính mình.

Nghĩ đến cảnh tượng trong mộng đêm qua, hiện tại Thẩm Hạo hận không thể nhất nhất thực hiện với cậu. Trạch Hâm đó là tất cả sinh mệnh của chính mình là Tinh Quang trên bầu trời đi ra khi hắc ám, chính là thuộc về chính mình. Nghĩ như vậy, tầm nhìn Thẩm Hạo rộng mở trong sáng. Đúng vậy, cậu là của mình, mặc kệ thế nào, vì cái gì không thể lưu cậu lại. Nghĩ như vậy, trong mắt Thẩm Hạo xuất hiện một cỗ ánh sáng bức nhân.

Trạch Hâm cảm thấy gần đây Thẩm Hạo có chút kỳ quái, nhưng là cụ thể là điểm nào thì lại nói không nên lời, câu nói đầu tiên là đã không thích hợp, phi thường không thích hợp!

“Tĩnh tĩnh, ta mang người đi công viên hải dương chơi đi?” Thẩm Hạo đầy mặt sáng lạn đưa ra mời với Trạch Hâm, hắn biết Trạch Hâm tuy rằng không thích ra khỏi cửa, nhưng lại phi thường ham thích với loại chuyện thân cận động vật tự nhiên này,

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Thẩm Hạo, Trạch Hâm chần chờ hai giây rốt cục gật gật đầu, quả nhiên nhìn thấy tươi cười trên mặt hắn mở rộng, quả thực chói mắt giống Thái Dương. Trạch Hâm tỏ vẻ, chính mình đều nhanh bị chói mù. Đúng, đây là điểm không thích hợp gần đây của Thẩm Hạo, khi nào cũng đều là bộ dáng khai hỏa toàn bộ sức quyến rũ, chẳng lẽ đây không phải trạng thái chỉ có khi đối với nữ chủ sao? Người hiện tại là xảy ra chuyện gì?

Quả nhiên Thẩm Hạo là một cái hoa hoa công tử thập phần được người thích tiêu chuẩn, rất nhiều nói đến chơi đều đáng khen ngợi, tựa như công viên hải dương hai người đi lần này, Thẩm Hạo không có để cho Trạch Hâm tiêu phí một điểm tâm tư liền thu thập thỏa thỏa đáng tất cả mọi thứ, Trạch Hâm chỉ cần phụ trách chơi là tốt rồi.

“oa!” Nhìn các loại cá to lớn du ngoạn trên mặt thủy tinh, Trạch Hâm ngạc nhiên kêu lên. Quả nhiên, khi nào nhìn thấy loại thiên nhiên ban ân này cậu đều cảm thấy thập phần kinh hỉ.

Thẩm Hạo vẫn đứng ở bên người cậu nhìn cậu vui sướng các loại, trong lòng đồng thời cũng tràn ngập ấm áp, lúc trước bởi người đến nhiều lắm là đi ngang qua, chưa từng thư thái giống như vậy, ngay cả loại cá xấu xí này đều trở nên xinh đẹp.

Ngay tại thời điểm hai người một đường đi một đường xem, đột nhiên nghe được một cái thanh âm quen thuộc, “Trạch tiên sinh, người mang theo Thẩm Hạo đến chơi sao?”

Nhìn Bạch Liên không biết vì cái gì sẽ xuất hiện ở trong này, sau khi Trạch Hâm phục hồi tinh thần lại liền cười cười với nàng, “Àn, ta cùng Thẩm Hạo tới nơi này chơi.”

“Thẩm Hạo, đã lâu không thấy.” Sau khi chào hỏi một tiếng cùng Trạch Hâm, Bạch Liên hướng ánh mắt về phía nam nhân trước kia vẫn bảo hộ chính mình này.

Nhìn Bạch Liên, Thẩm Hạo lộ ra một cái tươi cười khéo léo, “Đã lâu không thấy.”

Nhìn thấy động tác của Thẩm Hạo, Bạch Liên liền sợ ngây người, “Người, khôi phục?”

“Đúng vậy, ít nhiều nhờ tinh tinh.” Thẩm Hạo cười cười, như là đang nói một chuyện vân đạm phong khinh chuyện.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Thẩm Hạo, Bạch Liên không hiểu cảm thấy có chút không thoải mái, vẻ mặt này của Thẩm Hạo là dùng để đối với người không quen biết, trước kia chưa bao giờ đối với chính mình như vậy.”Chúc mừng người!”

“Cám ơn.” Đối với nữ nhân trước kia chính mình điên cuồng mê luyến này, hiện tại Thẩm Hạo cũng không có cái cảm giác gì, cũng không rõ trước kia chính mình vì cái gì thích nàng như vậy, “Chúng ta còn có việc, Bạch tiểu thư, về sau lại tán gẫu đi.” Nói xong, không có lại đi để ý tới nữ nhân bởi vì xưng hô của chính mình mà lâm vào ngốc lãng, mang theo Trạch Hâm rời đi theo hướng trái ngược với hướng Bạch Liên đi tới.

Nhìn bóng dáng hai người cùng đi, Bạch Liên cắn cắn môi, nghĩ không rõ vì cái gì sau khi Thẩm Hạo tỉnh lại lại đối với chính mình như vậy

28. Chương 28: Ngốc Tử (5)

Trạch Hâm cảm thấy ngày mình trôi qua không có chút thay đổi, trừ bỏ việc Thẩm Hạo càng ngày càng ân cần làm cậu khó có thể nắm lấy, còn lại quả thực chính là vô cùng tốt.

“Tinh tinh, hôm nay chúng ta đi nơi lần trước nói đến đi?” Đang làm bữa sáng Trạch Hâm chợt nghe một thanh âm truyền đến từ trên lầu, ngữ điệu còn mang theo chút vui vẻ.

“Nơi đó?” Hiện tại đối với chuyện cảm xúc muốn ra ngoài của Thẩm Hạo thập phần tăng vọt này, Trạch Hâm cảm thấy có chút không hiểu.

“Chính là Sanya, đã nói sẽ vào trong đó, người còn có thể thử tự mình lặn xuống nước, đáy biển thập phần xinh đẹp, hơn nữa chân thật hơn so với công viên hải dương người từng đi.” Thẩm Hạo nói thập phần vui vẻ, hiển nhiên nghĩ đến việc an bài lúc đó.

Nhìn Thẩm Hạo càng nói càng cao hứng, Trạch Hâm yên lặng hỏi một câu, “Người chẳng lẽ không cần quản chuyện công ty người sao?” Cậu cảm thấy việc đầu tiên sau khi hắn tỉnh lại chính là trở về công ty đoạt lại quyền lực của chính mình, mà không phải cái dạng tiêu điều tự tại bình thường giống như hiện tại, cái gì đều không quản không hỏi.

Nghe Trạch Hâm nói, Thẩm Hạo trầm mặc vài giây, nhàn nhạt nói, “Công ty là của Thẩm thị.” Không phải của mình. Cho nên cho dù hắn có làm tốt, sau khi hắn gặp rủi ro cũng rất nhanh có người đuổi mình từ vị trí thượng cấp ban đầu xuống dưới.

“Nga.” Nếu nam phụ không muốn quản, kia chính mình cũng không quản chuyện của hắn, dù sao hắn hẳn là có an bài của riêng mình, sau khi Trạch Hâm nghĩ như vậy liền an tâm đáp ứng.

“Người ăn bữa sáng trước đi, chờ ăn xong bữa sáng chúng ta liền xuất phát.” Thẩm Hạo thấy Trạch Hâm đáp ứng liền hưng trí bừng bừng đề nghị.

“Àn.” Mang bữa sáng đã làm tốt sang, hai người liền đình chỉ đề tài, chuyên tâm ăn cơm sáng.

Đợi cho hai người ăn xong, Trạch Hâm mới phát hiện Thẩm Hạo đã sớm chuẩn bị tốt đồ vật hai người cần dùng, chỉ cần cậu gạt đầu một cái liền có thể đi.

Hai người không nghĩ tới là hai người chân trước vừa ra khỏi cửa, sau lưng đã có một vị khách không mời đến nhà, chỉ là bởi vì bọn họ không ở nhà cho nên đi không công.

Đi theo Thẩm Hạo cùng nhau ăn uống dọc theo đường đi, Trạch Hâm cảm thấy khó trách kẻ có tiền đều thích du lịch, hiện tại xem ra đây quả thực chính là một loại hưởng thụ.

“Đến, chúng ta nên đi xuống.” Hai người ra khỏi sân bay trực tiếp bắt taxi đến khách sạn, lúc này Trạch Hâm có chút buồn ngủ nên thoáng có chút mơ hồ.

Đỡ Trạch Hâm xuống xe, Thẩm Hạo lại đem cầm hành lý hai người xuống, kêu một nhân viên phục vụ trợ giúp mới đăng ký khách sạn thành công.

Chờ sau khi đi vào phòng, Trạch Hâm liền nằm xuống ngủ, đối với một trạch nam mà nói, đường dài cái gì là tiêu hao thể lực nhất. Thấy cậu vừa đặt lưng lên giường là ngủ, Thẩm Hạo liền đi thăm dò xem an bài gần đây của hai người có sai sót gì không, miễn cho đến lúc đó quên cái gì liền ngược lại chơi không vui. Chờ sau khi xác định tất cả chuyện tình đều giống như mình an bài liền an tâm trở về ôm Trạch Hâm cùng ngủ.

Thời điểm Thẩm Hạo tỉnh lại, Trạch Hâm trong lòng còn chưa có tỉnh ngủ, nhìn sắc trời bên ngoài đã khuya, hắn liền nằm ở nơi đó nhìn Trạch Hâm, tầm mắt không ngừng mà di động ở trên người cậu, cuối cùng dừng ở trên môi cậu. Như là bị mê hoặc, Thẩm Hạo hàm trụ môi dưới của Trạch Hâm, nhẹ nhàng mà cắn cắn, quả nhiên tựa như trong tưởng tượng của chính mình. Nghĩ như vậy, Thẩm Hạo kim lòng không được làm sâu sắc thêm nụ hôn đơn phương này, thẳng đến Trạch Hâm hừ một tiếng mới buông cậu ra.

Nhìn Trạch Hâm sắp mở to mắt, Thẩm Hạo có chút cuống quýt xuống giường đi ra ngoài. Chờ sau khi hắn ra ngoài, Trạch Hâm vốn đang ngủ liền mở mắt, chỉ là trong ánh mắt mang theo chút nghi hoặc không hiểu.

Mấy ngày kế tiếp, hai người đều ăn ý không có nói tới chuyện ngày đó, chỉ lo ăn ngon, chơi vui, cái khác đều không trọng yếu.

“Tĩnh tĩnh, chúng ta cần phải trở về.” Sau khi đi hết cả nơi này, Thẩm Hạo cảm thấy chính mình nên trở về thu lưới.

“Àn.” Trạch Hâm đang kiểm kê chiến lợi phẩm mua được ở nơi này, còn có một ít vỏ sò nhỏ nhất được, sau khi xác định mang đi sẽ không đem đến cái nguyên rửa gì liền yên tâm mang theo rời đi. (= = em nó nghĩ nhiều quá)

Về nhà, Trạch Hâm cảm thấy một chuyến này chơi đùa đến thập phần thống khoái, nhưng vẫn có một ít mệt mỏi.

“Người ngồi, ta đi lấy đồ ăn giúp người.”

“Àn.” Hiện tại nằm ở sofa, Trạch Hâm cũng không muốn nhúc nhích.

Đem hành vi của Trạch Hâm đều thu vào trong mắt, Thẩm Hạo cười cười, đi vào phòng bếp.

Trở về, ngày của bọn họ lại khôi phục bình tĩnh, chỉ là Thẩm Hạo càng thêm bận rộn, mà Trạch Hâm bắt đầu nổi lên chú ý đến một ít ái muội nhỏ giữa hai người.

Nhìn số liệu trên bàn, ánh mắt Thẩm Hạo có chút lạnh, nhiều năm như thế, cho dù chính mình có chút hoa tâm, nhưng là cái gì nên học được đều không thiếu, thậm chí có lẽ là vì nguyên nhân thiên phú nên lợi hại hơn rất nhiều so với người khác, hiện tại đã không có Thẩm Hạo tọa trấn tập đoàn Thẩm thị dưới sự liên hợp chèn ép của đối thủ sắp lung lay sụp đổ. Mà điều hắn phải làm, đó là đi theo phân một ly canh ở trong đó, nghĩ đến cảnh tượng lúc đó, khóe miệng Thẩm Hạo không tự giác lộ ra một cái cười lạnh.

Ngay tại thời điểm hắn nghĩ làm sao thực thi kế hoạch của chính mình cho nó càng thêm hoàn mỹ, liền nghe được cửa thư phòng truyền đến tiếng đập cửa, “Vào đi.”

Nhìn sắc mặt người kia có chút kỳ quái, Thẩm Hạo khó hiểu hỏi, “Làm sao vậy?”

“Có người tới tìm người.”

“Ta cùng người đi xuống đi.” Nhìn thấy thần sắc khó xử của Trạch Hâm, Thẩm Hạo có chút kỳ quái, nhưng vẫn quyết định tự mình đi xuống nhìn xem.

“Ân.” Nhìn Thẩm Hạo đi ở phía trước, Trạch Hâm giống một tiểu tức phụ chậm rãi đi theo phía sau hần, thật lòng không muốn gặp những người đó.

Đợi cho cửa mở, sau khi mời người vào mới phát hiện người đến là vợ chồng Thẩm thị.

“Ba, a di.” Sau khi Thẩm Hạo nhìn thấy hai người, trong mắt lạnh một chút, sau đó khách khách khí khí mở miệng kêu.

“Người còn biết ta là ba người a.” Nam tử trung niên sau khi ngồi xuống liền vênh vao tự đắc quát với Thẩm Hạo, “Hết bệnh rồi cũng không trở về hỗ trợ công ty, người xem hiện tại công ty thành cái dạng gì.”

Không đợi Thẩm Hạo mở miệng, liền nghe được mẹ kế tiếp lời, “Đúng vậy, chúng ta vất vả duy trì lâu như vậy, vì chờ người trở về. Kết quả người xem, chờ người hết bệnh rồi còn không vội vàng đến trợ giúp một chút, người như thế này thật làm chúng ta thất vọng.”

“Thực xin lỗi ba, trạng huống thân thể hiện tại của ta hoàn toàn không thích ứng được với công tác, cho dù đi cũng chỉ thêm phiền toái.” Thẩm Hạo thập phần ủy khuất nói, trong khẩu khí mang theo một chút suy yếu.

Nghe hần nói, Thẩm phụ nhú nhú mày, lần này hần đến chính là muốn gọi Thẩm Hạo về chống đỡ công ty, cho dù nhìn thấy hần như vậy cũng mở miệng, “Hiện tại công ty không có nhiều chuyện lắm, ta nghĩ người hần là có thể ứng phó.”

Không có nhiều lắm, ngay cả loại người ngoài cuộc như cậu đều biết gần đây tập đoàn Thẩm thị mưa gió phiêu linh, nếu Thẩm Hạo trở về khởi tử hồi sinh công ty kia vậy cần tốn bao nhiêu khí lực, một câu ứng phó là đủ rồi? Trạch Hâm cảm thấy chính mình chưa từng gặp qua ai vô sỉ hơn so với bọn hần, ở thời điểm nam phụ không có giá trị lợi dụng liền vứt bỏ, thời điểm có giá trị lợi dụng liền nhặt trở về, thật là một bản tính đáng đánh.

Hiển nhiên Thẩm Hạo cũng nghĩ giống với Trạch Hâm, cũng không giả bộ, trong khẩu khí không khỏi có chút lạnh lại, “Mặc kệ như thế nào, ta sẽ không trở về.”

“Thẩm Hạo a, ngay cả chiếu cố ba người người đều không nguyện ý trợ giúp một chút sao.” Thẩm Hạo vừa nói xong, mẹ kế vội vàng mở miệng nói, nói trong nói ngoài đều là trách Thẩm Hạo ăn cây táo, rào cây sung.

Trạch Hâm nghe nghe cảm thấy thập phần buồn cười, không khỏi thốt ra nói một câu, “Thẩm thúc thúc, hiện tại thân thể Thẩm Hạo vừa mới vừa dưỡng tốt, không thích hợp làm chuyện gì.”

Vốn bởi vì Thẩm Hạo cự tuyệt mà ghen hỏa Thẩm phụ sau khi nghe Trạch Hâm nói chuyện, liền rống lên, “Chuyện nhà của ta không cần nam hồ ly tinh như người đến quản, người là tên gian xảo không biết xấu hổ.”

Nghe hần nói, Trạch Hâm liền ngây dại, đầu óc vô hạn luân hồi, “Nam hồ ly tinh, hồ ly tinh, hồ ly tinh, hồ ly...”

Nhìn Trạch Hâm ngơ ngác, Thẩm Hạo bắt đầu não bở động thái tâm lý lúc này của cậu, cảm thấy có chút đau lòng, kéo cậu đến trong lòng mình, nhìn hai người ngồi đối diện, “Hần là người ta yêu, không phải cái gì hồ ly tinh. Còn có, từ hôm nay về sau ta sẽ không trở về Thẩm thị, sở tác sở vi của các người từ sau khi ta gặp tai nạn xe cộ ta đều nhớ kỹ.”

Thẩm phụ còn muốn muốn răn dạy cái gì, nhưng là sau khi tiếp xúc đến hàn quang lóe lên trong ánh mắt hần thì tất cả lời nói đều nghẹn lại, ngay cả mẹ kế ngồi ở bên người hần đều có chút chột dạ, nguyên bản nàng nghĩ đến hần sẽ không nhớ rõ chuyện khi đó mới có thể tới cửa, không nghĩ tới hần cư nhiên còn nhớ rõ.

Lạnh lùng nhìn hai người, Thẩm Hạo không chút khách khí hạ lệnh đuổi khách.

“Người tên bất hiếu này, ta là ba người!”

“Nhưng là cho tới bây giờ người đều không có xem ta là con trai người.” Đến loại tình trạng này, Thẩm Hạo cũng lười động kịch, hẳn không thể để cho Trạch Hâm chịu ủy khuất ở trước mặt chính mình. Nói xong, liền không khách khí đưa hai người ra ngoài cửa.” Hơn nữa cho tới bây giờ ta đều không muốn làm con trai người.”

Không có chiếm được cái gì tốt, thậm chí bị đuổi đi ra, vừa ra khỏi cửa mặt Thẩm phụ liền biến đen, trầm mặc hai giây liền nổi giận đùng đùng rời đi.

Thẩm Hạo trở lại trong phòng, nhìn thấy chính là Trạch Hâm đáng thương hề hề ngồi ở chỗ kia, chân tay luống cuống giống tiểu động vật bị người bắt nạt. Nghĩ như vậy, Thẩm Hạo đi qua ôm lấy người hôn hôn sau gáy cậu, thấp giọng nói, “Thực xin lỗi.”

Thẳng đến ướt át truyền đến sau gáy làm cậu phục hồi tinh thần lại, nhìn Thẩm Hạo thập phần khó hiểu hỏi, “Vì cái gì phải xin lỗi?”

“Bởi vì ta không có bảo vệ người cho tốt, làm cho người khổ sở.” Thẩm Hạo nhìn Trạch Hâm, trong mắt là thâm tình khó nén. Sẽ không có một người không rời không bỏ như vậy với chính mình, cũng sẽ không có một người không có lúc nào là không làm cho chính mình nhớ thương giống Trạch Hâm.

“À?” Kỳ thật cậu chỉ là rung động một chút, dù sao nguyên thân chính mình chính là hồ ly, bị người một ngụm kêu ra khó tránh khỏi có chút kinh ngạc.

Ta sẽ bảo vệ người thật tốt. Nhìn người vẫn ngơ ngác, Thẩm Hạo thân thủ vòng tay ôm, sau đó hôn lên.

Trạch Hâm cứ ngơ ngác như vậy nhìn khuôn mặt phóng đại trước mắt, cảm giác được cường độ không ngừng nghiền áp trên môi, muốn đẩy ra, nhưng là hơi thở không hiểu sao lại vô cùng quen thuộc, còn có hình ảnh mấy ngày nay sau khi Thẩm Hạo khôi phục trí nhớ đối tốt với chính mình lại không ngừng mà thoáng hiện trước mắt, vì thế cuối cùng đành thuận theo tự nhiên.

Đợi cho một khắc bị tiến vào kia, cho dù là lúc trước có hảo hảo mà chuẩn bị, Trạch Hâm cũng hiểu được rất đau, rất đau, nhưng là trong lòng trưởng đến tràn đầy.

Đợi cho tỉnh lại, nhìn giường lớn quen thuộc, Trạch Hâm đỏ mặt trừng mắt nhìn trần nhà cảm thấy chính mình có phải điên mất rồi hay không, cứ nhiên cứ như vậy làm một hồi 419 với Thẩm Hạo. Trời ạ! Cho tới bây giờ cậu đều không biết chính mình là người cởi mở như vậy.

Thời điểm Thẩm Hạo bừng chao trở về liền nhìn thấy Trạch Hâm đỏ mặt nằm ở trên giường, lập tức liền đặt chao ở một bên, ôm người lên, lấy tay sờ sờ cái trán cậu, “Có phải phát sốt hay không, thân thể khó chịu sao?” Tuy rằng hôm qua hẳn đã hết sức khắc chế, nhưng là đối với là người mình thích, khó tránh khỏi có một chút không tiết chế.

“Không có.” Nhìn Thẩm Hạo đến đây, mặt Trạch Hâm càng đỏ hơn, chỉ ngơ ngác lắc lắc đầu.

Kiểm tra một chút, tuy rằng hôm qua có mãnh liệt một chút, nhưng là nhờ chuẩn bị trước đó cho nên Trạch Hâm không có bị thương. Nhìn dấu vết trên người Trạch Hâm, trong lòng Thẩm Hạo thỏa mãn một cách kỳ dị, nhìn bộ dáng cậu, hôm qua hẳn là lần đầu tiên, thật tốt, cho tới bây giờ cậu đều là thuộc về chính mình.

Nhìn người đang ngơ ngác, Thẩm Hạo hôn hôn khóe miệng của cậu, “Ngoan, người hẳn là đói bụng rồi, uống cháo.”

“Àn.”

Chờ nhìn thấy Trạch Hâm ăn xong tất cả sau, Thẩm Hạo mới yên tâm lại, thả người vào trong chăn dặn dò cậu ngủ tiếp một chút, sau đó liền đi xuống.

Đợi cho sau khi Thẩm Hạo rời khỏi, Trạch Hâm tròn mắt nhìn đỉnh đầu.

“Hệ thống, Thẩm Hạo có phải Tiêu Văn Đăng hay không.”

tích —— phải, chúc mừng người chơi hoàn thành nhiệm vụ. Xin hỏi khôi phục trí nhớ này hay không.

“Không cần.” Kéo chân đến khóa chính mình lại, Trạch Hâm co người thành một đoàn. Ngay từ đầu cậu liền cảm thấy Thẩm Hạo có chút quen thuộc, thẳng đến sau khi chính mình cư nhiên làm loại sự tình này mới dám xác định chính mình vì cái gì lại lớn mật như vậy. Nguyên lai, chính mình vẫn đều không có nhận sai người. o(*//// //***)q

Từ sau sự kiện kia, mấy ngày kế tiếp Trạch Hâm chân chính cảm nhận được cái gì kêu là trẻ nhỏ thủy tinh dễ vỡ, Thẩm Hạo còn kém dán ở trên người cậu một cái nhãn nhìn nhẹ đụng nhẹ! o()o

“Đến, ăn chút này.” Ôm Trạch Hâm trong lòng chính mình, thuận tay dứt cho cậu một miếng hoa quả, thuận tiện hôn hôn mặt cậu, hai người khoái trá nhìn TV.

“Ăn.” Trạch Hâm nghĩ chính mình sẽ không thích loại phương thức ở chung buồn nôn hề hề này, ai biết ngược lại ở chung vô cùng tự nhiên, hơn nữa cảm giác còn thập phần tốt. Có lẽ là cố kỵ thân thể Trạch Hâm, tại sau cái kia Thẩm Hạo không tiếp tục làm ra chuyện gì vượt qua giới hạn, chỉ là quang minh chính đại ăn đậu hủ.

Tin tức hiện tại trên TV là giải trí, nhìn Bạch Liên bên trên, hiện tại giống như thập phần tổ đẹp. Trạch Hâm đầy trời nghĩ không biết hiện tại nàng có trôi qua tốt không, dù sao một con bướm nhỏ là chính mình giống như đã thổi bay vài vị phối hợp diễn trọng yếu, còn ai đến giúp nàng.

Bên tai truyền đến một trận ưt át, truyền đến một cái thanh âm cúi đầu “Người suy nghĩ cái gì?”

Cảm giác được cảm giác ngứa ngáy truyền đến từ lỗ tai, Trạch Hâm vội vàng che lỗ tai mình, cúi đầu len lút nhìn lướt qua tia cười trong mắt người kia, nghĩa chính ngôn từ nói, “Đừng động lỗ tai của ta.”

“Được.” Nhìn bộ dáng đáng yêu của Trạch Hâm, Thẩm Hạo cảm thấy thập phần vui vẻ.”Nhưng người còn không có nói cho ta người suy nghĩ cái gì?”

“Ta suy nghĩ đến Bạch Liên.”

Nghe tên này, ánh mắt Thẩm Hạo lóe lóe, hẳn không có quên đoạn thời gian chính mình mất trí nhớ kia thời điểm Trạch Hâm nhìn nữ nhân này thì sẽ khác thường. Trong khẩu khí khó tránh khỏi mang theo một ít chua xót không kiềm chế, “Người thích nàng?”

Nghe được câu hỏi của Thẩm Hạo, Trạch Hâm vội vàng lắc lắc đầu, lui vào trong lòng Thẩm Hạo. Sau đó nghĩ tới quan hệ chính mình cùng Thẩm Hạo, đột nhiên nghĩ đến chỉ sợ cho tới nay người chính mình thích đều là Tiêu Vân Đăng đi, chỉ là chưa từng có đi chân chính nghĩ tới, vì thế cứ như vậy bỏ mặc hẳn có cũng được mà không có cũng không sao.

Nhìn người kia dựa vào trên người chính mình, Thẩm Hạo có chút bất đắc dĩ, lại có chút vui sướng, thanh âm trầm thấp nói: “Nếu như vậy, chúng ta đi làm chút chuyện vui vẻ đi.”

“Ăn.” Nếu đã biết, Trạch Hâm cũng sẽ không lại nhăn nhó, thích một người mà thôi, không có phiền toái như vậy.

Tác giả có chuyện muốn nói: __(: ”)__

Cho dù là nói ta tô rớt, ta cũng muốn liều lĩnh như vậy viết.

Bởi vì hoàn toàn sửa không xong.

29. Chương 29: Ngọc Tử (6)

Gần đây Bạch Liên trôi qua có chút khổ sở, từ sau ngày Lý Tề treo điện thoại nàng đó liền không còn chủ động đi tìm nàng, hơn nữa thường thường có thể nhìn thấy chuyện xấu của hắn cùng người khác trên báo chí. Sau lưng Bạch Liên đã không có kim chủ duy trì, bởi vì quá khứ kiêu ngạo, hiện tại rất nhiều thời điểm đều ản ản nhận lấy xa lánh.

“Cầm tỷ, không phải nói nhân vật này là của ta sao? Vì cái gì lâm thời lại đổi cho người khác?” Đối với thông tri lâm thời nhận được này, Bạch Liên ra vẻ thập phần bất mãn, nhân vật vốn nắm chắc cư nhiên ở nửa đường lại thông tri với nàng là thay đổi người.

Nhìn Bạch Liên đầy mặt tức giận, Cầm tỷ nhu nhu mi tâm, cúi đầu thở dài một hơi, “Nhân vật này vốn là của người, ai biết nhà đầu tư đột nhiên nói muốn đổi người, hơn nữa giọng điệu thập phần mãnh liệt, vì thế nhà sản xuất rồi rầm đành phải thay đổi người.”

Nghe đến đó, Bạch Liên cắn cắn môi, tuy rằng không nói gì nhưng lửa giận trong lòng đã thập phần tăng vọt.

Nhìn Bạch Liên đầy mặt không cam, Cầm tỷ cúi đầu thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói: “Kỳ thật nếu Lý đại công tử nói một câu, nhân vật này khẳng định chính là của người.”

Nghe Cầm tỷ nói như vậy, Bạch Liên như là nghĩ tới cái gì, ánh mắt liền lạnh xuống một chút, tay dần dần nắm chặt, móng tay bấm vào lòng bàn tay sinh đau.

“Tĩnh tĩnh, người cảm thấy những thứ kia ăn ngon sao?” Thẩm Hạo một bên ôn nhu cười, một bên mang theo đồ ăn cho Trạch Hâm, biểu tình thập phần thỏa mãn.

“Ăn.” Trạch Hâm lên tiếng, cúi đầu tiếp tục ăn.

Đợi cho Trạch Hâm ăn xong, Thẩm Hạo mới thanh toán tiền, chuẩn bị mang theo cậu đến mục đích kế tiếp.

“Thẩm tổng.” Ngay tại thời điểm hai người chuẩn bị rời đi, chợt nghe phía sau truyền đến một thanh âm mềm nhẹ.

Nhìn ánh mắt mỹ nữ trước mắt này nhìn chằm chằm Thẩm Hạo nháy mắt cũng không nháy, Trạch Hâm có chút nghi hoặc.

“Đã lâu không thấy.” Thẩm Hạo thập phần thân sĩ mở miệng.

Mỹ nữ kia tựa hồ một điểm đều không ngại xa cách trong khẩu khí Thẩm Hạo, nhìn hắn có chút ai oán nói: “Thẩm tổng, kỳ thật mấy ngày tách ra ta luôn nhớ đến người, có thời gian chúng ta có thể ăn một bữa cơm cùng nhau hay không.”

Ngữ khí mỹ nữ thập phần uyển chuyển, nhưng là bằng vào trực giác bản thân, còn có ánh mắt một phút không rời nhìn chằm chằm Thẩm Hạo của mỹ nhân, Trạch Hâm cảm thấy chính mình đại khái là đụng phải tình địch. Cảm giác này, có chút khó chịu không hiểu.

Sau khi Thẩm Hạo nghe xong nàng nói lập tức liền hiểu được là chuyện gì xảy ra, cười cười nhìn nàng, thân thủ ôm người bên cạnh, “Ngượng ngùng, ta đã không phải tổng giám đốc Thẩm thị, cho nên không cần kêu ta cái gì Thẩm tổng, hơn nữa ta nghĩ về sau ta đều sẽ không có thời gian ăn cơm cùng người.”

Nói xong, không để ý mỹ nhân trước mắt bởi vì mấy câu nói đó của hắn mà biến sắc mặt, mang theo Trạch Hâm lập tức rời đi.

“Người mất hứng?” Nhìn Trạch Hâm từ sau khi lên xe vẫn không nói gì, Thẩm Hạo có chút hoảng hốt.

“Ăn.” Là phi thường mất hứng, ai nhìn thấy bạn giường không biết là thứ mấy của nam nhân của chính mình mà có thể vui vẻ!

Thẩm Hạo không có lập tức lái xe, chỉ là quay đầu chăm chú nhìn Trạch Hâm ngồi cạnh chính mình, thành kính hôn môi cậu, thập phần ôn nhu nói: “Chuyện trước kia nếu đã xảy ra, ta không muốn biện giải cái gì cho chính mình, nhưng là ta muốn nói, về sau bên người của ta chỉ có một người là người.” Mà người, cũng chỉ có thể là của ta.

Tuy rằng Trạch Hâm nghe qua trong lòng vẫn cảm thấy rầu rĩ, nhưng vẫn tốt hơn rất nhiều so với vừa rồi.

Nhìn Trạch Hâm tựa hồ còn có chút mất hứng, Thẩm Hạo cười cười, đi mục đích sau trước, có lẽ ở nơi đó bảo bối của mình sẽ cao hứng hơn một chút.

Thời điểm xuống xe, tuy rằng Trạch Hâm còn đang sinh khí, nhưng vẫn có chút tò mò nhìn kiến trúc trước mắt. Đây là một tòa kiến trúc giả cổ, chân chính hiện ra ý nhị cổ hương cổ sắc, đi vào không có cảm giác âm u của phòng cũ, ngược lại có loại cảm giác sinh cơ bừng bừng, làm cho tâm tình người ta có chút khoái trá.

Nhìn tâm tình Trạch Hâm tựa hồ tốt lên, Thẩm Hạo nắm tay cậu một đường đi vào. Đi vào mới phát hiện bên trong cũng giống nhau, bố trí giống như từ lâu trước kia

“Nơi này là một cái sơn trang ôn tuyền để nghỉ phép, chỉ là chủ nhân nó tương đối mới mẻ độc đáo nên đổi thành như vậy.”

Ngay tại thời điểm hai người nói chuyện, một cái mỹ nữ mặc cổ trang đi đến từ đối diện, thập phần cung kính nói: “Xin hỏi các người có hẹn trước sao?”

“Có.”

“Tốt, xin theo ta.”

Nói xong, mang theo hai người một đường đi vào, đến quây phía trước. Sau đó Thẩm Hạo báo tên chính mình, rất nhanh người kia liền đưa cho Thẩm Hạo một cái thẻ bài.

“Xin đi theo ta.” Tiếp nhận thẻ bài, tiểu thư kia lại gọi bọn hắn đi theo nàng.

Bảy hồi tám chuyển đi qua hành lang gấp khúc, ba người rốt cục đi tới trước một cái cửa, mỹ nữ làm một cái thủ thế mời vào, “Nơi này là phòng các người, quét thẻ là có thể đi vào, có cái gì cần thì có thể ấn đèn phục vụ trong phòng, hi vọng người ở trong này chơi cao hứng.”

“Ân.” Nói xong, Thẩm Hạo liền trực tiếp quét thẻ đi vào.

Đi vào, liền phát hiện bên trong là phòng tình lữ, đặc biệt dễ thấy là chiếc giường lớn king size bên trái phòng kia.

Thấy Trạch Hâm nhìn chằm chằm vào giường lớn, bên miệng Thẩm Hạo lộ ra một chút ý cười, dắt tay cậu, mang theo cậu đi đến bên phải, mở cửa, phía sau là một cái phòng tắm lộ thiên to lớn.

“Nơi này?” Trạch Hâm nhìn phòng tắm chỉ xuất hiện ở trong tiểu thuyết, thập phần nghi hoặc hỏi.

“Không phải nói nơi này là sơn trang ôn tuyền để nghỉ phép sao, cho nên chính là nơi này.” Thẩm Hạo vây quanh phía sau Trạch Hâm, cúi đầu nói: “Hơn nữa nước nơi này đều là nước chảy lưu động, rất sạch sẽ.”

Lỗi tai Trạch Hâm rất miễn cưỡng, bị Thẩm Hạo đùa như vậy rất nhanh liền đỏ lên, xoay người lại trừng mắt liếc nhìn hắn một cái.

Thấy Trạch Hâm không hề tức giận đến như vậy, Thẩm Hạo liền động thủ cởi người ra sạch sẽ, bế xuống.

“Người, người làm gì?” Một bên không làm cho chính mình ngã xuống, một bên tức giận nhìn Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo cắn cắn lỗ tai cậu, một bên động tác kịch liệt, “Giúp người rửa sạch sẽ a.”

Đợi cho thời điểm hai người tắm xong, Trạch Hâm đã sớm hôn mê bất tỉnh, mặt bị nhiệt khí huân trở nên đỏ bừng. Thẩm Hạo hôn hôn cái trán cậu, đem nhân hảo hảo ôm trong lòng mình, nặng nề ngủ.

Ngày hôm sau, đợi cho thời điểm Trạch Hâm tỉnh lại bên người đã không còn ai, nhìn lướt qua, liền nhìn thấy nam nhân đang lỏa nửa người trên đứng gọi điện thoại tại địa phương cách chính mình không xa, nam nhân có chút cảm ứng đứng lúc treo điện thoại nhìn về phía người trên giường.

“Ta mang người đi ra xem.” Đợi cho ăn xong bữa sáng, Thẩm Hạo đầy mặt ý cười nhìn Trạch Hâm nói.

Nhìn thoáng qua người kia cười thập phần đến sáng lạn, Trạch Hâm cúi đầu đáp lên tiếng, “Ân.”

Ra cửa mới biết được, nguyên lai trang sức mặt ngoài nơi này đều là dựa theo kết cấu kiến trúc cổ đại, nhưng là phòng cũng có các bất đồng, cho nên không mở cửa ra thì không ai đoán được bên trong là cái dạng gì. Tuy rằng nghe qua thập phần không ổn, nhưng là chỉ có người tự mình đến mới có thể thể hội cảm giác kinh ngạc cùng với vài phần khiếp sợ mà cái loại lạc giữa thời không này mang lại

“Xem, nơi này trừ bỏ sơn trang ôn tuyền để nghỉ phép ở ngoài, cách đó không xa còn có một cái điện ảnh thành, cho nên người tới nơi này chơi xong liền trở về nhìn xem cái điện ảnh thành kia.” Thẩm Hạo một bên giới thiệu cho Trạch Hâm, một bên mang theo cậu đi dạo tại cái sơn trang nghỉ phép thập phần rộng lớn này.

“Điện ảnh thành?” Trạch Hâm một bên cố gắng không nhìn nhóm phục vụ sinh mặc trang phục thị nữ thị vệ chung quanh, một bên tò mò hỏi.

“Àn.” Thẩm Hạo nhìn bộ dáng thập phần khó hiểu của Trạch Hâm, vì thế thập phần cẩn thận giải thích, “Có chút điện ảnh cần dựng cảnh tượng tương ứng, dựng xong lại dỡ xuống cũng rất lãng phí, hơn nữa tổ kịch khác có thể mượn, nhưng là có đôi khi lại không cần một cái như vậy, vì thế tiếp theo liền thành lập lên cái khác. Dần dần, nơi này liền biến thành điện ảnh thành, rất nhiều thời điểm tổ làm kịch cần quay chụp cảnh tượng đặc thù liền tới nơi này, tiết kiệm tiền bạc lại dùng ít sức.”

“Nga.”

“Nếu người cảm thấy hứng thú thì chúng ta đợi chút rồi đi xem, có lẽ có thể đụng mặt một hai tổ kịch đang quay phim.” Thẩm Hạo đầy mặt tươi tắn nói, hiển nhiên hẳn không có nhiều hứng thú với cái này.

“Được.”

Đợi cho hai người giải quyết xong cơm trưa thập phần xa hoa, mới chậm rì rì lái xe đi tới điện ảnh thành phụ cận.

“Thời điểm quay chụp có thể để cho người ta đi vào nơi này xem sao?” Trạch Hâm cảm thấy đó là một chuyện thập phần kỳ quái.

Nhìn Trạch Hâm thập phần hoang mang, Thẩm Hạo cười khẽ một tiếng, “Đương nhiên không phải, nếu mỗi người đều có thể đi vào thì nơi này không phải sẽ lộn xộn, bình thường thời điểm có tổ kịch quay phim điện ảnh thành sẽ bị phong bế, chỉ có thời điểm không có tổ kịch mới có thể mở ra cho du khách.”

Nghe Thẩm Hạo nói, Trạch Hâm trừng mắt nhìn hắn, “Kia nếu có người quay phim, chúng ta đây làm sao đi vào?”

Thấy biểu tình Trạch Hâm thật sự là rất đáng yêu, Thẩm Hạo hờn hờn ở trên mặt cậu, “Yên tâm đi, ta ra mặt là có thể vào.”

Trạch Hâm nhìn hắn, trong ánh mắt rõ ràng viết: giai cấp đặc quyền vạn ác!

Thời điểm hai người đến, nơi đó rất rõ ràng đã bị tổ kịch nhận thầu, nhưng là đi theo Thẩm Hạo vẫn có thể một đường đi vào.

Đi vào, Trạch Hâm liền cảm thấy chính mình đi tới một cái địa phương thời không thác loạn, kiến trúc thời nào cũng có, quả thực làm cho người ta không nhận ra.

Ngay tại thời điểm Trạch Hâm nhìn không chuyển mắt, Thẩm Hạo ở một bên nhìn Trạch Hâm, đột nhiên xuất hiện một thanh âm, “Thẩm tổng...”

Thẩm Hạo chuyển ánh mắt hướng về phía nữ nhân mặc một thân trang phục chức nghiệp trước mắt này, ánh mắt ý bảo nàng nói xong lời vừa rồi chưa nói xong.

“Thẩm tổng.” Nữ nhân nhìn thoáng qua Thẩm Hạo, lại nhìn thoáng qua Trạch Hâm đứng ở bên cạnh hắn, thập phần cẩn thận hỏi, “Người là tới nơi này chơi, hay là...”

“Ta là tới chơi.” Không có nghe nữ nhân nói tiếp, Thẩm Hạo nói xong liền trực tiếp mang theo Trạch Hâm rời đi.

“Xem a, có chút người vẫn là không có ánh mắt như vậy muốn chỉ điểm người khác (chém).” Đợi cho Thẩm Hạo đi rồi, Bạch Liên không biết khi nào thì xuất hiện ở phía sau nữ nhân nhin không được mở miệng châm chọc.

Nghe Bạch Liên nói, trong mắt nữ nhân hiện lên một chút âm ngoan, nhưng là rất nhanh điều chỉnh biểu tình, cười nói: “Kia cũng tốt hơn so với trước kia không cần, hiện tại muốn người ta còn một chút cũng không hiếm lạ a! Trên đời cũng không có nhiều thuốc hối hận như vậy a ~” nữ nhân đùa cợt nhìn nàng một cái, sau đó xoay người rời đi.

“Người...” Bạch Liên ở phía sau nhìn bóng dáng nữ nhân rời đi, giờ phút này hận đến ngứa răng. Đúng vậy, từ sau khi lần trước đi tìm Lý Tề, nàng liền hối hận. Nếu lúc trước ở lại bên người Thẩm Hạo là mình, kia

hiện tại được che chở mọi cách cũng sẽ là mình. Kỳ thật bọn họ vừa tiến đến nàng liền chú ý đến bọn họ, chỉ là một người vội vàng xem cảnh sắc, một người vội vàng xem sắc đẹp, cuối cùng ai cũng không nhìn đến nàng. Vì thế, nàng cũng tận mắt thấy Thẩm Hạo sủng một người là sẽ sủng đến như thế nào, là thứ mà hiện tại nàng cầu mà không được.

Nhìn hai người cùng đi, Bạch Liên càng nghĩ càng không cam lòng. Rõ ràng trước kia thích chính mình như vậy, hiện tại không có khả năng một chút cũng không động tâm với chính mình, nếu chính mình chủ động một chút, có phải kết quả liền không giống hay không, có lẽ trước kia chính mình rất lạnh nhạt, cho nên hiện tại Thẩm Hạo mới muốn kích thích chính mình như vậy. Nghĩ như vậy, Bạch Liên nhìn bóng dáng hai người lộ ra một cái tươi cười ý vị thâm trường.

“Tình tình, người sinh khí?” Nhìn Trạch Hâm vẫn bất hòa không buồn nói chuyện với chính mình, Thẩm Hạo thập phần lo lắng hỏi, hẳn không thích như vậy.

Trạch Hâm nhìn hắn một cái, thành thật nói: “Đúng vậy.”

“Vì cái gì?”

Trạch Hâm cau mày do dự hai giây, vẫn là nói một câu, “Ta cảm thấy tình nhân trước kia của ngươi qua nhiều, nơi nào cũng có thể đụng tới.”

Nghe Trạch Hâm nói, Thẩm Hạo ngược lại thở dài nhẹ nhõm một hơi, chỉ cần không ghen ở trong lòng giận dữ cùng chính mình là được, “Ta cam đoan với ngươi, sau khi ta nhận thức ngươi thì không còn liên hệ cùng các nàng, về sau cũng sẽ không có liên hệ gì.”

“Thật sự?”

“Ân.”

“Được rồi.” Trạch Hâm cảm thấy chính mình hiện tại đặc biệt giống cái loại bà chủ gia đình bắt buộc lão công giao ra tất cả tiền lương cho mình, còn luôn có một loại cảm giác thỏa mãn nhàn nhạt.”Ta tin tưởng ngươi.”

Khoái trá trôi qua đề tài này, hai người lại bắt đầu dùng nửa ngày đi dạo điện ảnh thành, kế tiếp lại trở lại sơn trang ôn tuyền nghỉ phép một đêm. Đợi cho thời điểm tính tiền ngày hôm sau, Trạch Hâm vụng trộm liếc mắt một cái, luôn cảm thấy có loại cảm giác hít thở không thông. Mẹ nó, mới ở trong này hai đêm một ngày, giá kia đều muốn đuổi kịp bây ngày bơi ở Hoàn Cầu!

Đợi cho sau khi trở về, Thẩm Hạo dần dần vội vàng, tuy rằng hắn luôn không nói, nhưng là Trạch Hâm vẫn là có thể nhận thấy được, vì thế giảm bớt thời gian hai người dính lấy nhau, đổi thành tình huống hai người ở mỗi một phòng làm các việc riêng. Tuy rằng Thẩm Hạo thập phần bất mãn với hiện trạng này (phúc lợi hôn hôn, ôm một cái đã không còn, ()), nhưng là nghĩ đến kế hoạch về sau, vẫn nhịn xuống.

30. Chương 30: Ngốc Tử (7)

Nhìn báo cáo thư ký lấy đến, khóe miệng Thẩm Hạo dần dần câu lên, có vài thứ có thể dần dần thu lưới

“A Hạo, ta ra ngoài mua chút đồ, trong chốc lát sẽ trở về.” Nhìn tử lạnh trắng rõ ràng, Trạch Hâm cảm thấy chính mình nên ra ngoài mua thêm một chút.

“Ân.” Thẩm Hạo tuy rằng muốn đi theo, nhưng là nhìn một đồng việc trước mắt vẫn quyết định buông tha ý nghĩ này, “Vậy ngươi sớm trở về một chút.”

“Ta biết.” Nói xong, không tiếp tục nói chuyện cùng Thẩm Hạo, cầm ví tiền liền đi ra ngoài.

Ngay tại thời điểm Trạch Hâm cầm ví tiền khoái trá tính toán đợi lát nữa mình muốn mua cái gì, bên kia một người lặng lẽ đi tới cửa nhà bọn họ.

Thẩm Hạo đang suy nghĩ kế hoạch kế tiếp chưa được bao lâu liền nghe được tiếng chuông cửa dưới lầu, một bên sao Trạch Hâm lại trở về nhanh như vậy, sau đó một bên xuống dưới mở cửa.

“Sao lại người lại ở đây?” Nhìn thấy người ngoài cửa, Thẩm Hạo sững sờ một chút, nhú nhú mày.

Nhìn bộ dáng Thẩm Hạo có chút mất hứng, Bạch Liên tuy rằng đã sớm có chuẩn bị nhưng vẫn có chút mất mát, thu liễm tình hình trên mặt, cố ý lộ ra một cái tươi cười, ôn nhu nói: “Ta chỉ là muốn gặp người, vì thế đến xem người một chút.”

“Nga?” Nghe Bạch Liên nói, Thẩm Hạo hứng thú, nhíu nhíu mi, “Vậy người muốn vào ngồi chút hay không?”

Nghe Thẩm Hạo nói, trong lòng Bạch Liên vừa động, quả nhiên trong lòng Thẩm Hạo vẫn là có mình, trên mặt không khỏi nổi lên vui mừng, “Được.”

“Ngồi đi.” Sau khi kêu Bạch Liên ngồi xuống, Thẩm Hạo liền vào phòng bếp, “Người thích uống cái gì? Ta lấy giúp người.”

“Tùy tiện cái gì cũng được.” Bạch Liên một bên đáp lại, một bên quan sát địa phương quen thuộc lại xa lạ này. Rất nhiều đồ vật đều không có đối tựa như lúc trước mình nhìn thấy, nhưng so với trước kia lại nhiều thêm một chút cảm giác gia đình, hương vị rất ấm áp.

Thời điểm Thẩm Hạo đi ra thì cầm theo một ly coca, thuận tay đưa một ly khác cho Bạch Liên, “Trong nhà không có thứ khác.”

“Không sao.” Hai tay tiếp nhận ly Thẩm Hạo truyền cho, trong lúc nhất thời Bạch Liên có chút do dự không biết mở miệng như thế nào.

Nhìn bộ dáng tựa hồ suy nghĩ cái gì của Bạch Liên, Thẩm Hạo cũng không có mở miệng, chỉ là tựa vào sofa nhàn nhạt nhìn nàng.

Bạch Liên do dự, vẫn là mở miệng, “Quan hệ giữa người cùng Trạch tiên sinh là gì?”

“Hắn là người yêu của ta.”

Nghe Thẩm Hạo nói, Bạch Liên tuy rằng đã sớm đoán được một chút, nhưng lại không nghĩ tới Thẩm Hạo sẽ nói ra một cách không e dè như vậy, hơn nữa ôn nhu trong giọng nói là thứ cho tới bây giờ nàng đều chưa từng nhận được. Bạch Liên nắm chặt cái chén trong tay, đột nhiên ẩn ẩn có chút ghen tị với nam nhân kia.

Đột nhiên, Bạch Liên đứng lên, được ăn cả ngã về không đi đến bên người Thẩm Hạo, ghé vào trên người hắn, chuẩn bị hôn hắn.

Bị hành động của Bạch Liên làm cho hoảng sợ, sau khi Thẩm Hạo phản ứng lại liền đứng lên, một phen đẩy người đang không ngừng cạo ở trên người chính mình ra. Đầy mặt chán ghét nói: “Người đây là muốn làm gì?”

Bị đẩy ngã ở sofa trong mắt Bạch Liên rưng rưng nhìn hắn, vô cùng ủy khuất nói: “Thẩm Hạo, ta biết người thích của ta, thẳng đến gần đây ta mới phát hiện chính mình cũng thích người. Chúng ta có thể hòa hảo hay không.”

Đứng ở nơi đó, Thẩm Hạo nhìn người khóc đến hoa lệ đầm mưa, trong lòng không có chút thương tiếc, ngược lại là loại chán ghét khó nói rõ ràng.

“Rất xin lỗi, ta đã không còn thích người, hơn nữa về sau cũng sẽ không có quan hệ gì với người.”

Khó có thể tin nhìn người trước kia đã từng điên cuồng mê luyện chính mình, ánh mắt Bạch Liên mở to nhìn hắn, trong mắt tràn ngập đau thương, đứng lên hôn Thẩm Hạo.

Ngay tại giờ khắc này, ngoài cửa vang lên một cái thanh âm quen thuộc, “A Hạo, ta mua thứ người thích ăn...”

Trạch Hâm gian nan mang theo bao lớn bao nhỏ đồ ăn đi vào cửa, sau đó nhìn thấy bạn trai đương nhiệm của mình đang kiss tình nhân tiền nhiệm của hắn, trong nháy mắt đầu trở nên thập phần chỗ trống.

luận bắt hiện trường kẻ thông dâm thì làm như thế nào?

ở nhà đụng phải tiểu tam làm sao bây giờ?

Hai hàng chữ này không ngừng mà hiện lên trong đầu Trạch Hâm, sau đó cực kỳ nhanh chóng để đồ ăn xuống đất, chính mình nhảy lên muốn trở về phòng khóa trái cửa.

Nhìn thấy một loạt động tác của Trạch Hâm, dây thần kinh tên là lý trí trong đầu Thẩm Hạo liền bị cắt đứt, một cái tát đánh Bạch Liên ngã trên đất, nhìn người đang kinh ngạc nói không ra lời té trên mặt đất, lạnh giọng nói: “Lăn! Người nghĩ rằng ta còn là tên ngu ngốc chạy theo làm tùy tùng cho người trước kia sao?”

Bạch Liên ôm khuôn mặt sưng đỏ của chính mình, khó có thể tin nhìn hắn, “Thẩm Hạo, người...”

“Ta cái gì?” Thẩm Hạo ngồi xổm xuống nhìn thẳng nàng, ác độc nói: “Bạch Liên, trước kia ta thích người là mất ta bị mù. Hiện tại, người nghĩ rằng ta sẽ thích đồ thừa của người khác sao?”

Nói xong, không đợi Bạch Liên phản ứng, liền chạy lên lầu.

Bạch Liên bị người bỏ rơi trong phòng khách nhìn bóng dáng xoay người không chút do dự của Thẩm Hạo, trước mắt đột nhiên thoáng hiện rất nhiều hình ảnh.

Thời điểm chính mình vẫn là một diễn viên nhỏ, là Thẩm Hạo giúp mình lấy nhân vật.

Thời điểm chính mình thiếu chút nữa bị một phú thương tiềm quy tắc, là Thẩm Hạo xuất hiện cứu chính mình.

Thời điểm chính mình nói thích cái gì, là Thẩm Hạo yên lặng đưa đến trước mặt mình.

Thời điểm chính mình ở trường quay bị bắt nạt, là Thẩm Hạo nói với người khác mình là của hắn. (chém)

Chỉ cần chính mình không muốn, Thẩm Hạo tuy rằng bất đắc dĩ, nhưng là cho tới bây giờ đều không có bức mình làm cái gì.

...

Hiện tại, ngồi ở chỗ kia, nước mắt không biết vì cái gì mà chảy không dừng được.

Đợi cho sau khi một đường chạy về phòng, Trạch Hâm ôm tâm tình còn đang không ngừng kinh ngạc kích động ngồi ở trên giường, đầu vẫn trống rỗng.

tích —— chúc mừng người chơi hoàn thành nhiệm vụ ngược nữ chủ.

Ngay tại thời điểm Trạch Hâm ngồi ngây ngốc, liền nghe được thông báo của hệ thống.

Di? Cứ hoàn thành như vậy, nhưng là chính mình đâu có làm cái gì a?

“Trạch Hâm, người mở cửa ra được không.” Ngay tại thời điểm Trạch Hâm nghĩ hành vi gì của mình đã ngược được nữ chủ, liền nghe được tiếng đập cửa ngoài cửa.

Trạch Hâm liếc mắt nhìn cửa phòng một cái, một chút ý tứ mở cửa cũng không có, mình mới ra ngoài một hồi đã như vậy, cư nhiên liền tìm về một hồ ly tinh, càng thêm đáng giận là cư nhiên kiss ở trước mặt chính mình. Được rồi, tuy rằng cậu không để ý hồ ly tinh kia, nhưng vẫn có chút sinh khí.

Liên tục kêu vài tiếng, trong phòng một chút đáp lại đều không có. Thẩm Hạo nghĩ tới phản ứng bình tĩnh vừa rồi của Trạch Hâm, hiện tại có phải cậu đang ở bên trong thu thập đồ đạc chuẩn bị rời mình đi hay không, sau đó không bao giờ trở lại nữa? Dù sao không có mình, cậu cũng có thể sống rất khá.

Vừa nghĩ đến khả năng này, Thẩm Hạo cảm thấy tâm chính mình như là muốn vỡ thành trăm mảnh (chém). Không thể, cậu không thể rời đi, không thể...

Nghe được tiếng đập ngoài cửa càng ngày càng cuồng bạo, dù Trạch Hâm không muốn mở cửa lại vẫn có chút sợ hãi nói không rõ tỏ không thông.

Rối rắm trong chốc lát, vẫn là chậm rãi mở cửa, tiếp theo liền bị một người hai mắt đỏ bừng bổ nhào vào.

“Ngô ——” đau chết.

“Không thể, người không thể rời bỏ ta.” Vừa nói, Thẩm Hạo vừa như là người mắc bệnh tâm thần điên cuồng xé rách quần áo Trạch Hâm.

Thời điểm Trạch Hâm tỉnh lại, toàn thân mình liền nghênh đón một cảm giác vô cùng chua xót, như là được hợp lại sau khi bị xe tải nghiền dẽ ép một lần.

Chuyển động đầu một chút, liền thấy được một đôi mắt mở to, Thẩm Hạo vẻ mặt ưu thương áy náy nhìn chính mình.

Hiện tại Trạch Hâm ngay cả tâm muốn giết hắn đều có, không nghe phân trần liền đánh gục mình, hơn nữa thời điểm vừa mới bắt đầu còn biến thành đau như vậy. Chuyển đầu tới một bên khác, mắt không thấy tâm không phiền.

Nhìn thấy Trạch Hâm không để ý tới chính mình, Thẩm Hạo liền hoảng, lần này chính mình có lỗi với cậu (lại chém). Vì thế thật cẩn thận đi lên trên giường, ôm Trạch Hâm đang không ngừng giãy dụa vào trong ngực, đáng thương hề hề nói: “Tĩnh tĩnh, thực xin lỗi, ta cứ tưởng ngươi phải rời khỏi ta.”

Rời đi cái rầm, con mắt nào của ngươi nhìn thấy.

“Ta không thể chịu đựng được bộ dáng sau khi ngươi rời đi ta lại cùng một chỗ với người khác, ta nhất định sẽ điên.”

Mẹ nó, ngay cả tội danh ngươi cũng ảo tưởng thật tốt cho ta.

“Giữa ta cùng Bạch Liên không có chuyện gì, là nàng đột nhiên lao tới muốn hôn ta.”

“Hừ.” Ngươi một đại nam nhân như vậy còn bị một thiếu nữ cường hôn, ai tin tưởng?

Nghe được Trạch Hâm rốt cục lên tiếng, Thẩm Hạo hiểu được đại khái là đã hết giận một chút, vì thế vội vàng thừa dịp nhiệt nói: “Thật sự, ta thề, ta không có gì quan hệ với nàng.” Nói xong, hôn hôn đầu vai tràn đầy dấu vết của cậu, “Ngươi đừng rời khỏi ta.”

Nghe được thanh âm như là tiểu cầu sắp bị vứt bỏ của Thẩm Hạo, Trạch Hâm mềm lòng, ách thanh đáp: “Không phải ta muốn rời khỏi ngươi. Ta muốn uống nước.”

Thẩm Hạo vội vàng đi bưng một ly nước ấm đến, cẩn thận dứt nước cho cậu, nhìn người kia đi ngủ một lần nữa, trong mắt tràn ngập nhu tình.”Ngươi hảo hảo nghỉ ngơi.”

Chờ Trạch Hâm ngủ rồi, Thẩm Hạo mới đi xuống dưới lầu, thấy một phòng bữa bãi, lại không thấy nữ nhân khiến cho bọn họ tranh chấp. Lạnh lùng nhìn lướt qua, liền cầm lấy điện thoại di động.”... Đúng, là ta. Hiện tại ngươi tìm vài cái nhân viên dọn dẹp chuyên nghiệp đến nơi của ta một chuyến.... Đúng, chính là hiện tại.... Được, ta chờ.”

Chờ treo điện thoại, liếc mắt nhìn chung quanh một cái, phát hiện có chút đồ vật Trạch Hâm tỉ mỉ bố trí cũng bị phá hủy, suy nghĩ một chút lại gọi một cuộc điện thoại.

Đợi cho thời điểm Trạch Hâm lại tỉnh lại, liền phát hiện phòng khách nhà mình biến dạng lớn, hoàn toàn nhận không ra bộ dáng trước kia

“Đây là?” Được Thẩm Hạo ôm vào trong ngực, Trạch Hâm thập phần kinh ngạc chỉ vào trang sức trong đại sảnh.

Hôn hôn lỗ tai cậu, Thẩm Hạo nhàn nhạt nói: “Ngươi không phải vẫn muốn đổi thành như vậy sao, hôm qua rảnh rồi ta liền thay đổi.”

*

Mấy ngày nay Lý Tề có chút táo bạo, vốn nghĩ có thể nắm chắc tập đoàn Thẩm thị lại đột nhiên bị một cái Trình Giảo Kim nửa đường đi ra cản trở, con vịt đến miệng cứ như vậy bay đi.

“Chưa điều tra ra là ai làm sao?” Nhìn thư ký, khẩu khí Lý Tề thập phần âm lãnh nói.

Nhìn Boss nhà mình đã cuồng hóa, thư ký thật cẩn thận nói: “Công ty nhà này là hắc mã mới xuất hiện vài năm nay, hơn nữa làm chuyện gì đều tương đối bí ẩn, nếu không phải bởi vì sự kiện này, chúng ta có khả năng sẽ không nghĩ tới nó có thực lực lớn như vậy.”

“Ta không hỏi ngươi thứ vô nghĩa này, ta là muốn hỏi ngươi nắm quyền nó là ai?”

“Vâng.” Vừa nghe Boss nhà mình mất hứng, thư ký lập tức liền nói ra chuyện mình tra được, “Là Thẩm Hạo, nghe nói công ty này là hắn khởi đầu vào vài năm trước, nhưng là quy mô lúc ấy quá nhỏ cũng không có người chú ý.”

Nghe được tên này, Lý Tề nhíu nhíu mày, không phải là cái gốc tử vẫn đi theo phía sau Bạch Liên kia sao, hiện tại tốt lắm cư nhiên có thực lực lớn như vậy. Bạch Liên? Nghĩ đến nữ nhân này, mày Lý Tề dần ra một ít.

“Được, ta đã biết, kế tiếp các người vẫn giám sát chặt chẽ cho ta là được.” Không đến cuối cùng sao biết rốt cuộc hư chết về tay ai.

“Vâng.”

Phất phất tay để cho thư ký đi xuống, cầm lấy di động gọi một cuộc điện thoại, “Đợi lát sau khi tan tầm ta sẽ đi tìm người.”

Nhìn thức ăn được chuẩn bị tỉ mỉ trước mắt, Bạch Liên nghĩ hẳn là Lý Tề sẽ thích.

Từ ngày đó, một cái tát của Thẩm Hạo đã đánh tỉnh nàng, cái gốc tử sẽ suy nghĩ vì chính mình trước kia đã biến mất, chính mình cũng không phải cái nữ nhân có thể ra vẻ thanh cao trước kia. Vì thế, sau khi phát ra một chút tình tình ở nhà Thẩm Hạo liền rời đi. Hiện tại không phải chính mình chỉ có thể dựa vào yêu thích của kim chủ sao? Nghĩ như vậy, Bạch Liên châm chọc cười cười, không biết là đang cười chính mình hay là đang cười người khác.

Nghe được chuông cửa, Bạch Liên điều chỉnh tốt bộ mặt tươi cười của mình, lộ ra một cái biểu tình sẽ xuất hiện khi nữ nhân biết ơn người khác, sau đó mở cửa.

Nhìn nữ nhân ăn mặc thập phần khôu gợi, trong lòng Lý Tề tuy rằng có chút khinh thường, nhưng vẫn không thể không thừa nhận nữ nhân này đích xác có vốn để kiêu ngạo, bộ dáng hiện tại thật ra làm người thích hơn so với bộ dáng lãnh trước kia diễm. Đưa tay làm càn đặt ở trên người nữ nhân, lỗ mãng cười nói: “Hôm nay như thế nào xuyên thành như vậy?”

“Không vui sao?” Bạch Liên môi đỏ khê câu, làm nũng nói.

“Làm người thích.” Dùng chân đóng cửa lại, Lý Tề đột nhiên nảy sinh dục vọng với nữ nhân này, đặt nữ nhân ở trên người.

“Đừng... Chúng ta đi ăn cái gì đã.” Nhận thấy được ý tưởng của nam nhân, Bạch Liên vội vàng từ chối, nàng không nghĩ ở loại địa phương này.

Không để ý nàng giãy dụa, cố chấp muốn hoàn thành chuyện chính mình phải làm, “Không có việc gì.”

Ở thời khắc bị tiến vào đó, Bạch Liên chảy lệ, mờ mịt nhìn trần nhà trên đỉnh đầu.

Đợi cho sau khi hết thấy đều xong, Bạch Liên nằm ở nơi đó tùy ý Lý Tề ôm mình vào trong ngực.

“Bảo bối, thân mình này của người thật đúng là mát hần, nói vậy Thẩm Hạo cũng thập phần thích đi?” Lý Tề một bên thưởng thức tóc Bạch Liên, một bên không dấu vết kích thích.

Nghe Lý Tề nói, Bạch Liên như là chấn động, tiếp theo phe phẩy đầu đáp: “Không có, ta cùng hắn không có làm loại sự tình này.”

“Phải không?” Lý Tề hiển nhiên là không tin, “Vậy người nói trước kia hắn sao lại muốn sống muốn chết vì người?”

Bạch Liên cúi đầu, như là tự giễu: “Nhưng hiện tại hắn thập phần chán ghét ta.”

Lý Tề nghe Bạch Liên nói có chút ngoài ý muốn, nhưng là nghĩ đến trình độ điên cuồng hắn từng thấy trước kia của nam nhân tên Thẩm Hạo này, hắn cảm thấy nếu nam nhân kia yêu liền tuyệt đối sẽ không buông tha. Nghĩ đến kế hoạch của chính mình, “Trước kia hắn thích người như vậy, như thế nào lại đột nhiên thay đổi? Người chỉ cần thêm chút sức lực, hẳn là hắn sẽ lại thích người.”

“Người có ý gì?” Bạch Liên không có phản ứng lại ý tứ của Lý Tề.

Vuốt ve mặt Bạch Liên, Lý Tề ôn nhu nói: “Hắn thích ngươi như vậy, chỉ cần ngươi cùng hắn ở một chỗ, hắn là rất nhiều thứ sẽ không e ngại ngươi. Sau đó, ngươi giúp ta chiêu cố một cái nho nhỏ thì tốt rồi.”

“Ngươi...” Bạch Liên trừng lớn ánh mắt nhìn nam nhân nhìn như ôn nhu trước mắt này, gian nan nói: “Ngươi muốn ta làm như thế nào?”

“Ngươi chỉ cần dùng thân mình tuyệt vời của ngươi, ta nghĩ hắn là hắn sẽ thập phần vui lòng.”

Nghe hắn nói, trong lòng Bạch Liên phát lạnh, nghĩ cũng không có nghĩ liền đánh về phía hắn

Chặn đứng bàn tay đánh về phía chính mình, trong mắt Lý Tề không có dấu hiệu sinh khí, chỉ là có chút nghiến ngậm nhìn Bạch Liên, “Ngươi giúp ta, sau khi xong việc ưu đãi nên có thì sẽ có, không thiếu phần ngươi. Ngươi không giúp ta, ta nghĩ hắn là ngươi biết sẽ có cái hậu quả gì.”

“Ta thích ngươi.” Bạch Liên lớn tiếng khóc kể.

Lý Tề nhìn nàng như là nhìn thẳng hề, “Phải không? Vậy mấy ngày hôm trước ngươi đi nơi Thẩm Hạo là chuẩn bị làm cái gì?”

Thân mình Bạch Liên chấn động, không thể tin được nhìn hắn, “Ngươi phái người giám thị ta?”

“Nga, bảo bối, ta chỉ là trùng hợp biết được mà thôi.” Kỳ thật là sau khi hắn biết công ty kia là Thẩm Hạo do chương quản nên phái người giám thị Thẩm Hạo mới biết được.”Cho nên, đừng giả bộ.”

Bạch Liên nhìn nam nhân trong mắt chính mình còn đáng sợ hơn so với ác ma trước mắt này, thấp giọng nói: “Không có khả năng giúp ngươi, hiện tại Thẩm Hạo có một cái rất bảo bối tình nhân, hắn chương mắt ta.”

Nghe Bạch Liên nói, trong đầu Lý Tề rất nhanh hiện lên một cái nam nhân diện mạo thập phần tinh xảo, nhú nhú mày, tựa hồ có chút khó giải quyết. Trấn an vỗ vỗ lưng nàng, nhẹ nhàng mà nói: “Nếu như vậy, quên đi, hướng chi ta cũng thập phần luyện tiếu ngươi.”

Nghe nam nhân nói, Bạch Liên dụ ngoạn tựa đầu vào trên vai nam nhân, chỉ là ở địa phương nam nhân nhìn không tới trong mắt hiện lên một đạo lãnh ý.

*

“Tĩnh tĩnh, ngươi nhàm chán sao?” Thẩm Hạo đầy mặt ôn nhu nhìn Trạch Hâm ngồi ở bên trong văn phòng chính mình chơi trò chơi hời.

Trạch Hâm liếc một cái xem thường, vẫn là thập phần hảo tâm nói một câu, “Hiện tại ta một chút cũng không nhàm chán, cho nên ngươi chuyên tâm công tác đi!”

“Được.” Một chút cũng không rõ nguyên nhân Trạch Hâm không kiên nhẫn sinh khí, tính tình Thẩm Hạo thập phần tốt cười cười.

Trạch Hâm cảm thấy quả thực là muốn điên rồi, bắt đầu từ ngày đó, Thẩm Hạo quả thực giống như là có chứng bất buộc không cho cậu rời khỏi hắn, giống như là cậu vừa ly khai sẽ biến mất vậy. Vốn, rất nhiều công tác đều là đem trở về nhà mới hoàn thành, thẳng đến phát hiện có chút công tác không thể không tự mình đến công ty làm, vì thế liền đóng gói Trạch Hâm mang đến đây.

Trạch Hâm từng kháng nghị qua, nhưng là mỗi lần nhắc tới thì Thẩm Hạo lại hay dùng một bộ hình tượng tiểu cầu bị vứt bỏ nhìn cậu, biến thành cậu luôn có loại cảm giác tội lỗi khi bắt nạt tiểu động vật, vì thế cũng liền buông tha, dù sao ở nơi nào cũng là giống nhau, ở trong này còn được ăn ngon uống ngon.

31. Chương 31: Ngốc Tử (8)

Thẩm Hạo đầu vào đây khai triển kế hoạch thu mua, mà Trạch Hâm cũng rất tận chức tận trách làm sâu gao của chính mình.

Nhìn Thẩm Hạo còn đang vui đầu phê duyệt văn kiện, Trạch Hâm cảm thấy thập phần nhàm chán, mỗi ngày sau khi đến nơi đây chính là kiên trì chơi trò chơi, sau đó không làm cái gì.

Do dự hai giây, Trạch Hâm vẫn là để lại một tờ giấy cho Thẩm Hạo, chính mình yên lặng rời văn phòng.

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua cánh cửa một lần nữa bị mở ra, Thẩm Hạo cúi đầu thở dài một giây, gọi một cuộc điện thoại, sau đó lại cúi đầu xem văn kiện trên tay. Cho dù là âu yếm sủng vật, cũng cần thời gian thông khí.

Đi ra bên ngoài, Trạch Hâm cảm thấy thời tiết quả thực là rất tốt đẹp, cả không khí đều là thơm đến không thể thơm hơn.

Lật xem ví tiền, phát hiện bên trong trừ bỏ chi phiếu Thẩm Hạo cho cậu còn lại cũng chỉ là một ít tiền lẻ, ngẩng đầu nhìn bầu trời, nghĩ đã lâu không có đi siêu thị, quyết đoán đi về siêu thị phụ cận.

Ngay tại mấy phút đồng hồ sau khi Trạch Hâm rời đi, cửa công ty Thẩm Hạo ngừng một chiếc BMW, bên trong đi ra một đôi vợ chồng trung niên, vội vàng vàng đi vào bên trong.

“Thẩm tổng.”

Nhìn thư ký đặc ý của mình, Thẩm Hạo buông bút trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn hân.”Làm sao vậy?”

Thư ký nhìn bộ dáng mặt không chút thay đổi của Boss nhà mình, thập phần bình tĩnh đẩy đẩy mắt kính trên mũi, “Một đôi vợ chồng trung niên đến đây, tự xưng là cha mẹ người. Bọn họ hi vọng Boss đi xuống gặp bọn họ một lần.”

Nghe thư ký báo cáo, Thẩm Hạo tạm dừng hai giây, nhàn nhạt nói: “Người chuẩn bị một chút, ta lập tức đi gặp bọn họ.”

“Vâng.”

Chờ ở phòng khách hiện tại vợ chồng Thẩm thị thập phần lo lắng, hiện tại tập đoàn Thẩm thị tùy thời đều có nguy cơ phá sản, mà người duy nhất có khả năng cứu vớt trận nguy cơ này lại có quan hệ đối địch với bọn họ. Ngay tại thời điểm hai người lo lắng chờ, liền nhìn thấy cửa mở ra

“Đã lâu không gặp, phụ thân.” Nhìn Thẩm phụ đã có một chút chật vật, Thẩm Hạo thập phần đạm mạc mở miệng.

Nghe loại giọng điệu khinh mạn này của Thẩm Hạo, Thẩm phụ liền muốn phát tác, lại bị Lý Thiển bên cạnh kéo kéo ống tay áo, vì thế rất nhanh liền bình ổn xuống, khuôn mặt cố gắng làm ra một cái biểu tình ôn hoà, “Thẩm Hạo, người đã ở bên ngoài chơi lâu như vậy, cần phải trở về đi?”

Lông mày Thẩm Hạo ngả ngón, “Trở về, về đâu đây?”

“Đương nhiên là về Thẩm thị.” Thẩm phụ đương nhiên nói.

“Phụ thân, ta sẽ không trở về, ta có sự nghiệp của mình.” Tạm dừng hai giây, nói tiếp, “Về phần Thẩm thị, không phải còn có phụ thân cùng đệ đệ của ta sao? Ta còn đi chen chân làm gì?”

“Người.” Nghe Thẩm Hạo nói, Thẩm phụ rốt cuộc giả bộ không nổi nữa, trực tiếp quát Thẩm Hạo: “Sự nghiệp, sự nghiệp của người chính là làm Thẩm thị phá sản lại thu vào trong tay của người sao? Người chẳng lẽ đã quên mấy năm nay là ai nuôi người, cho người ăn người ở.”

“Ta đương nhiên biết, cho nên sau khi Thẩm thị phá sản ta sẽ hảo hảo mà nuôi dưỡng phụ thân người, về phần những người khác...” Thời điểm Thẩm Hạo nói lời này ánh mắt liếc nhìn Lý Thiển ngồi ở chỗ kia một cái.

Nhìn chằm chằm ánh mắt sắc bén của Thẩm Hạo, nghĩ đến tương lai của chính mình, Lý Thiển vẫn mềm nhẹ mở miệng nói: “Thẩm Hạo, ta biết người còn đang oán hận chúng ta, nhưng là lần này Thẩm thị gặp nạn, người không thể không ra tay giúp, bằng không truyền ra thì việc này sẽ thành cái gì? Hơn nữa, mẫu thân người cũng sẽ không muốn nhìn thấy Thẩm thị biến thành như hôm nay.”

“Người câm miệng!” Mẫu thân vẫn là cấm khu của Thẩm Hạo. Thẩm Hạo nhìn hai người, ánh mắt âm trầm nói: “Ta sẽ không về Thẩm thị, cho dù có cái gì cũng là chuyện của chính các người, từ nay về sau mời các người không muốn tiếp tục xuất hiện ở trước mặt ta, bằng không ta không biết lần sau sẽ phát sinh chuyện gì.”

Thẩm phụ thuận tay cầm gạt tàn trước mặt chính mình ném qua, “Súc sinh! Người cứ nhiên uy hiếp ta!” Thoáng nghiêng đầu, Thẩm Hạo tránh thoát, cười nói: “Đúng vậy, ta là súc sinh, vậy người là lão súc sinh!” “Người...”

Cuối cùng, hai người còn bị người cung kính ‘Thỉnh’ ra ngoài.

“Người nói, ta làm sai sao?” Nhìn bóng dáng chật vật của hai người dưới lầu, khi trong phòng chỉ còn lại có mình cùng thư ký, Thẩm Hạo cúi đầu hỏi.

Thư ký ở sau người không có phát biểu ý kiến gì, chỉ là cái đầu đã thấp lại càng cúi thấp thêm.

Trạch Hâm thập phần vui vẻ mua một đồng ăn, bao lớn bao nhỏ trở về văn phòng, dọc theo đường đi cảm thấy không khí tựa hồ có điểm là lạ.

Nghĩ có lẽ là lỗi giác của chính mình, vì thế vô cùng cao hứng đi vào.

“Thẩm Hạo, người xem ta mua rất nhiều ăn.”

Nghe được thanh âm của Trạch Hâm, thư ký cảm giác được Boss nhà mình liền trở nên ôn hòa, quả thực chính là một giây từ Nam Cực trở về ôn đới.

“Phải không?” Thẩm Hạo một bên đáp lời, một bên dùng ánh mắt ý bảo thư ký chứng mất nên rời đi.

Tiếp thụ đến ánh mắt của Boss thư ký tỏ vẻ chính mình thập phần thức thời, rất nhanh liền biến mất trước mắt hai người, thời điểm đi ra khỏi phòng còn quay đầu nhìn thoáng qua. Người nào đó mới vừa rồi còn lạnh lùng, hiện tại đang cười đến thập phần thoải mái.

“Người làm sao vậy?” Trạch Hâm nhìn Thẩm Hạo đang ăn đồ ăn vặt cậu mua, do dự một chút vẫn là hỏi ra.

“Àn?” Ngắc đầu, nhìn cậu một cái, “Không có gì, chính là vừa rồi gặp phải một cái vấn đề tương đối khó giải quyết, có điểm phiền toái mà thôi.”

“Nga.”

Thấy Trạch Hâm thập phần tín nhiệm hẳn không hề truy vấn cái gì, ánh mắt Thẩm Hạo thập phần nhu hòa, trong ánh mắt khó hiểu của cậu ôm người vào trong lòng.

Ngày hôm sau, đầu đề các báo chí đều đăng tin tức đại công tử gia tộc Thẩm thị ăn cây táo, rào cây sung, bòn rút gia sản.

Thời điểm Thẩm Hạo nhìn thấy tin tức này chỉ cười cười, tài chính Thẩm thị đã bị phá hư từ bên trong đến bên ngoài, đã sớm vô lực trở lại như trước, cho dù không phải hẳn, phỏng chừng cũng sẽ có người khác thay thế. Nếu như vậy, vì cái gì không phải hẳn tới thu mua nha? Cái này gọi là nước phù sa không chảy ruộng ngoài không phải sao?

Hắn không cần người khác thấy hắn thế nào, nhưng là lại không thể không cần dương quang của Trạch Hâm, “Chán ghét ta làm như vậy sao?”

Bị ôm vào trong ngực Trạch Hâm lắc lắc đầu, kỳ thật đối với thế giới này, trừ bỏ chuyện Thẩm Hạo còn lại chuyện cùng người khác đều không liên quan đến cậu.”Người làm như vậy có đạo lý của người.”

Ôm chặt người trong lòng, Thẩm Hạo thập phần may mắn, may mắn chính mình gặp cậu.

Một tháng sau, tập đoàn Thẩm thị tuyên bố phá sản, toàn quyền cho Thẩm Hạo tiếp nhận, chính thức cải danh thành Tinh Hạo.

tích —— chúc mừng người chơi hoàn thành nhiệm vụ. Xin hỏi có trở lại không gian hệ thống hay không?

“Có.”

Nằm ở trong lòng Thẩm Hạo, Trạch Hâm yên lặng lựa chọn.

Đợi cho một trận bạch quang qua đi, Trạch Hâm về tới không gian bên trong trí nhớ, chỉ là không gian này lại có biến hóa, tựa hồ biến thành một nửa là thư phòng, một nửa là phòng ngủ. Ngay tại thời điểm Trạch Hâm đánh giá địa phương này, một đôi tay từ sau ôm lấy cậu, tiếp theo phía sau truyền đến tiếng thở dài, “Người sớm biết người kia là ta đi?”

“Àn.” Nghĩ tới cái gì, mặt Trạch Hâm đỏ lên.

“Nếu như vậy, chúng ta đây có thể thử xem trang bị mới của nơi này.”

32. Chương 32: Thương Nhân (1)

“Công tử, người nhanh lên, bằng không đợi chút nữa liền không kịp đó.”

Vừa mới xuyên vào trong thân thể này, chợt nghe thấy một thanh âm không chút khách khí nói với chính mình. Nghe thanh âm thập phần thanh thúy, là một cô nương trẻ tuổi, chỉ là ý tứ không tốt trong giọng nói làm cho người ta thiếu đi vài phần hảo cảm.

Trạch Hâm chậm nửa nhịp còn chưa kịp phản ứng lại đây là chuyện xảy ra gì, chủ nhân thanh âm kia liền mất hứng, đây mặt ghét bỏ nhìn Trạch Hâm ma sát cọ cọ nói: “Thiếu gia, người đừng trách phu nhân, phu nhân đây là muốn tốt cho người.”

Nói xong, cũng không để ý phản ứng của Trạch Hâm, lôi kéo cậu bước ra ngoài.

Một đường gặp ghềnh bị người kéo đi, miễn cưỡng cưỡng mới đuổi kịp cước bộ người trước mặt.

“Hệ thống, đây là có chuyện gì?”

Trầm mặc hai giây, bên tai truyền đến thanh âm bình thản quen thuộc

người hiện tại là đang trên đường đi xung hí.

“Ta thảo (= ta f***)!” Trong lòng Trạch Hâm thầm mắng một tiếng, “Vì cái gì thân phận nơi này lại gặt người như vậy?”

bởi vì tình tiết cần.

“Ta có thể đánh người sao?” Trạch Hâm nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Phu nhân, ta mang thiếu gia đến.” Nha hoàn mang theo Trạch Hâm tiến vào chính đường liền cung kính hành lễ với một phụ nữ trung niên ngồi ở thượng vị, hành vi chân chó cùng với bộ dáng vừa rồi hoàn toàn phân biệt thành hai người.

Gặp loại tình huống này, Trạch Hâm biết vâng lời kêu một tiếng: “Phu nhân.”

Nhìn thấy Trạch Hâm nói chuyện, phụ nhân kia nâng mí mắt lên nhìn cậu một cái, sau đó giống như thi ân nói: “Người có thể đi Tiền phủ là tạo hóa của người, người khác còn không có phúc khí này. Lần đến này, nhất định không thể đánh mất thể diện Trạch gia chúng ta.”

“Vâng, ta hiểu được.” Trạch Hâm cúi đầu đáp. Tuy rằng hiện tại không rõ bất cứ cái gì, nhưng làm giảm đi cảm giác tồn tại chính mình của như thế này thì chắc chắn không sai.

Nhìn thứ tử phía dưới này vẫn vâng vâng dạ dạ, trừ mỗi diện mạo ra thì đều không lên được mặt bàn, trong ánh mắt khôn khéo của phụ nhân mặt hiện lên mấy đạo tinh quang.”Tốt lắm, hiện tại người liền đi theo đại quản gia Tiền phủ đi.”

Thẳng đến lúc này, cậu mới phát hiện nơi này trừ bỏ phu nhân này, vài gia đình hung thần ác sát ở ngoài, còn đứng một người trung niên.

“Trạch thiếu gia, thỉnh đi theo ta.”

Thẳng đến ngồi trên cỗ kiệu, Trạch Hâm mới phản ứng lại chính mình có phải đã bị bán đi hay không?

“Hệ thống, chúng ta đến nói chuyện nhân sinh.”

ta chỉ là một cái hệ thống, không có nhân sinh.

“... Được rồi, người thắng, đem kịch bản lần này cho ta.”

Lung la lung lay ở bên trong kiệu, một thiếu niên tuấn tú chăm chú đọc sách trong tay mình, không hề ghét bỏ ánh sáng nơi này cỡ nào không thích hợp để đọc sách.

“Ta cảm thấy chủ nhân thân thể ta xuyên vào này mới là người cần giúp đi?”

tích —— không phù hợp yêu cầu của tình tiết.

tình tiết, tình tiết em gái người a! Cậu cũng rất khổ bức được không.

Địa điểm xuyên qua lần này có chút giống C quốc cổ đại, chỉ là quân chủ nơi này tương đối khai sáng, hiểu được tầm quan trọng của việc phát triển kinh tế, không có tình huống trọng người đọc sách hèn hạ thương nhân, ngược lại ở trong này thương nhân có được lượng tiền tài lớn còn có địa vị tương đối cao, đương nhiên cậu cảm thấy đây là có liên quan đến việc hàng năm thương nhân sẽ giao rất nhiều thuế vụ.

Mà thân thể hiện tại của Trạch Hâm này là ở Trạch gia một cái gia tộc từng thập phần hiển hách, chỉ là vài năm nay không có sinh ra bao nhiêu nhân tài nên bắt đầu dần dần suy tàn, nhưng là lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, cho dù là bắt đầu suy tàn, Trạch gia từng huy hoàng tại triều đình vẫn là có chút tiếng nói. Mà Tiền gia trong miệng phu nhân là một cái thể gia thương nhân ở Giang Nam, có thể xem như đứng nhất trong bốn phú hào của quốc gia, hiện tại kêu Trạch Hâm qua là vì một cái mục đích, chính là đám hỏi, nhưng lại dường như là đi qua hưởng ngọt ngào (chém).

Xem đến nơi đây, Trạch Hâm không nhịn được táo bạo. Em gái người, tình tiết này một chút cũng không khoa học, vì cái gì nơi này còn có người như ca nhi tồn tại. Ở trong này, không chỉ có nam nhân, nữ nhân, còn có một loại ca nhi có thể sinh dục xen vào nam nhân cùng nữ nhân, tuy rằng bọn họ thoát nhìn không có gì khác với nam nhân bình thường, nhưng là lại có thể sinh dục, thân thể hiện tại của cậu chính là một tên ca nhi.

Mà người cậu phải gả cho tên là Tiền Phong, đương gia đương nhiệm Tiền gia, cũng là nam hai bộ truyện này. Ở trong này, Tiền Phong có thể nói là nhất kiến chung tình với nữ chủ, nhị kiến khuyh tâm, tam gặp phi giai nhân không cần (lần đầu gặp thì thích, lần hai tâm động, lần ba không phải nàng không cưới), nhưng là làm một cái tồn tại như nam phụ, hẳn xuất hiện là dùng để thừa nhận sự tồn tại nam chủ. Vì thế, cuối cùng kết cục bị kịch là nam hai phú hào mang theo tình yêu với nữ chủ, cả đời buồn bức thất bại, từ nay về sau sau đều cưới người giống nữ chủ. Hơn nữa, vì tỏ vẻ tình thâm với nữ chủ, người Tiền Phong cưới đều không có cưới hỏi đăng hoàng, mà là nâng bằng kiệu nhỏ đi vào.

() đây rõ ràng chính là một tra nam được không? Có Bạch Nguyệt quang trong lòng, vì cái gì còn muốn dính vào hoa đại cổ đại ven đường, dính rồi còn không hảo hảo đối tốt với người ta, hảo hảo mà bảo vệ nữ chủ không được sao? Như vậy cậu liền sẽ không gạ người như vậy bị gạ qua.

Ngay tại thời điểm Trạch Hâm nghĩ đến lúc đó có phải có thể dùng kỹ năng mình mới đạt được để đào tẩu hay không, chợt nghe thanh âm quần gia bên ngoài, “Công tử, đã đến.”

Đợi cho Trạch Hâm xuống kiệu, liền thấy được một tòa nhà thập phần khí phách, hoàn toàn không có cảm giác nhà giàu mới nổi. Quần gia cung kính dẫn Trạch Hâm đi vào, thẳng đến một gian phòng được trang hoàng thập phần tốt, “Trạch thiếu gia, mấy ngày nay lão gia nhà ta đi ra ngoài, phỏng chừng qua vài ngày sẽ trở về, trước hết ủy khuất người đợi ở trong này một chút, qua đoạn thời gian chờ lão gia trở về sẽ tới gặp người. Đợi chút sẽ có thị nữ đến, Trạch thiếu gia có cái gì phân phó liền phân phó bọn họ là được.”

“Tốt, ta đã biết.” Gật gật đầu với quần gia, Trạch Hâm liền khí định thần nhàn đánh giá trang sức chung quanh.

Nhìn thấy hành động của Trạch Hâm, quần gia cái gì đều không nói gì, chỉ là ánh mắt lóe lóe, rất nhanh liền rời đi.

Rời đi sân Trạch Hâm, quần gia một đường đi đến một cái sân trang hoàng thập phần hoa lệ khác, chỉ là nơi này có chút âm trầm.

“Lão gia, Trạch công tử đã đến.”

“Đã biết.” Nam tử ngồi ở chỗ kia không có quay đầu, chỉ là cúi đầu cầm đồ ăn cho cá thả cho cá trong đình ăn.

“Tựa hồ vị công tử này một chút cũng không giống với lời đồn.” Quần gia quan sát động tác nam nhân, thật cẩn thận nói.

Động tác trong tay nam nhân tạm dừng một chút, sau đó lại thập phần tự nhiên hỏi: “Không giống như thể nào?”

“Tựa hồ văn tĩnh hơn một chút so với lời đồn.” Quần gia nghĩ tới thiếu niên im lặng đến quá phận dọc theo đường đi, châm chọc nói.

Nam nhân cúi đầu cười cười, buông thức ăn cho cá trong tay, nhàn nhạt nói một câu, “Chỉ cần hần không yêu cầu quá phận, người liền hảo hảo mà để hần đợi ở trong phủ.”

“Vâng.”

Đến nơi đây đã một tuần, Trạch Hâm vẫn ăn ngon uống ngon đợi, tố chất bọn hạ nhân tựa hồ thập phần tốt, hoàn toàn không có tình huống cho cậu xem sắc mặt, làm cậu có chút buồn bực đồng thời lại có chút may mắn. Thật sự rất nhàm chán!

Hơn nữa Tiền lão gia anh minh thần vũ trong truyền thuyết vẫn không có xuất hiện, hỏi hạ nhân một chút cũng không hỏi ra tin tức hữu dụng gì.

“Quần gia, khi nào thì lão gia trở về?” Trạch Hâm ra vẻ lơ đãng hỏi.

Nghe Trạch Hâm nói, ánh mắt quần gia lóe lóe, tựa hồ không phải rất hiểu vì cái gì Trạch Hâm sẽ hỏi vấn đề này, “Rất xin lỗi, ta cũng không biết cụ thể khi nào thì lão gia trở về.”

“Được rồi, ta đã biết.” Tuy rằng sớm biết kết quả này, nhưng là có chút thất vọng nhỏ.”Kia ta có thể đi dạo ở trong này sao?”

“Đương nhiên có thể.”

Nghe được đáp án của quần gia, Trạch Hâm cuối cùng cũng yên tâm, mấy ngày nay bởi vì lo lắng phạm vào kiêng kị gì, luôn đợi ở ba phần một mẫu của mình, đã sớm muốn mốc meo.

Như thế, ngày hôm sau Trạch Hâm liền đuổi hạ nhân đi, một người chuyển động ở trong tòa phủ to lớn. Tuy rằng không phải tất cả mọi người đều nhận biết cậu, nhưng là thấy quần áo cùng với trang sức Trạch Hâm mặc, đại đa số hạ nhân gặp được đều cung kính kêu một tiếng công tử. Bởi vì chủ nhân nơi này còn không có triển khai cái thuộc tính gọi là ngựa đực, cho nên người nghênh vào liền chỉ có một mình Trạch Hâm, cũng không sợ đi tới đi lui liền gặp được tình địch.

Cứ như vậy, Trạch Hâm một đường đi một đường xem, rốt cục đi tới ngoài một cái sân lược hiển(?) kỳ quái. Xem trang sức bên ngoài thì không biết tinh xảo gấp bao nhiêu lần so với tòa nhà khác, dựa vào trực giác của Trạch Hâm, nơi này nhất định rất đáng giá nhìn xem. Vì thế, căn cứ tinh thần không biết sợ, Trạch Hâm cất bước đi vào.

Nhìn trang sức bên trong, Trạch Hâm cảm thấy chính mình quả nhiên phỏng đoán không sai, xem tinh mỹ này, không suy xét qua là còn tưởng rằng chính mình đi tới thể ngoại đào nguyên!

Đi vào bên trong, Trạch Hâm liền nghe được tiếng dòng nước, đi theo thanh âm, liền thấy được một cái thủy tạ (hồ bơi). Đợi cho đến gần, mới phát hiện có một người ngồi ở chỗ kia, tựa hồ là nghe được có người đến đây, người kia chuyển đầu qua. Trong nháy mắt kia, Trạch Hâm rốt cục hiểu được vì cái gì có loại tiểu thuyết có thể hình dung một người đến có khí thế như vậy, quả nhiên chuyện cũ không phải đều là bịa đặt.

33. Chương 33: Thương Nhân (2)

Nhìn nam tử trước mắt này, Trạch Hâm do dự hai giây, chờ dần xả ra một khuôn mặt tươi cười, “Người khỏe, ta không cẩn thận đi vào, trước đó cũng không biết nơi này có người ở.” Ha ha, Trạch Hâm cảm thấy mặt chính mình đều sắp cười đến cương cứng, như thế nào người đối diện vẫn không có nửa điểm phản ứng a!

Người kia chỉ bình tĩnh nhìn Trạch Hâm, không nói gì thêm.

“Người nếu không thích người khác quấy rầy, ta đi trước.” Đợi cho đi ra khỏi sân, Trạch Hâm mới vỗ bộ ngực bình ổn một chút áp lực vừa cảm nhận được, thật là đáng sợ!

“Trạch thiếu gia!” Ngay tại thời điểm Trạch Hâm nghĩ là nên trở về hay là lại đi đi dạo nơi khác, liền nghe được một tiếng kêu vội vàng. Sau đó liền nhìn thấy một cái nha hoàn cho tới nay đều chiếu cố chính mình đầy mặt như trút được gánh nặng nhìn mình, sau đó thập phần vội vàng nói: “Trạch thiếu gia, quản gia đang tìm người, hiện tại mời người về xem đi.”

Nhìn thấy biểu tình thập phần lo lắng lộ ra trên mặt tiểu nha hoàn, Trạch Hâm nghĩ nghĩ, vẫn là quyết định buông tha cho lần thám hiểm này của chính mình.

“Tốt.”

Nhìn thấy Trạch Hâm dễ dàng đáp ứng như vậy, nha hoàn rất rõ ràng thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng thật sự sợ hãi nếu vị thiếu gia này bốc đồng không muốn trở về, kia nàng nên nói với quản gia như thế nào.

Đợi cho đi theo nha hoàn nơm nớp lo sợ trở lại phòng ở của mình, Trạch Hâm liền nhìn thấy một chuỗi người đi theo sau quản gia, mà trên tay mỗi người đều cầm một cái khay đựng đồ vật.

Nhìn thấy Trạch Hâm trở lại, quản gia đầy mặt ý cười đón tiếp, chỉ vào một đồng hồ đồ vật phía sau, “Trạch thiếu gia, đây đều là chuẩn bị cho người.”

“Vì cái gì?” Cẩn thận nhìn nhìn, mới nhận ra là một đồng quần áo sắc sỡ, trong mắt Trạch Hâm hiện lên một chút không tình nguyện. Từ trước cho tới bây giờ quần áo của cậu đều không có nhiều nhan sắc như vậy, nhìn liền cảm thấy đau mắt.

Nhìn thấy thần sắc Trạch Hâm, quản gia bất động thần sắc nói: “Bởi vì qua hai ngày nữa có một cái yến hội, đến lúc đó lão gia cũng sẽ trở về, hi vọng công tử người có thể bồi hân cùng đến.”

Thẳng đến lúc này, Trạch Hâm mới hiểu được, nguyên lai không phải quần áo đưa riêng cho chính mình, chỉ là muốn mặc ra ngoài gặp người, tự nhiên không thể keo kiệt. Nghĩ đến tình cảnh mình, Trạch Hâm do dự hai giây liền đáp ứng, “Ta đã biết, ta tự mình chọn, quản gia người không cần quan tâm.”

Nhìn thấy Trạch Hâm nhanh đáp ứng như vậy, ý cười trên mặt quản gia càng sâu, “Lão gia rất nhanh sẽ trở về, đến lúc đó sẽ đến nhìn người.”

“Ân.” Trạch Hâm thập phần không thêm để ý đáp ứng.

“Kia ta sẽ không quấy rầy công tử, nếu công tử còn thiếu cái gì thì kêu người cho ta biết, ta sẽ kêu người đưa tới.” Quản gia khách khí nói, kêu hạ nhân quy củ đặt đồ vật ở trong phòng Trạch Hâm, sau đó liền rời đi.

Nhìn đồ vật đầy phòng, Trạch Hâm chỉ cảm thấy trán đau, nói với nha hoàn vẫn đi theo chính mình: “Thu thập tất cả đi, sau đó thuận tiện giúp ta chọn một kiện quần áo để nhìn chút.”

“Nhưng ...” Nghe được mệnh lệnh của Trạch Hâm, nha hoàn có chút do dự, nhìn cậu nhỏ giọng nói: “Nhưng quản gia hi vọng công tử tự mình chọn thứ mình thích.”

“Trình độ thưởng thức của ta không tốt, người chọn cho ta là được rồi.” Trạch Hâm đầy mặt không cần nói, trước kia thời điểm cậu mua quần áo đều là Tiêu Vân Tường giúp đỡ xem. Nghĩ đến Tiêu Vân Tường, mặt Trạch Hâm liền đỏ.

“Thiếu gia...” Nhìn bộ dáng không phụ trách của Trạch Hâm, tiểu nha hoàn quả thực muốn khóc, bị quản gia biết là mình sẽ bị phạt.

Đợi cho Trạch Hâm phục hồi lại tinh thần từ bên trong hồi ức, chỉ thấy bộ dáng nha hoàn đầy mặt muốn khóc nhìn mình, Trạch Hâm đành phải sửa lời: “Được rồi, ta tự mình chọn.”

Nghe Trạch Hâm nói, nha hoàn mới thu hồi nước mắt trong mắt. Nhìn thấy nha hoàn biến sắc mặt nhanh như vậy, Trạch Hâm quả thực sợ ngây người.

Trạch Hâm nhìn địa phương đầy trang sức thập phần xinh đẹp, cảm thấy yến hội này của Tiền gia tựa hồ thập phần long trọng.

Đợi cho yến hội diễn ra, Trạch Hâm vẫn không có nhìn thấy người gọi là lão gia, ở thời điểm cậu nghĩ có phải không cần tham dự cái yến hội nhàm chán này hay không, chợt nghe quản gia phái người đến truyền lời, kêu Trạch Hâm thu thập tốt chính mình sau đó đi theo người tới đi tìm lão gia.

Nhìn nhìn quần áo trên người chính mình, Trạch Hâm cảm thấy đã có thể, nguyên bản sáng sớm chỉ sợ gặp chuyện không may đổi quần áo cũng ổn, hiện tại hẳn là không cần thay đổi. Vì thế khí định thần nhàn nhìn người tới nói: “Đi thôi.”

Đi theo tiểu tư một đường đi vào một cái sân được bố trí thập phần xinh đẹp, rất nhanh liền thấy được quản gia chờ ở cửa sau.

Quản gia nhìn thấy thiếu niên được một thân áo xanh phụ trợ càng phát ra xuất trần, trong mắt hiện lên một chút tán thưởng. Rất nhanh điều chỉnh tốt cảm xúc của chính mình, cung kính nói: “Lão gia đã chờ người ở bên trong, thỉnh thiếu gia vào đi thôi.”

“Ân.” Gật gật đầu với quản gia, Trạch Hâm thập phần thản nhiên đi vào.

Trạch Hâm vừa đi, vừa nghĩ Tiền lão gia sẽ là cái dạng gì, luôn cảm giác sẽ là bộ dáng da dầy thịt béo.

Đi vài bước, rất nhanh liền đi tới bên trong, nhìn một người duy nhất trong phòng, cùng với bóng dáng đưa lưng về phía chính mình, phản ứng thứ nhất của Trạch Hâm chính là, nguyên lai Tiền lão gia không phải một tên béo a.

Như là nghe được thanh âm có người đến, người kia chuyển thân qua.

Nhìn tọa ỷ chuyển động, vài cái chữ to liền quanh quẩn trong đầu Trạch Hâm: đây không phải cái người thập phần khủng bố ngày đó sao?

Nhìn thấy kinh ngạc trong mắt Trạch Hâm, trong mắt Tiền Phong hiện lên một chút lãnh ý, quả nhiên mọi người nhìn đến gia chủ Tiền gia liền lấy đại danh là người tàn tật đều sẽ là cái dạng này.

“Về sau nơi này là nhà của người, có cái gì không hài lòng liền nói cho quản gia, Tiền gia sẽ không bạc đãi người. Hiện tại, chúng ta nên đi tham gia yến hội.” Tiền Phong nói xong, thấy mục đích đã xong liền tự mình phụ giúp mình lên xe đi ra ngoài, hoàn toàn không để ý người phía sau về mặt thập phần kinh ngạc.

Hiện tại trong đầu Trạch Hâm có chút hỗn loạn, không ngừng mà thoáng hiện vài cái suy nghĩ, “Mẹ nó, thân thể hẳn thật có bộ dáng từ tính! Lời hắn nói có phải có địa phương không đúng hay không? Di, hình như là hắn ngồi ở trên xe lăn. Xe lăn? Gia chủ Tiền gia là người què?”

Sau khi ra ngoài, Tiền Phong phát hiện người phía sau cũng không có theo kịp, chỉ là bình tĩnh đứng ở nơi đó ngăn người. Trong lòng Tiền Phong hiện lên một chút ngoan ý, đối với việc người chính mình gả cho là người tàn phế, quả nhiên để ý như vậy.

“Người không đi sao?”

Ngay tại thời điểm Trạch Hâm không biết vì cái gì ngăn người, đột nhiên nghe thấy một thanh âm thập phần băng lãnh, vì thế rất nhanh liền phục hồi lại tinh thần, nhìn người chờ ở nơi đó, vội vàng bỏ chạy qua.

“Đẩy ta đi xem.” Nhìn thấy Trạch Hâm đi tới bên người chính mình, Tiền Phong lại mở miệng nói.

“A? Nga.” Trạch Hâm sửng sốt hai giây, rất nhanh liền phục hồi lại tinh thần, đứng ở phía sau Tiền Phong, phụ giúp hắn đi đến phía trước.

Đi ở phía sau quản gia nhìn bóng dáng hai người trùng lặp, cúi đầu hít một tiếng. Nếu lão gia không có ý muốn ra ngoài, hôm nay có lẽ sẽ không biến thành cục đoàn như vậy.

Thẳng đến đi tới đại sảnh yến hội, Trạch Hâm mới phát hiện yến hội lần này rốt cuộc mời bao nhiêu người, quả thực là rất náo nhiệt. Biến thành không giống như là yến hội, càng giống cái gì ngày lễ hội đèn lồng linh tinh.

Phụ giúp Tiền Phong đi qua, dọc theo đường đi đều là người chào hỏi, Trạch Hâm mới hiểu được Tiền lão gia này lợi hại cỡ nào, cho dù biến thành như vậy, cũng không có bị người khinh thị, còn ẩn ẩn bị người kiêng kị.

Dọc theo đường đi, Trạch Hâm tận tâm tận trách làm nên, cố gắng làm giảm cảm giác tồn tại của chính mình, tranh thủ không cần khiến cho người khác chú ý.

Ngay tại thời điểm yến hội một mảnh tiếng hoan hô cười nói, một cái tiểu tư chạy tới, đi theo quần gia báo cáo cái gì, quần gia nhíu nhíu mày, vẫn là đi tới trước mặt Tiền Phong, thấp giọng nói: “Dung tiểu thư đến đây.”

Trạch Hâm chú ý tới, ở thời điểm quần gia nói lời này, Tiền Phong liền nắm chặt tay vịn bên người.

Bộ dáng thoát nhìn tương đối khấn trương. Trạch Hâm nghĩ như thế.

Tác giả có chuyện muốn nói: ta không nghĩ ngoạn máy rời a, hảo không hề động lực.

Nếu có rảnh, có không đi cất chứa một chút của ta chuyên mục.

vì cái gì vẫn không trưởng, ta viết không tốt, người muốn nói a!

34. Chương 34: Thương Nhân (3)

Trạch Hâm nhìn Tiền Phong bối rối hai giây, rất nhanh liền khôi phục bình thường, thanh âm trầm ổn nói với quần gia bên người: “Người dẫn bọn hần vào đi”

Rất nhanh, có một nam một nữ xuất hiện ở tại trước mặt hai người, nhìn nữ tử tuyệt mỹ trước mắt này, Trạch Hâm đột nhiên nghĩ không rõ, vì cái gì luôn luôn có chút người, lấy danh nghĩa vô tội là không yêu, yên tâm thoải mái tiếp thụ tặng phẩm của người khác.

“Tiền công tử, đã lâu không gặp.” Nhìn nam tử ngồi ở xe lăn, trong mắt nữ tử hiện lên một chút đáng tiếc, chỉ là rất nhanh liền bị đầy mặt nhu tình thay thế.

“Đã lâu không gặp.”

Trạch Hâm cảm thấy, cậu không hiểu lại nghe ra được kích động bị cực lực che dấu ở bên trong giọng nói trấn định.

“Đây là thứ ta cùng Tử Tấn tìm được, hi vọng có thể giúp người.” Nữ tử ôn nhu nói, tiếp theo tiếp nhận một cái hộp tinh xảo trong tay nam nhân theo phía sau đưa cho hần.

Tiền Phong sửng sốt hai giây, rất nhanh tiếp nhận thứ trong tay nàng, sau đó mở ra nhìn thoáng qua. ở sau người Trạch Hâm lặng lẽ nhìn thoáng qua, tựa hồ là một đóa hoa sen huyết sắc được bảo tồn thập phần tốt.

“Hi thế trân bảo này, làm phiền các người phí tâm.” Tiền Phong vừa nói, một bên thuận tay đưa hộp cho Trạch Hâm vẫn đứng ở phía sau hần.

Nhìn thấy động tác của Tiền Phong, hai người mới chú ý tới người này, bộ dáng thoát nhìn không giống như là gia phó.

“Vị này là?” Người tên là Tử Tấn mở miệng hỏi.

“Đây là phu lang của ta.” Tiền Phong nhẹ nhàng băng quơ nói, nhưng là cũng thừa nhận thân phận của Trạch Hâm.

Nhìn kinh ngạc chột lóe mà qua trên mặt hai người, Trạch Hâm ngại ngừng cười cười với hai người.

Nữ tử nhìn Trạch Hâm lộ ra một cái biểu tình khó có thể tin, giọng điệu mang theo ai oán không dễ phát hiện, “Vì cái gì chúng ta cũng không có nghe được một chút tin tức?”

“Đó là bởi vì đoạn thời gian trước ta không ở nhà, vì thế đành phải ủy khuất hần một chút, chờ thêm đoạn thời gian chọn một ngày lành chính thức nghênh hần vào cửa.” Khóe miệng Tiền Phong mang cười, tựa hồ thập phần ôn nhu nói.

Trạch Hâm nhìn bộ dáng hẩn, khoe miệng nhin không được giật giật biên độ nhỏ, cậu luôn cảm thấy chính mình bị lợi dụng.

Nữ tử cắn cắn môi, liếc mắt nhìn Trạch Hâm một cái, nhìn nhìn lại nam chủ thập phần khí định thần nhàn, muốn nói gì, lại do dự mà không nói ra.

Nhìn thấy nữ tử đi theo nam chủ đi rồi, Trạch Hâm nhìn bóng dáng hai người, giống như là một đôi bích nhân.

Tiền Phong nhìn phương hướng hai người đi, đột nhiên cảm thấy trong lòng có chỗ nào ngạnh đến hoảng, vội vàng muốn dời đi tầm mắt chính mình, vì thế liền thấy được Trạch Hâm bên người chính mình đầy mặt kính trọng ước ao (?) nhìn hai người.

“Ngu xuẩn, thu hồi biểu tình trên mặt người.”

Trạch Hâm nghe được bên tai truyền đến thanh âm lạnh lùng, sau đó nhìn Tiền Phong đầy mặt ghét bỏ nhìn chính mình, không tự giác nhíu mày.

Nhìn thấy biểu tình của Trạch Hâm, Tiền Phong nhin không được cười nhạo: “Như thế nào? Chẳng lẽ người không phải sao? Nhớ kỹ thân phận của chính người.”

Nhìn thấy cái loại ánh mắt ghét bỏ này của hẩn, nắm tay Trạch Hâm nắm chặt lại buông ra vài lần, vài lần nhin không được muốn đánh lên trên mặt hẩn, cuối cùng nghĩ cái gì, hung tợn nói một câu: “Người như vậy, khó trách người người thích không muốn ở một chỗ cùng người.”

Nói xong, không đợi Tiền Phong nói cái gì, xoay người liền chạy về phòng ở của mình, dù sao yến hội đã xong.

Ánh mắt Tiền Phong thập phần âm trầm nhìn bóng dáng Trạch Hâm xoay người rời đi, tay vịn trong tay bởi vì lực lớn mà bị chặt đứt.

Đợi cho trở lại phòng mình, Trạch Hâm mới thở ra một hơi thật dài. Tượng đất cũng có ba phần tính tình được không? Ở ẩn tượng của cậu, còn chưa ai vũ nhục cậu như vậy, đương nhiên này cũng có liên quan đến việc cậu vẫn phải đợi ở trong phòng không đi ra.

Ngày hôm sau, Trạch Hâm mới phát hiện, nguyên lai nam nhân này không chỉ ác độc trong lời nói, lòng dạ tâm lý lại thập phần hẹp hòi.

“Người nói, lão gia muốn ta đến ở đây?” Trạch Hâm chỉ vào phòng ở thập phần rách nát trước mắt, bình tĩnh hỏi quản gia.

Nhìn sắc mặt Trạch Hâm bình thản, quản gia cũng không tiện nói cái gì, chỉ là bất đắc dĩ nói: “Đúng vậy, lão gia nói trong nhà muốn vào đi cải biến lớn, chỉ có thể thỉnh thiếu gia chấp nhận ở trong này trước.”

“Được rồi.” Mặc dù có chút không thể tiếp thụ, nhưng Trạch Hâm vẫn là thập phần bình tĩnh tiếp nhận địa điểm sinh hoạt mới.

Sinh hoạt từ giai cấp thượng thừa liền biến thành bần nông và trung nông, Trạch Hâm vẫn thản nhiên tiếp nhận, ở nơi nào mà không phải ở đâu?

Nhìn cái người trong viện đầy mặt nhàn nhã nằm phơi nắng Thái Dương kia, hoàn toàn không có cái loại vẻ mặt tự trách tự oán như trong tưởng tượng của chính mình, trong lòng Tiền Phong liền có vài phần sinh khí. Tiếp theo liền nổi giận đùng đùng xoay người rời đi, quản gia đi theo phía sau nhìn thoáng qua chủ tử mình, còn có trong viện cái người không hợp với nơi này kia, thở dài một tiếng.

Ngay tại thời điểm Trạch Hâm mưu tính chủ ý nhỏ của chính mình, chuẩn bị rời đi nơi này, Tiền Phong đột nhiên lại phải người đón chính mình trở về phòng ở ban đầu.

Đối với hành vi như vậy, Trạch Hâm chỉ đánh giá có hai chữ: có bệnh!

Đợi cho chuyển về được vài ngày, mới phát hiện bên trong viện bắt đầu trang hoàng lại, nơi nơi đều là một mảnh thập phần vui mừng.

“Này bên ngoài là làm sao vậy?”

“Thiếu gia, đây là chuẩn bị cho nghi thức thành thân của người cùng lão gia a.” Nha hoàn một bên hầu hạ một bên thập phần nghi hoặc nhìn cậu, sao thiếu gia lại không biết vậy?

“Thành thân?” Trạch Hâm liền phun nước trà trong miệng ra.

“Đúng vậy.” Sâu sắc nhận thấy được cảm xúc của Trạch Hâm có chút không đúng, nha hoàn thật cẩn thận nói: “Lão gia còn thập phần coi trọng nghi thức lần này, hôn lễ lần này còn phân phó quản gia biến thành long trọng một chút.” Thực là bởi vì như vậy, bọn hạ nhân mới cảm thấy lão gia coi trọng thiếu gia, ngay cả người đến hầu hạ đều càng thêm tận tâm hết sức.

“Người xác định là ta thành thân cùng lão gia?” Trạch Hâm không thể tin được hỏi.

Nha hoàn thật cẩn thận nhìn nhìn Trạch thiếu gia không biết suy nghĩ cái gì, khẳng định trả lời: “Đúng vậy.”

“...” Trạch Hâm vẫn nghĩ câu nói ngày đó của Tiền Phong là nói đùa, không nghĩ tới cư nhiên là thật sự, này không giống với kịch bản a!

“Hệ thống, đây là có chuyện gì? Không phải nói tất cả đều là nâng kiệu vào từ cửa sau sao? Hiện tại là cái tình huống gì?” Nguyên bản cậu nghĩ nếu nói vậy, cậu liền lợi dụng năng lực của mình hảo hảo mà đợi ở trong này, đợi cho sau khi hoàn thành nhiệm vụ liền yên lặng rời đi, nhưng là hiện tại đây là có chuyện gì?

vị trí thế giới ngoại gia đang ở, bởi vì nguyên nhân là người mà sẽ xuất hiện một ít lệch lạc không thể biết trước, chỉ cần không phải lệch lạc quá lớn, đều là tồn tại có thể cho phép.

“Được rồi.” Cậu đã không muốn đối thoại cùng hệ thống này, quả thực không thể nhịn!

Trạch Hâm quyết định, nếu đến lúc đó nói không được, liền nửa đường đào tẩu là được. Ân, như vậy là được.

Thấy Trạch Hâm nửa ngày đều không nói gì, nha hoàn đánh bạo nhìn thoáng qua cậu, chỉ thấy Trạch Hâm ở nơi đó như là bị dọa đến sững sờ, trong lúc nhất thời lại không biết phải làm gì cho đúng.

Ngay tại thời điểm Trạch Hâm nghĩ lúc ấy chạy trốn như thế nào, sau đó như thế nào đi tìm Tiêu Vân Đằng cùng nhau hoàn thành nhiệm vụ, liền nghe được thông báo của nhiệm vụ.

tích —— có nhiệm vụ mới, xin hỏi tiếp nhận hay không?

“Nhận.”

nội dung nhiệm vụ: kết làm bạn lữ cùng nam phụ, hơn nữa giúp hắn cởi bỏ khúc mắc.

Nghe được thông báo của nhiệm vụ, Trạch Hâm sửng sốt hai giây, sau đó đầy mặt rối rắm hỏi: “Hệ thống, người có phải nghĩ sai rồi hay không?”

nhiệm vụ của hệ thống sẽ không xuất hiện sai lầm, nếu như xuất hiện bug sẽ sửa chữa đúng lúc, thỉnh người chơi yên tâm.

Được rồi, Trạch Hâm suy nghĩ hai giây, sau đó nắm chặt nắm tay, ánh mắt tràn ngập ý chí chiến đấu nói, “Ta nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ!”

Nha hoàn nhìn Trạch Hâm không biết bị vậy trong trạng thái gì, yên lặng trầm mặc.

Thẳng đến hai người tiến vào tân phòng, Trạch Hâm còn tồn tại một loại cảm giác không thật, chính mình cứ như vậy liền gả đi?

“Người suy nghĩ cái gì?” Nhìn Trạch Hâm thần du thiên ngoại, Tiền Phong thập phần khó chịu mở miệng.

“A, không có gì.” Nhìn thấy Tiền Phong thẳng băng băng nhìn chằm chằm chính mình, Trạch Hâm rất nhanh hồi thần, cúi đầu thấp giọng nói.

“Lại đây.” Nhìn khoảng cách giữa Trạch Hâm cùng chính mình, Tiền Phong ngoắc ngón tay với cậu.

Trạch Hâm nhìn Tiền Phong, do dự một chút vẫn là chậm rãi cạo đi qua, phòng bị nhìn hắn.

Nhìn thấy bộ dáng Trạch Hâm, Tiền Phong tức không chịu được, duỗi tay liền kéo người ngồi xuống trên đùi chính mình.

“Người làm cái gì?” Trạch Hâm khẩn trương nhìn Tiền Phong, không quá hiểu được vì cái gì sẽ biến thành như vậy, lại như thế nào đây cũng đây không ra.

“Người nói đi? Hiện tại chúng ta đã thành thân.” Tiền Phong nhìn người bởi vì giây dựa mà trên mặt xuất hiện đỏ ửng, biểu tình trên mặt tinh xảo, ánh mắt cũng sạch sẽ như vậy. Tựa hồ hết thảy trên người cậu đều đáng chết tốt đẹp, thật sự làm người muốn hủy diệt.

Dần dần, Trạch Hâm cảm thấy thân thể chính mình tựa hồ có chút không thích hợp, sâu bên trong thân thể sinh ra một ít khô nóng quen thuộc, luôn muốn thứ gì đó đến giải lạnh, sau khi phản ứng lại đây là vì cái gì, đầy mặt hoảng sợ nhìn Tiền Phong, “Người...”

“Như thế nào?” Nhìn trong mắt Trạch Hâm hiện lên hoảng sợ, không biết vì cái gì Tiền Phong cảm thấy có chút hưng phấn, “Ta chỉ là cảm thấy đêm tân hôn của chúng ta cần chút đồ vật đến chúc mừng, người nói đi?”

“Người quả thực là biến thái.” Trạch Hâm chịu được thân thể dị thường, phần nộ mắng Tiền Phong.

“Phải không?” Hoàn toàn không thêm để ý đánh giá của Trạch Hâm với chính mình, ôm Trạch Hâm giây không ra khỏi mình, Tiền Phong nhẹ nhàng mà hôn cái cổ bóng loáng của cậu, cảm giác được một mảnh nhẵn mịn, cảm giác tốt đẹp như trong tưởng tượng.

Hiện tại đầu Trạch Hâm đã biến thành một mảnh tương hồ, không bao giờ có thể đi tự hỏi chuyện tình khác nữa, chỉ có thể tùy ý Tiền Phong muốn làm gì thì làm với mình.

Nhìn người toàn thân phiếm hồng nằm ở dưới thân chính mình, Tiền Phong ôn nhu hôn cậu, vốn chỉ là một hồi trao đổi ích lợi, đây cũng là quản gia tự chủ trương an bài, nguyên bản không thêm để ý. Chỉ là hiện tại tựa hồ chính mình có chút bị mê hoặc, người này là của mình, về sau cũng sẽ chỉ là của mình.

Ở một khắc Tiền Phong tiến vào cậu kia, Trạch Hâm không khỏi khóc ra.

Hai người ép buộc cả đêm, thẳng đến khuya mới ngừng lại được.

Buổi sáng ngày hôm sau, một khắc Trạch Hâm thanh tỉnh lại liền cảm nhận được lực đạo phía sau ôm lấy chính mình. Trước mắt đột nhiên dần hiện ra tất cả phát sinh đêm qua, trong óc liền nổ tung, hôm qua chính mình cứ nhiên phóng đảng như vậy, chủ động đi hầu hạ, cầu yêu như vậy. Bất tri bất giác, nước mắt liền chảy xuống dưới.

35. Chương 35: Thương Nhân (4)

Trạch Hâm suy sút trong chốc lát, đột nhiên nghĩ tới cái gì, xoay người lại, nhìn khuôn mặt khi ngủ của hắn, ánh mắt không chừng không biết nghĩ đến cái gì.

Nhìn trong chốc lát, thấy hắn vẫn không có dấu hiệu muốn tỉnh lại, vì thế nâng tay chính mình lên, móng tay ở nháy mắt biến dài, ngay tại thời điểm cậu chuẩn bị cào xuống, Tiền Phong thân thủ vô ý thức ôm lấy cậu, còn nhân tiện đắp chăn cho cậu, tựa hồ ở trong tiềm thức còn lo lắng cậu sẽ cảm lạnh hay không.

Kinh ngạc cảm thụ được động tác của hắn, Trạch Hâm buông tha cho động tác trong tay chính mình, nhìn hắn vài lần, nháy mắt liền biến thành tiểu hồ ly chạy mất.

Đợi cho thời điểm Tiền Phong tỉnh lại liền nhìn thấy trên giường chỉ còn lại có chính mình, cái người ngốc hồ hồ trong lòng đã không thấy, nếu như không phải trang sức bố trí thập phần vui mừng trong phòng nói cho hắn chuyện tối hôm qua là thật sự, hắn còn có thể nghĩ đến đó chỉ là một giấc mộng của hắn.

Nghĩ đến người kia chỉ là vì ngưỡng ngưỡng, cho nên mới dậy sớm hơn so với mình để hai người không lúng túng, thẳng đến tìm trong ngoài ngoài trong phủ vài lần vẫn như trước không tìm thấy người, sắc mặt mới không khỏi trở nên khó coi.

“Lão gia, hôm nay hạ nhân trong phủ đều không có nhìn thấy công tử.” Quản gia một bên thật cẩn thận nhìn sắc mặt chủ nhân nhà mình, một bên không yên báo cáo, hôm nay thời điểm nhìn thấy lão gia đầy mặt xanh mét chỉ biết việc lớn không tốt, chỉ là không nghĩ tới cư nhiên là vừa vừa tân hôn không lâu lại không thấy Trạch công tử.

Nghe quản gia báo cáo, sắc mặt Tiền Phong càng thêm khó coi, khí áp bên người cũng trở nên càng thấp, lạnh lùng nói: “Nhất định phải tìm được hắc cho ta!”

“Vâng.”

Ngay tại thời điểm Tiền phủ người ngã ngựa đổ, biến thành thập phần nghiêm túc, Trạch Hâm đang ngồi ở bên hồ tự hỏi nhân sinh.

Nhìn trong hồ, Trạch Hâm nghĩ không rõ, chính mình vì cái gì lại không hạ thủ. Rõ ràng chỉ còn kém một chút như vậy, chính mình có thể lợi dụng kỹ năng mới có được giết chết cái gia hỏa chết tiệt kia, vì cái gì ngừng lại?

Lúc này nếu có người đi qua nơi đó, là có thể nhìn đến một con tiểu hồ ly màu trắng nghiêm túc ngồi ở nơi đây, ngơ ngác nhìn ảnh ngược chính mình trong hồ.

Theo số ngày mất tích của Trạch Hâm gia tăng, không khí Tiền phủ trở nên càng ngày càng nghiêm túc, mà sắc mặt Tiền lão gia cũng càng ngày càng trở nên khó coi.

“Vẫn không có tìm được?” Nhìn báo cáo hạ nhân truyền lên, trong giọng nói không mang theo một chút độ ấm hỏi.

“Đúng vậy.” Nhìn chằm chằm áp lực không hiểu trên đỉnh đầu, hạ nhân ở trước mặt hắc nơm nớp lo sợ đáp: “Chúng ta đã đi tìm tất cả địa phương có thể tìm, ngay cả Trạch phủ cũng từng cho người tìm qua đi tìm, nhưng vẫn như trước không có tìm được.”

Tiền Phong không có nói nữa, chỉ là sắc mặt trở nên thập phần khó coi, qua nửa ngày, mới phun từ trong hàm răng ra vài chữ, “Tăng thêm nhân thủ cho ta, cho dù tốn bao nhiêu tiền cũng phải tìm được người cho ta.”

“Vâng.”

Đợi cho tất cả người đều đi ra, Tiền Phong thập phần nhụt chí ngồi ở trên ghế sau người. Rốt cuộc là vì cái gì sẽ trở nên dễ ý như vậy đâu? Nguyên bản vừa mới bắt đầu chỉ xem cậu như là tiểu ngoạn ý Trạch gia đưa cho mình, thẳng đến sau đó lại nhất thời tức giận nói bừa, đợi cho chính mình đột phát muốn thành thân. Thẳng đến sau khi thành thân, xác định người này thật sự thuộc về chính mình, rốt cục huyền tâm mới giống như được thả xuống.

Nghĩ như vậy, Tiền Phong gọi lên khước môi, lần này tựa hồ là thật muốn dưỡng vật nhỏ kia tại bên người, ngay cả cảm giác với Dung Vũ Linh cũng kém mãnh liệt hơn so với hiện tại. Bất quá, nếu như vậy, thì liền dưỡng cậu tại bên người là được.

Trạch Hâm đã ở bên hồ ngày người vài ngày, nhưng loại tình huống hiện tại này hoàn toàn tìm không thấy địa phương để đi. Về Trạch phủ? Phỏng chừng còn chưa tới cửa đã bị khởi binh vấn tội. Về Tiền phủ, ngấm lại liền cảm thấy trong lòng ngạnh đến hoảng. Hiện tại xem ra, chính mình đã không nhà để về.

“Tiểu thư, người xem, nơi đó giống như có một con tiểu hồ ly?” Ngay tại thời điểm Trạch Hâm chuẩn bị tiếp tục tự hỏi muốn làm như thế nào, chợt nghe cách đó không xa truyền đến một đạo thanh âm thập phần vui sướng.

Không đợi cậu phản ứng lại, liền nhìn thấy một đôi tay trắng nõn ôm cậu lên, tiếp theo liền nhìn thấy một khuôn mặt xinh đẹp được phóng đại.

“Tiểu thư, người cẩn thận một chút, nếu nó cắn người thì làm sao bây giờ.” Thấy nhà mình tiểu thư lỗ mãng ôm vật nhỏ này lên, nha hoàn đứng ở một bên thập phần sốt ruột, sợ không tập trung là tiểu thư nhà mình liền bị cào.

Nhẹ nhàng mà vuốt vật nhỏ trong lòng, Thẩm Tình cười cười, ôn nhu nói: “Không có việc gì, ta nhìn vật nhỏ này ngốc manh, sẽ không cắn người.”

Nha hoàn xem xét nhìn tiểu hồ ly ngoan ngoãn ngốc ở nơi đó, thấy nó không thể nào nhúc nhích, mới yên lòng. Nhìn tiểu bộ dáng đáng yêu của nó, thập phần muốn thân thủ nhéo nhéo nó, nhưng nó lại thập phần không cảm kích quay đầu sang một bên.

Nhìn động tác tiểu hồ ly, tiểu thư nhẹ nhàng mà cười cười, “Vật nhỏ này không thích người khác đụng nó.”

“Hừ.” Sờ vài lần không được, nha hoàn liền buông tha.

“Đi thôi, chúng ta cần phải trở về.” Ôm Trạch Hâm, Thẩm Tình nhìn thoáng qua sắc trời, nhàn nhạt nói, “Nó thì, chúng ta liền ôm trở về đường đi.”

“Đúng vậy, tiểu thư.”

Vì thế, khi Trạch Hâm còn không có nghĩ tốt đường lui phía trước cho chính mình, liền đi theo Thẩm Tình cùng nhau ăn ngon uống ngon hốt qua ngày. Mỗi ngày ăn no rồi ngủ, ngủ no rồi ăn, ngày qua hoàn toàn không áp lực.

“Tiểu thư, người xem nó thật là càng ngày càng không thích nhúc nhích, có phải lại béo lên hay không?” Nhìn tiểu hồ ly vẫn ngốc ở trong tay tiểu thư nhà mình, nha hoàn hơi nghịch ngợm nói.

Nhìn thoáng qua tiểu hồ ly lười biếng, Thẩm Tình không xác định nói: “Có lẽ là mang thai đi, thời điểm nhân loại mang thai tiểu hài tử cũng thích ngủ như vậy.”

Nghe tiểu thư nhà mình nói, nha hoàn cẩn thận nghĩ trong lòng rồi hỏi: “Nhưng nó không phải là hồ ly sao?”

Thẩm Tình cười cười, tiếp theo ôm tiểu hồ ly đi đến trong điểm.

Thấy tiểu thư nhà mình đi tới phía trước, nha hoàn không nói cái gì nữa, mà là vội vàng đi theo.

“Tiểu thư, người xem đây là Vân Cẩm gần đây mới tân ra, nhan sắc vừa vặn, tiểu thư người có thể suy xét một chút.” Chuông quầy nhìn Thẩm Tình vừa mới vào cửa, thập phần nhiệt tình tiến lên tiếp đãi.

Nhìn vải vóc xinh đẹp trước mắt, Thẩm Tình do dự một chút, tuy rằng rất thích loại chất vải này, nhưng là luôn cảm giác nhan sắc rất diêm lệ.

Ở thời điểm một chủ một tớ đang chọn lựa vải dệt, chỉ thấy đến một cái đại nữ tử thập phần phô trương vào cửa, lúc nhìn thấy Thẩm Tình thì trong mắt chợt lóe hèn mọn.

Mà thời điểm nữ tử quay đầu nhìn thấy nữ tử vào cửa này, vội vàng nói: “Nghệ tỷ tỷ, không nghĩ tới có thể nhìn thấy người ở trong này?”

Nghe được thanh âm Thẩm Tình, nàng kia nâng mí mắt một chút, tựa hồ là mới nhìn thấy nàng, không chút để ý nói một tiếng: “Nguyên lai là muội muội người, không nghĩ tới ở trong này cư nhiên cũng có thể gặp được người.”

Thẩm Tình nhìn thái độ Thẩm Nghệ, cũng không tức giận, chỉ là hơi hơi cười cười.

Nhìn thấy Thẩm Tình như vậy, Thẩm Nghệ thập phần khinh thường, sau đó nhìn lướt qua xấp vải trước người nàng, con mắt chuyển động, chỉ vào nói: “Ta rất thích xấp vải dệt kia, ôm lên cho ta.”

Mắt thấy lão bản lấy xấp vải nguyên bản thuộc về bọn họ đi, nha hoàn bên người Thẩm Tình tức giận nói: “Kia là xấp vải chúng ta lựa chọn.”

“Các người mua xấp vải dệt kia rồi sao?” Nhìn nha hoàn kích động, Thẩm Nghệ thập phần khinh thường giương mắt nhìn nàng một cái.

“Người...”

“Tốt lắm, đừng nói nữa.” Thẩm Tình cảnh cáo liếc mắt nhìn nha hoàn mình một cái, tiếp theo đẩy mặt ý cười nhìn Thẩm Nghệ nói: “Muội muội có việc muốn rời đi trước, không thể cùng tỷ tỷ còn thỉnh tha thứ.”

“Hừ.”

Thẩm Tình vội vàng lôi kéo nha hoàn còn muốn nói gì rồi đi, lại ở trong nháy mắt xoay người bị gọi lại, “Đứng lại, trên tay người là cái gì?”

Đợi cho thấy rõ tiểu đoàn trong lòng nàng, ánh mắt lộ ra vui sướng, “Đây là sủng vật của người đi, bán nó cho ta.”

Thấy giọng điệu Thẩm Nghệ cao cao tại thượng, Thẩm Tình có chút do dự, nhưng là nghĩ tới cái gì, vẫn là đưa nó qua. “Nếu tỷ tỷ thích, liền tặng cho người là được.”

Trạch Hâm kinh ngạc: $\Sigma(\circ\circ)$ mỹ nhân, người nhanh như vậy liền bỏ qua ta thật sự được không?

Cậu còn tưởng rằng ít nhất mỹ nhân sẽ luyến tiếc cậu một chút, kết quả dễ dàng như vậy liền đem mình tặng người, ngẩng đầu nhìn thoáng qua người có khả năng là chủ tử mới của chính mình. Nhìn hai giây, quyết đoán cho nàng một móng vuốt, nhảy xuống bỏ chạy.

Nhìn cái bóng dáng linh hoạt phía trước kia, Thẩm Nghệ quả thực chính là tức cực, dám làm nàng bị thương!

“Bắt nó trở về cho ta!!!” Thẩm Nghệ giận dữ hét với gia đình đi theo bên người, “Ta nhất định phải lột da nó.”

Nghe được tiếng hô hung tàn phía sau, Trạch Hâm phía trước cũng không quay đầu lại chạy, ngay tại thời điểm chính mình chạy đặc biệt chăm chú liền cảm giác được tứ chi giống như rời mặt đất, sau đó liền nhìn thấy một cái khuôn mặt phóng đại quen thuộc trước mắt.

“Người xem, ta bắt đến một con hồ ly ngọc”

“Ân.” Nhìn Trạch Hâm ở trong tay bạn tốt còn không ngừng giãy dụa, nhưng vẫn giãy dụa không ra, Tiền Phong nhàn nhạt gật gật đầu, “Là rất ngọc.”

36. Chương 36: Thương Nhân (5)

“Người bắt nó làm cái gì?” Mắt lạnh nhìn tiểu động vật không ngừng dậm chân trên tay bạn tốt, Tiền Phong một chút tâm tình cũng chơi đùa không có.

Nam nhân không chút để ý chính mình vắng vẻ bạn tốt, ngược lại là nhắc vật nhỏ trên tay lên, đầy mặt ý cười nói: “Người xem, nó không phải rất đáng yêu sao?”

Tiền Phong lạnh lùng liếc mắt nhìn nam nhân một cái, không nói cái gì, thẳng đến phía sau truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập, “Các người là người nào? Giao động vật trong tay các người cho chúng ta.”

“Dựa vào cái gì?” Nhìn vài cái nam tử làm dáng gia đình, nam nhân trêu tức nói: “Đây là ta bắt được.”

“Đây là sủng vật của tiểu thư chúng ta, người mau giao cho chúng ta.” Nam tử đi đầu nhìn hai người trước mắt, nhưng lại có một người là người hành động không tiện, vì thế không chút kiêng kỵ nói.

Nhìn bộ dáng mấy người hùng hổ trước mắt, Trịnh Liệt đáp đầy hưng trí, “Nếu ta mặc kệ thì sao?”

Thấy bộ dáng không có ý tứ giao hồ ly ra đây của hai người, đầu lĩnh nhớ tới tiểu thư điều ngoa nhà mình, sau đó liếc mắt nhìn mấy người một cái, “Nếu như vậy liền đừng trách chúng ta không khách khí.”

Nhìn thấy bộ dáng kiêu ngạo ương ngạnh của nhóm người này, người chung quanh đã sớm tránh không kịp, Thẩm Nghệ cùng Thẩm Tình phía sau rất dễ dàng liền thấy được động tĩnh phía trước.

“Dừng tay!” Ngay tại thời điểm bọn họ chuẩn bị động thủ, đột nhiên từ phía sau truyền đến một tiếng kêu nhẹ a.

“Tiểu thư.” Nhìn tiểu thư nhà mình đến đây, người nguyên bản thập phần kiêu ngạo đột nhiên im lặng.

Chỉ là Thẩm Nghệ xem cũng không có liếc mắt xem bọn họ một cái, chỉ là lập tức đi đến trước mặt Trịnh Liệt, giọng điệu thập phần ôn nhu nói: “Thập phần xin lỗi, là gia đình nhà ta không hiểu chuyện va chạm công tử, còn thỉnh thứ lỗi.”

Nhìn nữ tử tự nhiên hào phóng trước mắt này, Trịnh Liệt cười cười, “Làm sao dám để cho mỹ nhân đến nhận lỗi, nếu biết đó là gia phó của mỹ nhân, ta cũng sẽ không xung đột cùng bọn họ.”

“Trịnh công tử nói quá lời.” Thẩm Nghiê nghe Trịnh Liệt khích lệ, hai má không khỏi phỉếm hồng.

Mà Thẩm Tình ở phía sau đuổi theo kịp lại thấy một màn như vậy, không khỏi xiết chặt khăn tay trong tay.

“Công tử, có thể giao hồ ly trong tay người cho ta, đây là ta không cẩn thận làm mất, thập phần lo lắng.” Ánh mắt Thẩm Nghiê chợt lóe nhìn Trạch Hâm trong tay hắn, trong mắt có một chút âm ngoan chợt lóe mà qua.

Trịnh Liệt xem hồ ly biết chính mình giẫy dụa không xong liền trở nên nhu thuận trong tay, trong mắt chợt lóe mà qua nghi hoặc, tư thế người tới vừa rồi không giống như là bộ dáng đã đánh mất sủng vật âu yếm.

Trạch Hâm bị kéo theo lúc này đang buồn bực, đây kêu là mới ra khỏi miệng hổ lại chui vào hang sói, cậu tin tưởng chính mình nếu rơi vào trong tay nữ nhân này, kết cục tuyệt đối không thể nào tốt được. Nhìn chung quanh một chút, thừa dịp một khắc tay Trịnh Liệt thả lỏng, lưu loát nhảy vào trong lòng Tiền Phong.

Tiền Phong cảm nhận được một đoàn âm áp đột nhiên hạ xuống trong lòng chính mình, có chút nghi hoặc, sau đó nhìn ánh mắt nho nhỏ đảo đảo nhìn chằm chằm chính mình, tựa hồ đầy chờ đợi.

Trạch Hâm: biến thái chết tiệt, người nếu không cứu ta, ta có cơ hội nhất định sẽ tìm người báo thù!

Tiền Phong ngẩng đầu sờ da lông ấm áp của nó, trong mắt hiện lên mỉm cười, tựa như người nào đó trong trí nhớ, một đoàn rất nhu thuận. Sau đó ngẩng đầu nhìn nữ tử trước mắt, nhàn nhạt nói: “Thẩm tiểu thư, ta thấy sủng vật này của người thập phần hợp ý ta, có thể bỏ những thứ yêu thích bán cho ta hay không?”

Ở một khắc hồ ly nhảy ra kia, Thẩm Nghiê bị dọa, sợ như là lần trước thân thủ cho mình một cái móng vuốt, ai biết lại là nhảy tới bên người nam nhân trên thân có tật này.

“Đây là?” Thẩm Nghiê nghi hoặc hỏi Trịnh Liệt người mà mình nhìn xem là mỗi ngon, thập phần khó hiểu.

“Đây là đương gia đương nhiệm của Tiền gia.” Trịnh Liệt nhìn nam nhân thập phần ôn nhu vuốt ve tiểu hồ ly, rõ ràng bộ dáng vừa rồi còn ghét bỏ như vậy.

“Này...” Đột nhiên nghĩ đến cái gì, Thẩm Nghiê mở to hai mắt, tuy rằng nàng không có gặp qua vị đại nhân kia, nhưng là cũng nghe nói qua chuyện của hắn, không nghĩ tới cư nhiên có thể gặp ở trong này. Cẩn mòi một chút, lập tức liền chuyển khẩu khí, “Nếu Tiền lão gia thích, chỉ cần cầm là được, này cũng chỉ là vật nhỏ ta ngẫu nhiên có được mà thôi.”

“Đa tạ, tạ lễ sẽ đưa đến quý phủ sau.” Tiền Phong lạnh lùng nói xong câu đó, liền chào Trịnh Liệt rời đi.

Nhìn bóng dáng hai người song song rời đi, Thẩm Nghiê mặc dù có chút không cam, nhưng là nghĩ tới cái gì sau đó cái gì đều không nói, chỉ là khi nhìn thấy Thẩm Tình phía sau ngăn người nhìn bóng dáng hai người, mở miệng châm chọc: “Người nhưng thật lợi hại, đầu tiên là sai sử sủng vật hành hung ta, hiện tại lại muốn giả dạng bộ dáng nhu nhược quyến rũ Tiền lão gia sao?”

“Không có.” Thẩm Tình vẻ mặt kích động cúi đầu, chỉ là ngón tay trong tay áo khảm thật sâu vào trong thịt

“Hừ.” Nàng vẫn luôn khinh thường biểu muội chỉ thứ này, mỗi lần đều đầy mặt vô tội giả dạng bộ dáng đáng thương, đáng tiếc rất nhiều người đều thích cái dạng này của nàng.

Nhìn tiểu thư chủ gia vênh váo tự đắc rời đi, nha hoàn bên cạnh Thẩm Tình thập phần bất mãn nói: “Không phải là ý vào thân phận mình mà luôn bắt nạt tiểu thư sao, tiểu hồ ly vừa rồi kia rõ ràng chính là của tiểu thư, cư nhiên cứ tùy tiện làm chủ tặng ra ngoài như vậy.”

Lần này Thẩm Tình không có răn dạy nàng, chỉ là ngơ ngác đứng ở nơi đó không biết suy nghĩ cái gì. Nam nhân vừa rồi kia, thật là đáng tiếc, lợi hại như vậy, chân cư nhiên có tật.

“Người thật sự tính một đường cứ ôm nó như vậy?” Nhìn tiểu hồ ly dọc theo đường đi đều ghé vào trên đùi bạn tốt, Trịnh Liệt cảm thấy bằng hữu này của mình trong khoảng thời gian này có chút không thích hợp. Tựa hồ sau khi thành thân liền trở nên càng thêm âm trầm, không đúng, là từ sau khi không thấy cái tiểu

phu lang kia của hắn, quả thực chính là phát rồ. Có lẽ cái tiểu phu lang kia có thể khôi phục bình thường cho hắn, chỉ tiếc đến bây giờ, cũng không có tìm được cái tiểu gia hỏa đó.

“Ân.” Nhìn tiểu hồ ly vẫn muốn chạy lại không dám chạy trên đùi chính mình, Tiền Phong cảm thấy liền cảm thấy tâm tình khó chịu mấy ngày nay tựa hồ cũng biến tốt không ít. Chỉ là đột nhiên nghĩ tới người nào đó, vì cái gì lần tìm nhiều địa phương như vậy, vẫn là không có tìm được người? Giống như là cho tới bây giờ đều chưa từng xuất hiện qua.

Hiện tại Trạch Hâm thập phần buồn bực, từ một giây khi cậu nhảy lên đầu gối Tiền Phong kia liền nghe được hệ thống thông báo.

người chơi thân ái, thỉnh dựa theo quy tắc trò chơi, nhiệm vụ lần này của người là thủ ở bên người Tiền Phong, thẳng đến hắn khôi phục bình thường. Chú ý: khoảng cách của người cùng hắn không thể vượt qua 100 m.

Giây phút kia ngay cả tâm muốn tiêu diệt hệ thống này Trạch Hâm đều có, đầu tiên là làm hại chính mình thất thân, hiện tại cư nhiên muốn giam cầm mình tại bên người cái nam nhân vô sỉ này, quả thực rất không thể nói lý! Cố tình cậu còn không thể phản kháng, hết thấy quả thực rất TM sốt ruột!

“Ta cảm thấy nó đang sinh khí.” Nhìn tiểu hồ ly tựa hồ lấy hắn quần áo mà mài móng vuốt, Tiền Phong không có sinh khí, chỉ là thập phần bình tĩnh trần thuật một chuyện thật.

Mắt Trịnh Liệt co rút liếc nhìn tiểu hồ ly đang vồ vồ ở trên đùi bạn tốt mình một cái, gật gật đầu, “Hình như là vậy.”

Nhu nhu lông xù của nó, xúc cảm đầu nhỏ thập phần tốt, lòng Tiền Phong mềm thành một mảnh. Nhìn bộ dáng nhà bạn tốt mình, Trịnh Liệt thập phần kinh ngạc, vật nhỏ này phá như vậy hắn cư nhiên còn không có bắt nó ném ra ngoài

Ngày hôm sau, Thẩm phủ liền nghênh đón khách nhân Tiền phủ, đại quản gia Tiền phủ.

“Người nói, cái gia hỏa kia rốt cuộc đã chạy đi đâu? Vì cái gì ta vẫn tìm không thấy người?” Tiền Phong ôm Trạch Hâm ngồi ở thủy tạ hai người lần đầu tiên gặp mặt kia, ánh mắt nhìn xa xa.

“Người nói, có phải chán ghét ta mới rời đi hay không?”

“Ngày đó ta nhìn bộ dáng hắn thập phần không tình nguyện.”

“Cũng đúng, người giống như ta, nói vậy cũng là thập phần không tình nguyện mới gả cho ta đi.”

Một mình Tiền Phong lăm bầm lầu bầu nói, cũng không thêm để ý động vật trước mắt chính mình này có thể hiểu được chuyện mình nói hay không.

Nghe hắn lăm bầm lầu bầu, không biết vì cái gì Trạch Hâm đột nhiên có chút chút đồng tình với hắn. Ngay tại thời điểm Trạch Hâm nghĩ chính mình có phải nên đồng tình hắn một chút hay không, chợt nghe một câu nói thập phần âm lãnh.

“Bất quá, không có vấn đề gì, đợi cho sau khi hắn trở về, hắn liền không bao giờ có thể rời ta đi nữa.”

Thời điểm Trạch Hâm nghe câu này toàn thân đều cứng ngắc một chút, dựa vào những lời này, cậu tuyệt đối sẽ không trở về.

“Ta tin tưởng, ta nhất định sẽ tìm được hắn.” Nói xong, còn sờ soạng hai cái trên người Trạch Hâm.

Cậu quyết định, tuyệt đối sẽ không để bị biến thái này phát hiện.

“Tiểu thư, nghe nói quản gia Tiền phủ tặng rất nhiều lễ vật cho chủ gia, nghe nói là vì con hồ ly Nghệ tiểu thư đưa kia, nhưng là hồ ly rõ ràng là của tiểu thư người, hiện tại cư nhiên để cho người kia nhật tiện nghĩ!” Nha hoàn vừa đến liền nói cho tiểu thư nhà mình tin tức chính mình nghe được, sau đó thập phần bất mãn nói: “Hơn nữa bọn họ còn nói, tất cả nơi đó đều nói là nhờ con hồ ly kia, duyên cớ rõ ràng là coi trọng vị tiểu thư kia mà.”

Nghe vậy, khuôn mặt tươi cười của Thẩm Tình liền suy sụp xuống, thật lâu không nói gì. Một lát sau, lại khôi phục thành bộ dáng nguyên bản, “Đừng nói vậy, nếu truyền đi ra bên ngoài, có thể người sẽ bị thương.”

“Vâng, tiểu thư, ta hiểu được.” Nhìn thấy vẻ mặt chân thành của tiểu thư nhà mình, tuy rằng vẫn thập phần bất mãn, nhưng lại không có oán giận cái gì.

Mấy ngày nay, Trạch Hâm thập phần nhàn nhã, thậm chí còn hoàn hảo hơn so với thời điểm đi theo Thẩm Tình. Ở Tiền phủ tất cả mọi người biết, hiện tại lão gia Tiền phủ thập phần sủng ái một con tiểu hồ ly, yêu thương ghê gớm. Vì thế, ngày qua của Trạch Hâm cũng càng tiêu sái.

“Người lại đi vào trong đó ăn vụng?” Nhìn vật nhỏ sững sờ đi vào thư phòng, Tiền Phong khước miệng nhẹ cong nói.

Ta mới không có ăn vụng, đều là người khác đút cho ta!

Nhìn bộ dáng rổng rổng quơ móng vuốt về phía chính mình của tiểu hồ ly, hẳn luôn luôn có lỗi giác tiểu gia hỏa này có thể nghe hiểu chuyện mình nói.

“Người cư nhiên có thể nghe hiểu ta nói, sẽ không phải là người biến thành đi?”

Nghe được giọng điệu trêu chọc của Tiền Phong, Trạch Hâm cứng ngắc hai giây, sau đó liền nghe được nam nhân không chút khách khí đả kích, “Bất quá người đều trở thành như vậy, cả hồ ly đều làm không tốt, sao có thể là nhân chứ?”

Người mới không phải người, cả nhà người đều không phải người! (2 đứa cưới hỏi rồi, em là nhà người ta rồi đó)

37. Chương 37: Thương Nhân (6)

Mỗi ngày Tiền Phong đều thập phần bận rộn, buổi sáng sau khi dùng xong bữa sáng phải đi phòng thu chi kiểm toán, đợi cho giữa trưa sau khi nếm qua cơm trưa tiếp tục nghe thuộc hạ đưa tin trạng huống các loại cửa hàng, cũng đưa ra phương án giải quyết. Đợi cho sau bữa tối tiếp tục xem sổ sách, sau đó nghe một chút tin tức mới nhất về Trạch Hâm, nhưng bình thường đều không có tin tức gì, vì thế lại nổi giận dùng đũa kêu người tiếp tục đi thăm dò.

Bởi vì không thể cách hẳn quá xa, vì thế thời điểm hẳn làm công, Trạch Hâm liền sẽ chuyển động chung quanh địa phương không xa, đợi cho thời gian không sai biệt lắm nên ăn cơm liền tự mình trở về.

Hôm nay, Trạch Hâm theo thường lệ đi tiến hành tiêu thực sau khi ăn xong. Nhìn tiểu bóng dáng lay động nhoáng lên một cái rồi đi thư phòng, Tiền Phong nhẹ nhàng mà cười cười, thời điểm vừa mới bắt đầu nhìn nó đi ra ngoài như vậy còn có thể có chút lo lắng, thẳng đến sau khi xác định nó sẽ tự mình trở về liền yên tâm.

Ở thời điểm Tiền Phong chuyên tâm nhìn sổ sách, ngoài cửa sổ bay vào một thanh tên bằng trúc, bình tĩnh cắm ở giá sách đối diện. Nhìn thấy một màn này, ánh mắt Tiền Phong rụt lui, sau đó khôi phục trấn định, đợi cho thủ hạ lấy mảnh giấy trên mũi tên xuống mới chậm rãi biến sắc mặt.

“Tiền lão gia, người người muốn tìm ở nơi chúng ta, nếu muốn hẳn an toàn trở về. Buổi trưa ngày mai, người liền một mình đến hào miếu cách năm dặm ngoài thành. Nhớ kỹ, không cần mang người nào đến, bằng không tiểu phu lang tể da nộn thịt kia của người sẽ biến thành cái dạng gì, chúng ta cũng không thể cam đoan.”

Sắc mặt Tiền Phong dần dần thay đổi, sau đó vò tờ giấy cầm trong tay thành một viên để lại trên bàn. Nguyên lai, là vì như thế mà chính mình lâu như vậy đều không tìm thấy người!

“Lão gia, một mình người đi thì không ổn lắm?” Khi biết được lão gia nhà mình muốn dẫn con ngựa đi tìm thổ phỉ trên giang hồ kia, quản gia liền một trăm một ngàn lần không đồng ý, nếu xảy ra chuyện gì, người cả nhà làm sao bây giờ.”Nếu không, chúng ta đi báo quan trước, gọi bọn hắc phái người đi tìm người đi.”

Nghe quản gia đề nghị, Tiền Phong nhíu nhíu mày, hẳn không phải không biết tính nguy hiểm của lần đi này, nhưng là vừa nghĩ đến cái tiểu phu lang kia rưng rưng nước mắt chịu tra tấn ngay tại địa phương cách mình không xa, như thế nào cũng không thể an lòng.”Không cần, bọn họ cũng chỉ là muốn tiền, đến lúc đó chuẩn bị nhiều tiền chút liền không ngại.”

“Nhưng ...” Nhìn bộ dáng lão gia nhà mình thập phần kiên quyết, quản gia đã trung niên biết mình khuyên không được. “Chỉ là đây đều là một đám hung đồ cùng hung cực ác, nếu sau khi người đi bọn họ không giao người thì làm sao bây giờ? Cái loại chuyện như là sau khi cầm tiền lại hủy thì diệt tích, bọn họ cũng làm không ít a!”

“Mấy tên giang hồ đó cần bắt quá chỉ là tiền tài, không có chuyện gì.”

Nhìn thấy hai không ngừng người tranh chấp, Trạch Hâm luôn tai nghe liền thấy có chút phiền toái, rốt cuộc làm sao bây giờ? Những người đó rõ ràng là dùng cờ hiệu chính mình ở trong tay bọn họ lừa gạt Tiền Phong đi, sau đó lại lợi dụng con tin chân chính vợ vết tài sản tiền, hoặc chính là kẻ thù dứt khoát lừa gạt người đến nơi liền cho một ngụm thống khoái.

Tranh chấp đến cuối cùng, Tiền Phong một ngụm làm ra kết luận, “Không cần hơn nữa, nơi này cách cửa thành chỉ có một canh giờ đi đường, nếu trong vòng ba canh giờ ta không trở về, người liền mang theo quan binh đi tìm ta. Hiện tại, thay ta chuẩn bị xe ngựa.”

Nhìn thấy Tiền Phong thật sự muốn đi, Trạch Hâm liền gấp gấp lên. Hiện tại xem ra, những người đó căn bản chính là có tâm bất hảo, nếu hiện tại đi không chừng chính là lành ít dữ nhiều. Không thể hoàn thành nhiệm vụ là việc nhỏ, mấu chốt là nếu hấn cứ chết đi như vậy, chính mình sẽ bất an cả đời.

Trạch Hâm nghĩ như vậy, cắn răng một cái. Quên đi, chính mình thật là thiếu hấn.

Chờ thời điểm Tiền Phong trở lại phòng mình chuẩn bị lấy đi vài thứ, thấy được bóng dáng ngồi ở bên giường, liền ngây ngẩn cả người.

Người kia mặc một thân quần áo màu trắng tựa như ngày đầu tiên gặp chính mình, chẳng qua không hề đầy mặt không yên, mà là đầy mặt tức giận nhìn chính mình.

“Người...” Tiền Phong đầy mặt kích động muốn tiến lên, thẳng đến đụng vào xe lăn thiếu chút ngã văng về phía trước, sau đó được một cái ôm ấp ôn nhu ôm lấy.

Trạch Hâm nhìn người đầy mặt đại ra này, thập phần bất mãn, đều là vì hấn, bằng không chính mình còn có thể làm manh sủng vài ngày. Còn có, hấn ngã sắp xuống trước mặt, chính mình cư nhiên còn phản xạ ôm lấy hấn, thật sự là không nên, nên để hấn mất mặt chứ.

Cảm nhận được người trong lòng chính mình thật sự đã trở lại, Tiền Phong buộc chặt ôm ấp, sau đó cúi đầu thở dài: “Người chạy đi đâu? Ta thiếu chút nữa tìm không thấy người.”

“Ta không cần người tìm.” Người đồ vô sỉ này.

“Người là phu lang của ta, ta không tìm người thì tìm ai.” Thẳng đến sau khi xác định người trong lòng chính mình thật sự không có chuyện gì, mới yên lòng hỏi: “Người không phải bị bắt cóc, như thế nào chạy về, những người đó có tổn thương đến người hay không?”

Nhìn thấy quan tâm trong mắt Tiền Phong, Trạch Hâm đột nhiên cảm thấy có chút rầu rĩ, “Ta không có bị bắt cóc.”

“Vậy người chạy đi đâu?” Vì cái gì hấn tìm không thấy người?

Trạch Hâm buồn bực liếc mắt nhìn Tiền Phong một cái, sau đó chuyển tầm mắt, đều không nói cái gì.

“Nói cho ta.” Nhìn thấy Trạch Hâm không hợp tác, Tiền Phong chuyển đầu cậu lại đây, ánh mắt âm trầm theo dõi cậu.

“Ta vốn phải rời khỏi.”

Nghe Trạch Hâm nói, tay Tiền Phong nắm lấy cậu đột nhiên buộc chặt, biến thành Trạch Hâm cúi đầu hô đau một tiếng.

“Không cho rời đi.”

Trạch Hâm nghe hấn nói, theo phản xạ tính phản bác, lại sau khi nhìn thấy ánh mắt hấn thì dần dần yếu đi, “Dựa vào cái gì?”

“Bởi vì người là phu lang ta cưới hỏi làng hoàng.”

Trạch Hâm hiện tại chỉ muốn muốn thân thiết ân cần thăm hỏi một chút hệ thống, “Ta...” &* & #@

“Lần này liền quên đi, chính người đã trở lại.” Nói xong, Tiền Phong tạm dừng một chút, nhìn nhìn chăm chăm vào động tác Trạch Hâm, gần từng chữ nói: “Nếu còn có lần sau người không rên một tiếng liền bỏ chạy, chờ ta tìm được người, người sẽ minh bạch người không nên chạy trốn.”

“Người...”

Ngay tại thời điểm hai người còn muốn tiếp tục tranh chấp, liền nghe được tiếng đập cửa ngoài cửa, “Lão gia, đồ vật đều chuẩn bị tốt.”

Lúc này Tiền Phong mới nhớ đến có vài thứ còn chưa có giải quyết, “Người vào đi, không cần chuẩn bị vài thứ kia, ta không đi.”

Quản gia ở ngoài cửa nghĩ lão gia nhà mình đã thông suốt, đợi cho đi vào liền nhìn thấy Trạch Hâm bị nắm chặt ngồi ở bên người Tiền Phong, liền sợ ngây người.”Trạch, Trạch thiếu gia.” Tiếp theo quay đầu xem lão gia nhà mình, muốn làm rõ đây là xảy ra chuyện gì.

“Chính là những gì người nhìn thấy, hiện tại đi nha môn, thỉnh tổng Bộ đầu của bọn họ đến đây một chuyến. Lại phái người đi xem Trịnh Liệt chạy đi đâu một chuyến, nói là ta tìm hắn, muốn hắn lại đây một chuyến.” Tiền Phong nhàn nhạt phân phó, chỉ là tay cầm lấy Trạch Hâm vẫn không có buông ra.

“Vâng, ta đã biết.” Ngốc sững sốt hai giây quản gia cũng rất nhanh liền phản ứng lại, tiếp theo liền an bài người ra ngoài tìm người.

“Người muốn làm gì?” Nhìn biểu tình Tiền Phong, Trạch Hâm luôn cảm thấy sẽ không phát sinh cái chuyện tốt gì.

“Không có việc gì, chỉ là có chút chuyện cần bọn họ hỗ trợ thôi.” Tiền Phong nhìn Trạch Hâm, thập phần có kiên nhẫn giải thích.

Đợi cho người quản gia thỉnh đều đến, Trạch Hâm bị cố ý thỉnh đi ra từ bên trong thư phòng, đi theo sau còn có một hạ nhân bị bắt đi bồi cậu.

Trạch Hâm nhìn nhìn chăm chăm vào người không rời cậu kia, thập phần nghi hoặc nói: “Người làm cái gì vậy, chẳng lẽ là sợ ta chạy trốn sao?”

Người kia nhìn Trạch Hâm hai giây, thành thật hồi đáp, “Àn, lão gia bảo ta hảo hảo mà coi chừng người.”

“...” Thật là thành thật ngoài ý muốn.

Đợi cho thời điểm mấy người đi ra từ thư phòng, chỉ thấy Bộ đầu bị gọi tới làm một cái cam đoan với Tiền Phong: “Tiền lão gia người yên tâm, ta nhất định sẽ phối hợp Trịnh thiếu hiệp bắt lấy những người đó.”

“Làm phiền người.” Đợi cho sau khi nhận được cam đoan, Tiền Phong quay đầu chuyển hướng về phía bạn tốt bên người.

Trịnh Liệt chỉ là cười cười, thập phần tiêu sái nói: “Chẳng lẽ người còn lo lắng năng lực của ta, mặc kệ thế nào, ta đều đã giúp người bắt lấy người.”

“Àn.” Bạn tốt của mình có đôi khi không quá đúng đắn, nhưng là ở thời điểm mấu chốt vẫn thập phần đáng tin cậy, Tiền Phong vẫn thập phần tín nhiệm.

Mấy người tựa hồ còn có việc phải làm, vì thế liền vội vàng rời khỏi, đợi cho đi qua bên người Trạch Hâm, Trịnh Liệt đột nhiên ngừng lại, hai mắt đánh giá cậu, sau đó thần bí nói: “Người là tiểu phu lang A Phong cưới, quả nhiên rất đáng yêu.”

Nói xong liền lảng lảng rời đi lưu lại Trạch Hâm không hiểu ra sao.

“Hắn rất lợi hại sao?” Nhìn bóng dáng Trịnh Liệt rời đi, Trạch Hâm thập phần ngạc nhiên hỏi, rõ ràng thoát nhìn rất không đúng đắn a.

“Àn, ở trên giang hồ có chút danh tiếng.” Tiền Phong nhàn nhạt nói.

Nghe lão gia nhà mình không chút để ý nói, quần gia giật giật khóe miệng, có chút danh tiếng? Nếu Trịnh thiếu gia nghe được lão gia nhà mình nói như vậy, phỏng chừng sẽ lại đến quây đi.

Khó trách, thời điểm chính mình biến thành hồ ly lại bị bắt, nguyên lai lợi hại như vậy.

“Chuyện còn lại, người biết chuẩn bị như thế nào đi?” Đợi cho tất cả mọi người đi rồi, Tiền Phong mới quay đầu nhìn về phía quần gia bên người chính mình.

“Vâng, ta sẽ nói Trạch thiếu gia chỉ là ra ngoài giải sầu, hiện tại đã trở lại.”

“Ân.”

Đợi cho quần gia đi rồi, Trạch Hâm mới hậu tri hậu giác phát hiện nơi này tựa hồ chỉ còn lại có hai người bọn họ.

“Người không muốn nói, ta liền không hỏi người đi đâu, nhưng người phải nhớ kỹ, loại sự tình này không thể tiếp tục.” giọng điệu Tiền Phong thập phần bình tĩnh, nhưng Trạch Hâm lại nghe ra vài phần chân thành trong đó.

Vài ngày sau, Trạch Hâm đều bị giám sát chặt chẽ, chuẩn xác mà nói là bị Tiền Phong chặt chẽ khống chế ở bên người. Tuy rằng không bị động thủ động cước, nhưng động tác nhỏ tựa hồ càng ngày càng nhiều.

“Lão gia, đã tra ra chuyện đám người kia, Trịnh công tử hỏi người muốn tự mình đi nhìn xem hay không?”

“Ta nghĩ một chút.” Tiền Phong liếc mắt nhìn Trạch Hâm bên người một cái, rất nhanh liền làm quyết định, “Ta ra ngoài một chút, người phái người hảo hảo mà chiếu cố công tử.”

“Ta hiểu được.”

Sau khi Tiền Phong xuất môn, thẳng đến chạng vạng cũng không có trở về. Đợi cho sau khi Trạch Hâm ngủ, mới mơ mơ màng màng cảm giác được phòng mình ở có người tiến vào.

Ngày hôm sau, quả nhiên phát hiện chính mình đã bị người ôm ở trong lòng.

“Vì cái gì mỗi lần người đều tiến vào vô thanh vô tức như thế?” Trạch Hâm nhìn Tiền Phong thập phần nhàn nhã, thập phần sinh khí nói.

Nhìn bộ dáng Trạch Hâm giường nanh múa vuốt, Tiền Phong đột nhiên nghĩ tới từ sau khi Trạch Hâm trở về đã không gặp tiểu hồ ly kia, chắc đã chạy mất, có lẽ là nhớ nhà.”Người có biết đoạn thời gian trước ta có dưỡng một con sủng vật.”

Tự nghĩ tự nói, Tiền Phong cũng xuống giường không có chú ý tới, khi hắn nói xong câu đó, thân thể Trạch Hâm rõ ràng cứng ngắc một chút.

Trạch Hâm: chẳng lẽ bị phát hiện?

Chờ thời điểm nhìn thấy Tiền Phong có thể đứng lên tự mình mặc quần áo, Trạch Hâm mới phát hiện nguyên lai hắn chỉ là chân bị tổn thương, mà không phải chân hoàn toàn bị phá hư.”Người chân trị không hết sao?”

Nghe Trạch Hâm nói, Tiền Phong rõ ràng sững sốt một chút, sau đó rất nhanh khôi phục bình thường, vân đạm phong khinh nói: “Cứ như vậy đi.”

Lúc này Trạch Hâm mới hiểu được, Tiền Phong sở dĩ cả ngày ngồi xe lăn, có lẽ chỉ là không muốn chính mình làm trò hề xuất hiện ở trước mặt những người khác.

“Vài ngày nữa là sinh nhật người, đến lúc đó ta sẽ làm cho người một cái yến hội.”

“Nga.” Trạch Hâm cũng không thèm để ý, vì thế nhàn nhạt đáp lại.

Thẳng đến thời điểm trong phủ lại bắt đầu trang hoàng, cậu mới biết được cái gọi là tiệc sinh nhật không phải tùy tiện tùy làm một bàn ăn như cậu nghĩ, mà là tuyên dương bốn phía, nói cho mọi người biết Tiền lão gia có bao nhiêu sủng ái tân phu lang này.

“Công tử, đây đều là lão gia kêu người đưa tới, nói là người thích liền lưu lại, nếu không thích hẳn lại kêu người đi tìm.” Đi theo bên người Trạch Hâm tiểu nha hoàn thập phần hâm mộ nói, “Lão gia thật tốt với công tử, cái gì cũng chọn tốt nhất cho công tử. Ngay cả đoạn thời gian công tử không ở kia, lão gia cũng nhớ thương mỗi ngày. Hiện tại ở trong thành, ai chẳng biết Tiền lão gia sủng ái nhất chính là công tử, rất nhiều người đều hâm mộ.”

Trạch Hâm nghe nha hoàn nói không ngừng, chỉ ngơ ngác nghe, tựa hồ không có ý tưởng gì, chỉ là trong lòng ẩn ẩn cảm thấy, giống như có cái gì cào đến ngứa.

Thẳng đến ngày sinh nhật Trạch Hâm, cậu nhìn người ta tấp nập ra vào Tiền phủ, mới chính thức cảm nhận được sự coi trọng của Tiền Phong đối với yến hội lần này. Nếu không phải mặt mũi Tiền Phong, những người này liền sẽ không xuất hiện ở trong này.

Tiền Phong đang ở bên cạnh Trạch Hâm nhìn này một màn, trong lòng âm thầm nghĩ, hẳn muốn nói cho mọi người, người này là của mình, người này là để cho chính mình sủng.

“Phu lang của Tiền lão gia thật đúng là đẹp a.”

“Đúng vậy, đứng chung một chỗ với Tiền lão gia quả thực chính là một đôi bích nhân.”

“Bất quá, làm người ta hâm mộ nhất vẫn là Tiền lão gia vô cùng sủng ái vị tiểu phu lang này. Nghe nói, có thứ vị tiểu phu lang này muốn ăn, nhưng là nơi này không có, vì thế Tiền lão gia dám dùng số tiền lớn đào đầu bếp lại đây chuyên môn làm cho hắn.”

“Còn có, không phải nói gần đây Tiền phủ thu mua rất nhiều vải dệt quý báu sao? Đây đều là chuẩn bị cho một mình tiểu phu lang này, cũng không biết hắn mặc đến khi nào mới hết.”

“Còn cần người quan tâm sao? Cũng không phải đưa cho người.” Người kia nói vừa dứt lời, đã bị người bên cạnh trêu chọc.

“Đúng vậy, chỉ là mệnh tiểu phu lang này thật tốt, nói là ngàn vạn sủng ái trong một thân cũng không đủ.”

Nghe người bên ngoài nói, Thẩm Nghi ngồi ở trên ghế chỉ có thể vò nát khăn tay trong tay. Lần trước Tiền phủ phái quản gia đi Thẩm phủ tặng đồ, rất nhiều người đều cảm thấy là người kia có ý với nàng, tuy rằng cảm thán chân người kia có tật, lại vẫn thập phần hâm mộ chính mình. Ai biết người ta căn bản là không có cái ý tứ kia, giống như là mình tự mình đa tình. Hiện tại nhìn thấy Tiền Phong sủng ái phu lang còn không bằng chính mình như thế, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ mặt ghen tị lại oán hận.

Vẫn quan sát vẻ mặt Thẩm Nghi thấy như vậy một màn, nâng chung trà lên uống một ngụm nho nhỏ, khóe miệng không khỏi giờ lên một cái tươi cười thập phần châm chọc, thật là rất không biết tự lượng sức mình. Sau đó nhìn về phía người đi theo nam nhân bên người đang đứng ở giữa kia, hâm mộ trong mắt chợt lóe mà qua, rõ ràng so với mình bất quá cũng chỉ là một cái ca nhi không được sủng mà thôi.

Lần này cao hứng nhất đó là Trạch phủ nhân, nguyên vốn tưởng rằng đưa người qua có thể làm một cái ẩm giường là được, ai biết cư nhiên được sủng như vậy. Không nghĩ tới người kia trừ bỏ khuôn mặt bộ dạng tốt, cả công phu mị hoặc người cũng lợi hại như vậy. Bất quá như vậy cũng tốt, lợi ích chính mình bên này cũng sẽ nhiều chút.

Mà có người nhìn thấy Tiền Phong sủng ái Trạch Hâm như vậy nên tâm tư cũng lung lay. Hình như, tiểu phu lang này vừa mới bắt đầu cũng không có được sủng như vậy.

Ngay tại thời điểm mọi người tâm tư khác nhau, hơn nữa tự tính toán, đột nhiên ngoài cửa viện vọt vào một nhóm người, người cầm đầu còn la lớn: “Tiền cậu tặc, ta muốn người đền mệnh cho huynh đệ ta.”

Thời điểm nghe câu này, phản ứng đầu tiên của Trạch Hâm là, nguyên lai thật sự có người dùng lời đạo đầu cũ như vậy a. Đợi cho nhìn thấy tân khách bốn phía, cùng với hộ viện cứu tràng tiến vào, Trạch Hâm mới phản ứng lại chính mình hẳn là nên chạy trốn chết.

Bởi vì người tới, yến tiệc nhất thời hồng, Tiền Phong quyết đoán đứng lên, đỡ Trạch Hâm: “Chúng ta đi mau!”

“Ân.” Nguyên bản Trạch Hâm còn có chút hoảng hốt thời điểm nghe thanh âm trấn định của Tiền Phong liền trấn định lại, sau đó dựa vào Tiền Phong đi đến địa phương an toàn.

Nhóm người kia nhìn thấy hai người Trạch Hâm muốn chạy trốn, vội vàng thuận thực thu thập hộ viện bên người, vội về hướng hai người.

“Ta nhất định phải giết người!” Một người cầm đầu tiến lên thập phần mau, rất nhanh liền chạy tới bên người hai người, giơ đao liền huy về phía Trạch Hâm.

Đợi cho có cảm thấy vết máu ảm áp ở trên mặt mình, Trạch Hâm mới phản ứng lại, ở thời khắc cuối cùng, Tiền Phong đẩy mình ra thay chính mình cản đao. Nhìn người trên mặt đất không biết sinh tử, Trạch Hâm có chút ngốc lảng, người kia thấy một đao đã chém tới kẻ thù chính mình, đang chuẩn bị bổ một đao thứ hai. Chỉ thấy nơi đó chạy đến một đôi nhân mã, chặt chẽ khống chế hấn.

“Chết tiệt, không nghĩ tới cư nhiên còn có lọt lưới.” Trịnh Liệt một thân áo trắng nhìn bạn tốt đổ trong vũng máu, thập phần buồn bực nói. Cẩn thận ôm lấy người sau đó nói với người theo tới phía sau chính mình: “Các người bắt hết tất cả người còn lại cho ta, ta đợi đến xử lý.”

“Vâng.” Một đám người phía sau thoát nhìn võ nghệ thập phần cao siêu cùng kêu lên.

Đợi cho đi ngang qua bên người Trạch Hâm còn đang ngẩn người, Trịnh Liệt đều không nói cái gì, chỉ là nhàn nhạt nhìn cậu một cái.

Nhìn hai người chậm rãi đi xa, Trạch Hâm chậm rãi đi theo. Thập phần không rõ, vì cái gì hảo hảo một hồi yên hội, sẽ trong nháy mắt biến thành cái dạng này.

“Trịnh công tử, Tiền lão gia bởi vì chuyện lần trước thân mình vốn còn có chút tiểu thương, lần này lại đại thương nguyên khí. Thứ lão phu nói thẳng, chuyện lần này lão phu cũng chỉ có thể hết sức, về phần khác, ta bất lực.”

“Đưa đại phu ra ngoài.” Từ sau khi Tiền Phong sinh bệnh, toàn bộ Tiền phủ bị vây trong một loại áp suất thấp, trong viện quay đi quay lại đều là đại phu.

“Hôm nay đại phu đến nói như thế nào?” Trạch Hâm ngồi ở bên người Tiền Phong, nhìn người ngủ ở trên giường, đầy mặt lo lắng nói.

“Đại phu nói, bởi vì thân thể lão gia vốn không có khôi phục, hiện tại lại bị thương nghiêm trọng như vậy, tỷ lệ tỉnh lại không lớn.” Tiểu nha hoàn một bên quan sát biểu tình Trạch Hâm, một bên thật cẩn thận nói.

“Tốt lắm, ta đã biết.”

Trạch Hâm nhìn về phía nam nhân nằm ở trên giường, chưa từng nghĩ tới nam nhân cường thế như vậy sẽ có một ngày suy yếu như vậy nằm ở trong này.

“Không cần lo lắng, ta đã phái người đi thỉnh thần y, rất nhanh sẽ có hồi âm.” Trịnh Liệt nhìn người vẫn canh giữ ở bên người Tiền Phong, khẩu khí không khỏi có chút mỗi mệ. Từ khi Tiền Phong gặp chuyện không may tới nay, thỉnh đại phu, xử lý người đều là một mình hấn làm.

“Vất vả người.”

“Không quan hệ, chỉ cần A Phong có thể tốt là được.”

Qua vài ngày, mọi người đều kiên chân chờ Phán thần y đến, chỉ là sau khi bắt mạch, nhàn nhạt lắc lắc đầu, “Xin thứ cho lão phu bất lực, lần trước Tiền lão gia bắt đầu bị thương là đã kéo từ quý môn quan trở về, hấn là phải hảo hảo điều dưỡng, ai biết lại bị thương nặng như vậy. Hiện tại ta cũng không có cách nào, chỉ có thể khai chút được kéo mệnh cho hấn, chỉ là có thể tỉnh lại hay không ta không thể cam đoan.”

Nghe thần y nói, sắc mặt Trịnh Liệt liền trở nên thập phần tái nhợt, nhưng vẫn cố nén: “Làm phiền thần y.”

Trạch Hâm sắc mặt càng tái nhợt nhìn Tiền Phong, lẩm bầm nói: “Chẳng lẽ thật sự trị không được?”

Qua vài ngày, cả Dung Vũ Linh ở phương xa đều nghe được tin tức, vội vàng chạy lại đây.

“Dung tiểu thư, các người đây là?” Nhìn người mà nguyên bản lão gia nhà mình thập phần mê luyến trước mắt này, không biết nên dùng cái biểu tình gì.

Dung Vũ Linh nhìn thoáng qua người nằm ở trên giường, thần sắc thập phần đau thương, như là người yêu chính mình nằm ở trên, “Trước kia Tiền Phong cũng giúp chúng ta không ít, lần này nghe nói hấn gặp bất hạnh, cho nên chúng ta vội vàng chạy lại đây, còn mang cái này đến.” Nói xong, đưa một cái hộp ngọc cầm trong tay qua.

Trạch Hâm nhìn thoáng qua, bên trong là một loại dược không biết là cái gì, sau đó đưa cho Trịnh Liệt. Trịnh Liệt mở hòm ra nhìn, sau khi mở ra xem thì thập phần kích động, “Đây là chính phẩm?”

“Đúng vậy, đây là chúng ta thật vất vả tìm tới.” Dung Vũ Linh thập phần khẳng định nói. Nếu như không là bởi vì lần này bệnh tình Tiền Phong trầm trọng nguy hiểm, về sau có lẽ còn có địa phương cần hấn giúp, bọn họ cũng sẽ không lấy ra cái này

“Lập tức giao cái này cho thần y.” Trịnh Liệt cầm dược liệu trong tay đưa cho quản gia, trên mặt cũng dần dần có sắc mặt vui mừng.

“Đa tạ Dung cô nương.” Tuy rằng không biết vì cái gì chính mình không thích nữ chủ ôn nhu nhược nhược này, nhưng Trạch Hâm vẫn thập phần khách khí đa tạ.

“Không khách khí.”

Có linh dược của Dung Vũ Linh thêm vào, sắc mặt Tiền Phong dần dần tốt lên, nhưng là vẫn bất tỉnh như trước.

Sau khi chẩn mạch xong, thần y vẫn lắc lắc đầu, “Không được, cho dù là có linh dược này, nhưng trước đó vẫn tiêu hao quá nhiều, hiện tại ngũ tạng đều bị tổn thương, cũng không phải dược vật tầm thường có thể trị liệu.”

Nghe lời hấn nói, tất cả mọi người nguyên bản ôm hi vọng rất lớn cũng có chút nhụt chí.

“Thần y, thật sự không có cách nào sao?” Trạch Hâm thấp giọng hỏi.

Thần y lắc lắc đầu.”Không có cách nào, trừ phi thần tích xuất hiện, bằng không Tiền lão gia nhịn không quá nửa tháng.”

Trạch Hâm cắn môi dưới, cúi đầu nói: “Ta hiểu được.”

Đợi cho sau khi thần y rời khỏi, toàn bộ phòng ở lại khôi phục một mảnh yên tĩnh, im lặng đến dọa người.

Thẳng đến đêm dài, Trạch Hâm đuổi hết người hầu hạ ra ngoài, một người lẳng lặng ngăn người nhìn Tiền Phong.

Một lát sau, cái thiếu niên tuần tú bên giường kia đã không thấy, mà lại là một con hồ ly nho nhỏ, lắc lắc đuôi, phía sau rất nhanh biến thành năm đuôi. Tiểu hồ ly nhảy đến trên ngực Tiền Phong, bình tĩnh theo dõi hấn, sau đó tựa hồ khó hiểu thở dài một hơi. Giật giật đuôi mình, trong đó một cái chậm rãi biến thành quang điểm, dung nhập thân thể hấn.

Đây là kỹ năng cậu mới lấy được: hứa nguyện. Hi sinh một cái đuôi, đạt thành nguyện vọng.

Ở địa phương mắt thường nhìn không tới, cơ thể Tiền Phong đang trao đổi chất rất nhanh, ngay cả cái chân nguyên bản bị thương cũng được chữa hết.

Nhìn thoáng qua mình thiếu một cái đuôi, Trạch Hâm có chút thương tâm, một cái nhiệm vụ mới chỉ có một cái đuôi! Nhưng là không có cách nào, trừ lần đó ra, cậu không biết còn có cái gì có thể sáng tạo kỳ tích.

Đợi cho ngày thứ hai, mọi người Tiền phủ đều biết Tiền lão gia đã tỉnh lại, hơn nữa sáng tạo một cái kỳ tích.

“Người có cảm giác được địa phương nào không thoải mái hay không?” Nhìn Tiền Phong đã có thể tốt lên, thần y thập phần ngạc nhiên hỏi.

Hắn lắc lắc đầu.

“Này quả thực chính là một cái kỳ tích, trừ bỏ ở ngoài thân thể có chút suy yếu, tất cả thân thể tựa hồ đều tốt lắm.” Thần y tinh tế xem mạch xong, rất cục cho ra một cái kết luận

“Đêm qua đã xảy ra cái gì sao?” Nhìn bạn tốt đã thức tỉnh, Trịnh Liệt thập phần cao hứng, nhưng là cũng không có xem nhẹ chuyện không tầm thường này. Sau khi xác định bạn tốt không có bị đánh tráo, bắt đầu hỏi chuyện hôm qua.

Nhìn thấy tất cả người trong phòng đều nhìn chăm chăm chính mình, Trạch Hâm có chút khấn trương, nhưng vẫn là cưỡng chế trấn định nói: “Vốn hôm qua ta nghĩ vẫn muốn cùng hắn, ai biết sau đó lại cảm nhận được một trận gió, nhìn thấy một cái bóng trắng chợt lóe mà qua, sau đó liền hôn mê bất tỉnh, đợi cho thời điểm tỉnh lại hắn đã tốt rồi.”

Nghe Trạch Hâm nói, chân mày Trịnh Liệt cau lại, ngay cả Tiền Phong vừa mới tỉnh lại đã biết tiền căn hậu quả sự tình đều có chút không thể tin tức quái đản như thế.

“Thật sự?”

“Ân.” Trạch Hâm thành thành thật thật gật đầu, cho dù không phải thật sự, các người cũng tìm không ra chân tướng.

Ngay tại thời điểm mọi người đều trầm tư chuyện này, Trịnh Liệt đột nhiên bật cười, “Không cần lo lắng, nếu A Phong đã tốt, mặc kệ là ai làm, tin tưởng đều không có ác ý. Cũng có thể là cái yêu quái sơn tinh gì báo ân đi, đoạn thời gian trước không phải người dưỡng một con tiểu hồ ly, sau đó lại đột nhiên biến mất sao? Cũng có thể chính là nó.”

“Ân.” Nếu không phải chuyện người có thể làm được, cũng chỉ có giải thích này.

Thần y cảm thán đây là kỳ tích, mà những người khác tìm không thấy nguyên nhân chân chính, càng nguyện ý tin tưởng đây là một cái yêu quái sơn tinh báo ân.

Vì thế, ở ngoài Tiền phủ truyền ra rất nhiều phiên bản. Cái truyền lưu rộng nhất là, Tiền lão gia vô tình cứu một con Hồ Tiên, rồi sau đó lâu ngày thâm tình. Tiếc rằng người tiên có khác, chỉ có thể bị bắt tách ra, sau khi biết Tiền lão gia gặp chuyện không may, không để ý gian nan hiểm trở trở về nơi này cứu hắn.

Đối với lời đồn đãi phổ thường, Tiền Phong đều không có để ý tới, chỉ là vui sướng phát hiện. Chờ thời điểm hắn tỉnh lại, hắn phát hiện chân nguyên bản đã tàn phế của chính mình cư nhiên trở nên tốt, hiện tại đã không có gì khác biệt với thường nhân.

Sau khi trải qua chẩn đoán của đại phu, Tiền Phong mới rốt cục xác định chân mình đã thật sự tốt.

“Tư tư, người đây chính là chân chính nhân họa đắc phúc a, không chỉ có vết thương trên người tốt lên, ngay cả chân cũng tốt, không biết là ai hảo tâm như vậy.” Sau khi nhất nhất nói cho bạn tốt chuyện phát sinh gần đây, Trịnh Liệt một bên ngồi không hề có tí hình tượng, một bên thập phần bất mãn nói, tựa hồ thập phần không hài lòng người nhận được đãi ngộ này không phải là mình.”Sẽ không thật sự là một Hồ Tiên xinh đẹp đi? Bất quá nói, con hồ ly kia ban đầu vẫn là ta bắt được.”

“Không biết.” Đối với chuyện này, Tiền Phong nghi hoặc không ít hơn một chút so với người bên ngoài, chỉ là thủy chung tìm không thấy manh mối gì, vì thế đành phải thôi.”Ngày đó có phát sinh chuyện kỳ quái gì hay không?”

“Ngày đó ta xử lý một chút việc, vì thế trở về nhà một chuyến, tựa hồ vẫn đều là tiểu phu lang của người chiều cổ người.” Nói xong, như là nghĩ tới cái gì, nhú nhú mày, “Ngày đó, tiểu phu lang kia rất kỳ quái đuổi hết người ra, chỉ chừa một mình, ngày hôm sau thì người tốt rồi.”

Nghe bạn tốt nói, Tiền Phong tựa hồ cũng nghĩ tới cái gì, nhưng là sự tình quá mức hoang đường, cũng không có người nguyện ý tin tưởng.”Quên đi, chuyện này liên đến đây đi, về sau không cần lại nói ra.”

“Ân.” Mặc kệ chuyện này có liên quan đến cái tiểu phu lang kia hay không, chuyện xảy ra thần kỳ như thế, tóm lại là có chút ảnh hưởng.

Nhìn nam nhân đứng ở trước mặt chính mình, Dung Vũ Linh thập phần kinh ngạc, “Nguyên lai đồn đãi đều là thật sự? Người thật sự tốt rồi.”

“Đúng vậy, ta tốt rồi.” Tiền Phong nhìn nữ tử từng làm cho chính mình vô cùng si mê trước mắt này, không biết vì cái gì hoàn toàn không tìm thấy cảm giác lúc trước, “Ta đã nghe quản gia nói, đa tạ linh được người đưa tới ngày đó, phần tâm ý này của người Tiền mẫu tâm linh, về sau nếu có chuyện gì để ý thì phân phó một tiếng, ta nhất định sẽ làm hết sức.”

“Người...” Không biết vì cái gì, nghe người trước mắt dùng giọng điệu khách khí mà mới lạ như thế nói chuyện với chính mình, Dung Vũ Linh chỉ cảm thấy nam nhân có chỗ nào đó thay đổi.

Đợi cho lúc nhìn thấy nam nhân cùng rời đi với phu lang hấn, Dung Vũ Linh mới hiểu được, nguyên lai nam nhân đã đặt chính mình ở vị trí bằng hữu bình thường, mà không phải cái người toàn tâm toàn ý đặt ở trong lòng nữa. Nhìn nam nhân khôi phục hào quang vạn tượng này, chính mình tựa hồ, bỏ lỡ rất nhiều.

“Dung cô nương nói gì cùng người vậy?” Trạch Hâm nhìn nam tử giống như tân sinh bên người, hỏi.

Nghe được câu hỏi của Trạch Hâm, tâm tình nam nhân tựa hồ tốt lên, “Người nói đi, muốn biết?”

“Không nói liền quên đi.” Chính mình bỏ qua một cái đuôi giúp hấn, hấn cư nhiên đứng lên được liền đi tán gái, quả thực không thể tha thứ, rất đáng giận.

Nhìn Trạch Hâm nổi giận đùng đùng đi ở phía trước, Tiền Phong nở nụ cười, vội vàng đi nhanh tới, “Ta chỉ là cảm ơn linh được nàng đưa tới mà thôi, về sau sẽ không có quan hệ gì với nàng.”

Trạch Hâm ngẩng đầu nghi hoặc liếc mắt nhìn nam nhân một cái, không rõ cam đoan như vậy là có ý tứ gì, chỉ là tâm tình tựa hồ khó hiểu mà sung sướng lên. Nếu phía sau có đuôi, nhất định sẽ cong lên vậy vậy.

Nhìn thấy Trạch Hâm như vậy, tươi cười trên mặt nam nhân trở nên lớn hơn nữa. Nhìn thấy một màn này Trạch Hâm tỏ vẻ, mẹ nó, nam phụ sau khi khôi phục quả thực chính là sức quyến rũ toàn bộ khai hỏa a!

tích —— chúc mừng người chơi hoàn thành nhiệm vụ, chữa trị nam phụ.

“Tốt, ta đã biết.” Nguyên lai chữa khỏi cho người liên tính là hoàn thành nhiệm vụ.

hiện tại xin hỏi có khôi phục trí nhớ của Tiêu Vân Tường hay không.

“Không cần.”

Trạch Hâm nhìn nam nhân mặt dày mày dạn thể nào cũng muốn nằm xuống bên người chính mình này, cảm thấy trước kia chính mình có phải trông nhầm hay không, vì cái gì một cái nam nhân lãnh khốc sẽ biến thành cái dạng hôm nay? Đây thật là một cái chuyện đáng giá tham thảo.

38. Chương 38: Vườn Trường Thanh Xuân (1)

Ở kinh đô, tất cả mọi người đều biết Tiền gia chỉ có một phu nhân, người kia được Tiền lão gia thập phần sủng ái, hơn nữa người kia còn là một ca nhi.

Ở Tiền phủ, mọi người đều biết, trong nhóm chủ nhà Trạch công tử là dễ nói chuyện nhất, nhưng cũng là không thể trêu vào nhất.

“Người khỏe, xin hỏi người tới có việc gì sao?” Nhìn nữ chủ trước mắt này, Trạch Hâm có chút đoán không ra mục đích nàng đến.

Nhìn người tuần tú trước mắt này, Dung Vũ Linh mở miệng, thuyết minh ý đồ mình đến, “Ta đến, là muốn mời người giúp ta một việc gấp.”

Trạch Hâm bình tĩnh nhìn nàng, bất động thần sắc nói: “Dung cô nương nói quá lời, ta không có tiền lại không có thế, làm sao giúp được người?”

Nghe cậu nói, trên mặt Dung Vũ Linh có chút khó coi, nhưng nghĩ đến trượng phu, vẫn kiên trì nói: “Ta không phải muốn mời người giúp, mà là muốn người khuyên Tiền Phong giúp ta.”

“Vì cái gì người không tự đi?” Trạch Hâm nhìn nàng, sắc mặt có chút kỳ quái.

“Ta...” Nếu là trước kia, có lẽ chỉ cần câu nói đầu tiên là hẳn có thể sẽ hỗ trợ nàng, nhưng hiện tại nàng cảm thấy hẳn sẽ không làm như vậy.

Nhìn bộ dáng nữ chủ ấp a ấp úng như vậy, đột nhiên không biết vì cái gì mà Trạch Hâm có chút tức giận, nhìn nàng không chút khách khí nói: “Ta biết hiện tại các người gặp nạn, nhưng người dựa vào cái gì mà muốn Tiền Phong mạo hiểm nguy hiểm đến sinh mệnh giúp các người, chẳng lẽ người không biết nếu như bị điều tra ra thì Tiền phủ sẽ bị liên lụy cứu tộc sao?”

Nguyên bản Tiền Phong là vì nữ chủ khóc sụt sùi mà quyết định hỗ trợ, tuy rằng không có mang họa đến cho cả nhà, nhưng cuối cùng cũng là bị giết chết

“Cho dù người từng đưa linh được đến, cũng không đến mức Tiền Phong phải dùng mệnh để trả đi?” Nói xong, Trạch Hâm như là nghĩ tới cái gì, nhìn chằm chằm nàng lạnh lùng nói: “Người chớ quên, lúc trước Tiền Phong là vì cái gì mà cứu tử nhất sinh, thậm chí cuối cùng còn làm hỏng chân.”

Nghe Trạch Hâm nói, sắc mặt Dung Vũ Linh tái nhợt, một bộ muốn khóc không khóc, hợp với vẻ ngoài mỹ nhân kia của nàng, thật làm cho rất nhiều người đều thương tiếc nàng.

“Không cần bày ra biểu tình này, hiện tại Tiền Phong không có ở nơi này, không có người muốn nhìn.” Bình thường Trạch Hâm thập phần hòa khí, nhưng nghĩ đến nguyên bản nữ chủ muốn để Tiền Phong đi làm người chịu tội thay, đương nhiên là muốn mệnh của cậu.

Nghe qua lời này của Trạch Hâm, Dung Vũ Linh bày ra một bộ thương tâm muốn chết, tựa hồ là bị cậu bắt nạt đến thảm, “Thực xin lỗi, quấy rầy rồi, ta không nên tới quấy rầy các người.”

“Hâm nhi, làm sao vậy?” Đúng lúc này, Tiền Phong vừa vặn đến đây, nhìn thấy nữ chủ khóc lóc, thập phần khó hiểu hỏi: “Đây là làm sao vậy?”

Còn không chờ Trạch Hâm mở miệng nói chuyện, nữ chủ liền mở miệng nói trước, còn kèm theo tiếng hút khí không nhỏ, “Không liên quan đến Trạch công tử, là lỗi của ta, không nên tới mời người hỗ trợ.”

“Phải không?” Tiền Phong nhìn về phía Trạch Hâm, giọng điệu như là trách cứ, “Sao người có thể bắt nạt nàng như vậy?”

Nghe Tiền Phong nói, tâm tư nguyên bản đã thu liễm của Dung Vũ Linh lại nhảy lên, nàng chỉ biết, Tiền Phong không có khả năng mặc kệ nàng.

“Ta chỉ nói cho nàng biết, người chỉ đi khi không bị nguy hiểm đến sinh mệnh mà thôi.” Trạch Hâm lạnh lùng nhìn nữ chủ biểu diễn bày ra mục đích của bản thân, thật là cảm thấy thập phần nhàm chán.

Thấy Trạch Hâm nói chuyện không chút khách khí, ngay tại thời điểm Dung Vũ Linh nghĩ Tiền Phong sẽ mở miệng trách cứ cậu, chợt nghe hẳn thập phần ôn nhu nói: “Người yên tâm, chỉ cần là chuyện Hâm nhi không thích, ta đều sẽ không đi làm.”

“Người nghe thấy chưa, về linh được của người, Tiền phủ tự nhiên sẽ trả cho người. Về phần chuyện này, Tiền Phong tuyệt đối sẽ không giúp người.” Trạch Hâm nhìn nữ chủ, nhấn mạnh từng chữ nói.

Tiền Phong nhàn nhạt mở miệng: “Nếu như vậy, thỉnh Dung tiểu thư trở về đi.”

Dung Vũ Linh nhìn chằm chằm Tiền Phong, đầy mặt khó có thể tin, không rõ vì cái gì hẳn sẽ không để ý tới chính mình, mà còn không trách cứ người kia, rõ ràng trước kia mọi chuyện đều ưu tiên chính mình.

Khi vừa ra tới trước cửa, phía sau nhàn nhạt bay tới một câu, “Đừng tưởng rằng thích người là thiếu người, đợi cho thời điểm hẳn không hề thích người, người liên cái gì cũng không đúng.” Cả người Dung Vũ Linh chấn động, tựa hồ là không chấp nhận được, ngay cả bộ pháp dưới chân đều có chút loạn choạng.

“Người chán ghét nàng.” Tiền Phong ôm Trạch Hâm, vòng lấy cậu, không phải nghi vấn mà là khẳng định nói.

“Người nói đi?”

Tiền Phong không nói cái gì, chỉ nhẹ nhàng mà hôn hôn cậu, gặp được cậu, mới là hạnh phúc chân chính đi.

Nhìn bóng dáng nữ chủ xa xa, Trạch Hâm nghĩ, đời này cậu rốt cục giúp vị đại nhân này thoát khỏi vận rủi nguyên bản.

*

Một trận mê muội qua đi, Trạch Hâm bọn họ lại trở lại không gian trong hệ thống, ngay tại thời điểm cậu cao hứng sờ cái đuôi vừa trở về của chính mình, đã bị người ôm lên.

“Người nói, vì cái gì đều không khôi phục trí nhớ cho ta?” Tiêu Vân Tường nhìn tiểu hồ ly trong tay, đầy mặt ý cười hỏi.

Trạch Hâm dùng một móng vuốt búng mặt hắn, hắn bại hoại này, nếu giúp hắn khôi phục trí nhớ kia còn phải...

Nhìn tiểu hồ ly kiêu ngạo trước mắt chính mình này, Tiêu Vân Tường một chút cũng không tức giận, ngược lại dùng hai má cọ cọ da lông nó, “Không sao, mặc kệ thế nào, người đều là của ta.”

Hắn không biết, tiểu hồ ly bị hắn cọ lông xù trên mặt dần dần đỏ lên, nếu không có da lông che, quả thực chính là hồng đậm.

*

đã chuẩn bị tốt thể giới mới, xin hỏi nhận nhiệm vụ hay không?

“Nhận.”

Đợi cho Tiêu Vân Tường tỉnh lại từ trên giường, bên miệng lộ ra một chút mỉm cười, cúi đầu khẽ thở dài: “Lần này, nên để ta tới tìm người.”

“Thiếu gia, người nên đến trường học.” Ngoài cửa truyền đến thanh âm bình thản trước sau như một của quản gia.

“Ta đã biết.” Nhìn thiếu niên tư thế hiên ngang oai hùng trong gương, hắn tự kỷ nghĩ, thật đúng là dễ nhìn.

Nửa giờ sau, Tiêu Vân Tường đến trường học.

“Ta muốn cái gì, các người đều tìm được sao?” Vừa vào cửa, còn có một người thập phần chân chó đi lên, bộ dáng nhìn Tiêu Vân Tường thập phần chân chó.

“Đều tìm được.” Nói xong, mang đồ đến.

Tiêu Vân Tường nhìn vài thứ kia, ánh mắt lộ ra một quyết tâm phải đạt được, tươi cười nói, “Người yên tâm, nếu làm việc giúp ta, ta liền sẽ không bạc đãi nhóm các người.”

“Đúng, ta biết.”

Tiêu Vân Tường phát phát tay, nhàn nhạt nói: “Hiện tại ta muốn yên lặng một chút, người về trước đi.”

“Tốt.”

Đợi cho sau khi người rời khỏi, hắn mới rút tư liệu cầm trong tay ra, phía trên rất rõ ràng là tư liệu của một thiếu niên. Nhìn người đó, Tiêu Vân Tường nhẹ nhàng mà nở nụ cười, “Yêu nam chủ đến chết đi sống lại sao?”

Xem xong, liền thu lại thứ trong tay, hiện tại hắn muốn đi xác định một sự kiện.

Vào phòng học, liền nhìn thấy một đám người cãi nhau âm ỉ, còn có người ngồi im lặng ở trong góc, giống như bị toàn thể giới cô lập.

Thấy Tiêu Vân Tường đến gần, cả lớp tựa hồ đều im lặng xuống, nhìn đồng học lợi hại nhất lớp học mình này, không biết vì cái gì lại đi đến cái tồn tại bị cả lớp cô lập kia.

Nhìn trên sách bài tập mình nhiều hơn một đôi tay xương khớp rõ ràng, Dịch Lập Hằng mới ý thức được có người đi tới trước mặt chính mình. Ngẩng đầu nhìn, trái tim chậm rãi buộc chặt.

Nhìn tóc mái thật dày trước mắt này, còn có mắt kính dài rộng kia, Tiêu Vân Tường hoài nghi mình có phải tìm lầm người hay không, “Người theo ta lại đây.”

“Ta?” Nhìn chung quanh một chút, mọi người tựa hồ đều đang nhìn bọn họ.

“Ân.” Tiêu Vân Tường gật gật đầu, dẫn đầu đi ra ngoài, “Đuổi kịp.”

Ánh mắt của cả lớp kỳ dị nhìn chăm chăm người kia một mình đi ở phía trước, , Dịch Lập Hằng mặt dày mày dạn đi theo.

Đợi cho hai người một trước một sau rời khỏi phòng học, rất nhanh có thể nghe được thanh âm nghị luận phía sau, “Tiêu vương tử cư nhiên nói chuyện cùng cái tên quỷ kia.”

“Chẳng lẽ là muốn giáo huấn hần một chút.”

“Có lẽ là vậy, dù sao bình thường cái gia hỏa kia cứ luôn là bộ dáng không để ý đến ai.”

Cả lớp đều kịch liệt thảo luận nguyên nhân Tiêu Vân Tường kêu người ra ngoài, nhưng không ai lo lắng nghĩ đến nên đi nói một tiếng cho chủ nhiệm lớp.

Hai người một đường đi tới văn phòng hội học sinh, Dịch Lập Hằng không yên nhìn Tiêu Vân Tường khóa cửa văn phòng lại.

“Cởi mắt kính xuống.”

Thình lình, Dịch Lập Hằng nghe được một thanh âm, hậu tri hậu giác mới nói: “Kêu ta?”

“Chẳng lẽ là kêu ta sao?”

Nhìn thấy người đối diện lạnh lùng nhìn chính mình, tay chân Dịch Lập Hằng nhanh chóng cởi mắt kính của mình xuống. Rất nhanh, liền cảm giác được tóc dày trên trán mình bị vén ra, cảm cũng bị người nâng lên.

Cảm nhận được hơi thở người trước mắt, Dịch Lập Hằng có chút hoảng hốt, trong trí nhớ chưa từng người được hương vị nào dễ ngủ như thế.

“Quả nhiên.” Nhìn người trước mắt này, Tiêu Vân Tường lẩm bầm.

“?” Quả nhiên cái gì?

Thấy bộ dáng đầy mặt mê mang của người trước mắt này, Tiêu Vân Tường thập phần ngả ngón nói: “Người thích ta có phải hay không?”

Trong một phút đồng hồ nghe được chuyện hần nói kia, Dịch Lập Hằng lập tức tặc mao, rất nhanh giãy khỏi tay hần, dùng sức lắc đầu. Thập phần kinh hoảng nói, “Không có, không có chuyện như vậy.”

“Thừa nhận thích ta khó như vậy sao?” Thấy người trước mắt này liều chết không thừa nhận, hần dùng lực ôm lấy người như là muốn lắc rớt cằm này.

“Không có, ta không có.” Dịch Lập Hằng lo sợ bất an nhìn hần, nếu như bị người này biết, nhất định sẽ bị xem như biến thái mà xử lý.

Thấy cậu không thừa nhận, Tiêu Vân Tường cũng không tiếp tục hỏi nữa, thả lỏng kiềm chế với cậu. Không sao, ta tìm được người, đây mới là trọng điểm.

Đợi cho Tiêu Vân Tường mang theo Dịch Lập Hằng trở lại lớp học, người trong lớp đều vụng trộm đánh giá hai người, nhìn thấy không có dấu vết đánh nhau, liền thấy may mắn đồng thời không khỏi có chút thất vọng.

Nhìn thấy biểu hiện của mọi người, Tiêu Vân Tường chỉ trầm mặc không nói, mà Dịch Lập Hằng còn lại thì càng thêm trầm mặc muốn che dấu sự tồn tại của chính mình.

Đợi cho trở lại bàn, Dịch Lập Hằng mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, vừa rồi thời điểm người kia gọi cậu ra ngoài, cậu còn hoảng sợ, không nghĩ tới chỉ như thế liền bỏ qua cho mình.

“Vừa rồi Tiêu vương tử tìm người có chuyện gì?” Sau khi cậu ngồi xuống, đồng tòa chọc chọc cậu, nhỏ giọng hỏi.

“Không có chuyện gì.”

Nhìn thấy bộ dáng yếu đuối của Dịch Lập Hằng, người kia tựa hồ thập phần khinh thường, “Thiết.”

Thấy không ai chú ý tới mình, Dịch Lập Hằng mới dần dần thả lỏng xuống. Cậu biết chính mình vẫn không được hoan nghênh, vì thế cố gắng không đi trêu chọc để người khác chú ý, sống thật cẩn thận. Ngay cả hiện tại thích một người, cũng cẩn thận cất giấu như vậy, không dám để cho người khác biết, một khi đã biết, có lẽ chính mình liền sẽ không được gặp lại hắn. Người kia, so với chính mình thì thập phần chói mắt.

39. Chương 39: Vườn Trường Thanh Xuân (2)

Đợi cho tan học, Dịch Lập Hằng thật cẩn thận kiểm tra đồ của mình, sau đó chậm rãi đi khỏi phòng học không người.

Ai biết vừa mới đi tới cửa, chợt nghe một thanh âm, “Người muốn đi đâu?”

Ở nghe thời điểm thấy thanh âm đó, thân thể cậu trong nháy mắt liền cứng ngắc, nhỏ giọng nói: “Về nhà.”

Cuối cùng, Dịch Lập Hằng đứng ở trong phòng Tiêu Vân Tường, không biết vì cái gì sẽ phát triển như vậy.

“Phòng tắm ở nơi đó, bên trong có quần áo để tắm rửa. Đi tắm rửa trước, chờ người đi ra là chúng ta có thể ăn cơm.” Tiêu Vân Tường chỉ vào một cái phòng nhỏ bên trong, thập phần kiêu ngạo nói.

“Nhưng, ta muốn về nhà.” Dịch Lập Hằng nhỏ giọng kháng nghị.

Nhìn thấy Tiêu Vân Tường ném ánh mắt dao nhỏ về phía chính mình, giọng điệu Dịch Lập Hằng rất nhanh liền chuyển biến, “Không có việc gì, ta đi tắm rửa.”

Đợi cho tắm rửa xong, mặc áo ngủ không hợp thân, ăn cơm chiều, Dịch Lập Hằng vẫn cảm thấy hết thảy đều không chân thật, hiện tại chính mình cứ nhiên vào trong nhà vương tử.

Cơm nước xong, Dịch Lập Hằng lại đề ra yêu cầu của bản thân, “Đã khuya, ta cần phải trở về.”

“Về sau người liền ở nơi này.” Tiêu Vân Tường không để ý đến ý nguyện của cậu, tuân theo mục đích của bản thân mà tuyên bố.

“Vì cái gì?”

“Không vì cái gì, nếu người không nghe lời ta nói, chính người sẽ biết kết cục.”

Dịch Lập Hằng trừng hắn, ánh mắt không có mang kính mắt trở nên tròn tròn giống như là tiểu động vật bị bắt nạt. Nhìn thấy một màn này Tiêu Vân Tường tỏ vẻ, tâm tình của mình thập phần khoái trá.

“Vì cái gì chúng ta phải ngủ cùng một chỗ?” Nhìn cái giường lớn trong phòng, Dịch Lập Hằng thập phần khó hiểu hỏi.

“Bởi vì nơi này chỉ có một cái giường.” Thần sắc Tiêu Vân Tường bình thường hỏi đáp.

Dịch Lập Hằng nghi hoặc nhìn hắn một cái, không nói gì thêm, chỉ là thời điểm ngủ thì thật cẩn thận lui ở một góc.

Thẳng đến Dịch Lập Hằng nặng nề ngủ đi, Tiêu Vân Tường mới nhẹ nhàng ôm người vào trong lòng.

“Hệ thống, hắn chính là Trạch Hâm?”

Phải.

nhắc nhở: hiện tại không thể khôi phục trí nhớ của người chơi.

“Tốt, ta đã biết.” Quả nhiên là như chính mình đoán.

Sáng sớm hôm sau, Dịch Lập Hằng phát hiện mình bị Tiêu Vân Tường chặt chẽ ôm vào trong ngực, sắc mặt không tự chủ đỏ lên. Mà Tiêu Vân Tường thập phần tự nhiên rời giường, giống như là không có phát sinh cái gì.

“Hôm nay là cuối tuần, ta mang người đi mua chút đồ dùng sinh hoạt.” Thời điểm ngồi xuống ăn bữa sáng, Tiêu Vân Tường thập phần lãnh khốc mở miệng nói.

Nhìn ác bá trước mắt, Dịch Lập Hằng nhỏ giọng kháng nghị: “Ta muốn đi làm thêm.” Hơn nữa cậu cũng không có tiền.

“Việc làm thêm này người không cần làm tiếp.”

Nguyên bản cậu chính là một cô nhi, không có ai cho phí sinh hoạt, thu vào duy nhất chính là đi làm thêm, chỉ là như thế này nên thường thường sẽ bận loạn một ít, mà hiện tại phần lớn người đều yêu sạch sẽ, ai cũng sẽ không thích chơi cùng người như thế, dần dần cũng không có bao nhiêu người thích cậu.

Dịch Lập Hằng mím mím môi, nhưng là cậu sẽ không nói không có phí sinh hoạt.

Nhìn dáng điệu bất an lo sợ của cậu, Tiêu Vân Tường suy nghĩ một chút, mở miệng nói: “Về sau người ở nơi này, việc nhà, giặt quần áo, nấu cơm người bao, ta sẽ phát tiền lương theo tháng cho người, coi như là người tới chiếu cố ta.”

“Được.” Nhìn hai mắt hấn, Dịch Lập Hằng chung quy không dám nói ra lời cự tuyệt.

Vì thế, cơm nước xong, hai người liền xuất phát.

Đầu tiên là đi vào cửa hiệu cắt tóc, mang theo cậu cắt một kiểu tóc mới, nhìn người bên trong gương rục rỏ hấn lên, Tiêu Vân Tường tỏ vẻ thập phần vừa lòng.

Tiếp theo đi cửa hàng mắt kính, tìm cho cậu một bộ kính sát trùng thích hợp, quả nhiên nhìn thuận mắt hơn.

Đi theo phía sau Tiêu Vân Tường, Dịch Lập Hằng nhịn không được xoa hai mắt của mình, lần đầu tiên mang loại đồ vật này chung quy sẽ có chút không thích ứng.

“Không cần đựng, bằng không không tốt đối với ánh mắt người.” Nhìn thấy người nửa ngày chưa đi lên tới, quay đầu nhìn lại quả nhiên đang ở phía sau vụng trộm xoa mắt.

Nghe hấn nói, Dịch Lập Hằng hoảng sợ, rất nhanh buông tay xuống.

Nhìn bộ dáng bị dọa của cậu, Tiêu Vân Tường thở dài một hơi, nhẹ giọng nói: “Chúng ta lại đi mua chút quần áo, người đều không có quần áo tắm rửa.”

“Ta không cần.” Cậu nhỏ giọng phản bác.

Nhìn quần áo đã tẩy đến trắng bệch trên người cậu, Tiêu Vân Tường thập phần khẳng định nói: “Ta cảm thấy người thập phần cần.” Nói xong, không có quan tâm phản ứng của cậu, cường ngạnh mang cậu đi mua quần áo.

Đợi cho đi dạo một ngày mới rốt cục mua tốt tất cả mọi thứ, mới bắt tri bắt giác phát hiện đã mua rất nhiều.

“Ta muốn về nhà của ta lấy đồ.” Nhìn tư thế Tiêu Vân Tường, khẳng định là không chịu buông tha mình, Dịch Lập Hằng rất thích ứng đưa ra yêu cầu.

“Ta trở về cùng người.” Tiêu Vân Tường nhìn cậu, thập phần kiên quyết nói.

“Ân.”

Đợi cho đi theo Dịch Lập Hằng đi vào một cái địa phương vừa bẩn vừa loạn, mới phát hiện nguyên lai cậu ở địa phương cũ nát như vậy.

Nhìn thấy phản ứng của hấn, Dịch Lập Hằng có chút lạnh nhạt, “Người ở chỗ này chờ ta một chút, ta đi lấy vài thứ liền ra.”

“Không cần, ta theo người đi vào.” Tiêu Vân Tường nhú nhú mày, trong chốc lát vẫn thập phần kiên quyết nói.

Địch Lập Hằng có chút khó xử, nhưng vẫn là mang theo người cùng đi vào.

Thăng đến đi vào phòng ở vừa nhỏ vừa hồng, Tiêu Vân Tường mới chính thức cảm nhận được cái gì tên là hoàn cảnh bản loạn sinh bất lương, loại địa phương này người có thể ở sao?

Chú ý tới Tiêu Vân Tường ghét bỏ, Địch Lập Hằng sững sốt một chút, sau đó cẩn thận nói: “Người ở chỗ này chờ một chút, ta lập tức xong.”

“Ân.” Nhú nhú mày, vẫn là đứng ở nơi đó nhìn cậu tự tìm ra đồ ở trong căn phòng nhỏ hẹp này.

Nhìn thấy một vài thứ cậu ôm ra, tựa hồ là dùng thật lâu, lại nhú nhú mày, “Chỉ có vậy sao?”

“Ân.” Thật cẩn thận đáp, sợ mấy thứ này sẽ bị vứt bỏ.

Tiêu Vân Tường chỉ là nhìn xem, không nói cái gì, càng không có kêu cậu vứt bỏ, “Đi thôi.”

“Ân.” Ôm đồ của mình, nhắm mắt theo đuôi đi theo phía sau Tiêu Vân Tường.

“Đi cất tốt đồ vật mình, về sau người chỉ cần phụ trách chiếu cố sinh hoạt của ta là được.” Đặt đồ mua được ở phòng khách, Tiêu Vân Tường thập phần không khách khí nói với Địch Lập Hằng.

“Ân. Ta đã biết.”

Cẩn thận bỏ đồ của mình vào trong từng góc nhà, Địch Lập Hằng đột nhiên có loại cảm giác thỏa mãn kỳ dị.

Đợi cho thời điểm đi học lại, đồng học trong lớp đột nhiên phát hiện chính mình lớp học đến một cái đồng học mới, nhưng bộ dạng lại không sai.

“Đồng học, người đi nhầm lớp?” Nhìn cậu đặt mộng ngồi ở chỗ ngồi của người không được hoan nghênh nhất lớp học, người nguyên bản ngồi cùng cậu nhin không được mở miệng nhắc nhở.

“Đây là vị trí của ta a.” Địch Lập Hằng nhìn người ngồi cùng mình, có chút không lý giải, nhưng vẫn thập phần uyển chuyển nói.

Một phút đồng hồ nghe được cậu nói chuyện kia, người ngồi cùng trừng lớn hai mắt, khó có thể tin chỉ vào cậu nói: “Người là Địch Lập Hằng?”

Nhìn thấy bộ dáng hần, hiển nhiên bị kích thích rất lớn.

Mà đồng học chung quanh nghe một tin tức như thế không có một ai không giật mình, không nghĩ tới tiểu vịt xấu xí lớp học mình cư nhiên là một con Bạch Thiên Nga. OMG! Đây cũng quá đả kích người đi?

Vì thế, cả khối bắt đầu truyền lưu một cái truyền thuyết về tiểu vịt xấu xí biến thành Bạch Thiên Nga.

Nhìn mọi người kinh dị, Tiêu Vân Tường không khỏi cười nhạo một tiếng, “Tuy rằng rất khó chịu người khác nhìn trộm, nhưng là chỉ cần chính mình nhìn thuận mắt là được.”

Thời điểm nghỉ trưa, Tiêu Vân Tường đi tìm người cùng ban mình một chuyến, đợi cho thời điểm trở về liền phát hiện người chính mình phân phó hảo hảo chờ tại phòng học lại không thấy. Nhìn quanh một vòng, đi đến người còn lại trong phòng học.

“Địch Lập Hằng đâu?”

Nhìn thấy người chưa bao giờ xuất hiện cùng bọn họ đi đến phía trước chính mình, đột nhiên không kịp phản ứng lại, “Cái gì?”

“Địch Lập Hằng đâu?”

“Hắn bị bọn Lý Hạ mang đi.”

Không đợi hắn nói xong, Tiêu Vân Tường liền vội vàng xoay người rời đi.

“Tiêu vương tử đây là làm sao vậy?” Người trả lời nhìn bóng dáng Tiêu Vân Tường vội vội vàng vàng, thập phần khó hiểu hỏi.

“Ai biết được?” Mọi người nhún vai, tỏ vẻ chính mình không biết.

Vội vội vàng vàng đi vào WC Tiêu Vân Tường nhìn WC bị khóa, ánh mắt lộ ra một cái ánh mắt quả thối, một cước liền đá mở cửa, sau đó liền thấy mọi người thập phần kinh ngạc.

Nhìn người ngồi dưới đất, nhưng là rõ ràng không có bị thương, ánh mắt Tiêu Vân Tường mới thả lỏng một ít, nói với cậu: “Lại đây.”

Địch Lập Hằng nguyên bản nghe Tiêu Vân Tường nói ngoan ngoãn ngồi chờ hẩn bên trong phòng học, ai biết bọn Lý Hạ lại đây không cần phân trần mang chính mình đi. Nhìn mấy người hùng hổ, cậu cảm thấy chính mình không thể không chịu chút nỗi khổ da thịt, ai biết Tiêu Vân Tường liền xông vào ở phía sau.

“Bọn họ không có làm gì người đi?” Cao thấp nhìn lướt qua, không có bộ dáng bị tổn thương.

Địch Lập Hằng lắc lắc đầu.

Nhìn thấy Tiêu Vân Tường đến, Lý Hạ đã sớm bị dọa. Hôm nay nhìn thấy bộ dáng người nghèo nhất lớp học chính mình có biến, vì thế liền nghĩ có phải gần đây cậu phát tài hay không, vốn định kiếm chút lợi trên người cậu, nhưng là hiện tại xem ra chính mình chọc tới người không thể chọc.

“Hẩn là của ta.” Tiêu Vân Tường nhìn Lý Hạ, lạnh lùng nói ra tiếng, may mắn cậu không có chuyện, bằng không hẩn sẽ không bỏ qua như vậy.

“Tiêu ca, là ta có mắt không nhìn được Thái Sơn, không nặng không nhẹ chọc người của người. Còn mời người thứ lỗi, lần sau sẽ không.” Lý Hạ vội vàng khiêm tốn, sợ giận chó đánh mèo đến trên người bọn họ.

Nhìn thấy cậu không có chuyện, Tiêu Vân Tường cũng không muốn làm sự tình nháo lớn, vì thế liếc mắt cảnh cáo nhìn bọn họ một cái liền mang theo người rời đi.

“Ta phi! Xem cái dạng này không phải là một con thỏ sao.” Tiểu đệ đi theo bên người Lý Hạ nhìn bóng dáng hai người rời đi, thập phần bất mãn nói.

Không đợi hẩn tiếp tục oán giận, trên đầu liền trúng một đập.

“Lão đại, người làm cái gì vậy?” Ôm đầu mình, tiểu đệ thập phần bất mãn.

“Người phải nhớ kỹ, Tiêu Vân Tường không phải người chúng ta có thể chọc, không cần tìm phiền toái cho ta.” Lý Hạ đầy mặt nghiêm túc nhìn tiểu đệ mình, hẩn không hy vọng mình vô tội bị liên lụy.

Tuy rằng bất mãn, vẫn lên tiếng, “Lão đại, ta đã biết.”

Trở lại phòng học, Tiêu Vân Tường nhìn trong ngoài xác nhận một chút, xác định cậu thật sự không có bị thương mới chính thức yên lòng.

“Lần sau nếu có người bắt nạt người, người liền báo tên của ta ra, biết không?”

Nhìn bộ dáng chăm chú của Tiêu Vân Tường, trong lòng Địch Lập Hằng ngọt như mật, “Ân.”

“Lần sau đừng choáng váng như vậy, người khác gọi người, người liền đi theo sao?” Nếu không có mình thì nên làm cái gì bây giờ?

Địch Lập Hằng nở nụ cười, “Ân, lần sau sẽ không.”

Nhìn tươi cười ngây ngô của người trước mắt này, Tiêu Vân Tường đột nhiên cảm thấy trong lòng mềm mại.

40. Chương 40: Vườn Trường Thanh Xuân (3)

“Hôm nay người đi về trước, làm cơm xong liền tự mình ăn, không cần chờ ta.” Tiêu Vân Tường nhìn Địch Lập Hằng đang chăm chú làm bài tập, từ sau khi thay đổi một kiểu tóc cùng bề ngoài, gia hỏa này liền càng

ngày càng dẫn nhân chú mục. Ngay cả có đôi khi hần cũng suy nghĩ, lúc trước chính mình có phải không nên thay đổi bộ dáng cậu hay không.

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua người trước mắt chính mình, mặc dù có chút nghi hoặc, nhưng là vẫn còn không có mở miệng, chỉ là cúi đầu đáp tiếng.

Thăng đến đưa Dịch Lập Hằng về nhà xong, Tiêu Vân Tường mới xoay người đi tới một con đường khác. Đợi cho gọi một chiếc taxi, trực tiếp đi tới cửa một gian quán bar cách điệu thập phần cao cấp.

Nhìn thấy bóng dáng Tiêu Vân Tường, Khuư Kỳ luôn luôn chờ tại cửa quán bar lập tức liền đi lên đón, “Tiêu thiếu, ta đã điều tra tốt người ngươi muốn tìm, hôm nay nàng sẽ tới nơi này đi làm. Ta đã đặt tốt ghế lô ở trong này, Tiêu thiếu ngài có thể nghỉ ngơi trước.”

“Ân.” Tiêu Vân Tường nhàn nhạt gật gật đầu, sau khi nghiệm chứng thân phận, dưới dẫn dắt của hần liền đi vào.

Hai người đi vào, liền đi tới phòng ở độc lập trên lầu hai. Ở nơi đó, có thể nhìn thấy rõ ràng tình hình lầu một của quán bar này. Đối với điểm này, Tiêu Vân Tường vẫn thập phần vừa lòng, không có chột chội như phía dưới.”Người làm không sai.”

“Cảm ơn Tiêu thiếu.” Nghe hần khích lệ, Khuư Kỳ thập phần cao hứng. Thấy người kia vừa ngồi xuống liền nhìn phía dưới tựa hồ đang quan sát cái gì, mặc dù có ý nghĩ muốn bắt chuyện, nhưng vẫn nhịn xuống không có nói cái gì.

Lầu một quán bar quần ma loạn vũ, Tiêu Vân Tường nhìn chán đến chết, cảnh tượng này còn không thú vị bằng ở nhà cùng Dịch Lập Hằng xem TV.

Ở thời điểm sắp cận đêm khuya, ngọn đèn trong đại sảnh liền bị dập tắt, rất nhanh ở trung tâm vũ đài to lớn dâng lên một cái giàn giáo, ngọn đèn tập trung, phía trên đứng một thăng hề.

“Các vị tiên sinh, phỏng chừng các người đến Mị Sắc đều là vì tìm kiếm kích thích. Lần này, nơi chúng ta chuẩn bị cho các người một tiết mục đặc biệt, thỉnh hảo hảo mà thưởng thức.”

Đợi cho một khắc hiện trường một lần nữa khôi phục hắc ám, từng góc đều vang lên tiếng hoan hô to lớn, giống như là tận thế cuồng hoan.

Chén rượu trong tay Tiêu Vân Tường loạn choạng, trong bóng đêm lộ ra một cái tươi cười hàm xúc ý tứ không rõ, rất nhanh có thể gặp mặt.

Đợi cho thời điểm ngọn đèn lại sáng lên, chỉ thấy trung tâm vũ đài đã đặt một cái lồng to lớn, mà bên trong lồng này là một cái mỹ nhân cơ hồ cả người trần trụi. Mỹ nhân nhìn cảnh tượng chung quanh, trên mặt dần hiện ra biểu tình thất kinh, lui về phía sau suy nghĩ muốn che dấu chính mình. Chỉ là nàng không biết, bộ dáng nàng hiện tại càng có thể kích phát dục vọng nam nhân.

“Đây là món hàng thứ nhất chúng ta triển lãm hôm nay, chỉ cần các người có thể ra giá, vị mỹ nhân này liền là của các người.” Đúng lúc này, thanh âm thăng hề vừa rồi kia lại xuất hiện, “Các người yên tâm, chúng ta đã kiểm nghiệm qua, tuyệt đối không sẽ làm đại gia chịu thiệt. Hiện tại, giá khởi điểm là mười vạn nguyên.” Bởi vì người nơi này đều là trải qua nghiệm chứng, cho nên đều rất yên tâm.

“Hai mươi vạn.”

“Hai mươi lăm vạn.”

“Ba mươi vạn.”

...

Nghe giá cả phía dưới, Tiêu Vân Tường chỉ lạnh lùng nhìn.

“Tiêu thiếu không tham gia sao?” Nhìn Tiêu Vân Tường vẫn không có mở miệng, Khuư Kỳ nhịn không được mở miệng hỏi.

“Người cảm thấy nàng rất xinh đẹp?” Tiêu Vân Tường trêu tức hỏi.

Khuru Kỳ không có trả lời, chỉ là ánh mắt nhìn về phía trong cái lồng kia cũng không có dời đi, hiển nhiên cái mỹ nhân kia rất có lực hấp dẫn.

Nhìn phía dưới cạnh tranh càng ngày càng kịch liệt, Tiêu Vân Tường không nhanh không chậm nói một câu: “Hai trăm vạn.”

Một tiếng hô này, toàn trường đều yên tĩnh, cho dù là muốn mỹ nhân, nhưng là đại giới như vậy không phải người ở hiện trường có thể đối phó.

Đợi cho tất cả điên cuồng đều chấm dứt, Tiêu Vân Tường bị thỉnh lên lần ba, mà vị ‘Sủng vật’ vừa mới mua kia đã ở trong phòng chờ hắn.

Đi vào phòng, trang sức bên trong không thua gì khách sạn năm sao, đương nhiên phí dừng chân bình thường cũng sẽ không thấp. Tiêu Vân Tường một đường đi thẳng đến tận cùng bên trong phòng, ở nơi đó có cái giường thập phần xa hoa, mà cái mỹ nhân kia đang hai mắt nhắm hờ nằm ở bên trên. Nhìn cả người mỹ nhân tản ra , , tựa hồ càng thêm mê người so với vừa rồi, Tiêu Vân Tường một chút cảm giác đều không có, chỉ có chán ghét thuộc về nguyên bản chủ nhân thân thể này.

“Nàng tặng cho người.” Nhìn chằm chằm nàng hai giây, quyết đoán nói với người phía sau.

Khuru Kỳ ở sau vụng trộm nuốt nước miếng hoàn toàn không có lường đến hắn sẽ nói như vậy, “A, ta?”

“Ân, hảo hảo hưởng thụ đi.” Nói xong, rời đi không mang theo một chút dây dưa dài dòng.

Nhìn thấy lão đại nhà mình đi rồi, Khuru Kỳ còn đứng ở nơi đó có chút há hốc mồm, tuy rằng cũng nghĩ nên rời khỏi, nhưng rõ ràng tiểu huynh đệ nhà mình một chút cũng không hợp tác. Nhìn mỹ nhân đã sắp nhin không nổi, cần rằng một cái liền đi tới chỗ người đó.

Đợi cho rời đi quán bar, trong nháy mắt hô hấp không khí bên ngoài, Tiêu Vân Tường mới cảm thấy chính mình thanh tỉnh lại. Không khí bên trong kia rất dính người. Hiện tại, hắn chỉ muốn trở về ôm bảo bối của mình.

Đợi cho thời điểm về nhà, phát hiện Dịch Lập Hằng ôm một cái gối ôm ngủ ở sofa, mà trên bàn là bữa tối chưa hề động qua.

Dịch Lập Hằng là ở trong một trận ôn nhuận mà tỉnh lại, vừa mở mắt liền nhìn thấy Tiêu Vân Tường thập phần ôn nhu hôn mình, ngốc sững sốt hai giây, liền đắm chìm ở tại bên trong hạnh phúc hắn ban cho. Đợi cho thời điểm hắn buông chính mình ra, Dịch Lập Hằng cảm thấy chính mình sắp hít thở không thông, thẳng đến bên tai truyền đến một tiếng cười khê, mới phản ứng lại, mặt đỏ tai hồng nói: “Người đang làm cái gì?”

“Ta thích người a.” Kề sát trán cậu, Tiêu Vân Tường cúi đầu nói. Vẫn luôn rất thích người.

Nghe hắn nói, Dịch Lập Hằng cảm thấy toàn thân chính mình đều thiêu đốt, cảm thấy đầu mình muốn nổ tung. Hắn thích mình!

“Hiện tại nói cho ta, người thích ta sao?” Tiêu Vân Tường bình tĩnh nhìn cậu.

Nhìn ánh mắt Tiêu Vân Tường, Dịch Lập Hằng cảm thấy chính mình bị dụ hoặc, chậm rãi nói: “Ta thích người, rất thích người.”

“Ta thật cao hứng.” Nói xong, lại hôn cậu.

Thẳng đến sau khi hai người dừng lại, Dịch Lập Hằng đã bị hắn ôm ở trong lòng, hai tay thì ôm cổ hắn.

“Người còn không có ăn cơm đi? Chúng ta ăn cơm trước.” Nhìn thấy Dịch Lập Hằng đầy mắt ngập nước nhìn chính mình, Tiêu Vân Tường nở nụ cười.

Cẩn thận nhìn thoáng qua hắn, Dịch Lập Hằng mới nhẹ nhàng gạt gạt đầu, “Ân.”

Thẳng đến buổi tối ngủ bị Tiêu Vân Tường ôm vào trong ngực, cảm nhận được hơi thở bên người, Dịch Lập Hằng mới cảm nhận được, chính mình thật sự cùng người kia ở cùng nhau.

Từ khi ngày đó trở đi, ánh mắt Dịch Lập Hằng không hề vụng trộm đi theo Tiêu Vân Tường, ngược lại thường thường nhìn về phía cái người hào quang vạn tượng kia. Có đôi khi vụng trộm nghĩ, người này thích mình, thật là rất bất khả tư nghị. o(*//// //**)q

“Hôm nay ta có chút việc, chính người có thể tự đi trường học đi?” Tiêu Vân Tường nhìn người mấy ngày nay càng ngày càng ý lại chính mình, thập phần ôn nhu nói.

“Àn.” Cậu biết hẳn bề bộn nhiều việc, cũng rất lợi hại, không giống mình, cái gì cũng thập phần bình thường. Hơn nữa hiện tại đều đã đại học, có đi hay không có đôi khi đều không cần.

Đợi cho sau khi Dịch Lập Hằng rời khỏi, Tiêu Vân Tường mới gọi điện thoại cho Khuru Kỳ.

“Tiêu thiếu, có việc sao?”

Nghe được đầu kia điện thoại truyền đến thanh âm thập phần nịnh nọt, Tiêu Vân Tường thập phần lạnh nhạt nói: “Cái nữ nhân kia đâu?”

“Này...” Ngày đó hẳn thật là thích, hơn nữa cái nữ nhân kia thật đúng là một cái vưu vật, chỉ là buổi sáng thời điểm chính mình tỉnh lại liền phát hiện không thấy người, cho tới bây giờ đều không tìm được.

“Ta muốn nghe lời nói thật.”

“Nàng không thấy.”

Quả nhiên là như thế này, Tiêu Vân Tường nhàm chán nghĩ, thời gian ấy hẳn là đã không còn kịp rồi, bằng không Khuru Kỳ hiện tại chỉ sợ đã chết. Cái nữ nhân kia, nhưng thập phần độc ác a.”Ta đã biết, kế tiếp không có chuyện của người, người cũng không cần lo lắng.”

Nghe được ý tứ Tiêu Vân Tường không có trách mình, một lòng của Khuru Kỳ rốt cục thả xuống, cũng không phải nhất bút tiền trình (ko hiểu).”Tốt, ta đã biết.”

Mà một bên khác, Dịch Lập Hằng vừa mới đi ra khỏi tiểu khu xa hoa không nghĩ tới lại đụng vào một người.

Nhìn nữ tử té trên mặt đất, Dịch Lập Hằng thập phần xin lỗi, mới vừa rồi vẫn nghĩ đến Tiêu Vân Tường, thế cho nên đụng vào người cũng không biết. Vội vàng đi ra phía trước, đỡ người lên, “Tiểu thư, người không sao chứ?” Tại trong nháy mắt người kia ngẩng đầu, thoáng ngáy người một chút.

“Ta không sao.” Nữ nhân nói, giãy dụa đứng lên.

Nhìn nữ nhân tựa hồ có chút hành động không tiện, tâm đồng tình của Dịch Lập Hằng rất nhanh liền tràn ra, “Tiểu thư, nhà người ở đâu, ta đưa người trở về?”

Cái nữ nhân kia không có nói tiếp, chỉ là kích động cúi đầu, cuối cùng đầy mặt tuyệt vọng nhìn Dịch Lập Hằng, “Hiện tại ta đang bị người truy bắt, không có nơi nào có thể đi, người có thể cho ta mượn một chút tiền hay không, để cho ta hiện tại ra ngoài trốn trước một chút, bằng không bị bắt lại họ sẽ bức ta lên đài. Chờ ta có tiền, ta nhất định sẽ trả lại người.”

Nhìn thấy nữ nhân đầy mặt nước mắt, Dịch Lập Hằng đã sớm hoảng, nữ nhân khóc lóc, cậu cho tới bây giờ đều là thúc thủ vô sách. Vội vàng lấy tiền tiêu vặt Tiêu Vân Tường cho từ túi áo ra, nhìn thoáng qua, quả nhiên rất nhiều, sau đó đều cho nữ nhân tất cả.”Cho người, ta chỉ có nhiều đây.”

“Cám ơn.” Nữ nhân đầy mặt thành khẩn nói, liên thanh nói lời cảm tạ.

Thẳng đến đi xa, biểu tình đầy mặt xinh đẹp chọc người triu mến trên mặt nữ nhân đã sớm biến thành một bộ dáng lạnh như băng, trong ánh mắt hiện lên vô số âm ngoan. Sau khi tỉnh lại phát hiện một cái nam nhân chết tiệt thượng chính mình, nếu không phải thời gian không đủ, nàng nhất định sẽ không để cho nam nhân kia còn sống. Nghĩ đến khuất nhục chính mình nhận được, về sau nhất định sẽ trả lại gấp bội cho những người đó. Hiện tại việc cấp bách, chính là trở lại đại bản doanh giải được trên người, mà chính mình thân không tiền đành phải xin giúp đỡ của người qua đường, mà Dịch Lập Hằng ăn mặc không sai chính là đối tượng bị nàng chú ý.

Thăng đến về nhà, Dịch Lập Hằng nói chuyện chính mình gặp được cho Tiêu Vân Tường, ở thời điểm biết được chính mình gặp được kẻ lừa đảo, ánh mắt trừng lớn.”Không thể nào, ta cảm thấy nàng không giống như là kẻ lừa đảo a.”

“Người cảm thấy trên người kẻ lừa đảo nào sẽ viết hai chữ lừa đảo?”

Dịch Lập Hằng lắc lắc đầu.

Nhìn người đang chăm chú tự hỏi, Tiêu Vân Tường cúi đầu hôn hôn cậu, cúi đầu nói: “Người có tinh thần như vậy, buổi tối hôm nay chúng ta thử chút mới lạ được không?”

Nghe hắn nói, Dịch Lập Hằng nghi hoặc ngẩng đầu nhìn hắn một cái.

Tiêu Vân Tường ghé vào lỗ tai cậu nói gì đó, liền thấy lỗ tai Dịch Lập Hằng đỏ lên, nhưng vẫn nhẹ nhàng mà gật đầu một cái.

41. Chương 41: Vườn Trường Thanh Xuân (4)

“Hôm nay xin phép đi.” Buổi sáng, Tiêu Vân Tường ôm Dịch Lập Hằng hôn hôn phía sau lưng cậu, thấp phần ôn nhu nói.

Dịch Lập Hằng mặc dù có chút thẹn thùng, nhưng là cuối cùng vẫn không có cự tuyệt, “Àn.”

Hai người ngọt ngào qua một ngày, tùy tiện làm hảo cảm của Dịch Lập Hằng với hắn cao thêm một bậc thang.

Đợi cho thời điểm Dịch Lập Hằng lại nhìn thấy cái nữ nhân kia, là ở trong trường học, nhìn nữ nhân không hề là nùng trang điểm mặt (trang phục dày đậm, trang điểm điểm lệ) lại hiện ra vài phần tuổi trẻ trước mắt này, Dịch Lập Hằng có chút không biết làm sao, cậu không nghĩ qua cư nhiên sẽ lại nhìn thấy nàng.

Nhưng nữ nhân thật ra thấy cậu quần bách, thấp phần tự nhiên hào phóng chào hỏi: “Người khỏe, chúng ta lại gặp mặt.”

“Người khỏe.”

Nhìn thấy đại nam hài trước mắt bởi vì nói chuyện với chính mình mà đỏ mặt, Nhạc Bình San nở nụ cười, “Lần trước đa tạ người giúp ta, lần này ta đến là muốn mời người ăn một bữa cơm, thuận tiện trả tiền lại người.”

“Không cần phiền toái như vậy.” Nghe nữ nhân nói, Trạch Hâm liên tục xua tay, ý bảo chính mình không cần.

Nhìn thấy bộ dáng cậu, nữ nhân lộ ra một bộ dáng thấp phần thương tâm, đầy mặt đau thương, “Người liền ghét bỏ ta như thế, ngay cả ăn bữa cơm cũng không chịu đi?”

“Không phải.”

“Vậy là muốn đi?”

“Àn.”

Nhìn thấy Dịch Lập Hằng kiên trì đáp ứng, Nhạc Bình San thấp phần cao hứng, “Kia cứ quyết định như vậy, chúng ta hiện tại đi đi.”

Nhìn sắc mặt nữ nhân trở nên thấp phần vui vẻ, cậu ả ả cảm thấy chính mình có phải bị lừa hay không. Sờ sờ di động trong bao vẫn không có vang qua, hôm nay Tiêu Vân Tường nói tối nay mới trở về, chính mình chỉ cần ăn xong sớm một chút trở về nấu cơm cho hắn là được. Nghĩ như vậy, Dịch Lập Hằng cũng an tâm.

Nữ nhân hiển nhiên thấp phần hoạt bát, càng thêm lời đời một ít so với loại học sinh không biết thế sự như Dịch Lập Hằng này, cũng càng làm cho người ta khoái trá hơn một ít, sẽ không làm cho người ta cảm thấy tẻ ngắt lúng túng. Ở trên bàn cơm, vẫn là nữ nhân nói, mà Dịch Lập Hằng chỉ thường thường ở bên cạnh

đáp lại. Ngay tại thời điểm hai người sắp ăn xong, di động Dịch Lập Hằng vang lên, một phút đồng hồ nhìn đến cái tên trên điện thoại kia, ánh mắt Dịch Lập Hằng liền sáng lên.

“Người ở nơi nào?”

“Ta ở bên phố Thái Bình ăn cơm.”

“Cùng ai?”

Dịch Lập Hằng ngẩng đầu nhìn thoáng qua nữ nhân đối diện, nhỏ giọng nói: “Cùng một cái đồng học của ta.”

“Hiện tại ăn xong rồi sao? Hiện tại ta ngay tại phụ cận, cùng nhau trở về đi.”

“Được.”

Đợi cho Dịch Lập Hằng nói chuyện điện thoại xong, nữ nhân mới mở miệng cười nói: “Là bạn gái đi, ngay cả đi ra ăn cơm đều cần tra như vậy.”

“Không phải.” Nghe nữ nhân nói, mặt cậu liền đỏ lên một chút, nhưng vẫn thập phần nhỏ giọng phản bác. Là bạn trai.

Đợi cho sau khi tách ra cùng nữ nhân, Dịch Lập Hằng ở địa phương cách nhà ăn này không xa tìm được người đang chờ cậu, một đường chạy chậm qua.

Nhìn người sắc mặt đỏ bừng, Tiêu Vân Tường thập phần tự nhiên dặt tay cậu, “Như thế nào chạy nhanh như vậy?”

Dịch Lập Hằng không có trả lời, chỉ là cẩn thận nhìn thoáng qua chung quanh, nhìn thấy không có bao nhiêu người đi đường, vì thế vui rạo rức nhìn tay hai người, thập phần cao hứng.

“Đi thôi.” Nắm tay cậu, hai người đi về ngõ nhỏ, chỉ là ở thời điểm sắp đến chỗ rẽ đột nhiên quay đầu nhìn nhìn phía sau.

Thẳng đến hai người đi xa, Nhạc Bình San một thân quần trắng mới đi ra từ trong góc đối diện, nhìn bóng dáng hai người rời đi, lộ ra một cái cười cười châm chọc.

Sau ngày đó, chỉ cần là thời điểm Tiêu Vân Tường không có đi học, Dịch Lập Hằng đều ngẫu ngộ Nhạc Bình San vườn trường.

“Người cũng là học sinh trường học sao?” Nhìn người kia làm dáng học sinh, trên mặt Dịch Lập Hằng lộ ra biểu tình thập phần kinh ngạc.

Có lẽ là biểu tình của cậu làm Nhạc Bình San sung sướng, nàng cười thập phần vui vẻ, “Ta thoát nhìn không giống như là học sinh sao?”

Dịch Lập Hằng rất muốn gật đầu, chỉ là cuối cùng cố kị cái gì, vẫn không có làm ra động tác.

“Ta vốn chính là học sinh trường học này, chỉ là xảy ra một chút việc nên không có đi học, hiện tại đã giải quyết xong sự tình, vì thế ta liền trở lại.”

“Nga.” Nhìn nữ nhân tự quyết định, Dịch Lập Hằng gật gật đầu.

“Người rất quen thuộc cùng Tiêu Vân Tường sao?” Hai người ngồi ở bên hồ, Nhạc Bình San ra vẻ lơ đãng hỏi.

Nghe nữ nhân nói, Dịch Lập Hằng nghi hoặc nhìn nàng, “Làm sao vậy?”

“Cảm giác quan hệ giữa người cùng hân khá tốt.” Nữ nhân nhìn mặt hồ trước mắt, không chút để ý nói.

*

“Là người hẹn ta?” Đi vào đã gian phòng đã đặt trước, Tiêu Vân Tường lạnh lùng nhìn nữ nhân trước mắt.

Hôm nay nữ nhân rõ ràng đã trải qua trang điểm tỉ mỉ, lại trở nên thập phần xinh đẹp, nhìn nam nhân trước mắt, khóe miệng gợi lên một cái mỉm cười thập phần mê người, “Xem ra Tiêu thiếu thật sự rất để ý vị Dịch đồng học kia a.”

“Nói đi, rốt cuộc tìm ta có chuyện gì?” Đưa tay khoát lên sofa, đầy mặt không chút thay đổi nhìn người trước mắt.

“Không hổ là Tiêu thiếu a, ra tay thực là đại thủ bút.” Nữ nhân nhìn ngựa xe như nước ngoài cửa sổ, tựa hồ thập phần hưởng thụ cảm giác trên cao nhìn xuống, “Cả thứ dùng hai trăm vạn mua về đều có thể tặng không cho người khác.”

Nghe nữ nhân nói, Tiêu Vân Tường tựa tiểu phi tiểu nhìn người trước mắt, “Như thế nào, người là đang nhắc nhở ta nên tìm sủng vật dùng hai trăm vạn mua về kia trở về?”

“Dù sao đó là hai trăm vạn, không phải sao?” Nữ nhân tiến đến trước mặt nam nhân, bên trong không có mặc rất nhiều quần áo rất dễ dàng có thể nhìn thấy đường cong mê người.

Nhìn một màn trước mắt này, ánh mắt Tiêu Vân Tường ám ám, đưa tay đặt trên mặt nàng, “Người nói, giống như có chút đạo lý.”

*

“Dịch Lập Hằng, buổi chiều hôm nay chúng ta không có khóa, cùng đi ca hát đi.” Nam sinh đi đến trước mặt cậu, trên mặt mang theo chút chờ mong. Mỹ nữ lớp học đều nói, nếu cậu không đi, kia các nàng đều không đi, vậy rất đáng tiếc.

Dịch Lập Hằng không có đi nhìn biểu tình rối rắm của nam sinh trước mặt, chỉ là nghĩ hôm nay Tiêu Vân Tường nói không quay về ăn cơm, đã khuya mới có thể trở về. Nghĩ như vậy, cũng liền gật đầu, đáp ứng.

Nhìn thấy cậu đồng ý, nam sinh lập tức bỏ chạy đến bên nữ sinh đi đưa tin chuyện này.

“Dịch Lập Hằng, bên này.” Ở KTV, nữ sinh dẫn đường phía trước đã sớm đi qua quần tam tụ ngũ, lúc này thấy người đến bọn họ liền nhiệt tình tiếp đón.

Nhìn thấy rất nhiều mỹ nữ lớp học đều ở, một cái nam sinh đi ở bên người Dịch Lập Hằng thập phần hưng phấn lấy tay đụng đụng khuỷu tay cậu, “Tiểu tử, từ sau khi thay đổi một kiểu tóc, liền trở nên thập phần được hoan nghênh. Ta hiện tại quả thực liền tuyệt vọng với thế giới coi trọng bề ngoài này.”

Nhìn nam sinh bên cạnh đùa giỡn bảo chính mình, Dịch Lập Hằng chỉ cười cười, không nói cái gì.

Bởi vì lần này lớp học bọn họ có vẻ nhiều người đến, cho nên cho thuê một cái ghế lô thập phần lớn. Ngay tại trước khi tiến vào ghế lô, ở lúc đi qua chỗ rẽ phía trước liền thấy một người thập phần quen mắt, rõ ràng đúng là hôm nay có việc Tiêu Vân Tường, bên người hắn còn ôm một nữ nhân, bộ dáng thoạt nhìn thập phần thân mật.

“Kia không phải Tiêu vương tử sao?”

“Thưởng thức của Tiêu vương tử chính là không giống a, nữ nhân bên cạnh thật đúng là xinh đẹp.” Vài cái nam sinh đi theo đến thấy được, nhin không được nói.

“Người cũng không xem hắn là ai, có thể so với điều ti chúng ta sao?”

“Đúng vậy, đồng nhân bất đồng mệnh a.”

Nói xong, cũng liền ha ha đi vào. Mà Dịch Lập Hằng nhìn Tiêu Vân Tường không có liếc mắt nhìn hướng bên này một cái, trực tiếp ôm nữ nhân kia rời khỏi, cả người đều ngây dại, toàn bộ hoạt động buổi chiều đều không yên lòng tham dự.

Về nhà đã 11 giờ, nhìn phòng trống không, Dịch Lập Hằng biết người kia còn không có trở về. Nghĩ hình ảnh nam nhân ôm cái nữ nhân kia, trong lòng không khỏi có chút ần ần đau.

“Cứ thế trở về sao?” Nữ nhân nhìn nam nhân muốn rời khỏi, toàn thân đều leo lên trên người hắn.

Nhẹ nhàng mà đẩy nữ nhân ra, nâng cằm nàng lên, trêu tức cười nói: “Chớ quên, chúng ta chỉ là theo nhu cầu thôi.” Nói xong, cũng không có đi quản phản ứng của nữ nhân, đứng dậy rời đi ghế lô xa hoa đã chỉ còn hai người bọn họ.

Nhìn bóng dáng nam nhân không lưu tình chút nào, nữ nhân nở nụ cười, điên cuồng cười. Đúng vậy, từ nhỏ liền sa đọa, có cái tư cách gì yêu cầu người khác hảo hảo mà sủng chính như bảo bối, tựa như người chính mình hâm mộ kia.

Đợi cho thời điểm về nhà, đã 1 giờ sáng, vừa vào cửa quả nhiên nhìn thấy người mặc áo ngủ ôm gối ôm ngủ ở sofa. Đi qua nhẹ nhàng mà ôm lấy người, chuẩn bị đưa về phòng, không ngờ người trong lòng mơ mơ hồ hồ tỉnh lại.

Cậu muốn chờ Tiêu Vân Tường trở về cùng nhau ngủ, không nghĩ tới liền ngủ quên, “Người đã trở lại?”

“Àn, lần sau mệt nhọc thì trở về giường, không cần chờ ta.”

“Ta muốn chờ người trở về.” Dịch Lập Hằng nhỏ giọng nói.

Thả người ở trên giường, Tiêu Vân Tường chuẩn bị đi rửa mặt sau đó ngủ, quay người lại thì tay đã bị người kéo lại. Cúi đầu nghi hoặc nhìn người đang cầm lấy tay mình, nhẹ giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Dịch Lập Hằng rối rắm hai giây, vẫn là ngẩng đầu theo dõi hắn, thẳng tắp hỏi: “Người sẽ không cần ta sao?”

“Sẽ không.”

Dịch Lập Hằng nhìn Tiêu Vân Tường nở nụ cười, rất thiên chân cười. Người không thể không cần ta, người nuôi dưỡng ta ở địa bàn mình, rời đi nơi này, ta không biết còn có thể trở lại sinh hoạt trước kia hay không, đi chỗ địa phương không có người mà hảo hảo sinh hoạt.

Nhìn người đã ngủ trong lòng, Tiêu Vân Tường ngược lại không buồn ngủ. Nghĩ đến nhiệm vụ lần này, đột nhiên có chút phiền lòng. Ở sau khi tiếp thụ kịch bản lần này, hắn liền tiếp thụ trí nhớ nguyên chủ, trí nhớ nguyên chủ này cho tới nay, đương nhiên cũng bao gồm trí nhớ phát triển của cốt truyện tiếp theo. Trí nhớ này hợp cùng một chỗ, tuy rằng không có ảnh hưởng đến tính tình hắn, nhưng ẩn ẩn làm tính cách hắn cải biến một ít, cũng sẽ thường thường làm hắn cảm nhận được không cam cùng hối hận của nguyên chủ vào thời điểm cuối cùng. Nguyên chủ không cam lòng yêu nữ nhân như nữ chủ, giống như độc dược, rõ ràng biết sẽ chết lại không thể buông tay; hối hận là luôn không có quý trọng một người vẫn yêu chính mình, đối với cậu cho tới bây giờ đều là lợi dụng, thẳng đến cuối cùng ở lại bên người chính mình cũng là cậu.

Nghĩ đến đây, nhìn nhìn người trong lòng này cho dù là đang ngủ cũng ý lại chính mình, Tiêu Vân Tường thỏa mãn cười cười. Không có vấn đề gì, lúc này đây sẽ là một cái kết quả tốt, không phải sao?

Ngày hôm sau Dịch Lập Hằng tỉnh lại trong cái hôn nồng nhiệt của nam nhân, giờ khắc này cậu cảm thấy, cho dù về sau nam nhân không hề thích chính mình, chính mình cũng sẽ mãi cảm động như vậy, vì chính mình từng có được ôn nhu của nam nhân.

42. Chương 42: Vườn Trường Thanh Xuân (5)

Nhìn hết thấy trước mắt, Dịch Lập Hằng có chút không thể tin được, ở trên đường ngựa xe như nước, Tiêu Vân Tường đang ôm một nữ nhân, mà cái nữ nhân kia là người trước kia thường thường có thể ở gặp phải trong trường học kia.

Tựa hồ cái nữ nhân kia thấy được cậu, hướng tới cậu lộ ra một cái tươi cười ác ý, sau đó lôi kéo Tiêu Vân Tường lên xe rời đi. Dịch Lập Hằng ngơ ngác đứng ở nơi đó, không biết suy nghĩ cái gì.

Tiêu Vân Tường đi theo Nhạc Bình San đi vào hội trường, sau đó thập phần chán ghét nói: “Lần sau người có thể đừng có ý ngã vào ta trên người sao?”

“Như thế nào? Sợ ai thấy.” Nữ nhân cười cười, làm như không thấy nam nhân mình từng phát ra ác ý.

Tiêu Vân Tường nhìn thoáng qua nữ nhân, đều không nói cái gì.

“Thân ái, hiện tại chúng ta nên đi vào.” Nữ nhân mỉm cười ngọt ngào với hắn, sau đó lôi kéo người đi vào.

Sau khi vào, bên trong hiển nhiên là tiệc cưới người nào đó, hai người tìm một vị trí ngồi xuống. Nhìn tân nương phía trên làm dáng thập phần xinh đẹp, còn có chú rể anh tuấn bên người nàng, tựa hồ hết thấy đều thập phần tốt đẹp.

Từ sau khi tiến vào ánh mắt Nhạc Bình San liền thẳng tắp nhìn chăm chăm hai người phía trên, mắt đều không đảo.

“Nhìn trường hợp này, có cái ý tưởng gì sao?” Tiêu Vân Tường ở bên tai nữ nhân mang theo vui sướng khi người gặp họa nói.

Tựa hồ là một tiếng như vậy, làm cho nữ nhân hồi thần, lộ ra một cái tươi cười thập phần quyến rũ với nam nhân.”Thân ái, ngươi nói đi?”

Ở trong giáo đường trong trắng, thần phụ đang trang nghiêm tuyên bố lời thề hôn lễ, “Ở trong này, ta chính thức tuyên bố hai người kết làm vợ chồng.”

“Ta không đồng ý.” Tại thời khắc im lặng, đột nhiên toát ra một cái thanh âm không hài hòa.

Tân nương cùng chú rể đồng thời nhìn về phía phương hướng thanh âm đi ra, chỉ thấy Nhạc Bình San đứng lên, đi một bước hướng tới hai người

Nhìn thấy nữ nhân xa lạ trước mắt này, chú rể có chút không rõ, “Tiểu thư, thỉnh không cần nói đùa ở trong này.” Mà từ lúc một giây nhìn thấy nàng sắc mặt tân nương đứng ở chú rể bên cạnh liền trở nên tái nhợt, hiện tại lại liều lĩnh thét to: “Bảo an, đem nữ nhân này ra cho ta.” Kết quả kêu nửa ngày, trừ bỏ tân khách ở đây càng nghi hoặc, cũng không có nhìn thấy bảo an đi ra.

“Nguyên lai Cố tiểu thư cũng sẽ tâm hoảng a.” Nữ nhân nhìn tân nương, khinh thường cười nói.

Lại nghe được thanh âm nữ nhân, chú rể tựa hồ có chút nghi hoặc, sau khi nhìn thấy ánh mắt nữ nhân nhìn về phía chính mình, ánh mắt rụt một chút, khó có thể tin nói: “Nhạc Bình San, là ngươi sao?”

Nhìn thấy nam nhân rốt cục nói ra tên mình, nữ nhân cười cười, gợi lên một cái biên độ dễ nhìn.”Đúng vậy, ta đã trở về.”

“Ngươi không phải, không phải đã chết sao?” Nhìn thấy người yêu trước tươi sống đứng ở trước mặt chính mình, lại biến dạng lớn, nam nhân lộ vẻ thập phần không chấp nhận được.

“Đúng vậy, ta đã chết qua một lần.” Nữ nhân một chút đều không thêm để ý cách nói của nam nhân, ngược lại nở nụ cười, nhất thời cảnh tượng này đều trở nên thập phần âm trầm, nguyên bản tân khách ở đây đều biến mất, ở đây chỉ còn lại có nữ nhân, chú rể tân nương cùng Tiêu Vân Tường vây xem toàn bộ hành trình.

“Ta có thể đi rồi sao?” Tiêu Vân Tường nhìn nữ nhân trước mắt thay đổi bộ dáng, còn có người mới vừa rồi đầy mặt hoảng sợ, biểu tình thập phần bình tĩnh hỏi.

“Ngươi biết không? Ta vẫn rất muốn giết ngươi.” Lúc này thanh âm nữ nhân đã biến điệu nghe qua thập phần khủng bố, nhưng lại có thể nghe rõ là nói cái gì.

“Ta biết.” Nói xong, cước bộ cố định đi ra ngoài, không chút để ý đến cầu cứu phía sau.

Thẳng đến sắp xuất môn, mới nghe được phía sau truyền đến một cái thở dài, “Ta rất hâm mộ hắn.”

Hô hấp tốt không khí bên ngoài, Tiêu Vân Tường nghe bên trong truyền đến tiếng kêu thảm thiết, trong lòng nghĩ chính mình có phải cần phải trở về hay không.

“Tiêu Vân Tường, ngươi ở nơi nào?” Nghe bên trong điện thoại thật cẩn thận hỏi, tâm tình Tiêu Vân Tường có chút trầm trọng giống như trở nên tốt hơn.

“Ta ở gần siêu thị.”

“Buổi tối ngươi trở về sao?” Người đầu điện thoại kia tựa hồ thập phần khẩn trương.

“Đương nhiên, ta muốn ăn cơm ngươi làm.”

“Ân.”

Đợi cho về tới nhà, Dịch Lập Hằng đã sớm làm tốt cơm chiều chờ hấn trở lại. Ném qua cơm chiều, hai người theo thường lệ ngồi ở sofa xem TV. Bị Tiêu Vân Tường ôm vào trong lòng, Dịch Lập Hằng cẩn thận nghe nghe trên người hấn, tựa hồ có hương vị cái nữ nhân kia, trong lòng có chút không thoải mái. Rốt cục vẫn chịu không nổi cẩn thận hỏi: “Hôm nay, ta nhìn thấy người cùng một nữ nhân cùng một chỗ.”

Tiêu Vân Tường trầm mặc hai giây, sau đó thập phần thoải mái mà nói: “Ta cùng nàng ra ngoài là có một chút chuyện phải làm. Người yên tâm, giữa ta cùng nàng đều không có chuyện gì.”

“Ân.” Cậu cũng chỉ là muốn một câu giải thích mà thôi.

“Ta muốn người.” Nói xong, áp người ngã xuống sofa.

Dịch Lập Hằng thập phần thuận theo đưa tay ôm lấy cổ nam nhân, mở ra thân thể, làm cho toàn thân chính mình đều lấy nhiễm hương vị nam nhân, “Ân.”

Đợi cho sau một phen lăn qua lộn lại lộn, Dịch Lập Hằng sớm không có khí lực ngồi phịch ở trên người Tiêu Vân Tường, tùy ý hấn mát xa cho chính mình.”Tiêu Vân Tường, ta thích người.”

“Ta cũng vậy.”

Ngày hôm sau, TV liền phát ra một cái tin tức. Ở vùng ngoại thành phát hiện hai cỗ thi thể một nam một nữ, dáng chết thập phần thê thảm, đều có độ tương tự cao cùng mấy án kiện phát sinh đoạn thời gian trước, có chuyên gia hoài nghi là biến thái cuồng giết người gây nên, nhắc nhở thị dân chú ý an toàn, không cần tùy tiện xuất hành một mình.

“Người đang nhìn cái gì?” Buổi sáng tỉnh lại, phát hiện không thấy nam nhân, vì thế xuống giường tìm tìm, không nghĩ tới sáng sớm lại đang xem TV.

Nhìn thấy Dịch Lập Hằng chỉ mặc một kiện áo ngủ đơn bạc, Tiêu Vân Tường thân thủ kéo người đến ôm chặt trong lòng chính mình.”Không có gì, chỉ là tỉnh lại có chút sớm thôi.”

Dịch Lập Hằng gật gật đầu, tỏ vẻ chính mình đã biết.

“Hôm nay sẽ không ra ngoài, chúng ta ở nhà đợi một ngày đi.”

“Ân.”

“Đợi chút thời điểm nghỉ ngơi, ta dạy người chơi trò chơi đi, không cần lúc nào ở nhà cũng chỉ đọc sách, ngẫu nhiên thả lỏng một chút.” Nói xong, thuận tiện bổ sung một chút, “Ta có thể dạy người.”

“Được.” Kỳ thật cậu chỉ là muốn đợi ở bên người nam nhân thôi.

*

Ở địa phương khác một nhóm người không biết, một người lớn lên có chút giống như quái vật lẳng lẳng nằm ở mặt cỏ, chậm rãi cảm thụ sinh mệnh trôi qua. Ở một khắc cuối cùng, đột nhiên nhớ tới cái nam hài chính mình từng đụng vào kia, còn có cái nam nhân vẫn thập phần trân trọng cậu kia, thật là may mắn a!

Thật lâu trước đó, Nhạc Bình San chỉ là một người bình thường, duy nhất một chỗ không quá giống người bình thường, có lẽ chính là nàng là một cái cô nhi từ khi sinh ra đã không có cha mẹ, không biết khi nào thì bị vứt bỏ ở tại trong cô nhi viện.

Có lẽ nơi đó không phải một cái địa phương tốt lắm, nhưng cũng là chốn về duy nhất của nàng. Nàng nghĩ đến, cho dù ở trong này mỗi ngày đều ăn không đủ no, giường ngủ thường xuyên có thể nhìn thấy sâu, nhưng nàng vẫn có thể an toàn ở trong đó đợi cho lớn lên mới thôi.

Thẳng đến một ngày, một cái nam nhân thập phần nhã nhặn đến cô nhi viện, tỏ vẻ muốn thu dưỡng một hài tử. Nàng may mắn trở thành hài tử này, nàng nghĩ đến đây là nàng bắt đầu sinh hoạt bình thường. Ai biết, này bắt quá là bắt đầu ác mộng. Nam nhân là người bệnh tâm thần, yêu thích lớn nhất khi phát bệnh đó là nhìn bộ dáng khốc lóc cả người vết thương của nàng, nhưng là vào thời điểm khác cũng sẽ đối tốt với nàng. Cứ như vậy, rốt cục ở sau một lần phát bệnh bạo lực xâm phạm nàng, từ nay về sau buổi tối mỗi ngày biến thành ác mộng.

Rốt cục trước khi tinh thần nàng hồng mắt, nàng trốn thoát, gặp một nãi nãi hảo tâm, vì thế rốt cục có một cái nhà ổn định, còn có thể đến trường học tha thiết ước mơ. Giống như là cô bé lọ lem, khát vọng gặp được vương tử nàng ở bên trong trường học gặp chân mệnh thiên tử của mình. Sau nhiều lần hai người kết hợp, hoàn thành một chút ảo tưởng thiếu nữ, nàng nói chuyện của mình cho hắn, kết quả chỉ đổi lấy một cái ánh mắt chán ghét.

“Người đều ô uế như vậy, không để ý giúp ta một chút đi.” Nhìn các nam nhân vây quanh chính mình, còn có cái nam sinh đứng vậy bên ngoài kia, trong ánh mắt Nhạc Bình San tràn ngập khó có thể tin.

Sau khi đi ra từ trong căn phòng tràn ngập dơ bẩn kia, Nhạc Bình San cảm thấy toàn thân chính mình đều bẩn. Sau lại, không biết là ai tuyên dương chuyện này ra ngoài, Nhạc Bình San bị lão nãi nãi phần nộ đuổi ra khỏi nhà, thẳng đến một khắc trước khi hôn mê, trước mắt xuất hiện phần nộ cùng thất vọng trong mắt lão nhân.

Sau lại ngày chỉ còn có lang bạt kỳ hồ, thường thường bán đứng thân thể.

“Đây là vật thí nghiệm người tìm được cho chúng ta?”

“Đúng vậy, không có người phát hiện nàng biến mất.”

Mơ mơ hồ hồ, nàng nghe được có người nói bên tai nàng như vậy. Sau lại, nàng không nhớ rõ đã qua bao lâu, cũng không nhớ rõ rốt cuộc gặp bao nhiêu thống khổ khó có thể chịu được, rốt cục nàng đi ra, làm một cái quái vật thành công nhất. Có hình người, bên trong lại đã sớm biến dạng thành quái vật. Phương thức có thể khống chế biến hình duy nhất chính là làm cùng nam nhân, giống như là tình quái trong truyền thuyết, thiếu chút liền sẽ bị đánh về nguyên hình.

Sau lại, nàng bị tặng đi, làm một cái vật thí nghiệm bị tiêu trừ trí nhớ, đưa lên đài bán đấu giá, lần lượt qua tay. Cuối cùng, nàng bị người mua lại, chỉ tiếc người kia tựa hồ không có hứng thú gì với chính mình, đưa chính mình cho người khác. Bất quá, sau lại ai cũng không nghĩ tới, chính mình nhớ ra tất cả mọi chuyện, tất cả chuyện cỡ nào khuất nhục. Nàng chạy trốn, tiếp theo bắt đầu trả thù, cũng bị người đuổi giết

Thẳng đến đụng phải cái nam hài tử kia, nàng nghĩ, hài tử vẫn thập phần yếu đuối, sống thật cẩn thận trong cô nhi viện trước kia, tựa hồ tại dưới sự che chở của nam nhân kia trở nên chói mắt. Nhìn cậu, đột nhiên có loại xúc động muốn hủy diệt.

Thẳng đến, nhận thức nam nhân kia, nói ra ý tưởng muốn nam nhân kia giúp chính mình hoàn thành một lần trả thù cuối cùng. Không nghĩ tới, nam nhân không chỉ có không có chút kinh ngạc, ngược lại một ngụm đáp ứng. Thời điểm ở cùng nam nhân, nhìn nam nhân trân trọng cái hài tử kia, luôn nhìn không được ghen tị.

Nằm ở nơi đó, cảm giác được chính mình sắp tiêu thất. Nàng nghĩ, nếu có kiếp sau, có phải chính mình có thể may mắn một chút hay không.

*

“Vân Tường, đồ vật tới.” Dịch Lập Hằng nhìn nhân viên chuyển phát nhanh ngoài cửa nâng máy tính mới, hô vào trong nhà.

“Người gọi bọn hắn vào đi.” Xem xong một cái tin tức mới phát trên mạng, Tiêu Vân Tường đứng lên đi ra ngoài.

Còn không có tắt đi thanh âm người chủ trì: hôm qua ở vùng ngoại thành phát hiện một cái sinh vật hình người, phát hiện khi đã tử vong, một lát sau thi thể bắt đầu tự thiêu, không lâu liền biến thành tro tàn...

Tác giả có chuyện muốn nói: được rồi, ta cá nhân cũng hiểu được này chương có chút cẩu huyết, nhưng là ta liền là muốn như vậy viết. __(: ”)__

Về nào động nói, đã bỏ không hơn.

Có cái gì vấn đề, xem không hiểu, nhớ rõ hỏi a.

43. Chương 43: Tương Lai Nhân Ngư (1)

Trở lại không gian tiến hành nghỉ ngơi ngắn ngủi, hai người liền bắt đầu nhiệm vụ lần sau.

Trạch Hâm cảm giác chính mình hình như là trôi ở trong nước, ẩm áp thoải mái, ngay tại thời điểm cậu muốn mở to mắt, nghe được thanh âm ồn ào bên ngoài càng ngày càng lớn, sau đó nhìn thấy một đoàn người mặc áo dài trắng vây quanh mình, biểu tình thập phần kích động.

“Báo cáo, nhân ngư số 1343972 đã thức tỉnh, hiện tại bắt đầu chuẩn bị dời đi.”

“Nhanh lên chuẩn bị đỡ lấy nó.”

“Phòng chuẩn bị tốt sao?”

“Đều chuẩn bị tốt, chờ nhân ngư trôi qua.”

...

Nhìn đầy phòng đều là người ở bận rộn, Trạch Hâm nháy mắt mê mang, sau đó cảm giác được thân thể chính mình rơi xuống theo dòng nước chảy, lập tức được một cái ôm áp áp ôm lấy. Ngơ ngác nhìn người ôm chính mình này, ý nghĩ còn có chút không rõ ràng lắm.

Thẳng đến bị ôm đến một cái phòng nửa là nước, một nửa là đất, Trạch Hâm mới hồi phục tinh thần lại.

“Về sau nơi này chính là phòng người, thẳng đến người được người linh đi.” Người mang Trạch Hâm đến nhìn ánh mắt mê mang của cậu, đầy mặt ý cười nói với cậu.

Qua vài ngày, đều là nam nhân này chiếu cố cậu, cũng cho cậu biết thưởng thức cơ bản.

“Ta sẽ bị người linh đi?” Trạch Hâm lưu loát lắc đầu, bơi bơi một vòng trong bể rồi vọt tới trước mặt người tới.

“Đúng vậy.” Nhìn nhân ngư xinh đẹp trước mắt, Faun cảm thấy này thật là sinh vật đẹp nhất thế gian.

“Vì cái gì?” Nhân ngư trong bể bơi quay đầu hỏi, tựa hồ thập phần khó hiểu.

Faun chỉ là cười cười, không nói gì, theo thường lệ kiểm tra nhất thể cho cậu, nói chút râu ria, giáo dục một chút thông dụng, sau đó liền rời đi.

Bị lưu lại một mình Trạch Hâm nhìn bình biểu hiện điện tử trên tường, lưỡi biếng tựa vào bên cạnh cái ao, cảm thấy thập phần nhàm chán. Giờ giờ đuôi, vẫn cảm thấy vô luận xem bao nhiêu lần đều có cảm giác thập phần kỳ quái, còn không có để nhìn bằng đuôi hồ ly.

Thoáng thờ dài một hơi, Trạch Hâm cảm thấy cái dạng này của chính mình là tìm không thấy Tiêu Vân Tường, bất quá hoàn hảo là bọn họ sẽ luôn gặp được. Đây là thứ mà Tiêu Vân Tường kết luận ra sau khi trải qua vài lần nhiệm vụ, mà hiện tại điều chính mình cần phải làm là chờ bị nam phụ linh đi là được.

Vị trí không gian hiện tại của cậu là Địa Cầu mấy ngàn năm sau, bởi vì hoàn cảnh phá hủy, làm cho rất nhiều sinh vật Địa Cầu đã xảy ra biến dị, đợi cho thời điểm mọi người phát hiện, rất nhiều chuyện đều không còn kịp rồi. Bởi vì sức đề kháng nữ nhân yếu kém, ở hoàn cảnh càng ngày càng ác liệt bị đào thải đầu tiên, thẳng đến khi mọi người phát hiện tính nghiêm trọng của sự tình, các nữ nhân đã giống nhau bị lây bệnh ôn dịch, chết đi trên diện tích lớn, trải qua cố gắng to lớn chỉ có thể trì hoãn tốc độ bệnh tật, nhưng là thủy chung không có giải quyết, thẳng đến cuối cùng toàn bộ nữ nhân biến mất...

Tại dòng thời gian dài dòng, nhóm khoa học gia suy nghĩ rất nhiều biện pháp, tỷ như nam nam sinh tử, bồi dưỡng hài nhi trong ống nghiệm, thậm chí là dùng khác giống để dựng dục, nhưng kết quả là thực nghiệm này nếu không sinh ra quái vật thì là không có thành công. Thẳng đến sau lại có một khoa học gia điên cuồng tìm được một loại cá lưỡng tính ít có người biết, hơn nữa lấy gen của nó dùng cho trên người nhân loại, cuối cùng tạo nên nhân ngư trong truyền thuyết, cũng thành công dựng dục sinh mệnh mới. Lúc ấy sau khi tin tức khoa học này được phát biểu, chấn kinh toàn bộ xã hội, xã hội ngay lúc đó xuất hiện hai loại thanh âm: một là khoa học gia này vì nhân loại sinh sản mà làm ra cống hiến to lớn, một loại khác chính là khoa học gia vì làm thực nghiệm này giết hại rất nhiều người vô tội, đây là vô nhân đạo, nên nhận thẩm phán. Về phần kết cục khoa học gia này, lịch sử không có nói đến, phán đoán có lẽ cũng không tốt.

Thời điểm Trạch Hâm biết chuyện này, không biết nên nói cái gì, nếu không phải hẳn có lẽ nhân loại liền diệt vong, nhưng lại là vì hẳn mà không biết bao nhiêu sinh mệnh vô tội đã chết.

Mà hiện tại nhân ngư, chia làm hai loại. Một loại là từ khi sinh ra đã là nhân ngư, loại này tên là công dân ngư, chỉ là số lượng thập phần thưa thớt, loại thứ hai chính là từ nhân loại chuyển biến mà thành, loại nhân ngư này là đương kim chủ đạo của xã hội. Chỉ là chuyển hóa dần của chuyển hóa nhân ngư tương đối thấp, quá trình tương đối thống khổ, tuy rằng hiện tại hiệu suất được đề cao, nhưng là không nghĩ qua là sẽ dễ chết, thân thể sau khi chuyển hóa yếu nhược, cần bảo hộ tỉ mỉ. Cho nên bình thường biến thành nhân ngư chỉ có hai loại người, một loại là cùng đường, quyết định cược một phen, chuyển hóa thành nhân ngư tìm người tốt gả cho ; còn có một loại, đó là tù tử hình, xóa đi trí nhớ chuyển hóa thành nhân ngư cống hiến cho nhân loại.

Đối với nhân ngư, xã hội này vẫn thập phần ưu đãi, rất nhiều điều lệ đều là lấy để bảo vệ nhân ngư làm nguyên tắc cuối cùng.

Mà hiện tại nguyên thân thân thể Trạch Hâm xuyên qua đến đây là một cái tù tử hình, dựa theo điều lệ, loại nhân ngư này là không có tự do, loại nhân ngư này là phân phối cho đã người xin nhân ngư có điều kiện phù hợp (chém). Vì thế, hiện tại Trạch Hâm chính là một cái hàng hóa để bên ngoài đánh giá.

Ở trong một cái phòng đặc thù trong căn cứ nhân ngư, ngồi mười mấy nhân viên công tác, đang xét duyệt các loại tin tức xin nhân ngư với quang não. Mà công tác của bọn họ chính là công tác thống kê ra người có điều kiện phù hợp, bao gồm phân phối nhân ngư xuống.

“Tổ trưởng, nơi này có một cái tin tức kỳ quái, người xem một chút.” Một cái thanh niên mang mắt kính rộng lớn ghi lại biểu hiện nhìn thấy trên màn hình, tỏ ra thập phần khó hiểu.

Tiếp theo một người trung niên đi tới phía sau hẳn, nhìn tin tức trên màn hình hẳn, sau đó nhíu nhíu mày, cuối cùng vẫn là thở dài một hơi, “Để hẳn thông qua đi, điểm tích phân này không phải dễ dàng có được như vậy, hơn nữa gia đình người này cũng không có vấn đề.”

“Tốt.”

Nhập phần tin tức hơi kỳ quái này xong, sau đó tiến nhập hệ thống xứng đôi tự động, người nhập Gavin nhân ngư xứng đôi số 1343972 .

Faun nhìn nhân ngư vui vẻ trước mắt này, ánh mắt có chút ảm đạm, lại là một cái nhân ngư phải rời khỏi chính mình. Cuối cùng vẫn là điều chỉnh một chút biểu tình, nở nụ cười với Trạch Hâm, “Người lập tức là có thể rời khỏi nơi này, nhất định chớ quên lời ta nói cho người.”

Nghe hẳn nói trong nháy mắt ánh mắt Trạch Hâm liền sáng lên, sau đó gật gật đầu. Nhìn người vẫn chiếu cố chính mình giống cái phụ thân, Trạch Hâm cảm kích cười nói với hẳn: “Faun, cảm ơn chiếu cố của người cho tới nay.”

*

Gavin ngồi ở trong đại sảnh căn cứ nhân ngư, thập phần không yên, lập tức hẳn là có thể có được nhân ngư của mình. Ở thời điểm quang não thông tri hẳn được thông qua, hẳn còn xác nhận mấy lần, sợ này chỉ là một cái hiểu lầm tốt đẹp. Cho tới bây giờ, hẳn đều cảm thấy có chút không đúng thật.

Ở sau khi xác định chính mình xin nhân ngư thành công, trong nhà đã tiến hành cải trang trên diện rộng, mọi người đều đã chuẩn bị tốt thứ nhân ngư cần, hiện tại chỉ cần linh nhân ngư của mình trở về thì tốt rồi.

“Gavin tiên sinh, mời người theo ta.” Thăng đến một cái nhân viên công tác đi đến trước mặt hẳn, hẳn mới hồi thần lại từ trong tâm tình không yên.

Chỉnh chỉnh quần áo, Gavin có chút bất an nói: “Tốt.”

Thăng đến đi theo hẳn đi tới một cái phòng tràn đầy ao, Gavin nhìn trước mắt chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng ở trên TV, say mê thật sâu.

“Đây là nhân ngư của người, thỉnh chờ ở chỗ này một chút, sau khi làm tốt thủ tục người liền có thể rời đi.”

“Tốt.”

Nói xong, nhân viên công tác liền đi lại kể lại tin tức thẩm tra thân phận người tới.

Tựa hồ là chú ý tới trong phòng nhiều ra một người, cái nhân ngư kia chuyển nhìn qua, thẳng tắp bơi hướng về Gavin, thẳng đến bơi đến bên cạnh cái ao hứng thú ngừng đầu theo dõi hẳn.

“Người tên gì?” Nhìn sinh vật xinh đẹp trước mắt này, Gavin nhẹ giọng hỏi.

Trạch Hâm nhìn tiểu soái ca một đầu tóc vàng trước mắt này, một đôi mắt xanh, bộ dạng cũng không tệ lắm, lộ ra một cái tươi cười sáng lạn, “Ta gọi là Trạch Hâm.”

*

Tiếp nhận nhân ngư sau đó được nhân viên công tác nơi đó luôn mãi dặn dò rất nhiều hạng mục công việc cần chú ý, Gavin mới ôm nhân ngư thuộc về chính mình lên xe.

Ngồi ở trong lòng Gavin, Trạch Hâm hứng thú nhìn cái xe tạo hình kỳ dị trước mắt này. Nhìn thấy biểu tình của Trạch Hâm, Gavin rất may mắn chính mình lúc trước có tra xét một chút yêu thích của nhân ngư, hơn nữa vì tiện mang nhân ngư đi mà thay đổi một chiếc xe.

Thật cẩn thận bỏ Trạch Hâm vào chỗ ngồi chuyên môn, Gavin lộ ra một cái tươi cười với cậu, “Hiện tại chúng ta liền trở về đi.”

“Ân.” Gật gật đầu với Gavin, Trạch Hâm liền dời ánh mắt hướng về phía ngoài cửa sổ, xem ra từ sau khi được giáo huấn, nhân loại đã biết tầm quan trọng của việc bảo hộ hoàn cảnh tự nhiên. Thành thị Hiện tại không đầy sắt thép giống bên trong phim khoa học viễn tưởng, ngược lại như là tiên cảnh trong cổ tích, thập phần xinh đẹp, nơi nơi đều là thực vật xanh sinh cơ bừng bừng, đương nhiên đây cũng phải xem nhẹ máy móc trí năng nơi nơi.

Thẳng đến một giờ sau, Gavin mới ngừng lại ở bên trong một cái sân, thoát nhìn là một cái tiểu biệt thự ba tầng không lớn lắm. Nhìn phòng ở này, nhìn nhìn lại khuôn mặt tuổi trẻ của Gavin, Trạch Hâm có chút nghi hoặc.

Không có nhìn ánh mắt Trạch Hâm, Gavin một bên ôm Trạch Hâm xuống dưới đặt ở khí thay đi bộ đã sớm chuẩn bị tốt cho nhân ngư ở một bên, một bên nói với cậu: “Về sau nơi này chính là nhà của người, phòng ngủ chúng ta ở lầu ba. Hiện tại người hẳn là đói bụng, chúng ta ăn cái gì trước đi, về phần khác, qua một đoạn thời gian ta lại nói cho người.”

Nhìn thấy bộ dáng Gavin tựa hồ thập phần cao hứng, Trạch Hâm không tự chủ được gật gật đầu, không có dị nghị tùy ý hẳn lời kéo.

Vào cửa, mới phát hiện bên trong đều là cảm ứng, nhưng lại giả dạng một ít tiểu thực vật màu lục, thoát nhìn thập phần cảnh đẹp ý vui.

“Thích không?” Nhìn thấy Trạch Hâm không ngừng mà đùa cái bàn cải trang thành một chậu cỏ thẹn thùng, Gavin không tự chủ được hỏi, sau khi nhìn thấy cậu gật gật đầu mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Tiếp theo đi đến phòng bếp, đem thực vật chính mình chuẩn bị tốt ra, “Ta không biết người thích ăn cái gì, cứ dựa theo căn cứ nhân ngư nói mà chuẩn bị một ít cho người, nếu người không thích, ngày mai chúng ta lại đổi”

“Ân.” Trạch Hâm nhìn mấy thứ thực vật chính mình thường ăn, gật gật đầu.

“Chờ người ăn xong ta mang người tham quan phòng ở một chút, nếu có cái địa phương gì không thích ta lại sửa.”

Nghe Gavin nói, Trạch Hâm cảm thấy hẳn là một người thập phần dễ ở chung, hơn nữa tựa hồ rất nhiều thứ đều nghĩ đến thập phần chu đáo.

Lầu một là phòng bếp cùng phòng khách, lầu hai là phòng công tác cùng thư phòng của Gavin, lầu ba là phòng ngủ. Kết cấu nhà của Gavin thập phần đơn giản, nhưng là bố cục thập phần xảo diệu, nhưng lại bởi vì Trạch Hâm đến nên rất nhiều địa phương đều trang bị máy móc trí năng trợ thủ. Từ phòng khách có một cái thủy đạo đi thông bể bơi bên ngoài, mà bể bơi có công năng tự động tinh lọc, công năng nhiệt độ ổn định, còn có một cái trần nhà có thể co rút lại, đối với nhân ngư mà nói, quả thực không thể tốt hơn.

Sau khi linh nhân ngư trở về, Gavin liền bị vây trong một loại trạng thái cực kỳ kích động.

Rốt cục xem không được Trạch Hâm vẫn là hỏi một câu, “Người kích động như vậy làm cái gì?”

Ánh mắt Gavin sáng quắc nhìn cậu, thập phần cao hứng nói: “Ta rốt cục có được một nhân ngư!”

Σ(° °|||) được rồi, thành gia là chuyện rất đáng được ăn mừng, nhưng là về phần cần cao hứng thành như vậy sao?

Gavin nhìn cậu, như là nghĩ tới cái gì, thập phần hưng phấn nói: “Đúng rồi, ta nghĩ tới, ta còn chưa có mua quần áo cho người, hiện tại ta mang người đi?”

Nhìn thấy người này hưng phấn như vậy, Trạch Hâm cảm thấy chính mình không đành lòng dả kích tính tích cực của hắn, vì thế yên lặng gật gật đầu.

Nhìn nhân ngư của mình đồng ý, Gavin rất tốc độ đi chuẩn bị tốt xe, sau đó mang theo nhân ngư vừa trở về không có bao lâu đi siêu thị.

Nhìn siêu thị người đến người đi, có rất nhiều người, nhưng là người mang theo nhân ngư thì không có bao nhiêu, vì thế Gavin mang theo Trạch Hâm ra cửa thu hoạch rất nhiều người ghé mắt. Mặc dù có rất nhiều người đều dùng ánh mắt sáng quắc nhìn bọn họ, nhưng là không ai tiến đến gần, dù sao loại nhân ngư này đều đã có chủ.

Tiếp thụ các loại ánh mắt hâm mộ ghen tị, tâm tình Gavin ngấm lại còn có chút kích động, nhưng là vẫn ổn định nội tâm xao động bất an mang theo nhân ngư đi tới cửa hàng chuyên kinh doanh trang phục nhân ngư.

Ngồi vào thang máy nhân ngư chuyên dụng, Trạch Hâm không thể không cảm thán một chút ưu đãi của thế giới này đối nhân ngư.

“Người khỏe, hoan nghênh đi vào cửa hàng chuyên kinh doanh trang phục nhân ngư, chúc người mua sắm vui vẻ.”

Đến nơi đây Trạch Hâm mới cảm thụ một phen cái gì tên là hưởng thụ cấp khách quý, tuy rằng chuyện đều mua cùng một loại váy này làm cho người ta có chút khó chịu, cái khác đều có thể tiếp thụ

“Tiên sinh, những cái người chọn đều bỏ vào bao sao?” Chỉ vào một đồng quần áo Gavin lấy ra, nhân viên phục vụ rất lễ phép hỏi.

“Ấn, đúng.” Gavin thập phần hào khí đem hết đồ lên, đi tính tiền (chém).

Thời điểm cộ đi theo Gavin đi tính tiền, Trạch Hâm hỏi một chút nhân viên phục vụ chung quanh, cuối cùng mới phát hiện người có thể tới nơi này tiêu phí đều là không thiếu tiền, bởi vậy lại càng tò mò với thân thể Gavin.

Đợi cho lấy tiền thối, Gavin mang theo bao lớn bao nhỏ, cẩn thận che chở Trạch Hâm đi trở về.

44. Chương 44: Tương Lai Nhân Ngư (2)

Từ sau khi hai người trở về, liền vẫn bị vây trong một loại trạng thái tương kính như tân, chuyện không hài hòa sẽ phát sinh trong tưởng tượng của Trạch Hâm nhưng thật ra một chút cũng không có phát sinh.

Trạch Hâm ở bể bơi bên ngoài thư thư phục phục bơi vài vòng, thẳng đến mệt mỏi mới tựa vào bên cạnh ao nghỉ ngơi trong chốc lát, ngẩng đầu nhìn ban công lầu hai, đột nhiên có chút tò mò Gavin đang làm cái gì, mỗi lần đều biến thành thần thần bí bí, không biết đang làm cái gì.

“Hệ thống, Gavin chính là Tiêu Văn Tường đi?”

đúng vậy. Tạm thời không thể khôi phục trí nhớ người chơi.

Nghe hệ thống trả lời, Trạch Hâm lộ ra một cái biểu tình quả thế, tuy rằng không biết hệ thống này muốn làm cái gì, nhưng là có vẻ có thể nói chuyện luyên ả ở trong này cũng không sai.

“Gần đây có nhiệm vụ gì không?” Gần đây cậu cảm thấy hệ thống này càng ngày càng lười biếng, cả nhiệm vụ cũng không tuyên bố.

nhiệm vụ: giúp nam phụ.

“Giúp hẳn làm cái gì?”

người chơi rất nhanh sẽ biết được, thỉnh kiên nhẫn chờ đợi.

“Hệ thống người cái gì cũng không nói như vậy thật được à?” Trạch Hâm cảm thấy hệ thống nói thật không minh bạch, hoàn toàn không rõ nhiệm vụ của mình là cái gì.

thỉnh người chơi tự mình thăm dò.

Trạch Hâm lại hỏi vài câu, nhưng hệ thống đều không có trả lời, hoặc nói là lại để ý tới cậu.

Ngay tại thời điểm Trạch Hâm nghĩ nội dung nhiệm vụ là cái gì, tiếng chuông ngoài cửa vang lên, sau đó Gavin hoang mang lúng túng chạy xuống dưới, bộ dáng đầy mặt thất kinh. Nhìn thấy Trạch Hâm không hiểu, một phen ôm nhân ngư lên, sau đó mang về trên lầu.

Đứng ở ban công lầu ba, Trạch Hâm rất dễ dàng có thể nhìn thấy vài người trẻ tuổi đứng ngoài cửa viện, ở sau khi nhìn thấy Gavin ra ngoài tựa hồ liền kích động lên, cuối cùng thậm chí tính động thủ. Trạch Hâm vẫn chú ý tình huống phát triển, ở thời điểm cậu xác định người tới không có hảo ý chuẩn bị báo nguy, người đi đầu kia đánh Gavin một quyền, sau đó bước đi.

Qua một đoạn thời gian, liền nhìn thấy Gavin cúi đầu ỉu xiu đi đến, thời điểm nhìn thấy Trạch Hâm rõ ràng có chút ủy khuất.

“Làm sao vậy? Bọn họ là ai?” Trạch Hâm cảm thấy có chút tò mò, bởi vì những người đó rõ ràng là nhận thức Gavin.

Gavin nhìn thoáng qua Trạch Hâm, có chút không cam không muốn nói: “Người đi đầu kia là đường ca ta.”

“Đường ca người, vậy hẳn vì cái gì đánh người?”

Nghe được vấn đề của Trạch Hâm, Gavin nhắm miệng rõ ràng không muốn trả lời.

Trầm mặc trong chốc lát, nhìn thấy Gavin không muốn trả lời vấn đề của chính mình, lại không muốn rời đi, Trạch Hâm bắt đầu thở dài một hơi, “Vết thương trên mặt người không cần xử lý sao?”

Nhìn Trạch Hâm vẫn quan tâm mình, tâm tình Gavin rõ ràng tốt lên, cười cười ngu dần với Trạch Hâm, sau đó không thêm để ý nói: “Không có việc gì, đợi chút ta dùng mấy trị liệu một chút thì tốt rồi.”

“Vậy là tốt rồi.”

Tiếp theo hai người lại lâm vào tình trạng không lời nào để nói, có lẽ là ý thức được hiện trường lạnh nhạt, Gavin thử thăm dò nói: “Người có đói bụng không, nên ăn cơm trưa, ta mang người đi ăn?”

“Ăn”

Trải qua mấy ngày ở chung, Gavin vẫn cảm thấy chính mình rất may mắn, có thể gặp được nhân ngư dụ ngoạn như thế, có lẽ chính mình thật sự có thể giống như phụ ngư nói, hai người hảo hảo mà qua cả đời. Đột nhiên nghĩ tới đường ca vừa rồi đến tìm chính mình, cùng với mục đích bọn họ tới nơi này, ánh mắt Gavin tối sầm lại. Nhìn thoáng qua nhân ngư bên cạnh chính mình, Gavin quyết định mặc kệ thế nào đều sẽ không để mất nhân ngư thuộc về chính mình.

Ngồi ở trước bàn cơm, Trạch Hâm đầy mặt khổ đại cừu thâm nhìn đồ ăn trước mắt, sau đó trừng mắt liếc nhìn người kế bên một cái, “Ta nhất định vẫn phải ăn này sao?”

Tiếp xúc đến ánh mắt lên án của Trạch Hâm, Gavin yên lặng nghĩ lại một chút chính mình có phải làm không tốt ở đâu hay không, cuối cùng xác định không có cái gì không đúng, mới hỏi: “Người không thích cái này sao? Nhưng là nhân ngư khác đều rất thích cái này a”

Nhìn thấy thức ăn lỏng giống như là nước cơm hồ trước mắt, Trạch Hâm đầy mặt ghét bỏ nhìn Gavin, gần từng chữ nói: “Ta một chút đều không thích cái này, ta muốn ăn loại cơm người ăn!”

“Nhưng là, người căn cứ nhân ngư nói người ăn cái kia là tốt nhất, bằng không bụng sẽ khó chịu.” Nhìn thấy Trạch Hâm thập phần kiên quyết, Gavin có chút khó xử nói, ăn cái đó tựa hồ không tốt với thân thể nhân ngư

Rối rắm nhìn thoáng qua nhân ngư bên cạnh, Gavin vẫn là cảm thấy hần là làm dựa theo nhân ngư căn cứ chỉ đạo, cuối cùng vẫn không có để cho Trạch Hâm ăn thứ cậu muốn ăn

Vì thế, nhìn Gavin hoàn toàn không để ý ý nguyện chính mình, dám muốn cậu ăn nước cơm hồ, Trạch Hâm phần nộ rồi!

Nhìn nhân ngư còn đang sinh khí cùng chính mình, Gavin có chút ủ rũ, còn có chút chân tay luống cuống, đây là lần đầu tiên hần ở chung cùng bạn lữ, hết thấy tất cả đều là một loại tình trạng tìm tòi. Nhìn thấy bóng dáng đưa lưng về phía chính mình, tựa như ảo tưởng trước kia của chính mình vậy, rất đẹp, tràn ngập dự hoặc. Gavin đột nhiên nghĩ tới tư liệu căn cứ nhân ngư giao cho chính mình, bao gồm làm như thế nào để có thể không khiến nhân ngư bị thương, như thế nào khiến nhân ngư động tình, nghĩ như vậy, mặt rất nhanh liền đỏ lên. Tiếp theo, không thể ức chế nghĩ tới, trước mắt là nhân ngư của mình, cũng sẽ chỉ là nhân ngư của mình.

Rốt cục, vẫn là nhịn không nổi nội tâm dự hoặc thân thủ từ phía sau nhẹ nhàng vây quanh nhân ngư của mình, hôn vành tai cậu.

Trong nháy mắt Trạch Hâm vừa bị ôm lấy liền nảy sinh một loại cảm giác quen thuộc, tuy rằng biết người này chính là Tiêu Vân Tường, nhưng là vẫn nhịn không được nảy sinh một loại cảm giác mặt đỏ tai hồng. Cậu không có lý do không hiểu được động tác của Gavin đại biểu cho cái gì, thời điểm ở căn cứ nhân ngư, nơi nghiên cứu nhân ngư đó đã nói cho bọn cậu rất nhiều tri thức về phương diện này, có lẽ là lo lắng nhân ngư bị động đến phía sau sẽ phản kháng, vì thế nhồi nhét rất nhiều tư tưởng sai lầm cho loại nhân ngư không có trí nhớ này như bọn cậu. Tỷ như đây là một cái chuyện rất bình thường, đây là một chuyện rất thoải mái, đến lúc đó sẽ phát sinh chuyện gì không cần kinh hoảng linh tinh, nói ra chính là tẩy não. Bình thường dưới tình huống này, bạn lữ pháp định của nhân ngư sẽ ở ngày đầu tiên nhận được nhân ngư liền xác định quan hệ, lấy cái này để cam đoan tính duy nhất của chính mình với nhân ngư.

Cho dù không xoay người sang chỗ khác, Trạch Hâm cũng có thể tưởng tượng được Gavin hiện tại khẩn trương. Trong lòng cúi đầu thở dài một hơi, quên đi đều làm nhiều thứ như vậy, cũng không kém lần này, dù sao đều là người chính mình nhận định.

Nhìn thấy Trạch Hâm không có đẩy mình ra, Gavin cảm thấy chính mình được tiếp nhận rồi, vì thế thân thủ ôm lấy nhân ngư, chính mình khuynh thân đè ép lên.

Ngày hôm sau, Trạch Hâm đỡ thắt lưng đau nhức không thôi, đầy mặt nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ, quả nhiên xử nam cái gì, chính là một loại cảm thú a. Vừa mới bắt đầu dẫn động vụng về nhưng là còn chiếu cố cảm thụ của Trạch Hâm, đợi cho sau khi nếm được ngon ngọt, liền bắt đầu không quan tâm xằng bậy. Mặc dù ở bên trong quá trình này cậu cũng bằng vào thân thể nhân ngư mà vui thích, nhưng là em gái người, thật là thống khổ lớn hơn vui vẻ a!

Tác giả có chuyện muốn nói: vì cái gì hiện tại tiêu đề không thể là giống nhau? Ta một điểm đều không rõ.

45. Chương 45: Tương Lai Nhân Ngư (3) - Trò Chơi

Tựa hồ cảm thấy chính mình đã thành gia lập nghiệp, từ khi ngày đó qua đi, Trạch Hâm cảm thấy tinh thần Gavin lại phấn khởi rất nhiều.

“Ta hôm nay muốn ra ngoài đi dạo.” Nhìn Gavin chui đầu vào máy tính không biết đang làm gì, Trạch Hâm thập phần bất mãn nói. Từ sau khi đến nơi này, cậu giống như không có ra ngoài được bao nhiêu lần, ngay cả toàn cảnh xã hội nơi này cũng không biết là cái bộ dáng gì, đây là một chuyện rất làm người ta khổ sở.

Gavin đang vui đầu bên trong trình tự chính mình vừa mới thiết kế, đối với bạn lữ trước mặt có chút phần nộ, kỳ thật hần cũng là không có cách nào, vốn hần cũng muốn hảo hảo bồi bồi nhân ngư, nhưng là thí nghiệm này đã đến giai đoạn cuối cùng, nếu hiện tại xảy ra cái sai lầm gì, hết thấy cố gắng phía trước đều

là uống phí. Nhíu nhíu mày, nhìn nhân ngư sinh khí, có chút khó xử nói: “Người có thể lại chờ ta vài ngày sao? Mấy ngày nay ta đều không có thời gian ra ngoài, người muốn ra ngoài ta cũng muốn đi theo.”

“Kia ta liền tự mình đi a!” Trạch Hâm cảm thấy này không có vấn đề gì, tuy rằng thân thể nhân ngư có chút không tiện, nhưng là có thêm công cụ thay đi bộ tự mình xuất hành tuyệt đối không có gì ngoài ý muốn, ra ngoài dự kiến là, Gavin dị thường chấp nhất với chuyện này, vô luận nói như thế nào cũng không chịu để một mình nhân ngư ra ngoài.

Nhìn nhân ngư nổi giận dưng dưng lên lầu, Gavin buồn bực nghĩ chính mình nhất định là bạn lữ không xứng chức nhất, cư nhiên cả một chút nguyện vọng nho nhỏ của nhân ngư chính mình cũng không làm được. Nhưng là nhìn thí nghiệm bên cạnh, vẫn là cắn chặt răng quyết định tiếp tục, chỉ hy vọng sau đó nhân ngư có thể tha thứ cho mình.

Đợi cho rốt cục xác định bộ phận thuộc về chính mình kia, Gavin mới nhớ tới nhân ngư đang sinh khí trên lầu, có chút không yên nghĩ có thể nào từ nay về sau cậu đều không hề để ý tới chính mình hay không. Nếu hiện tại Gavin lên lầu, sẽ phát hiện chuyện chính mình lo lắng hoàn toàn không có phát sinh, nhân ngư nguyên bản nên sinh khí lúc này đang ngồi ở trên giường nhàn nhã chơi máy tính.

Ở vừa rồi sau khi Gavin cự tuyệt yêu cầu của mình, vừa mới bắt đầu Trạch Hâm thập phần sinh khí, nhưng là sau khi trở lại phòng đột nhiên lại trở nên không thể nào sinh khí, liền nằm ở nơi đó ngẩn người. Sau đó liền nghĩ tới máy tính nơi này, máy tính thời đại này đã không phải cái có hai bảng giống như là thế kỷ 21 (chém), ngược lại là cái loại công nghệ cao có thể để tư tưởng chính mình thiết nhập đi vào thế giới hư ảo. Vì thế Trạch Hâm liền hưng trí bừng bừng cảm quang não thuộc về chính mình, cao hứng lên mạng.

Đợi cho đi tới không gian internet thuộc về chính mình, Trạch Hâm mới chân chính kiến thức cái gì tên là tin tức thực thể hóa. Đứng ở nơi đó, nhìn màn hình chung quanh, cảm giác giống như là đứng ở một cái phòng lựa chọn chuyên môn. Nhìn đủ loại màn hình nổi lơ lửng chung quanh, Trạch Hâm điểm mở một cái chính mình cảm thấy hứng thú nhất, trò chơi, sau đó tìm được một trò võng du còn đang thí nghiệm. Đây là một trò lấy bối cảnh cổ đại của bên Trạch Hâm, tuy rằng còn đang thí nghiệm, nhưng là nhân khí đã thập phần cao. Nhìn đánh giá một chút, Trạch Hâm quyết định liền chơi trò này là được.

Chuyển một vòng tròn, thưởng thức một chút trang bị lính mới trên người chính mình, Trạch Hâm tỏ vẻ thập phần vừa lòng, là người bình thường, thoát nhìn cũng thập phần anh tuấn tiêu sái.

“Xin hỏi người chơi tiến vào trò chơi hay không?”

Nhìn Tinh Linh trò chơi trước mắt bắn ra khung đối thoại, Trạch Hâm quyết đoán điểm có.

Đợi cho Gavin ma sát cọ cọ thẩm tra công tác trên tay chính mình mấy lần, mới lo lắng đi lên lầu, kết quả liền nhìn thấy nhân ngư của mình nhàn nhã nằm ở trên giường nhìn quang não. Trong nháy mắt, tâm đang treo cao đột nhiên để lại xuống, nhẹ nhàng mà thay đổi một cái vị trí càng thêm thoải mái cho nhân ngư, Gavin yên lặng đi xuống lầu.

Điểm mở trò chuyện ghi lại, quả nhiên vẫn là khuôn mặt làm người ta chán ghét kia, “Gavin, ta nói cho người, đưa cái nhân ngư kia cho ta!”

Gavin nhìn thoáng qua chỗ phòng Trạch Hâm trên lầu, quay đầu đến lại nhìn màn hình biểu hiện, rất nhanh biểu tình giống như là biến thành một người khác, như là một cái lưu manh lạnh lùng nói với bên kia video: “Ta chỉ nói một lần, hần là nhân ngư của ta, ta sẽ không tặng cho bất luận kẻ nào. Còn có, ta đã không phải người nhà các người, đã không có quan hệ gì cùng các người, không cần không biết xấu hổ quấy lầy ta không buông như vậy, bằng không đến lúc đó ta không thể cam đoan sẽ phát sinh cái gì.”

Nói xong, không có để ý đối phương phản ứng trực tiếp cắt đứt video, lạnh lùng nhìn video đã chấm dứt, có lẽ là thái độ không muốn chọc phiền toái gần đây làm cho rất nhiều người đều cảm thấy chính mình dễ khi dễ đi. Không có cha mẹ che chở, ở hai mươi ba tuổi xin được nhân ngư, chẳng lẽ không thể thuyết minh cái gì sao?

Đối phương hiển nhiên không có ý thức được Gavin hoàn toàn không quan tâm cắt đứt video, nhìn quang não ngốc sững sốt trong chốc lát, tiếp theo trên mặt xuất hiện một cái biểu tình thập phần phần nộ. Ngay

tại thời điểm hần tức giận, từ ngoài cửa đi vào một người trẻ tuổi khí chất thập phần ôn hòa, đè lại bờ vai của hần, nhẹ giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Cái dã loại kia không đồng ý. Hần cũng dám ngỗ nghịch ý tứ của ta!”

Nhìn thấy thanh niên tóc hồng dáng vẻ phần nộ, hần ôn nhu nói: “Không sao, luôn sẽ có biện pháp đạt thành mục đích của chúng ta, hần đánh không lại.”

Tựa hồ lời hần nói nổi lên tác dụng, tóc hồng bình tĩnh xuống, sau đó lộ ra một cái tươi cười âm lãnh: “Người nói rất đúng, ta tuyệt đối sẽ làm hần giao ra đây.”

Nhìn biểu tình thanh niên tóc hồng, người kia ở nơi người nhìn không tới lộ ra một cái tươi cười châm chọc, nếu không phải vì dò hỏi Gavin, mới sẽ không mượn dùng ngu xuẩn này hỗ trợ.

Trạch Hâm chơi quang não trong chốc lát, đợi cho thời điểm hệ thống cường chế logout mới phát hiện bên ngoài trời đã tối rồi, mà Gavin đang ngồi ở một bên yên lặng chờ cậu.

Nhìn thấy nhân ngư chuyển thân nhìn xem chính mình, Gavin lập tức kích động nói: “Đã trễ như thế, người có muốn ăn chút đồ vật hay không.” Sau đó sợ cậu sinh khí, vội trộm quan sát biểu tình cậu.

Kỳ thật Trạch Hâm đã sớm không tức giận, nhìn biểu hiện của Gavin, do dự một chút, chậm rãi nói một câu: “Ta đói bụng, chúng ta đi ăn cái gì đi.”

Nghe Trạch Hâm nói, Gavin vô cùng cao hứng mang theo nhân ngư đi xuống lầu.

“Người mỗi ngày đều vội vàng cái gì?” Ở thời điểm ăn cơm Trạch Hâm do dự một chút, vẫn là hỏi ra vấn đề của chính mình. Cậu luôn cảm thấy trong khoảng thời gian này Gavin bề bộn nhiều việc, trọng điểm là không biết ở lầu hai trong phòng vội vàng cái gì, căn cứ nguyên tắc rộng lượng, Trạch Hâm không có đi qua hỏi chuyện Gavin, luôn cảm thấy lẫn nhau đều phải có chút không gian thả lỏng.

Thời điểm Gavin nghe Trạch Hâm hỏi, mắt sáng rực lên, thoát nhìn thập phần hưng phấn, “Người muốn biết ta đang làm cái gì sao?” Từ sau khi nhân ngư đến đây, trừ bỏ khu vực chính mình sinh hoạt, căn bản là sẽ không đặt chân đến địa phương khác, làm hại hần luôn có chút mất mát nho nhỏ. Luôn cảm thấy nhân ngư không quan tâm chính mình, ngay cả sự nghiệp chính mình cũng không hỏi nhiều một câu, cho dù hiện tại hai người đã rất thân mật, nhưng là rất nhiều thời điểm vẫn cảm thấy có chút là lạ, cũng làm hần cảm thấy có chút bất an.

“Ta dẫn người đi xem xem.” Mang theo Trạch Hâm một đường đi vào cửa phòng lầu hai, Gavin đầy mặt kiêu ngạo nói: “Đây đó đều là thành quả ta cố gắng mấy năm nay.”

Lầu hai bởi vì nguyên nhân công tác của Gavin, toàn bộ phòng vách tường đều đã được dỡ thông, liền hợp thành một gian phòng công tác lớn. Đứng ở phòng cửa, Trạch Hâm luôn luôn có một loại cảm giác mở hộp Pandora ra, chậm chạp không dám đi vào.

Gavin tựa hồ không có chú ý tới Trạch Hâm chần chờ, nắm tay cậu bước đi vào.

Đi vào, mới phát hiện bên trong đều là một ít thiết bị điện tử, thoát nhìn thậm chí còn muốn cao cấp hơn so với thứ cậu sử dụng.

“Đây là?” Nhiều thiết bị ở trong này như thế, hiển nhiên không phải dùng để cất chứa.

Nhìn thấy bộ dáng nhân ngư khiếp sợ, Gavin có chút kiêu ngạo, “Đây đều là đồng bọn của ta trong thời điểm công tác.” Sau đó mang theo Trạch Hâm đi vào thể nghiệm một chút thiết bị tiên tiến bên trong, tùy tiện giới thiệu chức năng chính mình.

Từ bên trong đi ra, Trạch Hâm vụng hồ hồ nghĩ, nguyên đến bạn lữ chính mình cư nhiên là vị IT cao cấp, nhưng lại là cái loại lương một năm thập phần cao này

Đợi cho cuối cùng Trạch Hâm biết rõ nguyên nhân trong khoảng thời gian này Gavin không bồi chính mình là bởi vì một cái trò chơi hư ảo hoàn thành vào đoạn thời gian đang được thí nghiệm, hơn nữa biết được cái trò chơi kia đúng là trò chơi hôm nay cậu chơi một buổi chiều còn niệm niệm không tha kia, ánh mắt nhìn Gavin quả thực giống như là nhìn một cái học bá trước kia trong trường học bọn họ, quả thực không thể lợi hại hơn.

Nhìn thấy bộ dáng nhân ngư đầy mặt sùng bái, Gavin tỏ vẻ thập phần hưởng thụ, không chán không phiền trả lời vấn đề có chút ngây thơ của nhân ngư. Nhìn thấy nhân ngư bởi vì chính mình đáp ứng cho cậu một cái đặc quyền trò chơi mà trở nên vui rạo rức, càng thêm sùng bái chính mình, nội tâm Gavin không thể không cảm thán nhân ngư quả thực rất đáng yêu, đương nhiên cũng có tính lựa chọn quên nói cho nhân ngư, bởi vì vấn đề cực hạn internet, địa chỉ buộc định của bọn họ là cùng một chỗ, cho dù không chỉ đi chơi, cũng hưởng thụ chính sách phúc lợi nhân viên công tác bên trong.(đừng hỏi tui, tui ko hiểu!)

Biết Gavin là vì công tác, mà không phải không muốn bởi chính mình ra ngoài, tâm tình Trạch Hâm liền biến tốt một chút, một người vô cùng cao hứng đi chơi trò chơi. Nhìn thấy nhân ngư thích ứng lượng lương hảo, Gavin lén lút thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nhìn nhân ngư có thể độc lập ở trong phòng chơi trò chơi, Gavin về tới phòng công tác lần hai, mở ra một cái nút đặc thù, sau đó toàn bộ phòng đều biến thành một cái trung tâm internet tin tức hóa cao tốc, vô số số liệu phiêu đảng ở không trung. Nhìn mấy thứ này, Gavin lộ ra một cái tươi cười cao ngạo, này mới là kiêu ngạo của chính mình. Hắn đã quên nói, khai phá trò chơi chỉ là nghề phụ, chủ nghiệp chân chính của hắn là Hacker.

“Không đọc được tư liệu của hắn, không thể xác định hắn làm sao được nhiều tích phân như vậy.” Một nhân viên thân mặc trang phục công tác nhu nhu mi tâm, nói với người phía sau, từ hôm qua hắn bắt đầu truy tra người này, lại không chiếm được cái tư liệu hữu dụng gì.

Nhìn thấy phần tư liệu chỉ có vài chữ trên tay, D’Pearl lộ ra một cái biểu tình quả thế, bình tĩnh hỏi: “Thêm vài người thì có thể tìm ra sao?”

Nghe hắn nói, người kia do dự một chút, “Có thể thử xem, nhưng không thể cam đoan thành công.”

“Được, người đi tìm vài người tin được cùng nhau làm, đến lúc đó ta sẽ đưa thù lao cho người.” Mặc kệ thế nào, nhất định phải có được tư liệu người này trong tay.

46. Chương 46: Tương Lai Nhân Ngư (4) - Tiến Tắc

Trạch Hâm thấy Gavin vội vội vàng vàng đặc biệt thành thật ngốc ở nhà chơi trò chơi, thẳng đến Gavin tuyên bố hắn hoàn thành công tác có thể dẫn cậu đi dạo dạo, nhưng là sau đó Trạch Hâm đã ở bên trong trò chơi đùa vui vẻ, giống như là một cái thiếu niên có vọng nghiện, không muốn rời khỏi quang cảnh một khắc.

Đối với hành vi này của Trạch Hâm, Gavin áp dụng hành vi tiên lễ hậu binh, sau khi hảo hảo cùng cậu câu thông mới mang theo người cực không tình nguyện ra cửa.

Nhìn mặt Trạch Hâm dán lên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, Gavin thở ra một hơi thật dài, may mắn Trạch Hâm không phải cái loại nhân ngư thập phần bốc đồng, bằng không hắn cũng không biết có nên sử dụng thủ đoạn cưỡng chế mang cậu đi ra hay không, dù sao nhân ngư trường kỳ chơi trò chơi sẽ ảnh hưởng trạng huống thân thể khỏe mạnh.

Ngay tại thời điểm hai người ra ngoài, ai cũng không biết có người xâm nhập nhà hai người.

“Chúng ta muốn đi đâu?” Bởi vì tốc độ Gavin lái xe không nhanh, còn có thể nhàn nhã nhìn bối cảnh không ngừng rút lui chung quanh.

“Mang người đi bờ biển chơi.” Gavin nhìn nhân ngư, đầy mặt ý cười nói.

Nghe Gavin nói như vậy, Trạch Hâm vẫn hướng tới, sau khi nhân loại trải qua tai nạn có thể nói là biến cách, là thống trị trong hoàn cảnh xưa nay chưa từng có, vấn đề lớn nhất trong đó đó là thống trị hải dương, toàn nhân loại tiêu phí thời gian vài thế kỷ cùng nhau đi thanh lý rác rưởi người trước lưu lại, trải qua sửa chữa lâu như vậy, còn có xử phạt nghiêm khắc, hiện tại biển trở nên thập phần sạch sẽ. Không giống bãi biển thế kỷ 21, thường thường phải chú ý một chút rác rưởi bay tới từ biển

Đi vào bãi biển, dừng xe ở bãi đỗ xe chuyên môn, Gavin liền mang theo Trạch Hâm đi đến địa phương chuyên môn. Ở Gavin xuất thế, tiếp theo dưới cái nhìn của nhân viên công tác mang theo Trạch Hâm đi

vào.

Nhìn thấy trên bãi biển còn có nhân ngư khác cùng với những người khác, Trạch Hâm thập phần kỳ quái chỉ chỉ một bên bãi biển không có người khác, “Vì cái gì chúng ta không qua bên kia?”

“Bên này an toàn hơn một ít.” Tiếp theo Gavin giải thích một chút cho Trạch Hâm, bãi biển bên này tuy rằng cũng là bên ngoài, nhưng là ở địa phương nhìn không tới đã bố trí phòng hộ vô cùng tốt, có thể hoàn toàn tránh cho việc ngoài ý muốn phát sinh.

“Nói vậy là nơi này từng có nhân ngư rời đi từ nơi này, sau đó liền không trở về.” Trạch Hâm ngạc nhiên hỏi.

“Ân. Nhân ngư rất hướng tới Đại Hải, có lẽ có liên quan cùng gien không thể loại bỏ trong cơ thể bọn họ.”

Nghe Gavin giải thích, Trạch Hâm có chút hiểu được, nói trắng ra là chính là phòng ngừa không thấy nhân ngư. Trước khi xuống nước Gavin còn đợi cho cậu một cái dây xích tay, hơn nữa nói cho cậu biết đây là một cái truy tung khí.

Vừa mới bắt đầu Trạch Hâm còn có chút mất hứng, thẳng đến xuống nước, bắt tri bắt giác bơi tới địa phương bên ngoài bình chướng mới hậu tri hậu giác phát hiện chính mình đã ở bắt tri bắt giác bơi tới địa phương rất xa, mà Gavin nguyên bản theo phía sau sớm đã không thấy tăm hơi.

Nhân ngư ở dưới nước đương nhiên có thể nhìn vật, nhìn bình chướng thật sâu bên ngoài Đại Hải, luôn cảm thấy có cái gì đang hấp dẫn cậu, nếu không có thứ này chống đỡ, hẳn là cậu sẽ lơ đãng bơi qua nơi đó nhìn xem.

Ngay tại thời điểm nhân ngư ngẩn người, đột nhiên có một cái tay bắt được tay cậu, quay đầu nhìn Gavin đầy mặt lo lắng, Trạch Hâm lắc lắc đầu, sau đó mang theo người bơi trở về phương hướng đến. Đợi cho thời điểm hai người thò đầu ra trên mặt nước, Gavin mới cau mày hỏi: “Người vừa rồi như thế nào một chút đã không thấy tăm hơi?”

“Ta cũng không biết, chờ ta phục hồi tinh thần lại là ở chỗ này.” Trạch Hâm ngơ ngác nói.

“Không có việc gì, chúng ta trở về đi.” Nhìn nhân ngư, Gavin thập phần may mắn chính mình chọn đúng địa phương, bằng không lấy tốc độ nhân ngư, chính mình thật sự sẽ mất đi nhân ngư.

“Ân.” Trên đường đi theo Gavin trở về, Trạch Hâm quay đầu nhìn biển sâu phía sau, sau đó không còn quay đầu lại.

Có thể là chuyện vừa rồi có chút dọa đến Gavin, sau khi mang Trạch Hâm về bãi biển, Gavin không có xuống nước, vẫn cùng cậu. Trạch Hâm nhìn nhân ngư trên bãi biển đùa đến thập phần cao hứng, có chút nghi hoặc hỏi: “Những nhân ngư đó cũng sẽ như vậy sao?”

Gavin tự nhiên biết cậu hỏi cái gì, chỉ bình tĩnh nhìn cậu, bất đắc dĩ nói: “Kỳ thật không phải tất cả, chỉ có một bộ phận nhân ngư mới như vậy, hơn nữa cũng tra không được nguyên nhân, có chút nhân ngư cũng sẽ tự mình trở về, nhưng là có chút sẽ biến mất không thấy.”

Nhìn cảnh vật tới tới lui lui chung quanh, còn có các loại thiết bị, Trạch Hâm rốt cục hiểu được hết thấy rốt cuộc là vì cái gì.” Cho nên mới lao sư động chúng tu kiến bể bơi lộ thiên này?”

“Ân, dù sao nhân ngư rất là trọng yếu.” Gavin nhìn Trạch Hâm bình tĩnh nói, “Tuy rằng trong nhà mỗi người đều có bể bơi, nhưng bơi lội cơ hồ là thiên tính của mỗi cái nhân ngư, nếu ngăn cản nhân ngư sẽ khổ sở.”

Kế tiếp, thời điểm xuống nước Gavin tựa hồ không dám lơ là, mà Trạch Hâm cũng thập phần nghe lời không có chạy xa, hai người vẫn thập phần khoái trá chơi một ngày.

Gavin nhìn Trạch Hâm thập phần thỏa mãn, cảm thấy trên diễn đàn nhân ngư viết quả nhiên là đúng, muốn lấy lòng nhân ngư liền mang theo cậu đi bãi biển là được. Khoái trá mang theo nhân ngư ăn no nê, sau đó mua rất nhiều đồ ăn vặt, hai người cao hứng về nhà.

Về nhà, Gavin trước thay Trạch Hâm đem xe đi bộ ra, sau đó đi đến rèm cửa gara điểm một cái nhìn thoáng qua màn hình, ánh mắt thay đổi một chút, sau đó ẩn xuống một cái nút. Rồi thần sắc không thay đổi xoay

người lại nhìn Trạch Hâm, cười nói: “Người đi phòng tắm trước đi, sau đó lên trên giường nghỉ ngơi một chút, hiện tại cách thời gian ăn cơm còn sớm, chờ một lát nữa ta gọi người.”

Trạch Hâm liếc mắt nhìn Gavin một cái, tuy rằng cảm thấy có gì đó là lạ, nhưng vẫn gật gật đầu, dù sao hiện tại chính mình cũng ăn không vô. Gật gật đầu, trước hết lên lầu, cậu không có nhìn thấy là ở trong nháy mắt cậu đi vào phòng khách, một ít ánh sáng thật nhỏ trong phòng lấy tốc độ cực nhanh thu lên, trên sàn cũng có cái gì đó bị tha xuống.

Xác định Trạch Hâm đã về tới phòng mình, hơn nữa ở trong thời gian ngắn sẽ không xuống dưới, cúi đầu ấn quang não chính mình một chút. Tranh sơn dầu chiếm nửa mặt tường phòng khách tiêu thất, chỉ còn lại một cái thông đạo thông xuống đất phía sau, chậm rãi đi xuống dọc theo thông đạo, sau đó tranh sơn dầu xuất hiện, giống như là cho tới bây giờ đều chưa từng có chút biến hóa.

Từ thông đạo truyền tổng đi xuống, đi vào một cái không gian thập phần to lớn, có thể so với địa phương bộ phận thập bội (???). Nơi này giống như là một cái phòng nghiên cứu to lớn, chung quanh đầy đủ loại sinh vật kỳ dị, ngậm mình ở trong được thủy có tính chất đặc biệt, lộ ra thập phần dữ tợn, có chút sinh vật đậm tủa còn thường thường lắc lư một chút

Xuyên qua tiêu bản kỳ quái, Gavin lập tức đi tới trung tâm một cái ao to lớn hình tròn trước mặt, nhìn cái trường thành giống như là nhân ngư bên trong kia, cả người trường đầy, giống như là sinh vật sắp hư thối đang ôm một cái nhân hình máu tươi đầm đìa, nhìn biểu tình người chết kia thập phần dữ tợn nhú nhú mày, “Lại phải đổi nước.”

Sinh vật kia tựa hồ thấy được hắn, hướng về phía hắn mở ra răng nanh thị uy, lộ ra một cái mỉm cười ác ý.

Nhìn thấy động tác này của nó, Gavin nhú nhú mi, “Nguyên lai thật sự sẽ tăng trưởng trí tuệ sao?”

Sau khi bỏ đi một thân vị nước biển, thuận tiện lột chính mình sạch sẽ, Trạch Hâm khoái trá ngủ, nghĩ đến có thể ăn đồ vật cùng nhau, thật là rất hạnh phúc. (^o^)/

~Quái vật trong ao ôm người kia tinh tế cắn, toàn bộ thi thể sưng lên cực độ sau đó trở nên thập phần rách nát, thậm chí có chút địa phương còn có thể nhìn thấy nùng dịch mới biến thành, máu loãng nội tạng làm bắn toàn bộ bể bơi, mà Gavin một bên tựa hồ không nhìn thấy trường hợp cực độ ghê tởm trước mắt này, chuyên tâm xem thứ lưu lại trong tay người kia, cúi đầu nở nụ cười, “Còn chưa từ bỏ ý định sao?”

Ở một cái phòng khác, sắc mặt D’Pearl khó coi nhìn nhân viên nghiên cứu trước mắt chính mình, “Tra không ra cái tin tức gì?”

Mà người trước mắt hắn này hiển nhiên thật lâu đều không có ngủ, sắc mặt thập phần mệt mỏi, tháo xuống mắt kính, nhu nhu mi tâm, gian nan nói: “Đúng vậy, cho dù là nhiều người như thế cùng nhau, chúng ta cũng không có cách nào phá được hệ thống ở cái phòng kia. Nhưng lại có một tin tức bất hạnh khác, người chúng ta phải đi theo hôm qua bắt đầu mất đi liên hệ.”

“Trước nghỉ ngơi vài ngày.”

Nói xong, nam nhân cúi đầu mắng một tiếng, tiếp theo đi khỏi phòng ở. Hắn biết nơi đó nhất định sẽ có thứ hắn muốn, hắn đã truy tra thật lâu, có thể xác định là ở chỗ này, hiện tại cái phòng ở kia lại chết tiệt khó đột phá, ngay cả nam nhân kia cũng thập phần giảo hoạt, thậm chí cả sinh hoạt bình thường cũng không có xuất hiện sơ hở gì, giống như là một cái sơn dương thuần khiết, nhưng là hắn xác định nhất định là nam nhân này, trực giác của hắn sẽ không sai.

Trạch Hâm vừa ngủ xong, hạnh phúc xuống lầu, nhìn Gavin đứng ở nơi đó, cảm thấy có chỗ nào không đúng, nghi hoặc hỏi: “Làm sao vậy? Không phải ăn cơm sao?”

Gavin cười nói với cậu: “Ta tới đón người xuống lầu.”

Trạch Hâm nghe hắn nói đột nhiên nghĩ tới sau lần đầu của bọn họ Gavin quả thực muốn xem cậu trở thành bộ dáng hài tử, lỗ tai đỏ lên, sau đó thập phần trấn định nói: “Ta có thể tự đi.”

Nhìn thấy Trạch Hâm làm bộ trấn định đi ở phía trước, Gavin bất động thanh sắc cười cười, sau đó lén lút kéo tay áo che khuất vết thương trên tay chính mình.

“Đúng rồi, người có nghe được cái thanh âm kỳ quái gì hay không?” Thời điểm ăn cơm, Trạch Hâm đột nhiên không đầu không đuôi hỏi một câu.

Gavin sợ run một chút, sau đó thập phần tự nhiên nói: “Có cái thanh âm gì sao? Có phải người nghe lầm hay không? Ta không có nghe được cái gì.”

Nếu Gavin không có nghe được, Trạch Hâm cắn đũa, cảm thấy chính mình hẳn là thời điểm ngủ nằm mơ, có lẽ là hôm nay quá mệt mỏi mới có thể làm quái mộng đi.

Thời điểm Trạch Hâm gật gật đầu, cúi đầu ăn cơm, cậu không có nhìn thấy trong mắt Gavin đối diện hiện lên một chút khó hiểu, sau đó suy tư cái gì, cuối cùng biến thành kiên định.

Ngày hôm sau, Trạch Hâm mơ mơ màng màng cảm nhận được có người hôn hôn trán mình.

Đợi cho thời điểm tỉnh dậy, mới phát hiện chỉ còn một mình mình, đầu giường còn có một tờ giấy.”Ta đi ra ngoài, đồ ăn đặt ở tủ lạnh, kêu người máy hâm nóng lại là có thể ăn, rất nhanh sẽ trở về, nếu nhàm chán liền chơi trò chơi.”

Thời điểm Trạch Hâm nhìn thấy tờ giấy liền nghĩ, Gavin đi làm cái gì? Hắn chưa một mình đi ra ngoài bao giờ, bình thường đều chỉ ra ngoài cùng mình, suy nghĩ này chỉ chợt lóe mà qua ở trong đầu.

47. Chương 47: Tương Lai Nhân Ngư (5) - Kết Thúc

Một cái quán Coffee tinh xảo ngay trung tâm thành phố, hai nam nhân anh tuấn ngồi ở trong góc, đang trao đổi cái gì. Một người trong đó lải nhải nói xong, một người khác mới thường thường đáp lại một câu.

Ngồi ở quán cà phê, Gavin không nói được lời nào nhìn người trước mắt, tựa hồ đang tự hỏi cái gì.

“Nếu bình thường người nhận thức người nhìn thấy cái dạng này của người, người nói bọn họ có thể tin tưởng đây là người hay không?” Nam nhân ngồi ở trước mặt hắn uống Coffee, thập phần sung sướng nói.

Gavin chỉ ngẩng đầu nhìn hắn một cái, mang theo một ít cảnh cáo.

“Được rồi, ta biết.” Nhìn thấy ánh mắt Gavin, nam nhân giơ lên một cái thủ thế đầu hàng, thập phần bất đắc dĩ nói: “Ta biết hiện tại người đã không còn làm loại sự tình này, nhưng hiện tại chúng ta thật sự rất cần người hỗ trợ.”

“Ta đã rời đi nơi đó.” Gavin chậm rãi nhìn về phía ngoài cửa sổ, nhàn nhạt nói.

Nhìn thấy một bộ tư thái không bạo lực không hợp tác của Gavin, nam nhân gãi gãi đầu, thập phần khó xử nói: “Ta biết, lúc ấy thực hiện đó làm cho người không tiếp nhận được, nhưng là ông trời, người cũng không nhìn xem người làm cái gì, kia quả thực chỉ có thể gọi là tai nạn, người không biết tổn thất lần đó có bao nhiêu thâm trọng sao ...”

Ở thời điểm nam nhân không ngừng oán giận, Gavin không thèm nhìn hắn một cái.”Nhiệm vụ này rất nguy hiểm.”

“Được rồi, ta biết người không muốn nghe, nhưng chúng ta thật không có cách nào mới muốn người trở về hỗ trợ.” Nam nhân nhìn Gavin, trong giọng nói mang theo một ít suy sụp, thập phần bất đắc dĩ nói, “Có thể nói, chỉ cần người giúp chúng ta lần này, về sau sẽ không tiếp tục quấy rầy người.”

“Đây là điều kiện của ta.” Gavin lấy ra một cái gói giấy to, đưa đến trước mặt nam nhân.

Nhìn chằm chằm gói to trong chốc lát, nam nhân hít sâu một hơi, cầm gói to lại đây, “Ta sẽ nói việc này cho bọn họ.”

Nghe được những lời này của nam nhân, Gavin mới chậm rãi nói: “Thứ các người muốn, chờ thêm một đoạn thời gian ta sẽ thông tri cho các người.”

Thẳng đến đi ra quán cà phê, nam nhân mới thở ra một hơi thật dài, điểm mở thẻ thông tin phát ra một cái tin tức, “Hắn đã đáp ứng rồi.”

“Đã biết.” Một bên khác trả lời thập phần nhanh chóng.

Làm xong, nam nhân mới nắm thật chặt quần áo trên người chính mình, xoay người đi tới ngõ nhỏ bên đường, rất nhanh liền tiêu thất.

Thăng đến nam nhân hoàn toàn biến mất ở tầm nhìn chính mình, Gavin mới chậm rãi buông Coffee trong tay xuống, lẳng lặng ngồi ở chỗ kia đưa tay duỗi đến dưới mặt bàn, nhàn nhạt nói một tiếng: “Nếu đã ở trong này nghe lâu như vậy, cũng nên đi ra đi.” Nói xong, liền bóp nát loại thiết bị nghe lén giống như sâu trong tay chính mình.

Một lát sau, một cái nam nhân diện mạo thập phần tuấn tú đi ra, lập tức đi đến trước mặt Gavin, nhàn nhả ngồi xuống, một chút đều không để ý tới ánh mắt thập phần diễn ngược (?) của Gavin đối diện.

“Xin hỏi các hạ đây là có ý tứ gì?” Gavin chỉ vào cái thứ đã vỡ thành vài miếng kia, biểu tình không thay đổi.

Nhìn thấy Gavin chất vấn, D’Pearl nở nụ cười, giống như là một thi nhân tuấn mỹ vô hại.”Đây đều là hiểu lầm, nguyên bản đây là chuẩn bị vì người muốn ngồi ở chỗ này, chỉ là các ngươi...”

Gavin không nói gì, chỉ là mặt không chút thay đổi nhìn thoáng qua theo dõi hắn, đứng lên, “Nếu là hiểu lầm, quên đi.” Sau đó đi ra ngoài.

Thăng đến Gavin đi rất xa, D’Pearl mới nhìn thứ trên bàn lộ ra một cái biểu tình thập phần suy sút, không nghĩ tới thứ bí ẩn như vậy đều bị phát hiện, nam nhân kia hẳn là đã sớm phát hiện chuyện này đi.

Gavin đi khỏi cửa hàng Coffee, nhìn thời tiết sáng sủa bên ngoài, nghĩ có nên mang chút điểm tâm nhân ngư thích ăn mang về hay, nghĩ như vậy liền đi tới cửa hàng bánh ngọt đối diện cách đó không xa. Nhìn điểm tâm màu sắc rực rỡ trên tủ bát, Gavin cảm thấy nhân ngư hẳn là sẽ thích điểm tâm này. Về nhà nhìn nhân ngư còn đang chơi trò chơi, Gavin sùng sục cười cười, sau đó đặt bánh ngọt mới mua trở về ở bên cạnh cậu, để lại một tờ giấy.

Thời điểm đi vào phòng thí nghiệm, quái vật trong ao thoát nhìn thập phần vội vàng xao động, bất an vuốt bên cạnh cái ao, trong nháy mắt nhìn thấy Gavin động tác liền trở nên kịch liệt. Gavin ra vẻ vô tình lay động gói to trên tay chính mình một chút, sau đó tâm tình sung sướng nhìn quái vật phía dưới trở nên càng thêm táo bạo, thời điểm nhìn thấy nó muốn nhảy dựng lên liền đưa tay đỡ thứ gì xuống, “Cho ngươi.”

Nhìn thật khối chính mình bỏ vào rất nhanh bị quái vật nhìn như nhân ngư xé thành miếng nhỏ, biểu tình Gavin trở nên thập phần cao hứng.”Rất nhanh, ngươi có thể rời khỏi nơi này.”

Trạch Hâm là bị một trận Phiêu Hương mê người làm cho rời đi trò chơi trở lại sự thật, nhìn bánh ngọt đặt ở bên người chính mình, hẳn là Gavin đã trở lại, nhưng là nhìn nhìn trái phải hoàn toàn không có tìm thấy người. Đợi cho ăn xong bánh ngọt vẫn không có nhìn thấy Gavin xuất hiện, suy nghĩ một chút, Trạch Hâm quyết định xuống lầu tìm xem.

Thời điểm đi xuống dưới lầu, vừa vặn nhìn thấy Gavin đứng ở nơi đó sửa sang lại quần áo, nhìn thấy nhân ngư xuống, thập phần tự nhiên tiến lên bế nhân ngư.

Trong nháy mắt tiếp xúc với Gavin, Trạch Hâm cảm thấy có cái gì là lạ, ghé vào trên người hắn hỏi một chút, đột nhiên cảm thấy có chút gay mũi.

Buông nhân ngư ra, Gavin nhìn thấy Trạch Hâm cau mày, nhàn nhạt hỏi một câu: “Làm sao vậy?”

“Giống như có cái gì kỳ quái.” Trạch Hâm cẩn thận nghe một chút, sau đó bất mãn nói.

Thời điểm nghe Trạch Hâm nói như vậy, Gavin sùng sục một chút, sau đó thập phần tự nhiên nói: “Có lẽ là vừa rồi thời điểm nấu cơm không cẩn thận lây nhiễm hương vị, không có vấn đề gì.”

“Nga.” Nghe Gavin nói như vậy, Trạch Hâm cũng không có nghĩ nhiều, thập phần cao hứng đi ăn cơm.

Một bên giúp đỡ Trạch Hâm mang đồ ăn ra, một bên cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì.

Đợi cho buổi tối, Gavin mở mắt, nhìn thoáng qua nhân ngư đã ngủ say bên người, sau đó đứng lên rời phòng. Rời đi lầu ba, ấn một cái nút bên cạnh hàng hiên, rất nhanh toàn bộ lầu ba liền được bảo hộ.

Nhìn thấy lâu ba được bảo hộ rất khá, Gavin lấy ra quang não, gọi điện thoại, “Đồ vật đã chuẩn bị tốt, các người phái người lại đây lấy đi.”

Người đối diện kia tỏ ra thập phần khiếp sợ, đầy mặt kinh ngạc nói: “Người không phải đang nói đùa đi.”

“Ta cho người địa chỉ, mang theo thứ người chuẩn bị tốt.” Gavin chưa giải thích cái gì cho hắn, chỉ là nhìn màn hình đối diện nhàn nhạt nói.

Tựa hồ là theo không kịp tiết tấu của Gavin, thật lâu sau người đối diện mới phản ứng lại, “Được, chúng ta lập tức đến.”

Sau đó đối diện thoát nhìn là một trận bộ dáng rối loạn, rất nhanh video đã bị chặt đứt, nhìn thoáng qua màn hình đã ảm đạm xuống, Gavin ngẩng đầu nhìn thoáng qua phương hướng phòng ngủ, sau đó xoay người đi tới tầng hầm ngầm.

Ở một khối đất trống vùng ngoại thành, tập trung rất nhiều xen lớn, rất nhanh một đám nghiên cứu nhân viên đi từ phía trên xuống dưới, sau đó lại rất nhanh dừng mãnh vọt vào một cái phòng nhỏ nơi đó.

Đợi cho tiến vào tầng hầm ngầm của Gavin, toàn bộ đoàn đội đều chấn sợ ngây người, đặc biệt cái người trao đổi cùng Gavin, chỉ vào một phòng gì đó, “Đây đều là người biến thành, người cư nhiên giấu kín như vậy.”

Gavin liếc mắt nhìn bọn họ một cái, không nói gì, mà là xoay người đi tới trung gian. Tuy rằng nơi này có rất nhiều thứ bọn họ muốn, nhưng là hiển nhiên thứ phía trước mới là trọng yếu nhất. Nhìn thấy động tác của Gavin, những người khác liếc mắt nhìn nhau một cái, còn nhìn thủ trưởng xin chỉ thị một chút, tiếp theo đi theo bọn họ tiến vào.

Đợi cho thời điểm nhìn thấy quái vật trong cái ao, mọi người đã khiếp sợ nói không ra lời, một người trong đó chỉ vào phía trước, “Đây là...”

“Đây là loại biến dị sớm nhất.” Gavin nhàn nhạt nói. “Các người có thể mang tất cả những thứ kia đi, tất cả tư liệu đều ở trong này.”

Nghe Gavin nói, những người đó đầu tiên là chấn kinh một chút, sau đó rất nhanh bắt đầu bốn phía khai triển công tác.

“Cám ơn người.” Nhìn một phòng này, liền có thể biết cần bao nhiêu năng lực mới có thể làm ra, mà hiện tại Gavin nói đưa toàn bộ cho nhóm hắn, không thể không làm cho bọn họ cảm thấy kính nể.

“Không cần.” Nhìn tâm huyết chính mình điên cuồng góp nhặt lâu như vậy, đột nhiên cảm thấy cho dù mất đi cũng không có gì đáng tiếc. Về phần trả thù toàn nhân loại cái gì, hay là thôi đi.

Mà Trạch Hâm ngủ ở bên trong phòng ngủ, giờ phút này nghe được âm báo không ngừng của hệ thống.

tích —— tích —— tích —— nhiệm vụ của người chơi đã hoàn thành, rất nhanh thoát ly thế giới này, thỉnh người chơi chuẩn bị sẵn sàng.

Đợi cho Trạch Hâm tỉnh lại, đột nhiên phát hiện giống như nơi nào đó không đúng, nhà nhỏ như vậy hoàn toàn không giống ngôi nhà mình xuyên qua.

Trạch Hâm hoảng hốt một buổi sáng, phát hiện chính mình thật sự đã về tới thế giới thật, chỉ là không biết chính mình vì cái gì trở về, hơn nữa Gavin thế nào? Vì cái gì nháy mắt đã trở lại?

Còn không có chờ Trạch Hâm nghĩ ra một cái nguyên do, liền nhìn cửa nhà chính mình mở ra, sau đó nhìn thấy cái người quen thuộc kia đi đến, sau đó ôm lấy chính mình, “Rất cực đã trở lại.”

“Đây là có chuyện gì?” Trạch Hâm nhìn người tới ngơ ngác hỏi.

“Ai biết.” Người tới không có trả lời cậu, chỉ là hôn cậu.

*

Ở một cái không gian khác, vô số số liệu đang tụ tập, một cái trong đó vừa vặn là quá trình Trạch Hâm kinh lịch qua.

số liệu của người chơi 2344971 đã nhập khẩu.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Ta sai lầm rồi, cứ kết thúc như vậy.

Tuy rằng ta biết không có bao nhiêu người để ý.

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phap-tac-sinh-ton-cua-nam-hang-uu>